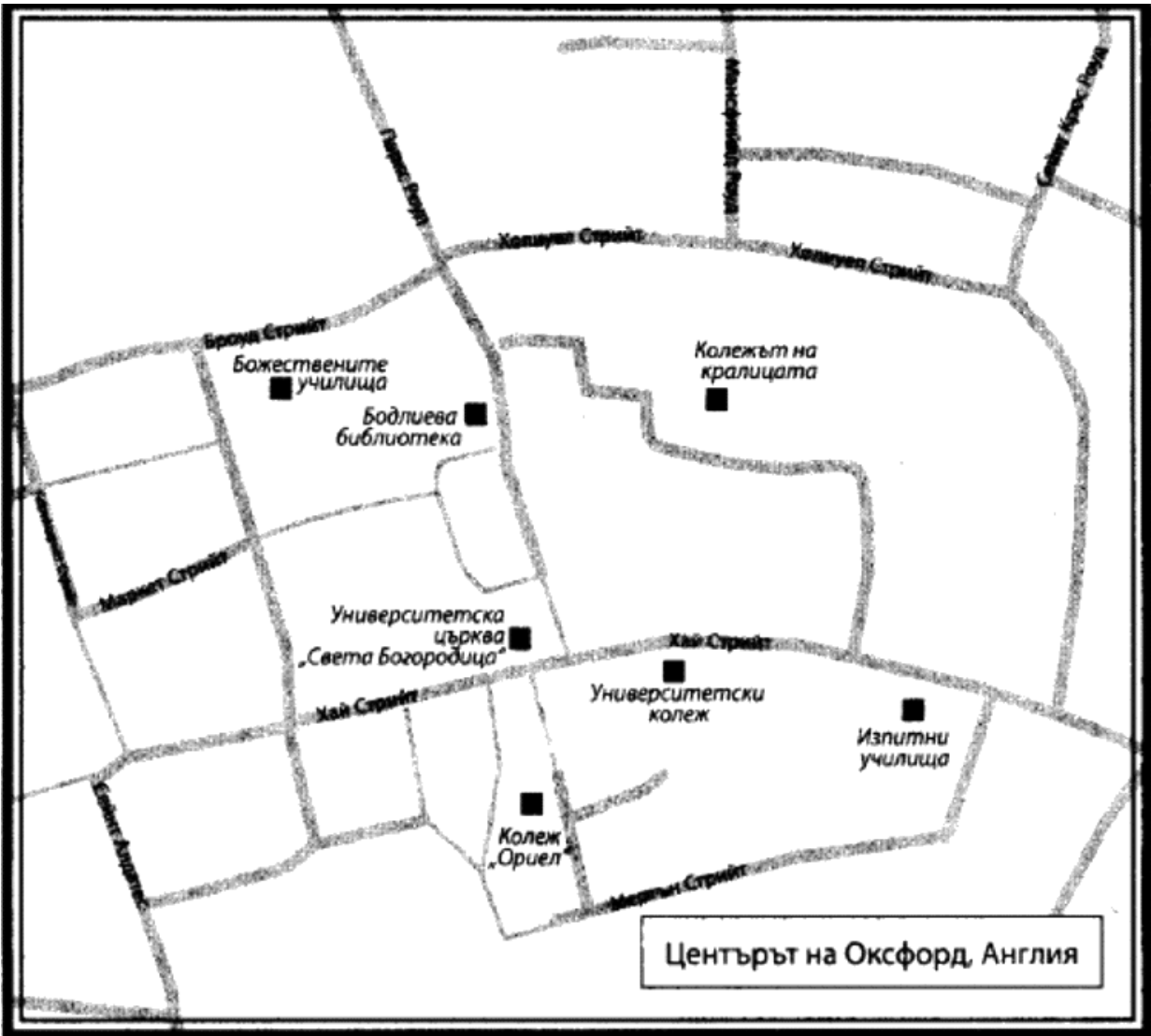
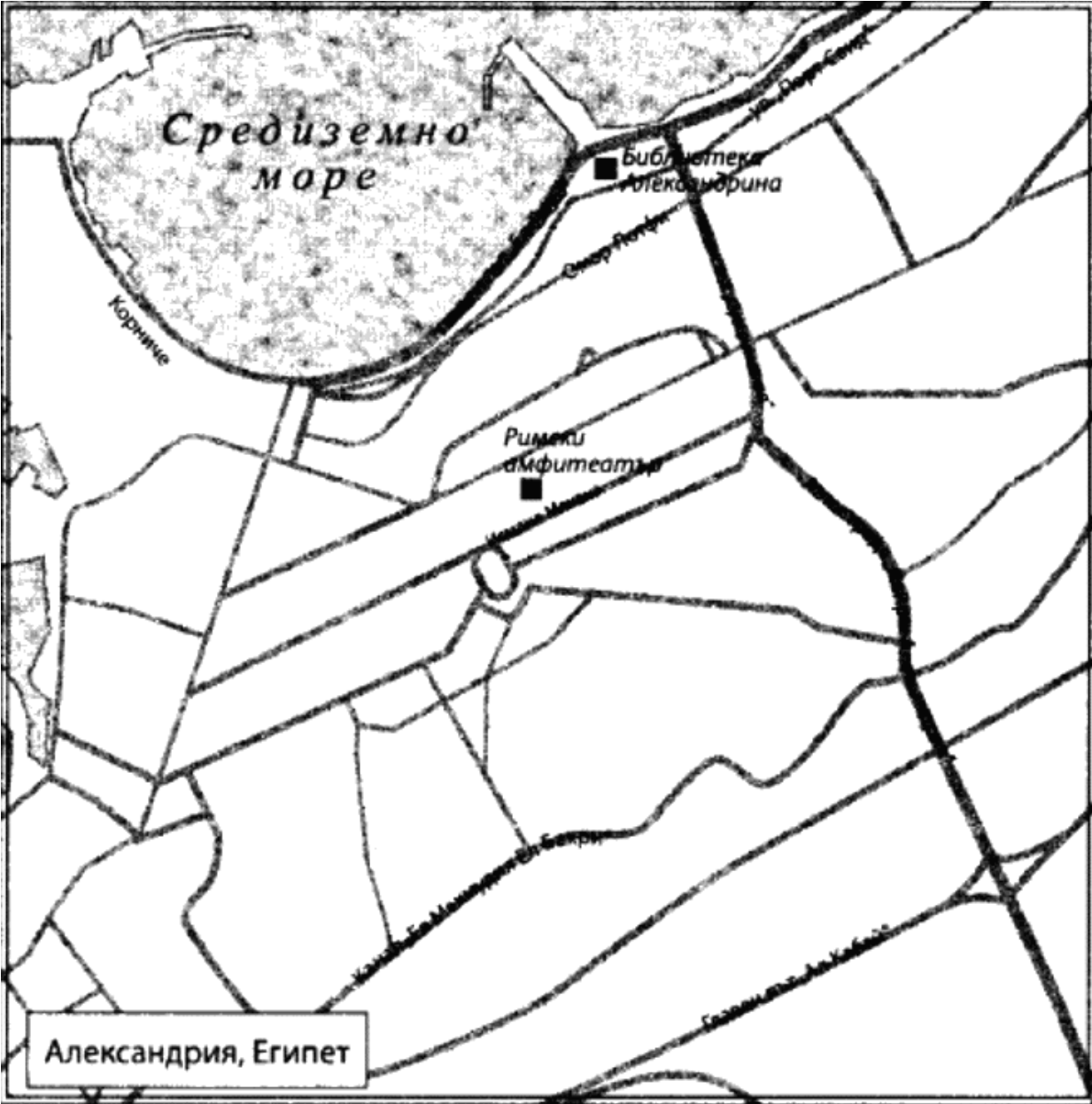

А. М. ДИЙН
ИЗЧЕЗНАЛАТА БИБЛИОТЕКА

Превод от английски: Мариана Христова, 2014

chitanka.info

Александрия, Египет

ВТОРНИК

ПРОЛОГ

Минесота, САЩ — 23:15 ч. централно стандартно време

Куршумът, пронизал белия му дроб, остана забит в гърдите, но възрастният човек вече не усещаше болка. Тя се бе превърнала във фокус, който остана траен дори след като в периферните очертания на зрението му предметите започнаха да се размиват.

Очакваше го. Арно Холмстранд знаеше, че ще дойдат — събитията от последната седмица не оставяха място за съмнение. Беше готов. Беше се наложило да побърза с приготовленията, но вече ги беше довършил. Беше подготвил всичко и бе постигнал това, което се искаше от него. Оставаше само да доведе до край последната задача и да се моли усилията му да не пропаднат.

Той се свлече в грубия кожен стол зад бюрото си. Махагоновата повърхност пред него сякаш блестеше и хвърляше мътна светлина в тъмния кабинет — странна красота в подобен момент.

Арно протегна ръце към книгата, която лежеше отворена на дървения плот, и за миг болката, която разкъсваше гърдите му, се върна. Тази необходима болка бе последно напомняне, че няма път назад — само напред, към края. Той се съсредоточи, прикова поглед в книгата, преброи три страници. С цялата енергия, която успя да събере, ги откъсна.

В коридора отекнаха стъпки и Арно отново се съсредоточи. Извади позлатена сребърна запалка — подарък от сватбата на негов студент, на която беше кум преди много години — и я запали. Протегна страниците над малко кошче за боклук в краката си и доближи пламъка към тях. След миг той се разгоря. Арно пусна страниците в кошчето, погледна ги как се нагърчват и се поддават на оранжевите пламъци и се дръпна по-навътре в стола си.

Бе довършил и последното. Арно доближи ръце една до друга, преплете пръсти и погледна към вратата на кабинета си, която се отвори с трясък. Изражението на мъжа, който се изправи срещу него, беше стоманено, без никакви различими чувства. Той приглади черното кожено яке, очертаващо контурите на мускулестото му тяло, и

бързо огледа стаята. Хвърли поглед към малкия огън в кошчето и насочи пистолет към гърдите на възрастния човек зад бюрото.

Арно вдигна глава и впери очи право в тези на противника си.

— Очаквах те.

Гласът му беше равен, изпълнен с успокоително чувство на авторитет. Застанал на прага, мъжът с пистолета не трепна. Макар че само преди секунди тичаше, сега дишането му се забави до спокоен ритъм.

Подигравателната фамилиарност изчезна от гласа на Арно и той стана съвсем делови.

— Успя да ме намериш. Това е повече, отколкото мога да кажа за другите. Но всичко ще свърши тук.

По-младият мъж погледна с любопитство към Арно и за момент се забави. Не очакваше старецът да прояви такава самоувереност, не и в този миг. Мигът на неговото поражение. Но ето, седеше тук, съвсем спокоен, и това накара нападателя му да нервничи.

Натрапникът си пое въздух бавно и дълбоко. После без предупреждение изстреля два куршума един след друг в гърдите на Арно.

Тъмнината в стаята набъбна. Арно Холмстранд гледаше как фигурата на убиеца избледнява и започва да се върти, а после сякаш се отдръпва. Мракът се разрасна.

Сетне всичко се стопи.

14 минути по-късно — Оксфорд, Англия

сряда сутринта, 05:29 ч. по Гринуич

Часовниковата кула на старинната църква се извисяваше над града, който както обикновено бе започнал да се съживява. В стаите на колежа, заобикалящи площада, мъждукаха няколко лампи, а по Корнмаркет стрийт се движеха камиони за доставка, за да снабдят магазините със стока за предстоящия ден. Луната беше увиснала ниско на небосклона, а нощта все още забулваше първия слънчев лъч.

Точно в 5:30 часа огромната желязна стрелка на часовника се премести напред. Зад металния диск малка дървена шпилка, нарочно вкарана между частите на старинния механизъм, се строши на две. Връвта, на която беше завързана, загуби силата на натиска и

предметът, който поддържаше повесен високо над основата на кулата, започна грижливо координираното си падане.

Сто двайсет и четири спираловидни каменни стъпала по-надолу, в основата на кулата от XIII век, предметът се блъсна в дебелия каменни плочи. Капсулата за взривяване, прикрепена към външния му ръб, подскочи от разтърсването и внимателно подготвеният детонатор се задвижи. Преди да е почервенял докрай, пакетът с бомбата се задейства и избухна с дивашка ярост.

Погълната от огромна огнена топка, старинната църква рухна.

СРЯДА

ГЛАВА 1

Минесота — 09:05 ч. централно стандартно време

Денят, който завинаги щеше да промени живота на професор Емили Уес, започна като всички други. Нищо не говореше за трагедия, нищо не показваше, че изобщо се е случило нещо. Вместо това тя започна сутринта си по същия начин, както всеки ден през семестъра: отиде на сутрешното си бягане, изнесе сутрешната си лекция, купи сутрешното си кафе; и все пак, дори докато ноздрите ѝ се изпълваха със същия тежък есенен въздух, който вдишваше всяка сутрин в кампуса на колежа „Карлтън“, изпита чувството, че нещо не е наред. Денят имаше ненормален оттенък, необичайно чувство, което не можеше да определи докрай.

— Добро утро на всички.

Тя излезе от централния коридор на триетажния комплекс „Лийтън Хол“, където се помещаваше Факултетът по религии, и мина през вратата, която водеше към кабинета ѝ — част от група кабинети, разположени около малко общо пространство, до което се стигаше през съвсем обикновена врата — „шушулка“, както настояваше местният диалект. Още четирима преподаватели имаха кабинети в шушулката и когато Емили влезе, всички те заедно с още един колега се бяха скупчили в един ъгъл.

Тя се усмихна, но групичката напълно беше погълната от приглушения си разговор. Някъде отвътре се чу едно „здравей“ необичайно дълго след нейния поздрав, но никой не се обърна да я поздрави. Точно в този миг тя осъзна, че цялата сутрин, от самото начало, е била наситена с особена атмосфера, която дотогава не бе успяла да привлече вниманието ѝ — странна тишина в коридорите, отклонени погледи и тревожни изражения на лицата на колегите ѝ.

Емили изрови ключовете си от чантата, спря пред редицата пощенски кутии и изпразни съдържанието на своята: рекламните съобщения от две седмици, които бе оставила да се натрупат. Ако трябваше да прибира тези боклуци всеки ден, просто нямаше да може да го понесе.

Зад нея колегите ѝ продължиха приглушения си разговор. Тя хвърли поглед през рамо, докато пъхаше малък ключ в ключалката на кабинета си.

— Един от разсилните го намерил тази сутрин — дочу тя да казва слаб, преднамерено нисък глас.

— Просто ми се струва невъзможно — отговори друг. — Та аз пих кафе с него едва вчера.

Маги Ларсън, професорът по християнска етика, изрекла последната реплика, изглеждаше много сериозна.

„Не — помисли си Емили, като я погледна по-внимателно. — Има вид на разстроена.“ Любопитството ѝ се събуди, когато осъзна, че дори и тази дума не е правилната. „Не. Определено е уплашена.“

Емили остави ключа си завъртян наполовина в ключалката и се обърна към колегите си. Нещо бе погълнало вниманието им — нещо, което нито изглеждаше, нито звучеше добре.

— Извинете, не искам да съм груба, но какво става? — попита тя и ги приближи.

Странното напрежение във въздуха нарастваше с всяка дума, но Емили не беше сигурна как да се включи в разговора им, след като не са ѝ известни никакви подробности. Или дори основното.

Другите обаче нямаха намерение да я оставят в неведение.

— Май не си чула — отговори една от колежките ѝ.

Айлийн Мерин беше професор на пълен щат, специалист по Новия завет. Освен това беше член на комитета по назначенията, наел Емили, когато кандидатства за поста си преди почти две години. Оттогава Емили не бе спряла да изпитва дълбока привързаност към нея. Надяваше се един ден сребрилата коса да ѝ отива толкова, колкото на Айлийн.

— Май наистина не съм — потвърди Емили и отпи от картонената чаша със студено кафе. Сварено преди повече от час, то вече не бе приятно за пиене, но поднасянето на чашата към устните ѝ помогна да разчупи неловкостта на мига с нещо по-нормално. — Какво да съм чула?

— Нали познаваш Арно Холмстранд, от Историческия.

— Разбира се — отговори Емили. Всички познаваха водещия професор в Историческия факултет. Дори да не работеше едновременно в два факултета — по религия и по история — Емили

пак щеше да е чувала за най-видния и прочут учен в колежа. — Да не е открил още някой изчезнал ръкопис? Или са го депортирали от поредната страна в Близкия изток, задето е нарушил правилата по време на разкопките си?

Струваше ѝ се, че всеки път, когато чува името на Холмстранд, това се случва в контекста или на някое голямо откритие, или на истинско академично приключение.

— Не е разорил колежа по време на някое от пътуванията си, нали?

— Не, не — отвърна Айлийн и на лицето ѝ внезапно се изписа неловкост. Гласът ѝ се снижи до шепот: — Мъртъв е.

— Мъртъв! — възкликна Емили и поразбута колегите си, за да се озове в скупчилата се групичка, стъписана от новината. — Какво говориш? Кога? Как?

— Снощи. Смятат, че са го убили тук, в колежа.

— Не мислят, знаят — прекъсна я Джим Рейнълдс, специалист по протестантска реформация. — Убит е. Три изстрела право в гърдите, така чух. Както си е седял на бюрото си. Като че ли е работа на професионалист.

Кожата на Емили, по която допреди миг пълзяха странни тръпки, сега направо настръхна. Убийство в колежа „Карлтън“ беше нещо нечувано само по себе си. Но убийство на колега... новината я накара да изпита шок, примесен с истински страх.

— Убиецът го е гонил по коридора — добави Айлийн. — Пред кабинета му има кръв. Не съм поглеждала вътре.

Запъна се и погледна към Емили.

— Не видя ли полицаите в колежа?

Емили беше зашеметена от новината. Бе видяла полицейски коли, когато паркираше автомобила си преди сутрешната си лекция, но не им обърна особено внимание. Появата на органите на реда не е чак толкова необичайна за един колеж.

— Аз... не знаех защо са дошли — промълви тя и млъкна. — Защо Арно?

Не можеше да се сети какво друго да попита.

— Не това ме тревожи — обади се друг глас, тих и боязлив. Ема Ериксен бе специалист по история на религиите както Емили.

— А кое? — попита Емили.

— Безпокои ме следният въпрос: щом един от колегите ни е бил нападнат и убит тук, в колежа, кой е следващият?

ГЛАВА 2

Вашингтон, окръг Колумбия — 09:06 ч. източно стандартно време

Пред съвещателната зала с надпис „26Н“ Д. Бъртън Гифърд подаде коженото си куфарче на един разсилен и го погледна, за да му подсказе, че иска да остане сам след закриването на сутрешната среща. Застанал настрана, докато другите мъже излизаха от залата и тръгнаха по коридора, той пренебрегна многобройните надписи „Пушенето забранено“, извади от кутия в джоба на гърдите си цигара „Пал Мал“ без филтър и я запали. Работеше в комитета на съветниците на президента по въпросите на външната политика от две години, още от самото начало на мандата му. Беше предан поддръжник на работата му в Близкия изток, макар че човекът, застанал начело на държавното кормило, не споделяше желанието му за повече агресивност и умело подпомагане на работата по възстановяване на региона след войната. Беше се превърнал в един от най-влиятелните съветници на главнокомандващия. Оформяше облика на политиката и се грижеше президентът винаги да различава кой му е приятел и кой — враг. В миналото Гифърд бе работил в сферата на бизнеса, а бизнесът е свят, изграден от мрежи. Приятно му бе да си мисли, че президентът е свързан или несвързан със света благодарение на неговата мъдрост и влияние. И не грешеше напълно. Той бе човекът с връзките, а президентът — гласът на морала, който просто избираше правилните връзки.

В сенките един човек на име Кол стоеше неподвижен. На невидимото му лице бе изписано презрение към дебелия арогантен брокер на сила, който отговаряше на всички стереотипи за тлъстия котарак — влиятелен мъж с властен характер. С доста поналято тяло и пращяща арогантност, Гифърд не забелязваше нищо, което не смяташе за важно за собствените си схеми.

Днес щеше да си плати за тази слабост.

В празния коридор Гифърд дръпна продължително от цигарата и остави полуизпушения фас да стърчи между устните му, докато

приглаждаше сакото си с длани. Кол се възползва от това разсейване и от уязвимото положение на тялото му и избра този миг да излезе от кабинета от другата страна на коридора. С едно-единствено плавно движение сграбчи дебелака за китките и го изтика обратно в съвещателната зала.

— Какво правиш, по дяволите? — попита Гифърд, заварен неподготвен; цигарата падна от устата му.

— Кротувай, и всичко ще мине по-лесно — изръмжа Кол. Държеше Гифърд неподвижен с лявата си ръка, а с дясната затвори вратата зад него. — А сега сядай.

Бутна го на един от наскоро освободените кожени столове около дългата съвещателна маса.

Гифърд остана възмутен. Този неприятен тип не само го бе сграбчил, а и му бе извил китките. Прибра ръце пред гърдите си и сърдито започна да ги разтрива, за да облекчи болката. Вече бе подхванал възмутена реч, когато обърна стола си към нападателя.

— Държа да ви кажа, млади човече, че не съм от тези, които стоят кротко и приемат подобно...

Млъкна по средата на изречението, когато столът му промени положението си докрай и погледът му се спря върху ръцете на Кол. Спокойно завъртайки заглушителя още няколко пъти, за да го прикрепя към глок 32, калибър 357, Кол отговори, без дори да поглежда към него:

— Знам точно кой сте, господин Гифърд. Затова съм тук.

Гневът на Гифърд бе изместен от безпомощен ужас. Не можеше да откъсне взор от пистолета.

— Какво... какво искате?

— Този момент — отговори Кол, фиксира с щракване заглушителя в крайна позиция и свали предпазителя на пистолета. — Това, което искам, е този момент.

— Не разбирам — изрече Гифърд и инстинктивно се дръпна назад на стола си, сякаш се надяваше да намери там убежище от заплахата пред него. — Какво искате от мен?

— Точно там е въпросът — отговори Гифърд. — Не искам нищо. Това не е нито разпит, нито отвличане.

— Тогава какво е?

Кол най-накрая впери поглед право в разширените от ужас очи на Д. Бъртън Гифърд.

— Това е краят.

— Не... не разбирам.

— Не — отвърна Кол. — Предполагам, че не разбирате.

Всеки по-нататъшен опит за разговор бе прекратен от трите куршума, които Кол изстреля в сърцето на Гифърд. Дясното му рамо удобно пое познатия откат на малкия пистолет, а в дългото помещение се разнесе само едва доловимо ехо от тихото бръмчене, приглушено от заглушителя.

Гифърд зяпна невярващо, когато зърна лекото облаче дим, вдигащо се от дулото, току-що изстреляло куршум в горната част на тялото му. Докато кръвта бликаше от неговото сърце и се изливаше от раните в гърдите и гърба му, той се свлече на стола.

Кол гледаше как човекът пред него поема последния си дъх и тялото му се накланя напред, към мрака.

ГЛАВА 3

9:20 ч. централно стандартно време

— Знаят ли кой го е застрелял?

Колебанието в гласа на Емили издаваше собственото ѝ безпокойство. Все още не можеше да проумее защо някой ще иска да убие Арно Холмстранд. Той несъмнено бе най-известният в обществото член на преподавателското тяло, но от гледна точка на Емили беше също така и античен — поне на седемдесет години. Общо взето, кротък, макар и ексцентричен старец. Емили не го познаваше добре. Бяха се срещнали няколко пъти и от време на време Арно бе измърморвал по някой странен коментар за проучванията на Емили — изконното право на всеки стар професор да се мръщи на работата на младите — но отношенията им се изчерпваха с това. Бяха познати, не приятели.

Това обаче не намаляваше с нищо шока. Смъртен случай в колежа беше нещо необичайно сам по себе си, камо ли убийство! Освен това Емили не можеше да не изпитва известна привързаност към Холмстранд, макар чувството да се дължеше повече на неговата репутация и на уважението ѝ към професионализма му, отколкото на лично общуване.

— Нямам представа — отговори Джим Рейнълдс. — Сега полицаите са в неговата част. Цялото крило е отцепено. Целият ден ще е така.

Емили импулсивно отпи втора глътка от кафето си, но този път жестът, с който поднесе чашата към устните, ѝ се стори насилен и биещ на очи, почти неуважителен — все едно е прекалено нормален за подобна зловеща новина.

— Не мога да повярвам, че се случи тук — страхът на Маги Ларсън все още си личеше. — Щом някой е бил готов да го погне...

Не довърши изречението си. Всички разбраха какво не бе изрекла: сега, след убийството на техен колега, никой не можеше да се чувства в безопасност.

Над групата се спусна продължително мълчание, прекъснато най-накрая само от звъна на звънеца над главите им. Следващите лекции щяха да започнат всеки момент и всички се спогледаха тревожно, преди да се отправят към залите и задълженията си. Преди да се разделят, Емили изпита неудобство и угризение. Беше ли приемливо просто да си тръгнат, да се върнат към работата си както обикновено, след като току-що бяха говорили за смъртта на колега? Трябваше да кажат нещо, да признаят по някакъв начин, че ситуацията е емоционално наситена.

— Съжалявам... съжалявам за Арно. — Беше единственото, за което се сети.

Изненада се, че изпитва такова дълбоко чувство на загуба. Емоционалната реакция, която преживяваше, щеше да е по-типична след смъртта на близък приятел — нещо, което Арно Холмстранд определено не беше.

Айлийн ѝ се усмихна нежно и излезе от шушулката. Като се бореше с шока, Емили се върна в кабинета си, отключи вратата и влезе в малкото помещение. Удиви се колко бързо може да се измести фокусът на деня, колко всепоглъщаща може да е една трагедия. До мига, в който чу за Арно, мисълта ѝ бе насочена към нещо съвсем друго — към щастливи представи за мига, в който щеше да се събере с мъжа, когото обичаше. Последната сряда преди дългия уикенд за Деня на благодарността означаваше само още една лекция — първото нещо, което правеше сутринта. Ако зависеше от Емили, останалата част от деня щеше да премине в дългоочакваното пътуване от Минеаполис до Чикаго и до уикенда, който щеше да прекара с годеника си Майкъл. Запознаха се преди четири години, на самия Ден на благодарността — той англичанин, седнал да учи на родната трева, а тя — жадна за знания студентка в магистърска програма, заета с проучване в чужбина, опитваща се да сподели важността на голямата американска традиция с някогашните колониални господари — и оттогава този ден се бе превърнал в техен.

Сега блаженото бленуване бе ненадейно прекъснато. Сърцето на Емили препускаше лудо, а адреналинът ѝ не бе спрял да се покачва, откакто разбра, че в колежа се е промъкнала смъртта.

Насили се да преодолее неразположението си и включи компютъра на бюрото. Колкото и силен шок да преживяваше, нямаше

как изцяло да пренебрегне работата за деня. Остави пощата, която бе събрала от кутията си, да падне върху бюрото.

Все още погълната от мисли за убийство и загуба, отначало не забеляза малкия жълт плик, сгушен между два ярко оцветени флаера. Елегантният почерк на подателя, отсъствието на пощенска марка и липсата на адрес на изпращача не привлякоха погледа ѝ. Пликът се плъзна незабелязан в периферията на зрението ѝ и падна в купчината заедно с всички останали.

ГЛАВА 4

9:30 ч. източно стандартно време

Две малки дупки пронизваха кожената тапицерия на стария стол и отбелязваха фаталните изстрели, отнели живота на Арно Холмстранд. Бяха право в централната част на тялото, на не повече от два сантиметра един от друг: показател, че убийството е работа на професионалист. Вече бяха изнесли тялото и детективът можеше да установи траекторията на характерните продълговати дупки, които куршумите бяха оставили в уплътнението на стола. Убиецът е стрелял от прага и е не по-висок от метър и седемдесет и три. Жертвата е седяла на стола, обърната с лице към нападателя си.

Детектив Ал Джонсън гледаше как криминалистите вършат работата си. С тънки ножици в опитната хватка на облечените в латексови ръкавици ръце на човек, който очевидно и преди се е занимавал с такава работа, той извади куршум от една от дупките в стола. „Може би трийсет и осми калибър“ — помисли си Ал, но не можеше да твърди със сигурност. Това е територия на експертите по балистика. За него е достатъчен фактът, че очевидно става дума за пистолет, очевидно е убийство и очевидно е дело на професионалист.

Неща, които е виждал преди.

По-рано сутринта бяха откарали тялото в моргата. Общо три куршума. Този в дясната страна на стареца е изстрелян най-напред, навярно извън кабинета. Джонсън погледна към кървавата следа, водеща в помещението. Следователят при смъртни случаи подозираше, че първата рана е била смъртоносна сама по себе си, но жертвата с живяла достатъчно дълго, за да успее да влезе през вратата. Детективът, който беше се привел, се надигна и проследи хипотетичните стъпки през вратата и към бюрото. Защо? На плота имаше телефон, но нищо не показваше, че някой го е докоснал, а обаждането до 911 е било едва сутринта, когато един разсилен е открил трупа.

Друг техник от екипа за събиране на улики посипа вратата с прах за вземане на отпечатъци. Трети подражаваше движенията на

партньора си с бюрото. Двама униформени правеха снимки, партньорът на Джонсън разпитваше служителите от нощната смяна във фоайето и поне още шестима души се въртяха насам-натам из стаята. Не за първи път Ал се удиви колко оживено може да е място, където е извършено убийство. Това е един от странните парадокси в работата му.

Приблужи се до бюрото. Стори му се такова, каквото очакваше да бъде бюрото на един стар професор: лампа със зелен абажур, месингов цилиндър за химикалки, избледняла попивателна за хартия и компютър, който сякаш не бе обновяван от деня, в който го бяха конфигурирали. На кожена поставка имаше стари писма, всички грижливо отворени с ножче за писма от слонова кост, което лежеше върху тях.

Ножче за писма от слонова кост, кула от слонова кост... всичко говореше за определен вид култура.

В центъра на бюрото лежеше голяма книга с твърди корици, пълна с фотографии. Беше отворена приблизително в средата. Детективът се приближи още и леко прокара облечената си в ръкавица ръка по отворените страници. Загрубелите му пръсти спряха, когато напипаха неочаквано груби ръбове под посипания с пудра латекс. Очевидно в средата на книгата имаше откъснати страници, защото сега там бяха само назъбените остатъци от листове.

Светкавица привлече вниманието му, когато млад криминалист снима книгата заедно с ръката на Ал.

Ал си представи сцената: човек с куршум в гърдите отчаяно драпа да се върне в кабинета си, за да откъсне няколко страници от книга. Нямахше логика. Но какво пък толкова, в малко убийства присъществаше логика.

Друга снимка. Този път обективът е насочен към краката му. Ал погледна към кошчето за боклук, пълно с почернели останки от хартия. Коленичил до него, елегантен млад мъж в ушит по мярка костюм ровеше сред овъглените страници.

„Хубав костюм — помисли си Ал, моментално раздражен. — Момче от Бюрото — само това ни липсваше.“

Не беше почитател на холивудските екшъни, но ако имаше нещо, което филмите винаги предаваха правдиво, то е боричкането, което всеки път се развихря, когато различни структури от силите на реда се

стремят да получат правомощия за разрешаване на някой случай. А детективите в местната полиция никога не носеха хубави костюми. Ал не знаеше откъде е младежът, но какъвто и да беше отговорът на въпроса, със сигурност щеше да е адски дразнещ.

— Всички професори по история ли имат навика да изгарят боклука си? — попита младият мъж, без да вдигне глава.

— Хвана ме натясно, хлапе.

Последната дума накара костюмаря видимо да потръпне, очевидно недоволен, задето му напомнят колко е млад. Той бавно стана и се застави да си възвърне спокойствието.

— Не е много. Само няколко страници, нагърчени една до друга. Предполагам, че ги е изгорил наведнъж.

Ал посочи към отворената книга на бюрото.

— Откъснати са няколко страници — потвърди и посочи към неравните ръбове във вътрешността на книгата. — Ако се съди по номерата на страниците от двете страни, липсват три.

— Тук имаме горе-долу толкова — увери младият мъж и посочи към овъглените останки в кошчето.

— Не разбирам — каза Ал. — Старецът е прострелян в коридора, но успява да се добере до кабинета и бюрото си. Пред него има телефон, но не посяга към него. Не се обажда за помощ. Навсякъде има химикалки и хартия, но не надрасква бележка. Вместо това отваря някаква книга със снимки, откъсва няколко страници и ги изгаря. Няма логика.

Младият мъж не отговори. Взе книгата и я погледна с напрежение, по-голямо дори от раздразнението на Ал. Изглеждаше... ядосан.

— Виж, хлапе — каза Ал, — не ти знам името. Преди не съм те виждал тук. Отдавна ли си в Градовете?

Повечето детективи в градовете близнаци Минеаполис и Сейнт Пол, центъра на местните сили на реда в южната част на щата, се познаваха поне бегло.

— Не съм от местните.

Думите прозвучаха като категорично заявление. Младият мъж не каза нищо повече, нито показва, че иска да продължи размяната на професионални любезности. Отново обърна книгата в ръцете си и погледът му се спря на почернелите хартии в кошчето.

Ал обаче не бе готов да прекрати темата.

— Не си от местните? От щатските ли си? Какво правят тук щатските? — попита и си помисли: „Повече от очевидно е, че този случай е местен. Дяволите да я вземат щатската полиция“.

Младият мъж не удостои настойчивостта на Ал с отговор, но накрая остави книгата обратно на бюрото. Оправи костюма си и се обърна към детектива с изражение на професионална ефективност. За първи път от началото на разговора погледна Ал в очите.

— Съжалявам. Разбрах достатъчно, за да напиша доклада си. Радвам се, че се запознахме, детектив.

— Докладът ти ли?

Пренебрежителната забележка едва не изкара Ал окончателно от търпение. Една книга и малко изгорена хартия бяха материално важни, но не достатъчни за доклад. Ал огледа стаята и кипящата в нея дейност — вземане на отпечатьци от пръсти, петна от кръв, траектория на движението, отпечатьци от обувки. Всичко това щеше да предостави материал за доклад. Младият мъж обаче не му обръщаше внимание, съсредоточен единствено върху бюрото и овъглената хартия в кошчето за боклук. Все едно останалата част от местопрестъплението изобщо не съществуваше.

Не беше нормално поведение за детектив, дори детектив от щатския отдел.

Ал пак се обърна към непознатия агент, готов да изрече саркастична забележка, но установи, че е останал сам.

ГЛАВА 5

9:35 ч. централно стандартно време

„Безпокои ме следният въпрос: щом един от колегите ни е нападнат и убит тук, в колежа, тогава кой е следващият?“

След като колегите ѝ излязоха, за да изнесат лекциите си, Емили остана сама в кабинета си, замислена над странните насоки на разговора им. Не можеше да спре да мисли за думите на Ема Ериксен. Въпросите без отговор за смъртта на Арно Холмстранд не бяха единствената причина за страха, който изпитваше — плашеше я и зловещото присъствие на самата смърт. На броени метри от собствения ѝ кабинет бе извършено убийство, убийство на колега. Дали опасността не е по-голяма? Дали всички те не са в опасност?

„Аз в опасност ли съм?“

Още докато си задаваше въпроса, Емили прогони мисълта от своето съзнание. Не беше рационално да приема ситуацията лично. Само щеше да засили страха ѝ. Трябваше да се бори с полетите на разума си, като го ангажира с дейност: работата и малкото неща, които трябваше да свърши, преди да напусне колежа и да се отправи към мястото за срещата с Майкъл.

Тя сведе поглед към купчината писма и реклами, които бе взела от пощенската кутия — за момента те ѝ предлагаха най-непосредствено отвличане на съзнанието от тревожните ѝ мисли. Боклуци, боклуци, боклуци. Емили си бе спечелила репутация на човек, който пренебрегва прибирането на пощата, и за тази репутация си имаше причина. Сега пред нея лежеше кореспонденция, трупана почти две седмици, и по-голямата част от нея беше боклук — писмо от издател с реклама на книга, която почти със сигурност никога нямаше да прочете; циркулярно писмо във връзка с Движението за права на животните — точно копие на онова, което получи миналата седмица, а също и на това от по-миналата; напомняне, че е получила нов код за копирната машина на факултета, което секретарката оповестяваше с такава сериозност, сякаш ѝ даваше кодове за задействане на ядрения резерв на нацията. Животът на един академик може и да е

интелектуално интересен, но не и пълен с неподправени вълнения. Емили метна напомнителното, както и другите писма, в кошчето.

Под него имаше един-единствен жълт плик — грижливо изработена, очевидно скъпа хартия. Името на Емили бе написано с четлив почерк отпред. Нямахше нито адрес на изпращача, нито пощенска марка.

Нещо в него привлече вниманието на Емили. Забеляза елегантния почерк, с който бе написано името ѝ. Плавните букви бяха изписани с кафяво мастило, с непогрешимите издутини и хлътнатини, показващи, че е била използвана автоматична писалка. Емили обърна плика и изненадана погледна към празния му гръб. Нямахше нито марка, нито нещо, което да подсказва кой го е изпратил. Някой го е пуснал в пощенската ѝ кутия лично. Навярно ставаше въпрос за покана на някакво парти или друго събитие, макар че, ако се съдеше по плика, събитието щеше да е от малко по-висока класа от тези, с които бе свикнала.

Прокара кутрето си през процепа, за да отвори плика, и в скута ѝ падна един-единствен лист хартия, сгънат наполовина.

Емили разгъна страницата.

„Ако първите впечатления подготвят сцената — помисли си, — тази бележка обещава страхотно представление.“ Хартията беше фина, очевидно скъпа, бледокремава и — ако не грешеше — с лек аромат на кедър.

Щом зърна написаното най-горе на страницата, стомахът ѝ се сви. С релефен шрифт, леко издаден над лъскавата повърхност на страницата, пишеше:

ОТ БЮРОТО НА ПРОФ. АРНО ХОЛМСТРАНД,
БАК., МАГ., ДФН., ДФН, ОФИЦЕР НА ОРДЕНА НА
БРИТАНСКАТА ИМПЕРИЯ

Арно Холмстранд, човекът, убит предишната нощ. Великият професор.

Покойният професор.

Следващите думи я сепнаха и я накараха да се съсредоточи изцяло.

Скъпа Емили — започваше писмото, написано със същия елегантен почерк и кафяво мастило като адреса на плика, — *когато получиш това писмо, със сигурност ще съм мъртъв.*

ГЛАВА 6

Скъпа Емили,

Когато получиш това писмо, със сигурност ще съм мъртъв. Пиша го с ясното съзнание, че това ще се случи, и с още по-ясното съзнание, че ти ще играеш важна роля в предстоящите събития.

Трябва да ти възложи да откриеш нещо, Емили. Нещо, пред което всичките ми други трудове бледнеят, изглеждат съвсем незначителни.

Знам къде се намира една библиотека. Онази библиотека. Библиотеката, построена от цар, с когото си запозната от собствените си проучвания, Емили. Александрийската библиотека.

Тя наистина съществува, както и Обществото, което я придружава. Нито тя, нито то са загубени.

Залогът е много по-голям от едно археологическо откритие. Когато получиш това, аз вече ще съм убит заради него.

Не можем да обърнем гръб на подобно знание, Емили. Необходима ни е помощта ти. На гръба на тази страница има телефонен номер. Когато прочетеш писмото докрай, го набери. Обещавам ти, скоро нещата ще станат по-ясни.

Ние с теб не се познавахме добре, Емили. Съжалявам, но бъди сигурна, че ти пиша искрено, а ситуацията изисква спешни действия.

С уважение,

Арно

ГЛАВА 7

*Ню Йорк — 10:35 ч. източно стандартно време
(09:35 ч. централно стандартно време)*

Секретарят вдигна телефона, преди да е иззвънял докрай за първи път.

— Да?

— Готово. Точно според инструкциите ви — каза гласът от другия край на линията спокойно и студено.

— Пазителят е мъртъв?

— Лично се погрижих. Снощи. Полицията го е открила днес.

Секретарят се облегна назад на стола си. Изпълни го чувство на удовлетворение и мощ. Една благородна цел бе изпълнена, а бъдещето на проекта им — осигурено. Малко мъже в историята са дръзнали да опитат това, което се опитваха да направят те. Още по-малко са успели да постигнат целите си. Но те щяха да успеят и както показваше напредъкът от последната седмица, никой нямаше да е в състояние да застане на пътя им. Секретарят прокара пръсти през сребрилата си коса.

— Той знаеше, че ще дойдем — съобщи другият мъж.

Това можеше да се очаква. Елиминирането на Помощника миналата седмица се разчу по цял свят. Нямаше как да се избегне. Не можеш да застреляш чиновник по патентите във Вашингтон, окръг Колумбия, в кабинета му, без медиите да надушат какво става. Всъщност целта на Съвета не беше да прикрие отстраняването му. За повечето хора такива убийства бяха просто убийства, но за хората, които те бяха набелязали, щяха да бъдат послания. Предупреждения.

— Няма значение — отговори Секретарят, — щом си свършил работата си. Освен източника, с когото ще се разправя в скоро време, той беше последният с достъп до списъка.

Изтичането на информация за списъка беше непростима грешка. Всичко, за което бяха положили толкова усилия, сега бе изложено на риск от нещо толкова безобидно наглед като списък с имена — списък, включващ имена, които никой не можеше да знае. Целият план

зависеше от тази секретност... и анонимност. Но списъкът по някакъв начин беше компрометиран. Единственият възможен отговор бе да започнат да действат и да унищожат тези, които са го видели. Пазителят и неговият Помощник бяха хора, чийто живот бе неизмеримо важен за него, но рисковете бяха по-големи.

Секретарят бе дотолкова погълнат от мислите си, та отначало не отчете мълчанието от другия край на линията. После то ненадейно го стресна. Изтръгна се от размишленията си и се приведе напред.

— Какво? Какво е станало?

— Фактът, че знаеше, че ще дойдем... може да е по-важно, отколкото си мислите.

Секретарят потръпна. Не беше от тези, които си падат по изненадите. Наведе се още по-напред и притисна слушалката към бузата си.

— Казвай.

— Добра се до кабинета си, преди да успея да го довърша. Тогава си помислих, че нещо не е наред, но не биваше да се бавя. Когато тази сутрин се върнах, за да продължа с работата, подозренията ми се потвърдиха.

— Продължавай — нареди Секретарят, запазвайки отработено спокойствие. Беше натрупал десетилетен опит в получаването на лоши новини. Открай време знаеше, че е важно да запазиш спокойствие в трудни ситуации. Добрият лидер е най-свиреп и най-опасен, когато е най-спокоен.

— На бюрото му имаше книга — продължи Приятелят. — Три страници липсваха — бяха откъснати. Намерих ги изгорени в кошчето до бюрото.

Замълча, за да предостави време на Секретаря да възприеме подробностите. Не искаше и не очакваше отговор. Отношенията им не бяха такива. Трябваше да съобщава единственото, което се изискваше от него. Ако трябваше да добави още нещо, Секретарят щеше да попита.

По-възрастният мъж се замисли за странното съобщение. Значи все пак имаше нещо, което Пазителят не искаше да позволи на убиеца си да види. Дори в смъртта бе решен да провали плановете им.

Секретарят изрече следващите си думи колкото като въпрос, толкова и като заплаха:

— Видя ли някакви подробности от книгата?

— Разбира се, сър.

Секретарят застави мускулите на раменете си да се отпуснат.

Приятелят бе добре обучен.

— Искам подробностите на бюрото си след половин час. Донеси ми ги на път към Вашингтон.

Преследването нямаше да свърши така.

— И ми намери екземпляр от книгата.

ГЛАВА 8

Вашингтон, окръг Колумбия — 10:45 ч. източно стандартно време

(9:45 ч. централно стандартно време)

Новините в червената папка в ръцете му бяха тревожни, но не по-подробни от това, което блондинката зад сменящата се лента в долната част на екрана на програмата на Си Ен Ен съобщаваше по телевизора от другата страна на кабинета му. От няколко минути беше изключил звука, преди помощникът му да влезе в стаята. Водещата събщи за експлозията в Обединеното кралство, а кръжащ хеликоптер на живо показваше видеоизображение на разрушението, но с изключение на времето на експлозията и размера на щетите, на този етап от разследването не се знаеше почти нищо. Огромна древна църква, паметник на английската култура, е унищожена от избухнала бомба рано тази сутрин. Не съобщаваха за жертви, с изключение на сантименталните чувства и историческото наследство.

— Някой поел ли е отговорност? — попита той.

— Не, господин Хайнс — отговори помощникът му.

Джеферсън стисна зъби, раздразнен от непочтителността на младия мъж. Знаеше, че не го назовава със заемания от него пост съвсем преднамерено.

— От ЦРУ са започнали да проследяват възможни източници, както и от британските МИ шест, но до момента никой, дори обичайните луди, не драпа да си припише заслугата.

Хайнс прие информацията или по-скоро липсата на информация. Терористичните атаки обикновено се следваха от порой групировки, които поемаха отговорност и търсеха публичността от нападението по Великия западен звяр. Имаше и изключения, разбира се, и те се случваха достатъчно често, та сегашното мълчание да не изглежда прекалено тревожно. И все пак настоящото мълчание изглеждаше интересно.

— Получихме ли официален отговор от британското правителство?

— Казват само, че са стъписани и ужасени. Работят старателно и възнамеряват да изправят виновниците за ужасното престъпление пред правосъдието и тъй нататък.

Мич Форестър махна с ръка — жест, който целеше да покаже, че подобни стандартни отговори обикновено са съвсем безсмислени. Работеше в офиса на Хайнс едва от шест месеца, но говореше така, сякаш е чувал всичко това и преди.

Хайнс не можа да се въздържа: ненадейно зададе въпроса:

— На колко си години, Мич?

Въпросът учуди помощника му.

— Моля?

— Възрастта ти. На колко си години?

Младият Форестър го изгледа странно и обичайното му прикрито презрение се примеси с недоумение. Ако бяха сами, можеше да отговори с открита демонстрация на презрението, което изпитваше, но не забравяше, че в кабинета на Хайнс има и друг човек — някой, който тихо седеше в ъгъла. Някой, пред когото не искаше да покаже цялата си безочливост.

— На двайсет и шест — отвърна най-накрая.

— Двайсет и шест — повтори Хайнс и въздъхна — потискащо малко число. Дали и той е бил толкова вироглав на тази възраст? Оттогава бяха изминали повече от двайсет и шест години, а той открай време беше амбициозен, но не можеше да повярва, че някога е бил така необуздан като младежа, който стоеше пред него.

— Не съм сигурен какво общо има това...

— Няма, няма — прекъсна го Хайнс и махна, за да покаже, че това е краят на отклонението. За миг замълча. — Има ли още нещо?

— Засега не — отговори кратко Форестър. — Веднага щом пристигне нещо, ще ви съобщя. Сър.

Преднамерената пауза преди последната дума подчертаваше, че не е доволен от отношението, което получаваше. Но с цялата себичност на младостта продължаваше да стои и да чака да му засвидетелстват уважение. Хайнс обаче просто погледна покрай него към видеообраза на телевизионния екран. Най-после осъзнал, че няма да получи нищо повече, помощникът се обърна и напусна кабинета.

Хайнс изчака цели трийсет секунди, без да каже нищо, преди да обърне глава към мъжа, седнал в най-отдалечения ъгъл на кабинета му.

Отдавна се бе примирил с функциите, които тези хора изпълняваха за организацията, но все още изпитваше лека нервност, когато останеше насаме с някой от тях. Неговата роля в организацията открай време бе дипломатическа, професионална. Не беше някой от изпълнителите — тези, които вършеха необходимата мръсна работа. Гаден, но крайно необходим аспект от работата им. Мнозина на този свят го смятаха за човек с огромно влияние, но Джеферсън Хайнс бе наясно, че мъжът, седнал на около метър от бюрото му, символизира сила, далеч по-голяма от тази, която той щеше да притежава някога.

— Смяташ ли, че има връзка? — попита най-накрая той и посочи към папката на бюрото си, а после и към телевизора, който работеше без звук. — Между това и мисията?

— Разбира се.

И двамата знаеха, че не бива да говорят за плана по никакъв друг начин освен просто като за „мисията“. В този град и в този кабинет стените със сигурност имаха уши.

— Но нека това не те спира. Ще запазим същия курс.

Хайнс не беше удовлетворен.

— Никога не сме говорили за това. Марлейк, Гифърд... останалите... *това* беше планът. Какво, по дяволите, става в Англия?

Другият мъж седна по-изправен и хвърли на Хайнс поглед, който недвусмислено казваше: „Млъкни!“. Не биваше да споменават имена.

Хайнс видя погледа и разбра посланието. Започна да барабани с пръсти по бюрото си полураздразнен, полуизнервен.

— Кажете ми, че сме очаквали отговорът да е нещо подобно — настоя той. — Кажете ми, че не те изненадва.

Ако другият мъж изпита някакво колебание, преди да отговори, със сигурност не го показа. Имаше излъчване на човек, който иска да изглежда уверен и държи събеседникът му да остане силен и непоколебим.

— Плановете ни са сигурни. Оставете ни да се занимаваме с нашата част от работата, а вие се заемете с вашата. Така всички ще спечелим.

Остави думите да увиснат за миг в тежкия въздух помежду им.

— Не забравяйте накъде сте се насочили.

Въпреки инстинктивния страх от събеседника си Хайнс се успокои от очевидната му увереност. Въздъхна дълбоко и си възвърна

самообладанието. Държавниците трябваше да бъдат силни и той щеше да се покаже достоен за поста си.

— Добре. Предполагам, утре пак ще говорим.

Другият мъж кимна и стана.

— Ще говорим, господин вицепрезидент.

ГЛАВА 9

Минесота — 9:45 ч. централно стандартно време

Емили се взираше в писмото в ръцете си. То се тресеше и тя осъзна, че се е разтреперила. Препрочете го за секунда, после го прочете за трети и четвърти път. И пак. Преди броени минути бе узнала, че Арно Холмстранд е убит, а сега държеше в ръцете си писмо, написано от същия този човек. Написано преди смъртта му. Когато е знаел, че ще умре.

„Нещо повече — помисли си Емили. — Знаел е, че ще го убият.“ Фактът променяше нещата, и то значително.

Арно Холмстранд е бил наясно какво му предстои и е писал на Емили Уес. Великан, пишец на ратай в последните минути от живота си. Емили не можеше да проумее защо. Каквото и да е открил Холмстранд, защо замесваше и нея? Въпросът придобиваше още по-голяма важност поради пряката връзка между писмото и смъртта на автора му. Изглеждаше напълно възможно знанието, за което се споменава в писмото, да е причина за убийството на Холмстранд. Написал е предположението със собствената си ръка. Следователно съществуваше вероятност, след като получи писмото, животът ѝ също да е в опасност. Стомахът ѝ се преобърна при мисълта, при осъзнаването каква опасност държи в ръцете си.

Обърна писмото и погледът ѝ бързо се плъзна към телефонния номер, написан с четливи цифри в средата на страницата. В писмото се казваше, че трябва да набере номера, без да се споменава кой може да вдигне. Докато очите ѝ се плъзгаха по цифрите, тялото ѝ се скова. Тя се втренчи, стъписана и объркана, в десетте цифри, написани с кафяво мастило на бюрото на покойника.

Познаваше номера. Познаваше го добре.

Обикновено го набираше през една от групите с контакти на телефона си, но разпозна цифрите. Невъзможно е да не ги познае.

Емили вдигна стационарния телефон в офиса си и бавно набра цифрите от листа една след друга. „Може би греша — помисли си, но знаеше, че не греша. — Просто съм объркана. Мислите ми са

разбъркани след шока от новината.“ Все пак беше наясно, че това е лъжа.

Докато телефонът звънеше, дишането ѝ се учести. Дълбоко в себе си разбираше, че в момента, в който се свърже, сутрешните събития ще придобият съвсем друг вид.

След миг моментът настъпи. Линията се свърза и познатото поемане на дъх от другия край беше като предшественик на поздрав от глас, който вече знаеше кой се обажда.

— Ем!

Британският акцент в гласа на Майкъл Торънс не можеше да се сбърка с никой друг. С въодушевление, голямо колкото нейното объркване, годеникът на Емили Уес поздрави любовта на живота си.

ГЛАВА 10

9:52 ч. централно стандартно време

— Майк? — отговори Емили с лудо биешо сърце.

Свързването им по телефона заради загадъчното писмо на Арно Холмстранд предизвикваше едно объркване след друго.

— Къде си? — Гласът на Майкъл бе изпълнен с енергия.

— Още съм в кабинета си — отговори Емили. — Не съм тръгнала за летището.

Не беше сигурна как да премине към единствената мисъл, която се въртеше в главата ѝ. Най-после реши, че най-добре ще е да е директна.

— Случи се нещо тук, в колежа.

Майкъл незабавно стана загрижен.

— Какво имаш предвид? Сериозно ли е? Добре ли си?

В гласа му имаше закрилническа паника и Емили осъзна колко зле е започнала.

— Не, не, нищо подобно. Добре съм.

Чу облекчената въздишка на Майкъл. Характерите и на двамата бяха трудни сами по себе си, но закрилническият импулс у Майкъл беше твърде силен.

— Случва се нещо наистина странно. Ако ти кажа, няма да ми повярваш.

— Опитай — предложи той.

— Снощи тук умря един човек — продължи Емили. — Спомняш ли си прочутия професор тук, в колежа? Арно Холмстранд?

— Този, за когото не спря да говориш цяла година? Да, Ем, спомням си.

Двамата общуваха главно като се закачаха един друг и той бе превърнал в изкуство уменията да се шегува с Емили за това, което наричаше „ученическо увлечение“, което бе развила, когато легендарната фигура бе дошла в колежа ѝ. По-късно ѝ беше признал, че ако прехласнатият ѝ ентузиазъм не я е правел толкова сладка, щял да си помисли, че си пада по друг мъж.

— Същият — потвърди тя и преглътна. — Вчера го убиха.

— Убили са го?

— В кабинета му. С три изстрела.

Емили направи пауза, несъзнателно подчертавайки драматичната нотка на думите си.

— Мили боже, Емили, съжалявам.

В успокоителните думи на Майкъл имаше състрадание, но и нещо колебливо. Нещо повече от мъжка закрилническа тревога.

— Всъщност не го познавах добре — добави Емили.

Думите ѝ не бяха съвсем искрени. Наистина не познаваше Арно, но знаеше за него, възхищаваше му се, следваше го. И усещаше загубата му, каквото и да казваше по телефона.

— Въпреки това. — Умът на Майкъл препускаше напред. — Кой го е застрелял?

— Никой не знае. В момента тече разследване. Из целия колеж има полицаи. Казват, че прилича на дело на професионалист. Звучи почти като екзекуция.

Емили дълбоко си пое въздух и с усилие преглътна.

— И цялата история става още по-странна.

Изчака Майкъл да се опита да разбере нещо, да ѝ зададе въпрос, но той не каза нищо и тя продължи:

— Тази сутрин намерих в кабинета си писмо. Написано и доставено на ръка. От Арно Холмстранд.

Направи усилие гласът ѝ да прозвучи възможно по-спокойно:

— Писмото, Майк... той пише за смъртта си. Написал го е, преди да го убият, и е знаел какво му предстои.

На другия край на линията Майкъл продължаваше да мълчи.

— А после идва това, което наистина няма да повярваш. В писмото настоява да набера телефонен номер, който е написал отзад, без име. Набрах го. И сега говоря с теб.

Най-накрая Майкъл проговори:

— Всъщност, Ем, мога да повярвам на всичко, което ми казваш.

Тя се сепна.

— Наистина ли?

— Наистина. Защото преди двацет минути се върнах от сутрешното си тичане и намерих плик, пуснат от вътрешната страна на вратата ми. Жълт е и името ми е написано с кафяво мастило.

Емили застина, неспособна да намери смисъл в това, което чуваше.

— Невъзможно!

— Възможно е — прекъсна я Майкъл. — И писмото в плика е от Арно Холмстранд.

Сега Емили едва успяваше да овладее неверието си.

— Какво пише вътре?

— Не е много — отговори Майкъл. Тя го чу как разгъва лист, преди да започне да чете: — „Скъпи Майкъл, Емили ще ви се обади тази сутрин. Чакайте до телефона. Когато позвъни, отворете втория плик и ѝ го прочетете.“

— Втори плик ли? — объркването на Емили от тазсутрешните събития нарастваше с всяка секунда.

— В първия плик с тази бележка има втори, с твоето име — потвърди Майкъл. — Защо ти пише? И то чрез мен? Каква роля играем ние в живота му?

— Нямам представа, Майк. Все още се опитвам да разбера.

Тя замлъкна.

— Втория плик... отвори ли го?

Сега беше седнала на самия ръб на стола си.

— Разбира се, че го отворих! — отвърна той. — Да не си мислеше, че ще си седя и ще чакам със скръстени ръце?

Въпреки напрежението Емили нямаше как да не се усмихне. Странните събития не бяха в състояние да заличат енергичността на Майкъл.

— И?

— И може да не дойдеш в Чикаго — отговори той, направи пауза и този път драматичното мълчание беше съвсем преднамерено. — Вътре има разпечатка на електронен билет. Холмстранд ти е запазил място на полет за Лондон. За довечера.

Емили се стъписа.

— За Лондон ли?

Сега мислите на Майкъл препускаха неудържимо. Изобщо не обърна внимание на объркването ѝ.

— Кой е номерът на факса ти, Ем?

Тя примигна, за да се върне към действителността, и изстреля номера на факса в кабинета на факултета.

— Защо ти е? — попита го най-накрая.

— Защото във втория плик освен билета има и два листа. Скенерът ми е развален и няма как да ти изпратя копие. Но определено ще искаш да видиш какво ти е оставил.

ГЛАВА 11

10:02 ч. централно стандартно време

Десет минути по-късно Емили нервно стоеше до факса в кабинета на Факултета по религии, през няколко врати от нейния. Определената им факсова линия още не даваше сигнал, затова Емили стоеше близо до апарата и чакаше да се включи и да разпечата дигиталните копия на двете страници, които Майкъл обеща да ѝ изпрати до няколко минути.

От двете страни на една маса седяха други двама професори по религия. Както можеше да се очаква, обсъждаха Холмстранд.

— Не, три са — поправи колегата си Бил Преслин, един от преподавателите по иврит. — Забравяш Саудитска Арабия.

— Така ли? Не знаех — отговори Дейвид Уелш, специалистът по южноамерикански религии.

Емили отиде до масата и седна. Можеше да наблюдава факса и оттук.

— Имате ли нещо против да се присъединя? — попита тя. — Предполагам, че говорите за Арно. Още не мога да повярвам.

— И ние не можем — отговори Преслин и кимна, за да ѝ покаже, че е добре дошла. — Но драматичните събития не са нещо необичайно за Арно Холмстранд. Той е единственият учен, за когото съм чувал, че фигурира в списъка за наблюдение на терористи в три страни. Заради времето, което е прекарал в Близкия изток. Америка, Великобритания и Саудитска Арабия го смятат за „лице от оперативен интерес“.

— А когато дойде, от Национална сигурност се обадиха в кабинета на декана и попитаха дали знаем за „интересното му минало“ — добави Уелш.

— Казахме им, че сме наясно — потвърди Преслин, който бе работил два семестъра в административния отдел на колежа, преди да се върне към предимно преподавателска роля. — Но добавихме, че е почетен гражданин на пет страни. Удостоен е с Ордена на Британската империя от английската кралица и почетни степени от седем различни университета.

Емили изброи наум имената, които знаеше поради невероятния шум, вдигнал се покрай назначението на Холмстранд. Грамотите, окачени на стените на кабинета му, бяха от „Станфорд“, „Нотър Дам“, „Кеймбридж“, „Оксфорд“, „Единбург“, „Сорбоната“ и Египетския университет. И това бяха само степените, за които Холмстранд споменаваха, когато го питаха. Вероятно притежаваше цял куп други.

— Но правителството май смяташе, че това няма значение — продължи Преслин. — Колкото и да им повтаряхме, че работата му в Близкия изток е чисто археологическа, не спираха да се връщат към фикс идеята си. Направо да си помислиш, че „археологически разкопки“ е кодова дума за „терористичен лагер“ в речника им.

— А може и да е — намеси се Уелш и двамата мъже се подсмихнаха мрачно.

— Как изобщо го убедихме да дойде тук? — попита Емили, като прекъсна временната шеговитост. Все още беше прекалено потресена от новината, за да понася безгрижни забележки, дори в приятелски разговор в израз на почит към покойния.

— Не сме — отговори Уелш. — Може да сме една от най-уважаваните институции, но никой не е от ранга на Холмстранд. Дойде, защото пожела да дойде. Предложението беше негово. Обяви, че след всичките си приключения имал нужда от спокойствие и тишина, а и искал да се върне към корените си на човек от малък град. „Карлтън“ му се сторил привлекателен, затова ни писал. Дори предложи да работи на минимална заплата — очевидно парите не го интересуваха.

— Със сигурност — съгласи се Емили и замълча за миг. Не можеше да спре да мисли за писмото на Арно.

— Знаете ли дали Холмстранд някога се е занимавал с Александрийската библиотека? — попита най-последно тя, защото вече не можеше да сдържа любопитството си.

Колегите ѝ я погледнаха озадачено — не бяха очаквали разговорът да тръгне в тази посока.

— Древната ли? Изчезналата библиотека? Това ли имаш предвид?

— Не съм сигурна. Знаем, че проявяваше голям интерес към всичко египетско. Но дали е правил по-специални проучвания за Александрийската библиотека? Изследвания? Да е писал за нея?

Преслин потърка брадичката си.

— Доколкото знам, не — отвърна той. — Но все пак е публикувал над трийсет книги. Кой знае? Може и да е писал.

Докато говореше, факс машината се включи и започна да бръмчи и да трака. Емили стана и отиде до масичката, на която беше апаратът.

— Едно нещо знам със сигурност — отбеляза Уелш. — Където и да отидеше, правеше някакво откритие. А освен това, както казваш, е прекарал много време в Египет, така че може би наистина има някаква връзка, ако разгледаш нещата по-подробно. Каквито и да са били интересите му, това със сигурност е краят им.

Черният му хумор не беше първокласен, но затова пък — точен.

След миг от факса заизлиза лист. Докато частта за зареждане привличаше друг лист, Емили извади първия от бавно въртящата се ролка и го погледна. Качеството беше лошо, фонът на писмото — леко сивкав поради черно-бялото сканиране, както Емили подозираше, и жълтеникавия цвят на оригиналното писмо, но съдържанието се виждаше ясно. Цялата се напрегна, докато четеше.

Скъпа Емили,

Щом си стигнала дотук, трябва да направиш още една крачка. Това, за което ти писах, това, което ти разкрих, написах съвсем сериозно. Библиотеката съществува, както и Обществото, което я охранява и поддържа, но със смъртта ми това съществуване е застрашено. Нека смъртта ми ти послужи за предупреждение: това, което знаех, това, което трябва да откриеш ти, е нещо, което други хора искат. И са готови да направят всичко, за да го получат.

Няма време. Смъртта ми слага началото на пътуването, което трябва да предприемеш. Прилагам билет. Трябва да отидеш в Оксфорд. Веднага. Сама. Не е възможно да напиша в това писмо какво ще откриеш там. Въпреки всичките си усилия, не мога да съм сигурен, че ще откриеш тази информация преди тях. Използвай твоя ум на историк, Емили. Сигурен съм, ще подредиш парченцата.

Трябва да ги наместиш. Залогът е по-голям, отколкото можеш да си представиш. Трябва да откриеш

НАШАТА БИБЛИОТЕКА.

Бог да е с теб, Емили.

С уважение,

Арно

ГЛАВА 12

Емили стискаше листа толкова силно, че едва не го скъса.

Извади втория лист веднага щом излезе от факса. Съзнанието ѝ се заблъска над странната поредица от думи и символи, които съдържаше. Един-единствен ред с текст беше последван от странен непознат кръст. Под него имаше написани три фрази, сякаш несвързани помежду си.

Две за Оксфорд и една след това

*университетска църква,
най-старата от всички тях
да се молиш между две кралици
Петнайсет, ако е до сутринта*

Емили се взираше в загадъчния лист, напълно озадачена. Приличаше досущ на списък с... улики.

Безмълвното объркване, предизвикано от необикновената страница, беше нарушено, когато чу стъпките на Уелш. Забелязал напрегнатия ѝ поглед, докато страниците излизаха от факса, той бе решил да види какво е обсебило дотолкова вниманието ѝ. Когато го чу, че се приближава, Емили притисна листовете до гърдите си.

— Е, каква е тази внезапна промяна у теб? — попита той. — Какво получи? Всичко наред ли е?

— Няма нищо — отговори Емили. — Не знам.

Поне последното отговаряше на истината. Емили усещаше как пулсът ѝ продължава да се ускорява и внезапно се почувства неловко в присъствието на колегите си. Трябваше ли очите им да видят това? Без да е наясно защо, изпита желание да остане сама.

— Извинете, трябва да тръгна.

Без да ги погледне в очите или да изчака отговор, Емили сгъна листовете, които държеше, и излезе от кабинета. Вратата се затръшна след нея.

ГЛАВА 13

Предградията на Кайро, Египет

Както винаги, пакетът бе увит в обикновена хартия без отличителни знаци.

Библиотекарят го държеше под робата си, докато слизаше по стълбите. Коридорът долу беше тъмен, но той добре познаваше пътя. Размяната се извършваше по един и същи начин от години. Винаги в тишина, винаги в тъмнина.

Той тихо тръгна по стария каменен под, покрит с рехав слой пустинен пясък и пръст. Коридорът рязко изви вляво и се наклони надолу. Библиотекарят се подпря с ръка на стената, за да стъпва по-сигурно. Краката му вече не бяха пъргави както на младини, когато за първи път бе слязъл по този път. Сега вървеше с отработено внимание. Стигна до края на коридора, отделен със стена преди неизвестно колко века.

Проправяше си път пипнешком покрай грапавата стена в мрака. Пръстите му погалиха познатото място. Две варовикови плочи се срещаха под изкривен ъгъл и образуваха малка цепнатина. Той извади пакета от гънките на робата си и внимателно го пъхна в дупката, като го набута колкото можеше по-навътре.

Триенето на хартия в камък отекна в тишината на ограденото пространство.

Изпълнил задачата си, той се обърна и се върна по обратния път нагоре. Месеците събиране и подреждане се бяха увенчали с успех, а следващият месец вече бе започнал, пак в същия дъвен цикъл, който съществуваше от хиляди години, макар че най-трайният знак на историята — промяната — се бе отпечатал дълбоко върху него.

Тази рутина никога не спираше да го удивлява, дори сега, след толкова години. Такова просто, тихо действие, а все пак зад него имаше невидима структура, която той не можеше да разбере и никога нямаше да опознае напълно.

Библиотекарят зави зад последния ъгъл, приклепна, за да се провере през ниския каменен вход. Докато излизаше на ярката

светлина на египетското слънце, старите въпроси все още горяха в съзнанието му също толкова силно, колкото в началото.

ГЛАВА 14

Вашингтон, окръг Колумбия — 11:30 ч. източно стандартно време

(10:30 ч. централно стандартно време)

Джейсън видя как мъжът излиза от изпълнителния офис в сградата „Айзенхауер“. Носеше скъпо куфарче и вървеше с уверена походка. Изглеждаше досущ като на снимката, която Джейсън държеше в ръката си, чак до абсурдните райета на костюма и прекалено пригладената коса. „Човек — помисли си Джейсън, — който мисли прекалено много за себе си и има твърде високо самочувствие.“ Този факт сам по себе си бе достатъчен, за да изпита удоволствие от това, което предстоеше, дори да остави настрана справедливостта на каузата и необходимостта от действие. Джейсън бе кацнал от Средния запад едва преди половин час на път за Ню Йорк, но нямаше нищо против планираната отбивка дотук. Такива арогантни парвенюта заслужаваха това, което щеше да ги сполети.

Докато мъжът завиваше по Уест Игзекютив авеню, Джейсън стана от пейката в парка, прибра снимката в джоба си, сгъна вестника и го пхна под лявата си мишница. С небрежна крачка тръгна след мишената си, като остави помежду им разстояние от две пресечки. Младият мъж мина по Ейч стрийт и зави наляво по Ай стрийт. Точно както очакваше Джейсън.

Наблюдаваха Мич Форестър от месеци. Друг приятел, Кол, беше прикрепен към вицепрезидента и с лекота бе успял да заеме място в професионалното обкръжение на двамата мъже. Беше направил щателно проучване. Навиците на Форестър в края на работния ден се повтаряха като часовник: нямаше кола и вместо да вземе метро или автобус, предпочиташе да извърви пеш четиринайсетте пресечки от офиса до апартамента си. Джейсън предполагаше, че и това се дължи на суетност — желание да поддържа форма, както и да бъде забелязан от колкото се може повече хора.

Както всеки ден, и днес Форестър се отправи на обичайната си разходка през Вашингтон, като бавно закрачи от политическия район

на Капитолийския хълм към изискания квартал на север от Вашингтон Съркъл Парк, където бе наел апартамент в ефективна сграда на Нюпорт Плейс — жилище, което очевидно струваше много повече, отколкото можеше да си позволи един помощник на виден политик. Значи семейството му беше богато.

Джейсън постепенно скъси разстоянието между себе си и Форестър, докато продължаваха да се отдалечават от сърцето на Вашингтон с рутинните му патрули от агенти под прикритие и рояците охранителни камери.

В жилищните райони вероятността да го забележат как преследва жертвата си е далеч по-малка и с приближаването към блока на Форестър Джейсън си позволи да остави между себе си и политическото парвеню само няколко метра. А после, когато Форестър спря пред вратата и извади картата си за входа, Джейсън съвсем съкрати разстоянието.

— Извинете — каза той и с лекота влезе в ролята на обитател, останал заключен пред входа. — Не мога да повярвам. Забравил съм си ключа. Ще може ли да ме пуснете да вляза? Жена ми е на работа, а телефонът ми е в апартамента — в задънена улица съм!

Идеално играеше ролята на раздразнен, но приятелски настроен съсед.

Мич погледна към непознатия. Джейсън забеляза краткото му колебание — предвидима реакция предвид факта, че преди не го е виждал в комплекса — но разчиташе, че Форестър не познава голяма част от живущите в сградата. Освен това вярваше в способността си да се превъплъти в образа на объркания обитател.

— Няма проблем — отговори най-накрая Форестър.

— Много ви благодаря — грейна в облекчена усмивка Джейсън. Остави Мич да задържи отворена стъклената врата, а после тръгна към асансьора. Форестър живееше на четвъртия етаж и Джейсън знаеше, че и той ще тръгне нататък.

— На шестия етаж съм — каза той, натисна бутона и вратата незабавно се отвори. — След вас.

Мич влезе в асансьора, натисна 4 на таблото от дясната си страна, а после и 6 като още една дребна услуга към новооткрития си съсед.

Докато вратата се затваряше, Мич почувства как ножът се забива в гърба му. Усещането как десетсантиметровото острие пронизва кожата и се плъзва между ребрата му бе толкова странно, че отначало не разбра какво се случва и се опита да се обърне към другия мъж. Джейсън извади свободната си ръка и сграбчи Форестър за рамото, за да му попречи да помръдне.

— Слушай много внимателно — каза той с тих, но смразяващо твърд и овладян глас. — В момента този нож е забит в бъбрека ти. Докато острието е вътре, ще останеш жив. В мига, в който го извадя, ти остават трийсет секунди, преди да изкървиш до смърт.

Мич веднага изпита ужас, примесен с объркване.

— Какво? Не раз...

— Не задавай въпроси — прекъсна го Джейсън. — Просто прави каквото ти казвам, и може да си тръгна и да оставя ножа тук, в гърба ти, за да те зашият в някоя болница. Ясно ли е?

Мич никога не бе изпитвал такъв ужас и докато болката от забитото острие пронизваше тялото му, съумя единствено да изсумти в знак на съгласие.

— Добре — изрече спокойно Джейсън и натисна на таблото бутон, за да спре асансьора между етажите. — Сега искам да споделиш всичко, което знаеш за малкия заговор на вицепрезидента.

ГЛАВА 15

Минесота — 10:40 ч. централно стандартно време

Емили влезе в кабинета си, затвори вратата и пусна щорите на прозореца към общата стая от другата страна. Не беше сигурна защо, но чувстваше, че трябва да остане сама, далеч от погледите на колегите и студентите си.

Втората страница от факса на Майкъл продължаваше да я обърква. Приличаше на сбор от улики — но улики за какво? И в кой момент от сутринта се бе превърнала в героиня от криминален роман, в който е напълно нормално да получиш писмо с улики?

Трябваше отново да говори с Майкъл сега, когато държеше съдържанието на плика, който бе получил той. Обзета от нервност, извади блекбърито си и натисна номера му от своите контакти.

— Ето те пак — започна Майкъл веднага щом вдигна. А после добави с известно самодоволство: — Нали ти казах, че няма да повярваш.

— Да, готова съм да призная, че се оказа прав, скъпи — опита се Емили да запази настроението си ведро като тона на Майкъл, докато разгъваше двата листа хартия и ги добавяше към първото писмо от Арно.

Майкъл обикновено беше в настроение да се пошегува с нея, но сега се съобрази с факта, че темата е сериозна.

— Емили — попита я, — какво означава всичко това?

— Чистосърдечно признавам, че нямам никаква представа.

Не се сещаше за нито една причина, която би могла да подтикне Холмстранд да избере да въвлече в делата си точно нея. Единственото общо помежду им беше широката сфера на академичната им работа: античност, история и религия. Дали е достатъчно? Дали тези общи интереси не ги свързваха по начин, който Емили все още не съумяваше да види?

Мислите ѝ я накараха да замълчи. Реакцията на Майкъл ѝ подсказа, че все още смята за необходимо да поддържат по-лековат тон:

— Благодаря ви много за проникателността, професоре.

Прямотата му я накара да се засмее. Още от първия си разговор преди четири години на една вечеря в колежа в Оксфорд двамата бяха започнали да се закачат по този начин. Той, завършил история и специализирал архитектура, се опита да очертае в най-общи линии възхищението си от модерния дизайн, като заговори положително за „Гъркин“, прочутия лондонски небостъргач, подобен на готова за полет стъклена краставица.

— Абсолютна грозотия — непростимо! — изказа във възможно най-мека форма обективното си мнение Емили и го изрече енергично, без да се смущава. — За нищо на света няма да повярвам, че наистина ти харесва. О, може да заявяваш, че ти харесва — това е твой дълг като архитект, както студентът по музика е длъжен да твърди, че се възхищава на Бах, дори ако предпочита да слуша драскането на нокти по дъска, отколкото да се подложи на петминутно слушане на Бранденбургските концерти.

Дали заради възхищението в тъмносините ѝ очи и на пръв поглед неизискващата ѝ никакви усилия красота, или пък заради прямотата и силата на волята ѝ, но Майкъл незабавно си падна по Емили. Случайният интерес бързо прерасна в истински роман, а после и в дълбока любов. Беше ѝ направил предложение едва миналата година, точно преди третата им вечеря по случай Деня на благодарността. Често Емили беше по-инициативната от двамата по отношение на връзката им, но този път се наслади на традиционното предложение с диамантен пръстен и падане на колене.

— Може би трябва да започнеш с това, което знаеш — отбеляза той. — И в двете писма се споменава за Александрийската библиотека. Явно Холмстранд я е намерил.

— Не точно — прекъсна го Емили. Прецизният език на Арно ѝ бе направил огромно впечатление. — Не пише, че я е намерил, а че съществува. Трябва аз да я намеря.

— Добре — съгласи се Майкъл, — но идеята е, че трябва да направиш някакво откритие. Не ми е приятно да те питам, но... библиотеката и това общество „изчезнали“ ли са?

— Добре че си хубав — присмя му се тя, — защото знанията ти по история са ужасяващи. Чудя се дали изобщо си обръщал внимание по време на бакалавърската си програма.

Откакто се бе отказал от историята заради по-добре платения архитектурен дизайн, тя се наслаждаваше на всяка възможност да го подразни. Почака да чуе смеха му и както се надяваше, той наистина се разсмя.

— Да — продължи тя, — изчезнала е. Или по-скоро е била унищожена — не съм сигурна какво означава това „общество“. Навярно просто персоналът на библиотеката.

— Кога е била унищожена?

— Не съм сигурна — отговори Емили.

— И имаш нахалството да обвиняваш мен, задето не познавам историята? Моето невежество поне не е предшествано от докторска степен по предмета!

Емили се усмихна.

— Не знам отговора, Майк, защото никой не го знае. Загадка е. Една от най-големите загадки на античния свят. Александрийската библиотека е построена по време на управлението на Птолемей Втори, цар на Египет, в началото на трети век преди Христа, и се превръща в най-голямата библиотека в историята на човечеството. А после, след няколко века, библиотеката изчезва.

— Как така изчезва?

— Това е най-точната дума — отговори Емили. — Предполага се, че е унищожена, но няма конкретни доказателства. Просто изчезва. Истинска загадка.

— Е, щом говорим за загадка — напомни й Майк, — разполагаш с цяла страница улики.

Но нито той, нито тя се засмяха на шегата.

Емили погледна към третата страница на Арно.

— Възможно ли е наистина да е намерил тази библиотека? — попита най-после Майкъл.

Странният език на Арно Холмстранд оживя в мисълта на Емили. *„Библиотеката наистина съществува... както и Обществото... нито тя, нито то са загубени...“*

Обмисли въпроса на Майкъл и най-накрая отговори:

— Ако някой друг беше казал, че знае къде е тази библиотека, щях да реша, че е лъжа, без изобщо да се замислям. Прекалено сензационно, твърде невероятно. Но го твърди Арно Холмстранд. Репутацията му е легендарна.

— Да, помня как се прехласна по него — отбеляза Майкъл.

Знаеше колко Емили уважава интелектуалните дарби на Холмстранд. Самият той дори изпитваше известна симпатия към него. Беше го срещнал веднъж, на един от приемите във факултета на Емили. След вечерята ѝ призна, че професорът много напомня на дядо му — човек с благ поглед и високо чело, видял света, но не му се оставил да го превърне в коравосърдечен тип. Сега обаче тонът му целеше да ѝ напомни, че смъртта на Холмстранд я забърква в нещо, което на този етап нито той, нито тя разбираха.

— Прочутите хора не може ли да лъжат? — попита най-накрая годеникът ѝ.

— Той не беше просто прочут, Майки — отговори Емили. — Беше световен авторитет.

Арно Холмстранд започнал да изгрява на академичната сцена още като бакалавър. Завършил „Йейл“, после получил магистърска степен от „Харвард“ и Емили бе чула слух, че е завършил програмата за по-малко от година. Междувременно успял да публикува първата си книга, „Динамиката на пресичане на културите: потокът на обмен на знания между Африка и Близкия изток в края на класическия период“. Заглавието може и да е непроизносимо, но книгата незабавно се превърнала в класика в тази област. От издаването ѝ са изминали десетилетия, но Емили все още я използваше като източник в преподавателския си курс.

Все пак беше наясно, че нито една част от тази биография няма да впечатли Майкъл. Като се имаха предвид обстоятелствата и дръзкият му характер, беше по-вероятно да се трогне от приключенската страна на работата на Арно. А тази страна наистина беше богата.

— Говорим за човек, който се прославя още на първата си археологическа експедиция от университета „Кеймбридж“ — поде тя ентузиазно. — Тогава само е следвал докторантура, а групата му е провеждала разкопки въз основа на карти, начертани от самия него по данни от проучванията му в Британската библиотека. Открили не едно, а две военни укрепления в Северна Африка, датиращи от времето на Птолемей Втори Египетски, отдавна погребани в пясъците.

Самата Емили нямаше как да не намира това за вълнуващо.

— Същият Птолемей, който е свързан с библиотеката?

— Именно той. И сякаш това не е достатъчно, находката била последвана от куп приключения, достойни за Холивуд. Доколкото съм чувала, военните в селата край разкопките се отнасяли с подозрение към работата на Арно и на два пъти нахлули в обектите. Втория път го завързали, пребили го до безсъзнание и захвърлили тялото му в пустинята на трийсет километра от разкопките.

Майкъл остави в разговора да се промъкне пауза.

— И така — обади се най-после той, — професор Арно Холмстранд Велики е човек, който като нищо би могъл да намери отдавна изчезналата библиотека.

Емили по-плътно притисна ухо към слушалката. Тревогата от сутринта лека-полека изчезваше, изместена от нарастващо чувство на очакване.

— Да, би могъл. Но не забравяй, не това пише в писмото си. Онова, което твърди, е още по-невероятно: тя изобщо не е изчезвала. Сигурен е, че съществува. Не разбирам как е възможно, но го пише.

— И иска след смъртта му ти да я откриеш?

— Изглежда, да.

— И това не те... тревожи?

Емили се поколеба. Закачливата нотка в гласа на Майкъл напълно се бе стопила.

— Не — призна тя, обзета от любопитство. — Защо да ме тревожи?

— Защото според чутото току-що, историята на Холмстранд не е точно безобидна и лишена от опасности.

Емили понечи да отговори, но Майкъл я изпревари:

— Да се изразя по-ясно, Ем: той е мъртъв. И тези писма, тези улики — те май те насочват по пътеката, докарала му три куршума в гърдите.

ГЛАВА 16

Вашингтон, окръг Колумбия — 11:45 ч. източно стандартно време

(10:45 ч. централно стандартно време)

Мич задъхано се мъчеше да си поеме въздух. Всяко движение на гърдния му кош засилваше болката, причинена от забитото острие.

— Какво имате предвид? Какъв заговор?

Освен ужасен, беше и искрено озадачен.

— Известен ни е заговорът на вицепрезидента — отговори Джейсън. Гласът му си остана спокоен и сигурен като юмрука, който държеше ножа в гърба на Форестър. — Както и за амбициите му.

Мич не можеше да се обърне да го види, затова се загледа в половинчатото му отражение в металния панел на таблото на асансьора.

— Не знам нищо за никакъв заговор!

— Не ме лъжи — възнегодува Джейсън и леко побутна ножа. — Не ти подхожда.

Очите на Мич се навлажниха от новата болка. Дишаше все по-трудно.

— Не... не лъжа.

— Също така знаем, че е изтекъл списък с имената на хората, замесени в заговора на вицепрезидента — продължи Джейсън, без да се трогва от възраженията на агонизиращия мъж. — Изтекъл е към група, която вероятно притежава власт да го осуети.

— Защо... защо ще искам да действам срещу вицепрезидента? — изхриптя Мич. — Той ми е шеф!

— Е, всъщност не е, нали така? Знаем къде са истинските ти политически връзки, господин Форестър.

Очите на Мич се разшириха при това обвинение. Джейсън се наведе напред и прошепна в ухото му:

— Наясно сме, че всъщност не работиш за вицепрезидента, каквото и да пише на баджа ти. Амбициите ти са да си проправиш път до съвсем друг кабинет. Кабинет с кръгли стени.

Мич не можеше да отговори. Бяха го разкрили. Сигурно презрението му към вицепрезидента е станало прекалено очевидно и са започнали да подозират истината как от три месеца работеше да си осигури място в президентския екип.

— По някакъв начин си узнал за намеренията на вицепрезидента — продължи Джейсън — и си направил така, че някои подробности да изтекат към опонентите му.

Мисълта на Мич препускаше, а тялото му се раздираше от болка. Беше упражнявал какви ли не отричания и измислици, в случай че някога го разкрият, но този мъж определено вече знаеше истината. Освен това държеше нож, забит в гърба му.

— Открих само имена — избърбори най-накрая той. — Не знам конкретни подробности за плановете му, само замесените.

Джейсън вдигна вежда.

— Кои имена?

— Гифърд, Дейлс, Марлейк...

Отново мъчително си пое въздух.

— И още няколко, но не споделих с никого. Съставях списък, който държах в компютъра си. Помислих, че един ден може да се получи страхотен мотивационен документ. Никой не го е виждал.

Джейсън съзнаваше, че последното изречение не отговаря на истината, макар Форестър навярно да беше искрен в твърдението си, че не го е показвал на никого. Не доброволно или съзнателно. За жалост противниците им разполагаха с начини да се доберат до информацията — Джейсън го знаеше прекалено добре.

Отново насочи вниманието си към мъжа пред себе си.

— Какво още има в този документ? Каква част от плана ти е известен?

— Какъв план? — извика Мич, колкото от болката, толкова и от искрено объркване. — Съвсем отскоро съставям модел: поддръжниците на президента умират един след друг, а поддръжниците на вицепрезидента стават все по-силни. Но не знам нищо за никакъв... за никакъв план.

Джейсън погледна към мътното отражение на очите на Мич върху стената на асансьора. Направи продължителна, замислена пауза, преди да проговори:

— Знаеш ли, господин Форестър, вярвам, че казваш истината. Наистина мисля, че не знаеш нищо повече.

Мич успя да въздъхне облекчено въпреки болката.

— Слава богу. Не съм... — потръпна от болка, но продължи — ... не съм направил нищо друго, освен да служа на страната си.

На лицето на Джейсън се изписа странна полуусмивка.

— Вече не.

С плавно движение измъкна ножа от гърба на Мич Форестър и от раната веднага бликна почти черна кръв. Обърна Мич с лице към себе си, избърса кръвта от острието в сакото на жертвата си и натисна бутона за движение. Асансьорът отново се заизкачва.

Ужасен, Форестър се помъчи да стигне с ръце до гърба си. Лицето му побеля, когато ги върна обратно пред тялото, покрити със собствената му кръв.

— Нали... нали казахте, че ще ме оставите жив, ако... сътруднича.

Облегна се на стената, отмаля и се свлече на пода. Бързата кръвозагуба го накара да загуби съзнание.

Джейсън върна ножа в канията му. Асансьорът избръмча и вратите му се отвориха на празната площадка на четвъртия етаж. Джейсън погледна към окаяника пред себе си.

— Точно ти би трябвало да знаеш — каза той с доволна усмивка. — Във Вашингтон не можеш да имаш вяра на никого.

Излезе от кабинката. Зад гърба му вратите плавно се затвориха пред човек, който вече бе изпуснал последния си дъх.

ГЛАВА 17

Краткият разпит на Мич Форестър потвърди онова, което Джейсън трябваше да разбере. Обществото се е сдобило със списъка от компютъра на Форестър, който навярно е бил поставен под наблюдение от Марлейк. Това изтичане означаваше, че се налага да отстранят и Пазителя, и Помощника му — задача, която вече бе изпълнил лично. Сега, когато Форестър вече нямаше да му се пречка, дупката бе наистина запечатана. Манията на Обществото за тайнственост и затворените им мрежи за отговорност щяха да направят така, че никой друг да не разбере. Мисията можеше да продължи без повече пречки.

Сега оставаше единствено да обърне внимание на неочаквания материал от Минесота. Докато напускаше този живот, Пазителят бе доказал, че е нещо много повече от потенциална, макар и запечатана дупка за изтичане на информация. Книгата, страниците... ставаше нещо друго. Нещо по-голямо дори от самата мисия.

Кожата на Джейсън настръхна, докато излизаше от сградата. Нещата се променяха. Хоризонтът вече изглеждаше различен.

ГЛАВА 18

11:10 ч. централно стандартно време

Разговорът продължи още няколко минути, в които обичливо заяждане и проницателност се редуваха едно след друго.

— Слушай — каза най-накрая Емили, — минава единайсет. Полетът ми за Чикаго е в два и десет. Като знам какъв е трафикът този уикенд, трябва да тръгна скоро, ако искам да стигна.

И двамата бяха наясно, че последните й думи са повече въпрос, отколкото заявление.

— Ако — повтори Майкъл и обърна разпечатания електронен билет, който Холмстранд бе купил на годеницата му.

Изборът беше Чикаго или Англия. По някакъв начин обаче Майкъл знаеше, че това всъщност не е никакъв избор. Емили открай време беше пристрастена към приключенията — „липсващата съставка“, както често се изразяваше, на иначе удовлетворяващия й академичен живот. Но възможността, която й се предоставяше сега, бе нещо повече от приключенско любопитство.

— Емили, трябва да си дойдеш вкъщи. Няма нужда да летиш до Англия само защото един колега те е помолил, колкото и изкушаващо да ти се струва. Особено като се има предвид, че е загинал малко след като ти е отпразил тази молба.

Емили си помисли за възможностите, които се разкриваха пред нея, за загадъчните писма на Арно. Всичко беше много повече от нещата, с които бе свикнала. Беше заела академичния си пост в „Карлтън“ скоро след като защити доктората си преди малко повече от година и половина и реши да се върне към източника на научното си вдъхновение. След като получи бакалавърската си степен, напусна „Карлтън“ и продължи образованието си в някои от най-големите и изтъкнати институции в академичния свят, но с огромно желание се върна на първоначалната си територия. Сегашното й назначение бе за постоянно и ако всичко се развиеше както трябва, щеше да го запази до пенсионирането си. Като за трийсет и две годишен академик, този подход предлагаше на Емили забележителна сигурност за работно

място, макар че не вървеше ръка за ръка с вълненията, които някога се бе надявала да срещне в бъдещето си. Тя се опитваше да укроти приключенската си жилка, като продължаваше да тича всяка сутрин, а напоследък и като започна да тренира *крав мага*, изключително ефективната израелска система за ръкопашен бой. От време на време дори ходеше на уроци по парашутизъм на близко летище, но се бе примирила с факта, че в академичния свят тръпката, за която инстинктивно жадуваше, просто не съществува.

В настоящия момент обаче я получи: истинска загадка, колкото и неясни да бяха очертанията ѝ. Странни писма и още по-странни улики. Билет за полет до другата страна на Атлантика. Но съществуваше и годеникът ѝ, и Денят на благодарността, както и рядката, безценна възможност да бъдат заедно. Чикаго изглеждаше значително по-близо до Минеаполис по времето, когато решиха, че идеята Майкъл да изкара архитектурния си стаж там е добра.

— Заедно трябва да вземем решение — каза най-после Емили. — Изглежда, притежавам две резервации за днес. Коя ще оползотворя?

Установи, че е затаила дъх в очакване на отговора му.

— Англия — отговори най-после Майкъл, осъзнал, че предишните му възражения няма да ѝ повлияят. — Доста по-далеч е от Минесота.

Емили се напрегна в жадно очакване.

— Не просто до Англия — добави тя. — До Оксфорд. Старата ни територия.

— Така изглежда — съгласи се Майкъл и пак погледна към писмото на Арно. — Но с каква точно цел, Емили?

Говореше с енергия, която противоречеше на обикновеното му английско спокойствие.

— Просто ще кацнеш в Англия с лист улики и по някакъв начин ще откриеш нещо, загубено за историята от векове?

Прииска ѝ се да беше по-близо, да можеше да посегне и да го хване за ръката. Усети тревогата му. В собственото ѝ въодушевление също присъстваше страх. Но дори докато Майкъл рисуваше странната картина, тя ѝ се стори още по-примамлива.

— Само си помисли, Майк! Арно е успял да разбере за плановете ми, за живота ми — за теб — достатъчно, за да ми предаде

информацията въпреки *смъртта* си. Хайде! — нетърпеливо си пое дъх. — Това *наистина* ще те заинтригува.

По линията не дойде нито едно по-нататъшно възражение.

— А сега ми е оставил билет за Обединеното кралство — продължи Емили. — Струва ми се, че по някакъв начин е планирал нещата предварително. Сигурна съм, че няма да ме остави за дълго да бродя безцелно из Англия. Освен това няма да е краят на света, ако се проваля. Просто безплатно пътуване до родината ти.

В гласа на Майкъл започна най-послед да се връща нежната нотка на запленил годеник:

— Но без мен.

Гласът на Емили също стана по-мек:

— Знаеш, че винаги можеш да дойдеш с мен. Едно малко съвместно приключение? Обратно там, където се запознахме?

Не го виждаше, но бе сигурна, че в очите на Майкъл просветна лек блясък. Той обаче знаеше, че не може да приеме поканата.

— В твоя университет може и да имате удължена почивка, аз обаче имам презентация в събота, нищо, че е Денят на благодарността. Това е първата ми голяма реклама пред важен клиент, нали помниш?

— Разбира се, не съм забравила.

Майкъл се подготвяше за този миг от месеци — деня, в който щеше да преодолее една от последните големи пречки по пътя си от стажант към архитект с пълна правоспособност.

— Освен това пише, че трябва да отидеш сама — продължи Майкъл. — Един бог знае какво ще правиш там.

Емили наостри уши при подбора му на думи. Вече беше взела решение, а сега сякаш получи съгласието, на което се надяваше.

— Ще правя ли?

— Стига де — отговори Майкъл. — Да не се преструваме, че няма да отидеш, със или без мен.

Това беше: желаното признание, че приключението просто звучи прекалено страхотно, за да го пропусне. Майкъл я познаваше добре и нямаше да ѝ попречи да се възползва от подобна възможност. Усмивката на Емили разцепи лицето ѝ на две и тя притисна телефона по-близо до ухото си.

— Не се притеснявай, Майки, ще ти донеса подарък. Нещо хубаво.

ГЛАВА 19

11:15 ч. централно стандартно време

След миг Емили затвори телефона, а пулсът ѝ лудо препускаше. Нямахме представа какво ще се случи сега, но беше готова с плановете си за най-близкото бъдеще. Щеше да се отправи към Международното летище в Минеаполис, а оттам — за Англия. Преди полета ѝ оставаше време точно колкото да се обади на консултанта си в магистърската програма в „Оксфорд“, професор Питър Уекслър, и да помоли някой да дойде да я вземе от летището и да я откара в града. Там вече приключението щеше да започне.

За добро или за зло, последната воля и завещание на Арно Холмстранд щеше да бъде изпълнено.

ГЛАВА 20

*Ню Йорк — 14:30 ч. източно стандартно време
(13:30 ч. централно стандартно време)*

Видеовръзката трепна за миг, после се включи окончателно. Образът на Секретаря се свърза с тези на шестима други членове на Съвета. Изпълнителното тяло беше призовано на специално заседание. Обстоятелствата категорично го изискваха.

Той се наклони към малката камера, поставена върху монитора му с плосък екран.

— Господа, събитията се развиха в определена посока.

От шестте малки прозореца до неговия на екрана се разнесе тихо мърморене.

— Хората ви не успяха ли да довършат задачата? — попита един от членовете. Грубите му думи бяха белязани от силен арабски акцент.

— Задачата беше изпълнена според плана — увери го Секретарят.

— Значи и Пазителят е мъртъв? — въпросът дойде от друг прозорец с друг акцент.

— Разправихме се с него по същия начин, както с Помощника му миналата седмица. Освен това само преди няколко часа затворихме източника на изтичането.

Шестимата старши членове на Съвета посрещнаха съобщението с мълчаливо кимване. Последва продължително мълчание. Ръцете на Секретаря бяха спокойно преплетени върху бюрото му. Накрая един от мъжете проговори:

— Изглежда, работата ни е завършена. Знаем как функционира структурата им. Това бяха единствените хора, които биха могли да имат достъп до данните. Мястото на изтичането е затворено.

Тонът му издаваше удовлетворение, но неговите твърдения за успех бяха белязани от очевидно впечатление за разочарование. Сега мисията можеше да продължи и да посрещнат краткосрочните си цели. Но при положение че и Пазителят, и Помощникът му бяха мъртви, продългосрочната мисия, мисията, започнала преди векове, беше

недостижима. Бяха спечелили нещо, но бяха загубили повече — толкова, че не подлежеше на описание с думи.

— Да — отговори Секретарят, — мястото на изтичането е затворено. Мисията ни ще продължи. Но... — направи пауза, за да подчертае следващите си думи — ... изникна нещо ново.

Непредвидената забележка накара очите във всички прозорци да се вдигнат и Секретарят изпита лек прилив на усещане за мощ. Способността да държи колегите си в напрежение за новините невероятно пасваше на вродения му стремеж към доминиране. Беше му известно нещо, което те не знаеха. Щяха да узнаят само защото той е решил да им каже.

— Не разбирам — обади се един от членовете. — Щом и двамата са мъртви, значи задачата ни е постигната. На заплахата от разобличаване е сложен край, дори това да означава, че вратата ни към... други неща... е затворена.

Колебанието, преди да изрече „други неща“, едва смекчаваше споменаването на това, за което всички на монитора знаеха, че отдавна е единственото нещо, единствената цел за съществуването на древната им институция.

Секретарят остави мъжа да се доизкаже, и продължи:

— Господа, възможно е все още да можем да постигнем най-голямата си цел.

Отново направи пауза, доволен от обърканото мълчание на колегите си. Никога не бе усещал по-силно собствения си авторитет.

— В последните си мигове Пазителят се е опитал да запази нещо в тайна от мен. Нещо повече от възможността да разобличи участниците в сегашната ни драма. Последните му мигове са били последен жест на заблуда, последен опит да ни попречи да постигнем целта си.

Посегна към голямата книга с твърда корица, донесена от Приятеля — нищо неозначаващ боклук от масата за кафе, ненадейно превърнал се в нещо твърде ценно: прилично копие на „Илюстрирана история на Оксфордския университет“ на „Прес“.

Всички страници на въпросния екземпляр си бяха на мястото.

— Господа, в смъртта дори най-достоините ни противници допускат грешки. Последната измама на Пазителя не успя — обяви той и впери напрегнат поглед в дигиталните лица на Съвета.

— Тази страна не е достатъчна. Самата библиотека ще бъде наша. Състезанието, господа, все още не е свършило.

Затвори видеовръзката с едно натискане на клавиш и се обърна към мъжа в сив костюм, седнал в сенките от лявата му страна:

— Време е да тръгваш за Оксфорд.

ГЛАВА 21

Минесота — 15:00 ч. централно стандартно време

— Не мога да изразя колко съм ти благодарна — каза Емили и погледна към мястото на шофьора в просторната мазда.

Преди няколко часа срамежливо отиде при Айлийн Мерин в кабинета ѝ да я попита дали няма да може да я закара до летището. Първоначалното ѝ намерение беше да шофира сама и да остави колата си на летището, докато се върне след краткото си посещение при Майкъл в Чикаго, но сегашната промяна на плановете я принуди да промени намерението си. Нямаше представа колко ще трае пътуването ѝ до Англия.

— Няма нищо — отвърна Айлийн. — Нямам други лекции за днес и честно казано, като се има предвид случилото се, радвам се, че мога да се махна за малко от колежа.

Усмихна се, но светлокафявите ѝ очи, обкръжени от изящни бръчици, бяха изпълнени с чувство.

— Добре ли го познаваше? — попита Емили, защото знаеше, че Айлийн е приела новината за убийството на Холмстранд по-тежко от повечето им колеги.

— Не повече, отколкото може да се очаква — отговори Айлийн. — Известна ми е неговата репутация от години, разбира се. Но започнах да го опознавам чак след като дойде тук. Той беше... — поколеба се и се помъчи да намери най-точната дума — ... вълнуващ мъж.

Замисли се, но когато погледна към Емили, на лицето ѝ се изписа изражение на нежност и загриженост.

— Знаеш ли, двамата с него не сте толкова различни.

Емили не можеше да си представи по-неправдоподобно сравнение.

— По какъв начин? Двамата бяхме на светлинни години един от друг. — Макар и напълно способна да отстоява мнението си в академичните среди, Емили си знаеше мястото.

— Да, но ти си млада — изтъкна Айлийн, — а Арно не е. Не беше. Най-добрите години от кариерата му вече бяха зад него. Поне за това можем да сме благодарни.

Емили замълча, за да позволи на Айлийн един миг на чувства.

— Но имахте толкова много общи интереси и пътища — продължи по-възрастната жена, поизправи се на седалката и се опита да си възвърне спокойствието. — Спомням си, когато четох документите ти за кандидатстване. Преподавателският вирус те е ухапал рано, също като Арно. На колко години беше, когато за първи път си помисли да се заемеш с преподаване? На десет? На петнайсет?

— Да — потвърди Емили. — Вървя по тази пътека отдавна.

Нямаше представа, че и с Холмстранд е било така. Откакто се помнеше, Емили изпитваше желание да преподава. Като ученичка в селската част на Охайо учителите ѝ в гимназията разпалиха тази идея в подрастващия ѝ ум. Обичаше точните науки, защото учителят ѝ в трети клас ги обичаше, и изобразителното изкуство, защото учителят ѝ в пети клас ѝ показва, че може да получава огромно удоволствие от предмета. Когато си мислеше за това сега, не беше сигурна дали е обичала тези предмети сами по себе си, или защото ентусиазмът на учителите ѝ е бил толкова заразен — но точно това ѝ внуши любов към преподаването.

— Арно също е започнал да се интересува от преподаването още като дете — отбеляза Айлийн. — И също като теб се е устремил към него със замах. Разбира се, тогава светът е бил различен. Но вие и двамата сте се устремили към това, което ви е интересувало, всеки по свой начин. А и двамата обичате борбите.

— Борбите ли?

Айлийн се ухили.

— Битките, конфликтите. Големите мигове. Историята в действие.

Това бе добро обобщение на интересите на Емили. В университета бе изложена на влиянието на културите на древните гърци и римляни, египтяни и араби, асирийци и хети. Всички тези непознати се превърнаха в нейни приятели и тя откри това, което щеше да се превърне в истинската ѝ любов: техните стълкновения, техните конфликти, разтърсващите света мигове, когато културите се сблъскваха. *Сраженията* на гърците с римляните. *Завладяването* на

египтяните от арабите. Потискането на израилтяните от асирийците. Приятелите се превръщаха във врагове, враговете влизаха в битки и после отново ставаха приятели. В битките и борбата напук на съдбата имаше нещо, което пасваше на характера ѝ. Като тийнейджърка беше отлична спортистка, а като по-голяма се бе изкатерила по доминираната от мъже академична стълбичка, защото и притежаваше нещо от същия борчески дух.

— И не ме убеждавай, че и кариерата ти е минала без конфликти — продължи Айлийн — въпреки младостта ти. Стипендия „Роудс“ за Оксфорд, докторат в „Принстън“.

— Нима си запомнила всичко това — удиви се Емили — от интервюто при кандидатстването ми преди почти две години?

— Някои хора правят впечатление — усмихна се Айлийн и мислите ѝ пак се насочиха към Холмстранд. — Арно беше единственият от факултета, който постоянно събираше на лекциите си колкото студенти, толкова и колеги.

Емили кимна разбиращо. През първата година на Арно във факултета самата тя предано посещаваше неговите лекции при всяка възможност. Арно беше от хората, които нямаше как да не се впуснат в спомени, и всяка от лекциите му неизменно се превръщаше в препускане из дебрите на неговата памет — пътуване, с каквото малцина можеха да се похвалят.

Емили не го познаваше добре на лично ниво и сега почувства, че завижда за познанството на Айлийн с него. Известна ѝ беше предимно репутацията му. Беше запозната и с неговите ексцентрични особености, които не можеш да не простиш — и както тайно признаваше Емили, на които нямаше как да не се възхити — у един възрастен професор с неговия ранг. Арно бе прочут със склонността си към афоризмите. В лекциите си вмъкваше различни мъдрости, които понякога подкрепяха проникателни тези, а друг път просто изразяваха раздраженията и предпочитанията на един възрастен човек.

— Знанието не е кръгообразно. Кръгообразно е невежеството. Знанието е застанало в средата на старото, но винаги сочи към новото.

Това бе началото на встъпителната му лекция и енергичните му възражения срещу теорията за кръга се оказаха постоянно повтарян рефрен във всички лекции, които Емили бе посетила.

Освен това Арно имаше навика — с времето се превърна в нещо като запазена марка — да повтаря по три пъти ключовите точки в изложението си.

— В Рим не е имало Златна ера. Не е имало Златна ера. *Не е имало Златна ера.*

Всичките му лекции бяха пронизани от такива тройни повторения. Когато го попитаха за този навик на семинар за папирусите от Оксирих, на който Емили особено се бе насладила, Холмстранд подчерта:

— Ако повторите нещо три пъти, хората ще разберат, че сте сериозни. Ако е само веднъж, може да е станало случайно. Дваж може да е съвпадение. Изречеш ли нещо триж, значи го твърдиш със сигурност.

„Миналото винаги е живо — гласеше друга от мъдростите на Холмстранд, — стига да го помним. Знанието има живот и сила, стига само да е опазено от човешката забрава.“

Тези думи оказаха толкова силно въздействие върху религиозния академичен идеализъм на Емили, че тогава ги записа в конспекта за курса си за следващата година. Големият ум трябваше да бъде не само ценен, а и използван.

Кулминацията на спомените на Емили за Холмстранд беше срещата, при която двамата говориха за технологиите — ясен спомен, запечатал се в съзнанието ѝ. Беше преди няколко месеца и тя седеше в една от кабинките в библиотеката „Гулд“ на колежа. Търсеше нещо в електронния каталог. Арно правеше същото. Побелял, облечен в туид професор с очила на носа, седнал пред компютърен екран, би изглеждал не на място при всички други обстоятелства, но Арно пред компютър беше нещо различно. Изглеждаше абсолютно незапознат с новите технологии, сякаш всяко натискане на клавиш го объркваше, но се ориентираше в системата с учудваща пъргавина. Дори и сега Емили видя, че в характера му е налице някакъв странен парадокс.

Той се обърна към Емили — една от малкото им лични срещи — и възкликна пламенно:

— Знаете ли, тези каталози са удивителни!

Емили, прекалено изненадана от спонтанното завързване на разговор, за да отговори както трябва, само кимна.

— Обръщали ли сте внимание — продължи Арно — колко много университети по света използват същата остаряла програма? Една версия тук, друга там, но по същество е едно и също. Използвал съм тази измишльотина в Оксфорд, в Египет, в Минесота. Нито веднъж не е сработвала както трябва. Същата тази система, Емили. Навсякъде.

Емили си спомняше, че се усмихна смутено, позволявайки си този единствен сдържан жест. Ако не обърнеше внимание на малкото му слово срещу технологиите, какво оставаше? Ами че по някакъв начин възрастният професор знае името ѝ. Сияние на слава, макар и малко.

Това беше един от малкото им разговори насаме и съответно правеше писмата на Холмстранд още по-загадъчни. Защо, когато е усетил предстоящия си край, е избрал да се свърже именно с Емили? Ако наистина е открил къде се намира Александрийската библиотека, защо е избрал да се довери на по-нискостоящ колега? И защо се изразяваше толкова предпазливо?

Емили се изтръгна от размислите си, когато колата заподскача по снадките на някакъв мост. Реши, че не може да каже на Айлийн за писмото. Ако Арно е искал Айлийн да разбере, е щял да ѝ каже лично, щом са били толкова близки. Емили не желаше да предава неизреченото му доверие.

Най-после Айлийн също се изтръгна от унеса си и хвърли поглед към Емили.

— Вкъщи ли се прибираш?

— Моля?

— Полетът ти тази вечер. Вкъщи ли се прибираш? За да прекараш празника със семейството си?

— Не точно — отговори Емили. Не беше сигурна какво друго да обясни.

— Значи ще прекараш известно време сама на спокойствие?

Емили почувства как стомахът ѝ се свива. Ръката ѝ се стрелна към джоба на якето, където бе прибрала писмата на Арно. Наистина пътуваше сама, но поради някаква причина доста се съмняваше, че това, което я очаква, е точно спокойствие.

ГЛАВА 22

Пристанището Шипу, извън Нингбо, Китай

Пакетът беше увит в обикновена кафява хартия, завързана с тънка черна връв. Типичното за района опаковане го караше да прилича на всеки друг, като се изключи фактът, че нямаше никакви надписи — нито адрес, нито получател, нито подател.

Библиотекарят извади пакета от плетената си торба и го остави в ръждясалото метално чекмедже. Вратичката се завъртя на пантите си и се затвори с ясно скърцане и той силно я блъсна, за да се увери, че няма да се отвори. Пъхна обратно небиещия на очи и също толкова ръждясал катинар, който бе махнал само преди няколко минути, и го стисна в юмрук, за да го затвори.

Беше дванайсетата пратка от назначаването му досега и новият Библиотекар я достави с огромно внимание. Следваше точно инструкциите, които получи от наставника си преди година: уверяваше се, че е сам и никой не го следи, сетне минаваше по сложния криволичещ път от дома си до мястото, където оставяше пакета. Приготвяше го точно според спецификациите в грижливо проверен размер. Не говореше с никого за задачата си и ходеше на работа както обикновено.

Съгласно напътствията в писмото никога не се бавеше на мястото, където оставяше пратката. Старият рибарски склад се намиреше далеч от града, сгушен сред дърветата отстрани на пристанището, и след като се погрижи никой да не може да отвори чекмеджето, Библиотекарят се отправи към дърветата и по познатата пътека обратно към града.

И този месец бе изпълнил благородната си цел. Сърцето му се изпълни с гордост, защото е подпомогнал дървен проект, пълните подробности за който никога нямаше да разбере.

ГЛАВА 23

21:46 ч. централно стандартно време — в полет над международното летище „Сейнт Пол“ в Минеаполис

„Използвай този твой ум на историк, Емили.“

Съветът, с който приключваше последното писмо на Холмстранд, запрати решително топката право в полето на Емили, от която се искаше да разплете загадъчните инструкции. Дори в смъртта, професорът си оставаше преподавател и изискваше отговорите да дойдат от усилията на студентите му, вместо неохотно да им подхвърля по някое късче незаслужено интелектуално богатство, на което нямат никакво право.

„Адски дразнещо е“ — помисли си Емили. Колкото и да се възхищаваше на преподавателските инстинкти, в този случай нямаше да има нищо против да ѝ поднесат наготово информацията, от която се нуждаеше. Въодушевляването ѝ нарастваше и ѝ беше трудно да се примири с липсата на конкретни подробности.

Полетът от Минеаполис до „Хийтроу“ щеше да продължи приблизително седем часа и четирийсет минути, ако всичко минеше гладко. Почти осем часа затворена в собствената си глава в предвкушване на онова, което я очакваше, и това, което се бе случило, за да я доведе дотук. Докато задкрилките се прибираха във фюзелажа и се закотвяха на място с бръмчене на мотори, Емили притисна писмата на Арно до гърдите си. Те бяха това, което превръщаше сегашното ѝ пътуване в нещо уникално. Нещо изпълнено с въодушевляване. Значението им бе невъобразимо. С въодушевляването обаче дойде и тревогата: в ръцете си държеше думите на мъртвец, жертва на убийство, от което не бяха изминали дори двацет и четири часа. Страхът, който изпита по-рано през деня, започна да се завръща.

„Успокой се, професоре.“ От проверката на пропускателния пункт не бе спряла да се гълчи наум, но не беше в състояние да спре лудото биене на сърцето си. Никога досега не се бе оказвала замесена в нещо толкова загадъчно, колкото сегашното си пътуване. Разгъна писмата и ги прочете поне за двацети път. Съдържанието им се

запечатана в почти фотографската ѝ памет и отново сгъна страниците. Съгледа как крайчетата им трепкат — ръцете ѝ трепереха.

— ... ще се изкачим на височина от дванайсет хиляди метра... — нареждаше спокоен мъжки глас по високоговорителя. Емили, прекалено погълната от мислите си, не бе забелязала, че капитанът е започнал с информацията си — ... когато кабинният екипаж ще мине по пътеките със закуски и освежителни напитки.

„Чак тогава!“ Емили бе готова да пийне нещо сега, за да успокои нервите си. Изключи останалата част от съобщението на капитана и отново се потопи в мислите си за странния начин, по който се бе развил днешният ден.

Арно твърдеше — трябваше да си напомни, че макар самолетът около нея да е съвсем истински, на този етап се налагаше да определи думите на професора единствено като твърдение — че Александрийската библиотека не била загубена. С плашеща напрегнатост Емили осъзна, че професорът не ѝ е дал почти никаква допълнителна информация. Всички по-нататъшни подробности — ако следващите улики на Арно се окажеха също толкова загадъчни, колкото тези в писмата му — зависеха от самата Емили.

Знаеше за Александрийската библиотека благодарение на страничната информация от миналите си проучвания. Малкото исторически данни, които можеха да бъдат удостоверени със сигурност, попадаха в обхвата на интереса ѝ към гръко-египетската история и преди години се запозна с основните очертания на историята на библиотеката. Но дори за най-заинтригувания учен тези очертания бяха неясни и загадъчни. С почти всяка подробност границата между легенда и действителност се размиваше и нищо не можеше да се определи окончателно. Малко академици се занимаваха с темата, освен мимоходом, защото огромна част от нея почиваше на хипотези и предположения — области, в които учените навлизаха твърде колебливо. Историческите изследвания трябваше да се основават на факти, а сигурните факти за Александрийската библиотека бяха прекалено малко.

Смяташе се, че библиотеката, уместно наречена Царската Александрийска библиотека, е основана по време на властването на Птолемей Филадельф, цар на Египет, наречен също и Птолемей II. Баща му е служил на Александър Велики и това му е спечелило почести и

през 305 г. пр.Хр. — царска титла. Като част от прославянето на новата си империя Птолемей посвещава на музите прочутия храм „Музейон“, от чието име латиноговорещите римляни и цялата по-късна история е извлякла думата „музей“. Музейонът не бил библиотека в съвременния смисъл на думата, а религиозен храм, посветен на божествата на поезията, изкуствата, вдъхновението и учението. В него се съхранявали предмети, достойни за почитта им. На грижливо организирани рафтове стояли свитъци с текстове, свързани с всеки отделен предмет.

Синът на Птолемей, Птолемей II, разширил „Музейон“ и го превърнал в колекция — не само на свещено знание, а на всякакво знание. Империята се разраствала и се променяла, а царят ѝ смятал за редно Египет да властва със сила, включително силата на знанието. Затова основал, финансирал и подпомагал институцията, която се превърнала в първата велика библиотека на света: свещеният дом на всяко писано знание и всеки документиран факт.

Проектът бил най-големият и всеобхватен по рода си в историята. Първоначалната цел, която си поставил Птолемей, била да придобие 500 000 свитъка за рафтовете и за да я постигне, прибегнал до извънредни методи. Започнало издирването и купуването на всички възможни свитъци. Издадена била дори царска заповед всички посетители в Александрия да предават при пристигането си книгите, свитъците и всички други писмени материали, за да могат писарите в библиотеката да ги препишат и да ги добавят към колекцията. После изпратили александрийските библиотекари в други, по-стари центрове на знание да се сдобият с копия на важни томове срещу заплащане или да ги вземат назаем, за да ги препишат в просторния *скрипторий*, който се разраствал успоредно със самата библиотека. Текстове на езици, недостъпни за учените и мислителите на империята, които като цяло пишели и четели на гръцки, били преведени от комитети, създадени чрез разширяващата се инфраструктура на библиотеката. Най-известният сред преводните проекти бил преводът на еврейската Библия на гръцки, възложен на цели седемдесет еврейски писари — числото, на гръцки *Septuaginta*, под което преводът е известен дори и днес.

— Фъстъци, претцели или бисквити?

Бодрият глас, който ненадейно се вряза в размисъла на Емили, драматично се сблъска с предмета на мислите ѝ.

— Извинете?

— Какво ще желаете? — попита стюардесата. — Фъстъци, претцели или бисквити?

Усмивката ѝ изглеждаше така, сякаш си я бе залепила още отпреди излитането, невъзмутима и твърдо фиксирана на лицето ѝ.

— Тъъ, фъстъци, струва ми се — отговори Емили. — И уиски. А фъстъците са по избор.

Стюардесата посрещна този опит за хумор от страна на Емили със същата изкуствена усмивка.

— Имате ли предпочитания какво да бъде уискито? Разполагаме с „Бушмилс“, „Феймъс Грау“...

— Което е най-голямо — прекъсна я Емили, като направи лек жест с ръка, за да ѝ попречи да изрецитира списъка докрай.

Стюардесата вдигна вежда и хвърли на Емили поглед, който говореше, че такъв коментар не подобава на дама, но пътничката отговори с изражение, което също толкова ясно показваше, че не се интересува от мнението на стюардесата. Жената подаде на Емили бутилчица „Феймъс Грау“, картонена чаша с лед и продължи към следващия претъпкан с пътници ред.

— Фъстъци, претцели или бисквити? — изгука тя, все едно някой е пуснал компактдиск с един и същ запис.

Емили развинти капачката от бутилчицата и изля течността върху леда. Голяма глътка от парливата течност успокои оголените ѝ нерви. Тя затвори очи, подпря глава на облегалката и отново потъна в мислите си.

Александрийските библиотекари станали известни в античния свят с ерудицията и знанията си. Тъй като разполагали с най-голямата на света колекция документални източници — колекция, която включвала знания от всякакъв вид, от областта на изкуствата, естествените науки, историята, биологията, географията, поезията и политиката — тези библиотекари привличали други учени и библиотеката се превърнала в център за проучвания и усвояване на знания. Сред главните библиотекари, пазителите на огромната колекция, били имена, познати на всеки историк, специализирал в този

период: Аполоний Родоски, Ератостен, Аристофан Византийски и цяла плеяда други.

Никой не знае колко голяма е станала накрая библиотеката. Първоначалната цел от 500 000 свитъка бързо била постигната и надмината и библиотеката станала толкова огромна, а влиянието ѝ таково, че други политически центрове започнали да основават съпернически ѝ институции на различни места в империята. Библиотеката в Пергамон била най-силната от тях и щяла да заплаши доминирането на Александрийската, ако не била обрана към средата на I век преди Христа от Марк Антоний, който заграбил от залите ѝ над 200 000 свитъка, за да ги поднесе като сватбен подарък на Клеопатра, потомка на първия Птолемей. Холивуд, спомни си Емили, бе заплепен повече от тяхната донякъде долнопробна любовна история, отколкото от библиотеката — романтичния подарък на Марк Антоний.

Сега александрийската колекция изисквала многобройни сгради, специални складове и зали. Проучвателната страна на характера ѝ подтикнала Клеопатра да построи дузини зали за четене, помещения за лекции, *скриптории* и административни кабинети. Слухове, които може и да са били верни, твърдели, че сега колекцията наброявала над един милион свитъци и сборници — огромен склад на знания и култура, невиждан дотогава на света.

А после, някъде през VI в., всичко ненадейно изчезнало.

Това бе загадка, която никой историк и нито един учен не бе успял да разкрие. Най-голямата библиотека в човешката история просто изчезнала. Емили знаеше, че съществуват стотици теории какво е станало с нея. Но всички те са просто теории. Догадки. Единственото, известно със сигурност, е, че най-голямата съкровищница на човешката мъдрост, позната на света, е престанала да съществува. Цялото знание и свързаната с него мощ бяха загубени. Библиотеката бе изчезнала.

Или не беше?

Въпросът, който Емили никога не си бе задавала сериозно до тази сутрин, ненадейно се оказа единственият важен на света и накара сърцето ѝ да забие въодушевено. Ако посланието на Холмstrand отговаряше на истината, възможностите за това, което очакваше да бъде открито, бяха толкова огромни, че надхвърляха въображението ѝ. Това, което светът знаеше за историята, щеше да се промени завинаги.

ЧЕТВЪРТЪК

ГЛАВА 24

Летище „Хийтроу“, Лондон — 11:15 ч. по Гринуич

Петнайсет минути преди полет 98 на „Американ Еърлайнс“ да кацне на Терминал 3 на „Хийтроу“, колелата на един много по-малък самолет докоснаха пистата. Обикновеният „Гълфстрийм 550“ беше боядисан в бяло, без никакви опознавателни знаци с изключение на номера на самолета, изписан с черни букви на стабилизатора на опашката.

Джейсън равнодушно надникна навън през едно от прозорчетата. Интериорът на реактивния самолет беше в рязък контраст с обикновената му външност. Плюшеният килим и кожените седалки бяха в делови бежов цвят, подсилен от грапава орехова ламперия. На масичка с плот от бежов, идеално излъскан орех, стоеше кристалната чаша с последните капки от питието му, както и папката с бележките и инструкциите. Там бяха и висококачествените фотокопия на трите страници от книгата, изпратили го тук. За първи път видя страниците във вид на пепел в кабинета на Пазителя. По-късно ги откри в целия им блясък и пълнота в новия екземпляр на книгата, от която Пазителят ги бе откъснал. Сега съдържанието им се бе запечатало в паметта му. Прекара дългия полет в запаметяване на всяка подробност.

Не беше необичайно работата му да го отвежда от другата страна на Атлантика, както не му беше чужд и начинът, по който я извършваше — дискретно, забулен в мълчание и потайност. Беше удостоен с титлата Приятел преди седем години и оттам насетне всеки ден от живота му бе ден на интриги. През следващите години се издигна в йерархията благодарение на ефикасността и хладнокръвието си. Трябваше да се вършат определени работи, с които никой не можеше да се справи по-добре от него. Джейсън не беше човек, който се стреми да взема големите решения, да се сдобие с власт и авторитет в традиционния смисъл на думата. Неговата сила съществуваше на практическо ниво, в суровостта, с която приемаше задачите си, без да задава въпроси, и ги изпълняваше безжалостно.

Той забеляза как край прозореца му преминава светлина от летището. Реактивният самолет се търкаляше към малък участък, запазен за частните пристигащи самолети. Джейсън беше тук, защото си бе спечелил доверието на най-старшия член на Съвета и се бе сдобил с поста на негов главен помощник. Отговорността, която днес Секретарят стовари на раменете му, беше огромна. Тяхната крайна цел, самата причина за съществуването им, всъщност не бе изчезнала завинаги от погледа им... и може би се за първи път от векове беше толкова близо.

Джейсън нямаше да допусне да опропастят тази цел.

ГЛАВА 25

Летище „Хийтроу“, Лондон — 11:34 ч. по Гринуич

Секунди по-късно тътенът от приземяването на сто и петдесет тонния „Боинг 777“ на пистата събуди Емили Уес от сън, в който бе потънала много късно. Според добре обучен глас, който идваше от кабината, беше 11:34 часът местно време, облачно и 13 градуса по Целзий.

Емили потърка очи, за да се разсъни, докато говорителката приключи с бодро:

— На всички американски пътници на борда пожелаваме приятно прекарване на Деня на благодарността във Великобритания.

ГЛАВА 26

Лондон — 12:25 ч. по Гринуич

Професор Питър Уекслър бе избрал ягуара тип ес по специфични причини. Почитател на класическия британски дизайн въпреки зловещата история с купуването на „Ягуар“ през 1989 година от „Форд“ и по-скорошното повторно купуване от индийската фирма „Тата Мотърс“, той бе решил, че това е моделът, който идеално съответства на положението му: изчистен отвън, лъскав отвътре, с идеален баланс на лукс и практичност. Говореше за класа, но не и за изхвърляне. Кола, в която професорът се чувстваше еднакво удобно и когато шофираше, и когато имаше шофьор, а класическият ѝ вид отговаряше на класическия облик на институцията, в която работеше собственикът ѝ.

Цветът обаче — кафяв — бе дело на жена му. Никой университетски преподавател, дори от „Оксфорд“, не се ползваше с достатъчно авторитет, за да отнеме последната дума на Елизабет Уекслър, която бе дала съгласие да купят кола, съответстваща на вкусовете на съпруга ѝ, само при условие че тя ще избере фасадата. Отвън колата светеше в металическо кафяво — оттенък на фино кадифе — а вътре кожените тапицерии се допълваха от полиран ясен.

Питър Уекслър седеше омаломощен в това, което сега наричаше „колата на жена ми“, когато Емили се качи през задната врата от дясната му страна. С най-новия пътник, качен от паркинга на летището, седанът се напълни докрай: шофьорът зад кормилото, Уекслър от лявата му страна и Емили отзад, до млад мъж, когото не познаваше.

— Добре дошла отново в Англия, госпожице Уес — поздрави я театрално бившият ѝ ръководител. Наистина се радваше да види студентката си отпреди не толкова много години. Емили Уес бе една от най-умните, с бърз ум и борчески дух. Възхищаваше се на решителността ѝ също толкова, колкото и на интелекта ѝ.

После посочи към човека, седнал до Емили, и продължи:

— Запознай се с Кайл Еймъри, един от новите ми студенти. Опитва се да те догони, бих казал.

Младият мъж се усмихна и й протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем.

Ръкостискането му беше твърдо и енергично. Гладко подстриган, млад, любезен, правеше добро първоначално впечатление. Идеалният специализант, бързо прецени Емили.

— И той е от колониите — продължи професорът, без да обръща внимание на размяната на любезности зад гърба си, — но поне е от тези, които имат благоприличието да запазят короната на банкнотите си.

— Канадец — уточни Кайл. — От Ванкувър съм.

— Да, не е някой от вашите нелепи бунтовници — продължи да се шегува с американското си протеже Уекслър. Емили открай време му влизаше в тона, когато проявяваше склонността си да изтъква културното превъзходство на британците, поради което Уекслър винаги преувеличаваше, когато тя е наоколо. — Ето, например канадците — наясно са кое е добро за тях!

— Казваш го за всяка нация, която има банкноти с образа на кралицата и смята конете за последен писък на модата в придвижването на полицията — върна му го Емили.

— Точно така, точно така. Конна стража, полицаи на коне — достойни древни традиции, скъпа моя госпожо. Не идиотщините, с които се захващате вие и гнусните ви племена. Забележи, че канадците в момента *не* ги правят на пух и прах в днешните новини — махна той приблизително към радиото на колата, от което все още се чуваха обедните новини на Би Би Си — заради скандалното поведение на *техния* президент по въпроса с Близкия изток.

Кайл прехапа устни, защото реши, че дори да изтъкне факта, че Канада има министър-председател, а не президент, това едва ли ще е от значение за решения да се заяжда професор.

— Вие и вашите канадски приятели сте добре дошли по всяко време — отговори Емили. — Нашите бунтовни колонии с удоволствие ще ви вкарат в двайсет и първи век. Или да започнем с двайсети, или с деветнайсети? Така и не запомних в кой век сте останали.

Сега и двамата се усмихваха широко.

Кайл ги наблюдаваше. Чувстваше се като тийнейджър, станал свидетел на добронамереното заяждане между по-стари приятели, но някак си превърнал се в прицел на всичките им шеги.

Уекслър се подпря на кожената странична облегалка и се обърна с лице към гостенката си:

— Е, добре, вече разбрахме кой как е. Да минем към въпроса. Доведох Кайл, защото добрият ни канадец изпитва страст към предмета ви, госпожице Уес.

Емили понечи да го поправи: „Доктор Уес, професоре“. Не беше съвсем сигурна дали пропускът е още една от добронамерените шеги на Уекслър, или по-възрастният преподавател действително е забравил, че бе защитила докторат след съвместната им работа.

— Александрийската библиотека ми е хоби от години — намеси се Кайл.

Емили се опита да скрие удивлението си, както и лекия пристъп на инстинктивна тревога. Трябваше ли този непознат да знае за работата ѝ тук? Беше стъпила на британска земя преди няма и четирийсет и пет минути, а един асистент вече седеше до нея, готов да мине към съществената част. Очите ѝ се върнаха на Уекслър.

— Много експедитивно — отбеляза тя.

— Обадох му се веднага след разговора ни — поясни Уекслър. — След като ми каза за писмото, реших непременно да го доведа. Надявам се, нямаш нищо против. Знам, че би предпочела всичко да мине по-тихо — продължи той и потупа с пръст отстрани по носа си — общоизвестният знак за детективи от комиксите, които пазят държавни тайни.

— Не, разбира се.

Всъщност Емили не бе съвсем сигурна дали има нещо против. Инстинктът ѝ диктуваше да запази новата информация за себе си, но някой с по-пресни познания за библиотеката можеше да ѝ е полезен.

— Може ли... може ли да видя писмата? — протегна ръка Кайл в очакване.

Емили продължително обмисли молбата му. Не можеше да преодолее докрай резервите си. Хвърли поглед към Уекслър за напътствие. Преподавателят я погледна сериозно за първи път от началото на срещата им.

— Емили, той е един от най-добрите ми студенти. Никой друг няма да ти помогне толкова, колкото той.

След още миг колебание Емили най-накрая бръкна в джоба и извади купчината писма. Кайл ги пое енергично, зачете ги и се потопа в свой свят. Емили отново се обърна към Уекслър, който с интерес продължаваше да наблюдава сцената.

— Както ти казах по телефона, вчера убиха Холмстранд — или всъщност онзи ден, ако смятаме и времето на полета. През нощта във вторник.

— Горкият професор Холмстранд — рече Уекслър. — Добър човек. Преди няколко години рецензира една от книгите ми.

Рецензията представляваше щателен анализ и унищожителна критика на едно от проучванията на Уекслър и той остана възхитен от всяка дума. Във висшите академични среди убедителната критика е също толкова желана, колкото и възхвалите до небето.

— Значи знаеш за репутацията му.

— Това е човек, когото не можеш да не вземеш на сериозно.

„Беше.“ Уекслър незабавно забеляза, че не е успял да се приспособи към промяната в обстоятелствата. Не беше лесно да минеш от сегашно в минало време, не и когато ставаше дума за човешки живот.

— Точно затова съм тук, а не у дома с годеника си да ям пуйка и да се шегувам, че старостта е накарала Арно да си играе игрички с мен — съгласи се Емили и намести колана, който я притискаше неудобно към кожената седалка.

— А, да, твоят добър сър Майкъл — спомни си Уекслър. — Как е нашият емигрант?

— Прекрасен както винаги. Праща ти поздрави. Искане да ти кажа колко се отвращава от английското си минало след няколко години, прекарани на свещена земя, тоест в Щатите.

— Това момче никога не е знаело какво е добре за него — отсече Уекслър и кимна решително.

Емили се усмихна, но мисълта ѝ бе прекалено погълната от Арно и нямаше настроение за приятелски закачки.

— В писмата си Холмстранд твърди, че знае къде се е намирала библиотеката — каза тя и кимна към плика в ръцете на Кайл, — както и някакво „Общество“ и че са го убили заради тази информация.

— Госпожице Уес — премина Уекслър към познатия си преподавателски тон, — историците търсят библиотеката от векове...

— Знам — вдигна длан Емили, за да прекъсне лекцията. — Повярвай ми, наясно съм. Но неговото твърдение му струва живота. Склонна съм да приема, че си заслужава да му повярвам.

Пое си дълбоко въздух няколко пъти в опит да събере парченцата на пъзела, с които разполагаше до момента.

— Това, което ме обърква най-много, професоре, е начинът, по който умря. Не е обикновено убийство. Очевидно е извършено от професионалист. И Холмстранд е знаел какво го очаква. Изпратил е тези писма в деня преди да умре. Защо му е било на някого да убива стареца?

Убийството на Арно, което го бе подтикнало да остави писмата и уликите, които бе защитавал с цената на живота си, доведоха Емили до тук, а тя все още не можеше да намери в него никакъв смисъл.

— Просто не пасва. Наистина, някога библиотеката е разполагала с огромни ресурси. Но да убият човек? Какви ресурси може да притежава сега библиотеката? Каквито и да са, може ли да оправдаят такава смърт?

— Има още нещо.

Емили бе забравила, че Кайл е с тях, затова намесата на специализанта я изненада.

— Моля?

Кайл вдигна поглед от страниците, които беше разстлал на коленете си.

— Съжалявам, доктор Уекслър и доктор Уес, но самата библиотека не е всичко.

Моментът бе сериозен и Емили се почувства леко притеснена от радостта, която изпита от споменаването — най-накрая — на подобаващата ѝ степен.

— Погледнете това — продължи Кайл и подаде един от листовите на Уекслър. — Погледнете на около две трети от началото на страницата. Единствените две изречения, които са на нов ред.

Уекслър погледна реда.

— *Тя наистина съществува, както и Обществото, което я придружава. Нито тя, нито то са загубени.*

— Не съм сигурен, че разбирам какво имаш предвид, млади човече — каза Уекслър и подаде страницата на Емили.

— Той не казва просто че знае за библиотеката — обясни Кайл.
— Пише: *Тя наистина съществува, както и Обществото, което я придружава.*

Направи пауза, докато Емили отново поглеждаше към вече познатия почерк на Арно.

— И това... е, добре... това променя всичко.

ГЛАВА 27

13:00 ч. по Гринуич

— Какво знаете за различните теории за случилото се при унищожаването на библиотеката?

Сега Кайл Еймъри бе център на вниманието и на Емили, и на Уекслър.

— По-точно, какво ви е известно за теориите, че все още съществува?

Емили вече се колебаеше.

— Едно е да правим предположения за изчезването ѝ. Да теоретизираме, че всъщност продължава да съществува... е, това е нещо съвсем друго.

Кайл я погледна изпитателно.

— Вярно. Но вие дойдохте тук въз основа на предположението, че е възможно все още да съществува, така че нека поне не отхвърляме предварително различните възможности.

Кимна, зачака утвърдителното кимване на Емили и когато го видя, продължи:

— Да направим крачка назад и да започнем с теориите как е изчезнала.

— Като цяло учените са единодушни, че е била унищожена — започна Емили, — но по въпроса кога, защо и кой го е направил, консенсус няма.

— Точно така. Най-често срещаното твърдение — любимо от години на академиците любители — е, че е била изгорена, било то преднамерено или случайно, при завладяването на града от Юлий Цезар през четирийсет и осма година преди Христа.

— Само няколко години след като Марк Антоний е направил големия си дар, за да впечатли Клеопатра — прекъсна го Уекслър. — Дяволски добър сватбен подарък, ако мога така да се изразя. Жена ми ми подари само първото издание на една от книгите на Толкин и кутия за пури с овлажнител. Още тогава си беше скръндза.

Емили и Кайл се засмяха на уникалния подход на Уекслър към романтиката.

— Добре — добави Кайл, пренасочил вниманието си в друга посока. — Но колкото и романтично да звучи идеята, че Цезар е опожарил града и библиотеката от ярост поради изневярата на Клеопатра, тази теория е опровергана.

— Разполагаме с дневници и пътеписи от антични автори — потвърди Емили, — които споменават, че са използвали библиотеката десетилетия и дори векове по-късно.

— Точно така. Историята звучи хубаво, но не съответства на доказателствата. Има обаче други две теории с факти и дати, които пасват малко повече.

— Мюсюлманите и християните — предположи Емили.

— Именно! — възкликна Кайл и се понадигна на кожената седалка, въодушевен, че Емили е в течение на основните теории. — Дори да не я е изгорил Цезар, повечето хора все още смятат, че библиотеката навярно е паднала при разграбването на Александрия. А тя е разграбвана няколко пъти. През шестстотин четирийсет и втора година воините на новата вяра — исляма — които се сражават на изток, се придвижват на запад и под командването на Амр ибн ал-Аяс преодоляват защитата на Александрия и превземат града, опустошавайки огромни части от него при настъплението си. Амр е безмилостен генерал. В стремежа си да изкорени старите религии и да наложи на тяхно място новата вяра — исляма — той разрушава езическите храмове, а паметниците на езическата мъдрост си отиват заедно с тях.

— Има ли преки данни, че Александрийската библиотека все още е съществувала по време на похода му? — попита Уекслър. — Или че неговите воители са я унищожили?

— Нищо пряко. Знаем само, че е разграбил града и подобно деяние напълно би отговаряло на характера му.

— Хипотезата, че библиотеката е унищожена от християните, е горе-долу същата — обади се Емили, — но датите са малко по-отрано.

— Точно така. Тази теория гласи, че се е случило някъде по времето на Теофил — съгласи се Кайл и кимна на Емили, която продължи:

— Царуването на Теофил V е приблизително по средата между това на Цезар и похода на Ал-Аяс — към края на IV век. Той е християнски император и един от първите, които налагат християнството не просто като разрешена религия, а като единствената допустима религия. Издава едикт, с който заповядва да разрушат всички езически храмове в империята му, и епископът на Александрия, който също се казва Теофил, с готовност му се подчинява.

— Можело е да пощадят библиотеката — намеси се Кайл, — но историческите ѝ връзки с езическите вярвания били прекалено силни. Началото ѝ е положено като храм на музите и скоро след основаването ѝ я разширяват така, че да включи и „Серапеума“ — храма на бог Серапис.

— Според тази теория — довърши Емили — неразрушимата връзка между езическото учение и езическата религия е подпечатала съдбата на библиотеката и тя пада под напора на сбирщината на Теофил по някое време през триста деветдесет и първа година.

— Да, накъдето и да се обърнем, виждаме само признаци на любов и толерантност — обобща саркастично Уекслър.

— Допълнение към историята, с което всички тук сме добре запознати — съгласи се Емили, която чувстваше, че може да говори от името на тримата. Никой историк не би се изненадал от подобни истории.

— Но това, което е наистина интересно — продължи Кайл, — са легендите, основани на възможността унищожаването на библиотеката да е било само частично. Някаква част от нея да е продължила да съществува.

Първоначалната подозрителност на Емили започна да се възвръща.

— Някои обожават теориите за конспирация.

— Вярно е — съгласи се Кайл. — Но няма как просто с лека ръка да отхвърлите тази възможност. Мнозина — тук включвам и себе си — смятат, че е немислимо такава огромна библиотека просто да изчезне. Никой император не би изгорил подобно съкровище. Никой владетел, мюсюлманин или християнин, колкото и да е обсебен от религиозен плам, не би захвърлил такива незаменими ресурси.

— В световната история са налице немалко драматични моменти, които може да те опровергават — отбеляза Уекслър.

— Нещо повече — поде Емили, — подобни теории съществуват само на базата на чисти предположения. Навярно библиотеката е изгорена като част от някаква хитрост — заговор срещу завоевателите на града, след като предварително са изнесли колекцията на сигурно място. Вероятно колекцията е преместена на друго, грижливо пазено място, оставяйки на яростта на александрийската сган само комплекс от празни сгради и храмове. И още, и още. Всичко това са единствено предположения.

— И така до безкрай — добави Уекслър. — Конспирационните теории по самата си природа са изпълнени с безкрайни подозрения.

— Възможно е — призна Кайл, — но от всички теории за библиотеката една гласи — и това е теория, която така и не е отмряла напълно — че съществува група, която продължава да управлява библиотеката от самото ѝ създаване до днес, по време на унищожението ѝ, през цялата човешка история. Не забравяйте, и в двете си писма професор Холмстранд споменава за група, която придружава библиотеката. Пише, че и тя съществува.

Емили се опита да си представи как Арно вярва в подобни теории — нещо почти невъзможно за отдаден на работата си учен като него. В писмата си обаче той наистина споменава за съществуването на такава група и говореше за нея просто като за „Обществото“ — с подчертан акцент.

— И така, за какво според теб става въпрос? — попита тя, проверявайки как звучи теорията. — За някаква тайна група, скрита в мрака, която държи на свое разположение над един милион свитъци?

— Не точно за това.

Сега, когато споделяше своята страст, от цялото тяло на Кайл се излъчваше енергия.

— Легендата разказва, че групата се състояла от хора от персонала на самата библиотека. Задачата им била постоянно да събират нова информация и да я вместват в колекцията. Търсене, намиране, подреждане. Търсене, намиране, подреждане. Когато библиотеката била заплашена, бил съставен план и преместването ѝ било само малка част от него. Това, от което се интересували членовете на групата, било да продължат да изпълняват мисията на библиотеката: да събират информация и да трупат знание.

С разграбването на Александрия, когато целият свят повярвал, че библиотеката е изчезнала, станало ясно, че най-добрият начин да осигурят безопасността ѝ, е да запазят нейното съществуване в тайна. Вие познавате историята по-добре от мен, доктор Уес... — погледна я настойчиво Кайл. — Знаете, че изгарянето на книги се повтаря отново и отново. Рискът бил прекалено голям. Ето защо най-голямата библиотека на света била скрита.

Емили съзря проблем в логиката на Кайл.

— Какъв е смисълът от скрита библиотека? Щом най-голямата съкровищница от знания на света не може да бъде достигната, каква полза от нея?

— Точно тук в легендата настъпва донякъде неочакван обрат — отговори Кайл. — Както казвате, знание, което не може да бъде достигнато, е безполезно. Но прекалено много познания, известни на прекалено много хора, се превръщат в риск. Съществува практически риск някой да не хареса това, което е прочел, и да го унищожи, но възниква и интелектуален риск: хората да поискат да знаят прекалено много поради погрешни причини. Не забравяйте, Александрийската библиотека не е била дом само на свитъците с поезия и изобразителни изкуства; била е хранилище на натрупаното знание за цяла една империя. Исторически документи, географски и картографски сведения, записи на научни открития, военни записки, архитектурни планове. Когато в чужда земя откриели нова технология, подробностите се записвали и накрая неизменно се озовавали в библиотеката. Когато се усъвършенствали нови военни техники, които давали на една армия предимство пред друга, генералите поддържали дневници, копия от които в крайна сметка се озовавали в библиотеката.

Когато изпращали разузнавачи на вражеска територия, те чертаели карти на укрепления и отбранителни линии, копия от които...

— ... в крайна сметка се озовавали в библиотеката — довърши Емили вместо него, разбрала какво има предвид.

— Точно така. Възможността за конструктивно усвояване на знания, предлагана от библиотеката, се смесвала с възможността за злоупотреба. Никой не искал да стане свидетел на това, което можело да се случи, ако тази информация попадне в ръцете на погрешните хора. Затова, разказва легендата, за да защитят библиотеката от погрешни хора и зли намерения, било взето абсолютно решение,

задължително за всички в нея. Задачата за търсене на нова информация продължила, но сега вече се осъществявала тайно. Библиотекарите се разпръснали из цялата империя, за да имат възможност да събират нова информация веднага щом се появи такава, а после да я добавят към колекцията. И така колекцията се разраснала и продължила да се увеличава през вековете.

Емили мълчеше, оставяше историята на Кайл да нахлуе във вече кипящия ѝ от активност мозък. Не беше невъзможно. Не всички тайни общества бяха мит. Описаното от Кайл всъщност е древна форма на тайно събиране на информация — нещо, което правителствата продължават да правят и днес, при това пак конспиративно. Една подробност все още не се вписваше в логиката на историята.

— След като тези Библиотекари са се разпръснали навсякъде и събират нов материал, нищо никога ли не е излязло навън? Нима библиотеката се е превърнала само в огромна клоака за знание?

— Кой знае? — вдигна рамене Кайл. — Попадам съм на различни варианти на традиционната легенда, които гласят, че Библиотекарите от време на време разпространяват части от информацията в библиотеката, когато смятат, че това е в полза на висшето благо. Но точно на това място традиционната легенда се разделя на толкова много разклонения, че е трудно да добием конкретна представа кое може да е истина и кое е чисто въображение. Някои от теориите наистина стават безумни. Говори се за тайно подставяне на стари ръкописи така, че археолозите да могат да ги „открият“, за изтичането на военни данни срещу потиснически нации и тъй нататък. Измислете някакъв начин, по който може да се е разпространила информация — и бъдете сигурна, че някой вече е изградил такава теория.

Емили вдигна вежда.

— Смятате, че някои материали са изнасяни от библиотеката, макар че е скрита. Просто не знаем как?

— Точно така. Групите Библиотекари и техните наследници определят, по един или друг начин, каква информация да предоставят на обикновените хора, когато решат, че е уместно. Ако допуснем, че в тези легенди има някаква истина, става въпрос за огромна сила и влияние в малко на брой ръце.

Емили наведе поглед към писмото на Арно. Колкото и страстно да говореше Кайл, колкото и част от нея да копнееше да повярва, че в тази толкова странна легенда навярно има известна истина, всичко ѝ се струваше прекалено нереално, за да е възможно. Толкова много предположения, свързани със сегашното ѝ пътуване само чрез неясни коментари, написани от ръката на Холмстранд.

Тя наистина съществува, както и Обществото, което я придружава. Нито тя, нито то са загубени.

Погледна към второто писмо.

Библиотеката съществува, както и Обществото, което я охранява и поддържа.

Следващите думи на Кайл заличиха всяко съмнение.

— Има и още нещо. Точно заради това изобщо повдигнах въпроса.

Младежът се приведе напред и очите му се приковаха върху страницата заедно с тези на Емили.

— Тази група, тази общност от Библиотекари, които са поддържали библиотеката през целия ход на човешката история, са станали известни просто като Обществото.

ГЛАВА 28

Вашингтон, окръг Колумбия — 07:45 ч. източно стандартно време

(12:45 ч. по Гринуич)

Джеферсън Хайнс се приближи към познатата пейка във Фолгър Парк със също така познато усещане за несигурност. Знаеше, че навсякъде във Вашингтон всяко негово движение се записва поне от половин дузина камери, но бе наясно и че криенето на открито често е най-добрият начин да избегнеш прекалено внимателно наблюдение. Всяка среща, която уреждаше, особено „на затворени врати“, щеше да е щателно проследена. Една случайна среща в парка обаче можеше да се сметне точно за това — случайна среща. Щеше да е наблюдавана, разбира се, и несъмнено подслушвана от Тайните служби, които можеха да чуват и най-лекия шепот посредством някакъв технологичен фокус, който той не проумяваше. Нямаше начин да го избегне, но тук поне можеше да седи и да говори, стига и той, и Кол да се изразяват завоалирано и да се придържат към кодовите фрази, за които отдавна се бяха споразумели. Освен това понякога целта беше именно да те подслушат.

След няколко минути Кол се приближи към пейката и седна до него. И двамата носеха дългите зимни палта на висшата политическа класа, кожени ръкавици и вълнени шалове, които да ги предпазват от студа. Първите няколко пъти се бяха срещнали на публично място, което изнервяше вицепрезидента, но уверенията на Кол се бяха оказали верни. След като си намери място във вицепрезидентския кабинет чрез редовни посещения под прикритието на лобист и поддръжник на политическата идеология, вече никой не се учудваше да види Кол и вицепрезидента заедно. Винаги разполагаха с извинение — съвсем истински проблеми, които трябваше да се разрешат, а като политически маневрист Кол нямаше равен. Обещанията му никога не оставаха неизпълнени и той носеше на вицепрезидентския кабинет подкрепа и финанси, както се очакваше от всеки добър активист и поддръжник. Не предизвикваше ничии подозрения. Вместо това се

превърна в човек, когото хората от вътрешния кръг на Хайнс очакваха да видят със задъхано нетърпение.

Сега той седна до вицепрезидента на Съединените щати. Политическата активност и професионалното прикритие бяха последното нещо, за което си мислеше. Човекът от Тайните служби, прикрепен към вицепрезидента, стоеше на необходимото разстояние от тях и напрегнато оглеждаше околността.

— Развитието на нещата не е съвсем неочаквано — отбеляза Кол — нямаше желание да губи време нито с любезности, нито с отлагания, преди да стигне до същинския въпрос. Нарочно говореше общо, неопределено. „Нещата се развиват точно според плана“ щеше да изложи и двамата на риск. Но като се имаха предвид телевизионните новини, които се развиваха минута след минута пред цял свят, агентите, които със сигурност слушаха всяка дума, щяха да чуят само как притеснен поддръжник обсъжда последния политически скандал на деня. — Няма установени непълноти, но истината е започнала да излиза на бял свят.

„Истината“ беше ироничният код, избран от Кол за лъжата, около която бе съсредоточена цялата им мисия. Тяхната лъжа щеше да се превърне в истината на нацията. И с тази истина Съветът щеше да се изкачи към нов олтар на власт, да увеличи средствата, с които вече разполагаше в огромния си дървен арсенал.

— Да, екипът ми го съобщи тази сутрин — отговори Хайнс. — Всички големи мрежи вече са започнали да съобщават за нови разкрития в подхода на президента към Афганистан. И Си Ен Ен, и Ей Би Си изрично споменават за връзката му със саудитците. Нещо за незаконни сделки при възстановяването, които предизвикват гнева на метежниците. Съобщава се дори за видеоклип на някаква група в пустинята, която заплашва с джихад и отмъщение заради предателството му.

— Дайте им няколко часа — отговори Кол, — и всички в страната ще говорят за тази връзка.

Всеки интерпретатор би изтълкувал тези думи като чисто предположение, но и двамата участници в диалога знаеха, че не е това.

За миг се възцари мълчание. Накрая Хайнс изрази гласно мисълта, която се въртеше в главата му.

— Днес помощникът ми, Форестър, не дойде на работа — каза той и остави изявлението да увисне в студения въздух.

— Не всички са готови да застанат до вас въпреки всичко — отговори най-накрая Кол. — Най-добре е да забравите за тези, които не предлагат подкрепата си... свободно.

Не каза нищо повече и Хайнс разбра, че въпросът е приключен. Не бяха споменали за екзекуцията на Мич Форестър — вицепрезидентът бе убеден, че именно това е причината за отсъствието му. Но пък хората, които представляваше Кол, още в самото начало се изразиха пределно ясно: Хайнс щеше да остане неинформиран за много от действията по изпълнението на мисията. Никой не искаше от него да казва какво мисли за тях и ако го направеше, нямаше да се приеме добре. Той продължи мълчаливо да седи на пейката.

— Тази седмица май е лоша за съветниците на президента Трейтъм — продължи Кол, сменяйки темата. — Екипът ви показва ли ви съобщението на „Ройтерс“ за Бъртън Клифърд, което излезе преди няколко часа?

— Не още.

Хайнс обаче знаеше какво точно ще гласи съобщението. Тази екзекуция бе част от плана още от самото начало.

— Може да искате да погледнете — продължи Кол. — Много лошо, да застрелят човек в най-добрите му години по този начин... само пет дни след Дейлс. Главните съветници на президента май си отиват един след друг.

Пое голяма глътка от хладния ноемврийски въздух и вдигна вежди, уж раздражен докъде се е докарал този свят.

— Питам се дали тези събития нямат нещо общо със съмнителните му сделки в Близкия изток.

С това подмятане мисията се придвижи към следващия си етап. Само след минути тези думи, чути от бодигарда на вицепрезидента, щяха да бъдат предадени на ФБР, а оттам — на цялата мрежа на огромната дезорганизирана структура на Вътрешна сигурност. Оттам щяха да започнат да свързват точките — точки, които Кол и Съветът внимателно бяха подредили на съответните места. Щеше да се получи картина, която да промени курса на нацията.

Двамата мъже продължиха да седят на пейката още минута-две. Хайнс сякаш обмисляше многозначителното тълкуване на днешните

новини от страна на политическия си поддръжник.

— Не знам — каза най-накрая той и протегна ръка към Кол. — Но съм сигурен, че ще разгледат всяка възможност.

„Можеше да се обзаложиш, по дяволите“ — помисли си той, но не го добави. Хвана ръката на Кол и я стисна.

— Просто не позволявайте това малко препятствие да се отрази на подкрепата ви или на подкрепата на някой от колегите ви от фондация „Уестърбърг“ за администрацията ни. Вие сте ценен поддръжник на партията ни.

— Разбира се, господин вицепрезидент. Както винаги, разполагате с пълната ми подкрепа.

ГЛАВА 29

13:50 ч. по Гринуич

Един час след като потегли от „Хийтроу“, ягуарът на Питър Уекслър мина по павиран площад и влезе в частен паркинг на колежа „Ориел“, близо до центъра на Оксфорд. Втората част от пътуването им бе минала по-тихо от първата, докато Уекслър и Емили осмисляха информацията, подадена им от Кайл с такъв ентузиазъм. В основата си легендата за Обществото не се различаваше от която и да било друга теория за конспирацията, но имаше нещо плашещо във връзката на имена и научни степени със загадъчните подмятания в писмата на Холмстранд — нещо, което придават на догадките на Кайл убедителност, която никой учен не би пренебрегнал с лека ръка. Това бе достатъчно да възбуди и бездруго нарасналото им любопитство.

Плътният въздух на Оксфорд, натезал от влагата на Айзис и Черуел — двете реки, които се сливаха в града — се задържа в ноздрите на Емили и охлади кожата ѝ, когато излезе от колата. Дори след всичко случило се, което я доведе тук, и въпреки странния ход на разговора през последните шейсет минути, беше хубаво, че се връща. По цял свят нямаше второ място като Оксфорд.

Докато раздвижваха схванатите си мускули, тя се обърна към Уекслър:

— Трябва да се обадя на Майкъл. Вкъщи е рано сутринта, но той ще иска да знае, че съм пристигнала без проблеми.

— Можеш да използваш апарата на горния етаж — отговори Уекслър и махна с ръка към прозореца на кабинета си.

Емили обаче извади от чантата си блекбърито и го потупа вместо отговор.

— Мисля, че би трябвало да работи тук. Увериха ме, че една прекрасна джаджа на име мобилен телефон най-накрая е стигнала до бреговете на Великобритания.

Вдигна пръст към малкия бутон, за да включи устройството. Приятно ѝ бе, че има възможност да си го върне, макар и леко, на предишните шеги на Уекслър.

По-възрастният професор само изсумтя в отговор и на лицето му се изписа доволна усмивка, докато влизаше през старинната порта на сградата.

— Когато свършите, елате при нас — покани я Кайл, докато Емили чакаше телефонът да намери интернет връзка и да се свърже. — Искам да поговорим малко за третата страница — и ѝ протегна факсовото копие на списъка на Арно, страницата, която изглеждаше като сбирка от улики.

— Добре. Идвам веднага.

Кайл Еймъри прибра страниците, взе чантата на Емили и влезе след Питър Уекслър във великолепната сграда точно когато телефонът на Емили се включи. Тя натисна първия номер за бързо набиране и след няколко мига чу познатия глас. Майкъл я поздрави бодро и двамата размениха няколко обикновени думи за полета и пристигането на Емили.

— Майкъл — каза най-накрая тя, — цялата тази ситуация си беше странна още от самото начало. Но няма да повярваш какво става сега.

ГЛАВА 30

13:55 ч. по Гринуич

През две улици от тях двама мъже облякоха елегантни костюми и закачиха на реверите си фалшиви баджове. Фалшивите значки на коланите им приличаха досущ на истински и ако някой заподозреше нещо и провереше номерата им, щеше да ги намери въведени във всички необходими база данни на Националната сигурност и Интерпол. Техническият им екип, който работеше от невероятно развит, почти футуристичен набор от компютърни терминали в един безличен склад в Лондон, беше готов и наблюдаваше телефоните и радиокомуникациите. Ако някой се усъмнеше в прикритието на двамата мъже и се опиташе да се обади в съответните служби, за да удостовери самоличността им, обаждането щеше да бъде гладко засечено и прехвърлено към глас, който щеше да потвърди положението им, мястото им и правото да бъдат тук.

Но почти със сигурност нямаше да се стигне дотам. Джейсън и партньорът му бяха експерти в ролите си, а местопрестъплението, което искаха да огледат, гъмжеше от чиновници. Изглеждаха съвсем като чиновници; едва ли някой изобщо щеше да им обърне внимание.

Двамата оправиха палтата си, напомниха си наум, че отсега нататък трябва да говорят само с британски акцент, и свиха зад ъгъла. Руините пред тях бяха впечатляващи, опустошението — огромно. Но вниманието им беше съсредоточено върху целта и никое предизвикателство нямаше да ги разколебае.

Тайната на Пазителя беше тук. Нямаше да си тръгнат, преди да се доберат до нея.

ГЛАВА 31

*Ню Йорк — 09:00 ч. източно стандартно време
(14:00 ч. по Гринуич)*

Секретарят поднесе скоча към устните си спокойно, наслаждавайки се на вкуса на напитка, престояла двайсет години в дъбова бъчва — най-хубавото, което можеше да предложи планинската част на Шотландия. Не беше познавач във формалния смисъл на думата, но бе наясно какво подобава да пият мъжете на власт, а това е питие, което можеха да си позволят единствено могъщите. Всяка бутилка му струваше над четири хиляди долара главно защото му ги доставяха направо от фабриката в Шотландия, бутилирани ръчно от човек, за когото го уверяваха, че не изпълнява тази работа за никой друг. Секретарят пиеше напитка, на която не можеше да се наслади буквално никой друг на този свят.

Пред него книгата беше отворена на важните страници и той за стотен път ги прелисти. Беше толкова ясно, така очевидно. Нямаше съмнение към какво насочват.

„Абсолютно никакво съмнение.“ Пазителят сякаш почти е искал враговете му да разберат какво е пишело вътре.

Джейсън бе излетял преди почти девет часа. В този момент най-довереният Приятел на съвета трябваше да е в Оксфорд. Църквата, описана в книгата и придружена с ясна черно-бяла снимка, бе едно от най-важните места в града... или поне доскоро беше. По новините на Би Би Си, които той гледаше по сателитна връзка от кабинета си, съобщаваха, че по-голямата ѝ част се е превърнала в отломки след експлозия, разтърсила старинното здание преди почти два дни. Секретарят обръщаше голямо внимание на подробностите. Бомбата избухнала в 5:30 часа английско време в сряда сутринта. Времето съвпаднаше почти до минута с елиминирането на Пазителя, извършено от тях на четири хиляди мили на запад. Не беше трудно да се сдобият с телефонни разпечатки, които потвърдиха, че по-рано същия ден старецът се е обаждал на някого в Оксфорд.

Секретарят можеше да прозре незрелия отмъстителен план на Пазителя. Старецът очевидно е знаел, че идват. Беше получил списъка, неволно изтекъл от некомпетентния помощник на Хайнс, и беше наясно, че няма да го оставят жив, не и сега, когато му бе известно какво кроят. Освен това знаеше, че собствената му екзекуция ще означава край на продължили повече от тринайсет века търсения на Съвета; и дребното копеле бе решило да им натрие носа в този достоен за съжаление факт. Искаше те да намерят малките му странички, да открият мястото и после да видят как той им отнема това, което се намираше там — последната надежда за постигането на върховната им цел, надежда, изтръгната от ръцете им. Подиграваше им се дори в смъртта, грижеше се да разберат докъде е стигнал в последните си часове, за да ги държи на разстояние от целта.

„Глупак.“

Секретарят съжаляваше единствено че противникът, срещу когото воюва толкова години, така и не получи възможност да зърне цялата сила, която са събрали срещу него. Сега, когато откриха уловката му, Съветът щеше да стовари цялата мощ, трупана с векове, за да доведе мисията си до край. Щяха да пренесат целта си в Америка — сега нищо не беше в състояние да им попречи. Още по-голямата цел, самата библиотека, също щеше да е тяхна. Секретарят го усещаше в кръвта си.

ГЛАВА 32

Оксфорд — 14:00 ч. по Гринуич

Емили Уес се изкачи по дървените стъпала към стаите на професор Уекслър. Стълбището беше построено векове след самата сграда, но само по себе си също бе антика. Емили си спомняше как по време на специализацията си бе правила безплодни опити да се изкачи по стълбището, без ръководителят ѝ да забележи. Скърцането на старото дърво винаги я издаваше.

Кабинетът на професора, към който имаше тоалетна, кухничка, кът за сядане и малка спалня — обобщено наричани „стаите“ му — се намираше на втория етаж на една от сградите на колежа „Ориел“ на Магпай Лейн. Именно там, сред изкривените рафтове с книги и отдавна остарели кресла, Емили бе учила за изпитите си за магистър — обучаваше се под ръководството на едно от най-големите имена в тази област. Никога нямаше да забрави дискусиите. Уекслър умееше да си пробива път през излишното и да кара студентите си да защитават своята позиция с жар, каквато не подозираха, че притежават. Във висша степен преподавател, за Емили с времето той се бе превърнал в близък приятел.

Вратата към стаите му бе откряната. Емили почука леко и влезе.
— Влизай, влизай — посрещна я Уекслър. — Позволих си да...

Не довърши изречението. Вместо това просто ѝ подаде позната чаша с позната течност.

— За твое здраве и за озадачаващото ти завръщане в аудиториите ни.

Емили взе шерито и вдигна чашата си. Кайл се присъедини към тоста.

— Предполагам, че Майкъл е добре? — попита професорът, посочи към свободното място на дивана до Кайл и Емили седна.

— Много добре. Поздравява те.

Разговорът ѝ с Майкъл продължи кратко, но достатъчно, за да го увери, че е пристигнала безпроблемно. Той беше възхитен да я чуе на техния специален ден, макар че бяха говорили само преди няколко

часа, но тонът му стана по-сериозен, когато Емили сподели какво е научила след пристигането си в Оксфорд — новина за легенда, която, ако се окажеше вярна, щеше да замеси сегашните ѝ дейности в нещо много по-голямо, отколкото си бе представял някой от тях.

Кайл се размърда в своя ъгъл на дивана. Вече бе изпил шерито си и бе оставил чашата настрана.

— Вижте, за третия лист... — поде той и взе последната страница от второто писмо на Арно.

— Хайде-хайде — прекъсна го Уекслър. — Прекалено бързаш с работата. Може и да не обичам безсмислените разговори, господин Еймъри, но обичам да се наслаждавам на питието си като цивилизован човек.

И махна на Кайл да остави листовите.

Кайл се подчини с видимо колебание. Имаше ум на човек, свикнал да се втурва към идеите с цялата си енергия. Знаеше, че това е стереотипът на докторантите, прочути по цял свят с еднопосочното си мислене и неспособни да обръщат внимание на почти нищо друго освен на предмета си — дори ако това „нищо друго“ беше хранене, къпане или участие в нормален човешки разговор. Но той беше точно такъв. *А това, това...* — погледна към страниците той. — *Това е интересно.*

За няколко дълги минути тримата учени останаха мълчаливи. Кайл продължаваше да се върти на мястото си.

— Е, добре, виждам, че вече приключихме с баналния разговор — прекъсна най-накрая мълчанието Уекслър и остави чашата си. — Много добре, господин Еймъри, може да продължите.

Изражението на облекчение по лицето на Кайл нямаше как да се сбърка с никое друго.

— Третата страница — започна той — е напълно различна от другите две. В писмото си професор Холмстранд подчертава, че не може да е сигурен дали ще видите бележките му преди „тях“ — които и да са „те“. Очевидно е, че на тази трета страница има напътствие, прикрито като загадка.

— Напътствие, прикрито като загадка? — вдигна вежда Емили. — Говорите като истински докторант! Вижте, тук няма нужда да отчитате броя на думите за дисертацията си. Ако имате предвид „нишка“, можете да го кажете.

Усмихна му се леко, но изражението му ѝ подсказа, че не е сигурен дали думите ѝ са шега, или упрек. Емили отпрати объркан поглед към Уекслър, а после успокои Кайл:

— Да. Съгласна съм, че третата страница прилича на списък с улики. За нещо.

— Точно така! — Кайл долови сарказма на Емили, но това не намали ентузиазма му. — Точно за нишки става въпрос. Що се отнася до контекста им, можем да подразберем нещо от бележката най-отгоре на страницата: _ Две за Оксфорд и една след това._ После идват три твърдения, по-нататък на страницата. Спокойно можем да предположим, че две от тях се отнасят за места тук в университета, а едно — за някъде другаде.

Емили плъзна поглед по страницата. Тълкуването на Кайл изглеждаше логично и разполагаше с предимството да подреди иначе несвързаните фрази. Вместо четири „улики“ имаше три, предшествани от бележка, която ги поставяше по местата им. Две за Оксфорд, а третата... някъде другаде. За първи път ѝ хрумна, че това, което я очакваше, може да я отведе още по-далеч от сегашното ѝ местонахождение.

— И така — продължи Кайл, — остава ни задачата да разберем какво означават трите улики.

— Както и рисунката — намеси се Уекслър. — Буквите най-отгоре на страницата, символът в рамка. Сигурно и той означава нещо.

Емили дотолкова се бе съсредоточила върху фразите, които заобикаляха символа, че съвсем бе забравила да се замисли за простата рисунка, нахвърляна близо до горния край на страницата — рамка, заобикаляща две гръцки букви. Щеше да е по-трудно за тълкуване от загадъчните фрази, каквото и да означаваха те.

Това не беше единственото ѝ предположение, което щеше да се окаже грешно през този ден.

— А, това ли? — отговори Кайл. — Мисля, че го разбрах.

Емили неволно вдигна вежди и Уекслър последва примера ѝ.

— Вече? — попита тя, взе листа и погледна към буквите. — Как? На тази страница няма нищо, което да ни подсказва какво евентуално означава символът или как да го разтълкуваме.

— Не, на тази страница няма — съгласи се Кайл. — Разковничето е в предишната.

Взе второто писмо на Арно и го подаде на Емили.

— Погледнете тук, в края. Двете подчертани думи.

— „Нашата библиотека“ — прочете гласно Емили и погледна към Уекслър, но по-възрастният професор бе приковал поглед в Кайл в очакване на обяснение. Погледът му беше напрегнат, умът му прехвърляше различните възможности и се опитваше да разбере какво е открил студентът му.

— Очевидно — продължи Кайл — професор Холмстранд е искал да привлече вниманието ви към тези думи — това е единственото подчертано словосъчетание в трите писма.

Ненадейно Уекслър се сепна.

— Голям си умник, момче! — възкликна той и едва не скочи от креслото си, разбрал какво е видял Кайл. — Това е етикет, индикатор! Като трохите на Хензел и Гретел в гората!

Лицето му сияеше от откритието и Кайл трескаво кимна.

— Съжалявам — прекъсна ги Емили, — но се налага да призная, че не разбирам.

Кайл взе обратно третата страница.

— Символът тук, най-отгоре, се състои от две гръцки букви, *бета* и *ета*. Чертичката над тях прилича на ударение, но не е.

— Не — съгласи се Емили. — Това е *титло*, старият символ за съкращение.

Страстта на гърците към съкращенията се коренеше във времето, когато думите не са се пишели с химикалка и мастило, а са се вдълбавали в камък. Две букви вместо десет са изисквали по-малко мускулна сила и разходи.

— Точно така. Обикновено символът означава съкращение от нещо и се поставя над първата и последната буква от цялата дума, която съкращава. Но тук мисля, че целта му е да съкрати две думи. Фраза.

В очите на Емили просветна разбиране. Пак погледна към подчертаните думи във второто писмо на Арно. *Нашата библиотека*.

— Точно така! — възкликна професорът, видял от изражението ѝ, че се е досетила. — На езика на самата Александрийска библиотека *beta-eta* е съкращение от *biblioteche emon*, „нашата библиотека“.

— Същите думи, които Холмстранд е подчертал във второто си писмо — прошепна Емили. Всичко пасваше. Арно ги подканваше да

разберат.

— Предполагам, че Холмстранд ви е нарисувал символ, представляващ самата библиотека — продължи Кайл, — и ви е дал подсказки как да я намерите. Готов съм да заложа пет лири и една почерпка с алкохол, че това изображение, този символ, ще бъде на мястото, на което ще ни отведат тези нишки — и вдигна листа пред очите на Емили и Уекслър.

— Ако този символ е, както казвате, някъде там и очаква да го намерим — откликна Емили, която сметна обяснението на Кайл за убедително, — тогава трябва да разберем какво означават тези три бележки.

Този път Уекслър пое водещата роля в разговора.

— Ако предположим, че първите две се отнасят за Оксфорд, значението им изглежда очевидно — каза той, пое си дълбоко въздух и се подготви за обяснението си. — *Университетска църква, най-старата от всички тях*, съвсем не е тайна. Точно зад ъгъла, в сърцето на града, се намира Университетската църква „Света Богородица“, която, освен че е център на официалния религиозен живот на Оксфорд, е и най-старата сграда в университета в най-тесния смисъл на думата.

Университетската църква не беше най-старата сграда в Оксфорд, нито пък първата, използвана за нуждите на живота в университета. Но беше първата, използвана съвместно от различните сгради и колежи, основани през XII и XIII век, от които в крайна сметка щеше да се зароди университетът в сегашния си вид. В този смисъл наистина с право можеше да се твърди, че е „най-старата от всички тях“.

Когато погледна към Кайл и Уекслър, Емили видя, че и двамата изглеждат озадачени. Спогледаха се и се поколебаха, преди Кайл да се обърне към Емили:

— Предполагам, не сте гледали новините?

— Напоследък не — призна Емили. — Бях доста... заета с други неща.

До момента денят ѝ бе преминал почти изцяло в приспособяване към положението.

— Е, добре — кимна Кайл, — новината, която не сте чули, е важна, особено сега и най-вече за вас. Освен постоянно отразяваните скандали във Вашингтон, днес темата на деня е доста близка до нашата ситуация.

А после подчертано бавно и натъртено изрече:

— Университетската църква е разрушена.

— Какво? — не можа да прикрие стъписването си Емили. —
Как?

— Бомбен атентат, вчера — отговори Кайл, без да сваля поглед от нейния.

— Но да не оставим това да ни възпре — намеси се Уекслър. — Ако тези думи наистина се отнасят до църквата, тогава втората улика също придобива смисъл. Разрушената църква е посветена на Дева Мария — жена с много титли: „майката Иисусова“, „нашата господарка“, „вечната девственица“...

— И „небесната царица“ — изпревари Емили преподавателя си.

— Именно — потвърди Уекслър. — От известно време не съм разглеждал църквата, но си спомням, че там се намира точно това, което се очаква — многобройни изображения на Дева Мария, украсяващи стените. „Да се молиш между две кралици“, втората улика на Холмстранд... Обзалагам се, че този символ — посочи той към рисунката — се намира някъде по средата между две статуи на Богородица в Университетската църква.

Той направи пауза.

— Или поне се е намирал помежду им преди експлозията.

Групичката се умълча за още няколко мига, замислена над очевидното решение, което Уекслър предлагаше на пъзела на Арно.

— Ами последните думи, *Петнайсет, ако е до сутринта?* — попита Емили.

— Боя се, че за това не ми хрумва никакъв отговор — вдигна ръце Уекслър, за да покаже, че се предава, поне отчасти. — Дори и англичаните не могат да разберат всичко само след едно твърдо питие.

— Но ако им дадеш второ... — усмихна се Емили, довършвайки шегата на Уекслър.

— Не забравяйте — напомни Кайл, — той пише, че само първите две улики са свързани с Оксфорд. Третата е на някакво друго място. Ако открием това първо местоположение, може да получим известна представа за следващите.

Емили се облегна назад и потъна в износените извивки на стария диван. В ума ѝ бушуваше вулкан от чувства. Новината за Университетската църква я караше да изпитва напрежение, но

чувстваше също така и разочарование, което я изненада. Беше очаквала тайнствените напътствия на Арно да са по-трудни за разгадаване. Голямата загадка, за която почти си представяше, че ще се превърне в бляскава мисия, изглежда, бе разгадана почти напълно над едно-единствено шери през първия ѝ половин час в града.

„Половин час.“

Тази мисъл, този бегъл спомен за времето, изведнъж впрегна съзнанието ѝ в действие.

„Времето — помисли си тя. — Времето има значение. Времето променя всичко.“

Емили скочи от мястото си и впери поглед в очите на Уекслър.

— Професоре, ще ви задам един въпрос, за който ще ми е нужен много точен отговор.

Уекслър я погледна на свой ред, изненадан от внезапния ѝ прилив на енергия.

— Както кажеш. Ще направя каквото мога.

Когато Емили зададе въпроса си, цялото ѝ внимание бе съсредоточено в една посока, а сърцето ѝ препускаше лудо:

— Точно в колко часа се срути Университетската църква?

ГЛАВА 33

Оксфорд — 14:10 ч. по Гринуич

Отломките около Приятелите бяха впечатляващи в анархистичния си безпорядък. Сцената изглеждаше още по-хаотична поради задръстилите я чиновници, които искаха да я изследват: специалисти от научния отдел, криминални фотографи и дори строителни инженери вече се бяха събрали там. Униформени служители на реда отцепваха с ярка лента части, сметнати за несигурни, други си водеха записки за подробностите, а почти безкраен поток от следователи говореше по радио- и мобилни телефони, съобщавайки на по-висшестоящи какво са открили.

Джейсън и партньорът му разчитаха именно на традиционната бъркотия на сцената на голямо престъпление. Сред морето от различни учреждения, всяко със собствена външност и униформа, области на интерес и методи на изследване, на практика двамата мъже бяха невидими и съответно можеха да изпълнят задачата си необезпокоявани.

Точно това бяха дошли да направят Приятелите: да изследват, а не толкова да разследват. Бяха наясно с причината за експлозията; знаеха мотивите и намерението. Конкретните подробности, към които щеше да се стреми полицията — вид експлозив, метод на задействане — не ги интересуваха. Целта им бе да изследват какво е останало и така да определят точно какво е било унищожено. Какво е било скрито чрез унищожението. Защото това бе игра, беше им известно. Игра на криеница, макар че според плановете на Пазителя те изобщо не би трябвало да могат да търсят, а единствено да скърбят за загубата на онова, което бе унищожил. Нямаше обаче да ги бъдат щенията на мъртвеца.

— Дръж го колкото се може по-стабилно — заповяда Джейсън на партньора си.

Миниатюрното устройство в дланта на другия, съвсем леко по-голямо от минивидеокамера, бавно обхващаше в обектива си една от

дългите стени на църквата. Кадрите, които снимаше, се предаваха на компютър на коляното на Джейсън.

— Дръж го неподвижно — добави той. — Трябват ни контурите, за да ги подравним.

Другият мъж протегна ръка възможно по-стабилно, докато накрая тя почти не трепваше.

— Това е четвъртият пълен — каза той и изключи устройството.

Джейсън погледна надолу към компютъра, докато четвъртият широк кадър на интериора на сградата излизаше на екрана. Приемащият софтуер вече се бе задействал и го прикрепяше дигитално към другите три. Постепенно започваха да придобиват триизмерна карта на сградата.

— Давай сега с тавана — нареди Джейсън.

Вторият мъж натисна малък червен бутон на камерата и започна пето сканиране, този път нагоре, описвайки бавна арка от единия край на тавана на църквата до другия.

Джейсън отвори телефона си, натисна няколко бутона и се свърза с лондонския екип.

— Виждате ли го?

— Да — отвърна безстрастен глас. — Свържете двупосочната връзка и ще ви покажем нашето.

Джейсън го направи, натискайки няколко клавиша на компютъра си, и еднопосочната връзка с лондонските сървъри стана двупосочна.

— Получих го — потвърди той.

На монитора му започна да се появява подобен триизмерен модел на интериора на църквата. Повечето от подробностите бяха същите като на образа, които той и партньорът му създаваха в момента, с едно забележително, жизненоважно различие. Моделът от Лондон беше на църквата без обезобразяването от неотдавнашното ѝ унищожение. Показваше църквата в прилично състояние.

— Комбинирахме образите от различни източници — поясни началникът на лондонския екип. — В момента виждате интериора така, както е изглеждал преди не повече от седемдесет и осем часа, макар някои подробности да са дори още по-нови.

Електронните ресурси на Съвета бяха огромни, а уменията на операторите им — ненадминати. Джейсън отдавна беше свикнал с това на практическо ниво, но си оставаше все така удивен от факта колко

голяма част от Земята е фотографирана подробно и достъпна онлайн чрез комбиниране на официални снимки, сателитни данни и дори туристически блогове и лични фотоалбуми. Малко концентрация и усилия и е възможно да получиш достъп до екстериора и интериора на почти всяка прочута сграда на планетата.

Знаеше обаче, че тук не се налага да прибегват до такива скъпи усилия. От десетилетия Съветът държеше Оксфорд под око. Ресурсите на библиотеката бяха гъвкави, а връзките на града с историята — твърде дълбоки. Никога преди не бяха установявали връзка с него, но Оксфорд беше място, познато на Съвета, и поради тази причина присъстваше на много места в тяхната база данни. Разузнавачески екипи от Приятели редовно обновяваха записите посредством нови наблюдения, фотоапарати и камери. Малко по-рано, преди около шест месеца, общуването на Пазителя с хора от английския град предизвика тревога и ги накара още повече да се съсредоточат върху Оксфорд. Пазителят винаги защитаваше имейлите и телефонните си разговори така, че да не засичат съдържанието им, но Съветът успя поне да види как някъде през май е започнал да общува с групи от Оксфорд. Както можеше да се очаква, местният им екип започна наблюдение.

— Получихме почти достатъчно, за да започнем сравнителното сканиране — продължи човекът от другата страна на линията. Неговият терминал в Лондон, както този на Джейсън в Оксфорд, показваше двата модела един до друг: първо църквата в добро състояние, а после в сегашното, преднамерено превърната в руина. Готови за сравнение. Готови за проучване.

— Използвайте модела отпреди експлозията, за да каталогизирате всеки предмет, попадал в унищожените части — нареди Джейсън. — Всяка картина, гравирани надпис, статуя, прозорец. Всичко, което е възможно. Изпратете го на Секретаря.

Посветени в проекта бяха наясно, че Обществото е унищожило църквата най-вероятно за да скрие нещо. Но за разлика от полицията, която ги беше заобиколила от всички страни, Приятелите нямаха нужда нито от ровене, нито от предположения. Възстановявайки това, което се е намирало в сега унищожените части, можеха да съпоставят всичко, което видят, и да използват съпоставката като отправна точка за по-нататъшно проучване.

— Свърших — намеси се вторият Приятел и свали ръката си с камерата. — Това е всичко.

Джейсън кимна утвърдително. Само след секунди на екрана бе завършен вторият 3Д модел. Дигиталните съставки щяха да се направят на мощните компютри в лондонския офис. Джейсън трябваше само да изчака резултатите да се подредят, което щеше да отнеме няколко минути. Вдигна глава и пак се загледа в сцената, която го заобикаляше. Предишния ден стоеше в кабинета на Пазителя. Беше почувствал огромния прилив на гняв, когато спусъкът на пистолета му се задейства и прокънтяха изстрелите. Видя как животът напуска очите на стареца. Само минути след това тази сграда е била унищожена — той го знаеше. Пазителят бе дочул приближаването му и бе организирал този заговор в последната минута — отчаян опит да опази тайната от убиеца си.

Джейсън потисна доволната си усмивка. Старецът наистина трябваше да знае достатъчно и да не си мисли, че ще успее да скрие нещо от Съвета.

— Идваме за тайните ти, старче — прошепна Джейсън сам на себе си.

Изпита огромно удоволствие при мисълта, че Пазителят вече няма как да отговори на заплахата му.

ГЛАВА 34

14:30 ч. по Гринуич

Емили едва сдържаше нетърпението си, докато Уекслър оглеждаше сутрешния вестник за подробности за точното време, когато Университетската църква „Дева Мария“ е била разрушена. Нещо ѝ подсказваше, че тази подробност е важна — предчувствие, за което инстинктивно усещаше, че е правилно, макар да изглеждаше просто твърде невероятно — достатъчно невероятно, за да повярва напълно, че е възможно, преди да се потвърди времето.

— Експлозията беше вчера рано сутринта — каза Уекслър, който все още преглеждаше вестника. — Бомба в основата на кулата според първите доклади. Слава богу, че е било рано... — потрепери гласът му, докато продължаваше да чете. А после гърбът му се изправи, когато намери тази подробност, която искаше. — Ето тук... Експлозията е избухнала приблизително в пет часа и трийсет минути сутринта. Вътре е нямало никого и никой не е пострадал. Но кулата е била разрушена, както и по-голямата част от сградата. Успели са да разберат точно времето, защото стрелките на часовника на кулата са спрели с унищожаването ѝ.

— Местните и националните медии не са спрели да отразяват историята от самото начало — добави Кайл. — По Би Би Си тази сутрин казаха, че при падането си кулата е повлякла централната част на църквата, включително и старата библиотека. Двата края на основната част все още стоят, но засега не съм чул дали са достатъчно здрави, или ще трябва да ги съборят.

— Огромна трагедия — добави Уекслър. — Църквата беше много красива.

— Целият район е отцепен — продължи Кайл. — През по-голямата част от вчерашния ден проверяваха отломките за стабилност, за да е сигурно, че ще е безопасно следователите да влязат. Тази сутрин полицията от Долината на Темза започна работа.

— И не само полицията. Като се има предвид какви предпазни мерки се вземат за тероризма, със сигурност ще има и разследване на

правителствено ниво.

Уекслър говореше за правителството, без да си прави труд да прикрива отвращението си на по-висшестоящ. Той твърдо вярваше, че образованите интелектуалци имат божествено право да знаят за управлението много повече от което и да било правителство. Разбира се, такива хора никога не биха благоволили действително да се заемат с управление — под достойнството на всеки уважаващ себе си учен е. Но беше приятно да знае, че могат да го направят, и то несъмнено със значително по-голям успех от всеки друг.

Емили не обърна внимание на демонстрацията на традиционен снобизъм — съзнанието ѝ бе изцяло погълнато от стъписващата информация.

„5:30 часът сутринта.“ Тя преброи на пръсти с лудо биещо сърце. Още преди да започне, знаеше накъде ще я отведат фактите, но трябваше да се увери.

— Пет и половина в сряда сутринта минус шест заради часовата разлика...

Говореше полугласно, изцяло на самата себе си.

— Това означава, че по времето, когато е била унищожена църквата, в колежа „Карлтън“ в Минесота е било единайсет и половина във вторник вечерта.

Кайл и Уекслър не сваляха поглед от нея, без да разбират каква връзка е изплувала в ума ѝ.

— Според слуховете в кабинета ми това е точният момент, в който е бил убит Арно Холмстранд. Някъде между единайсет часа и полунощ във вторник.

Пръстите ѝ все още бяха свити от отброяването. А после изрече думите, които за нищо на света не би повярвала, че ще излязат от собствената ѝ уста на скептик:

— Между тези две събития със сигурност има връзка.

Църквата е съществувала векове наред, а после е разрушена в мига, в който са изпратили Емили да я намери? Цял живот бе изпитвала към конспирационните теории единствено презрение, но това не можеше да е случайност.

Кайл и Уекслър не сваляха поглед от нея и чакаха да чуят нещо повече.

— Между Холмстранд и тази църква вече съществува връзка — продължи тя. Изричането на думите на глас правеше мислите ѝ по-реални. — Уликите сочат директно към нея. Това, което е написал, ме води тук, очевидно е.

И махна с ръка от писмата към снимка на църквата на първата страница на оксфордския вестник, който все още бе разгърнат на коленете на Уекслър.

— А после в същия момент, в който ми дава инструкции да намеря нещо, което е скрито в църквата, избухва бомба и я разрушава — продължи тя и се поколеба. — Струва ми се, че изводите са повече от ясни.

— Сподели ги с нас — подкани я Уекслър.

— Независимо дали знаят, че е предал тези улики на трета страна като мен, някой очевидно не е искал никой да намери същото това нещо, което Арно Холмстранд ми казва, че трябва да открия. И, мили боже, този някой е бил готов да стигне невъобразимо далеч, за да се увери, че никой няма да го стори.

Тя млъкна и се замисли за миг. Фактът, че някой не искаше да открият информация, свързана с библиотеката, според нея потвърждаваше, че разкритията на Арно отговарят на истината. Потвърждаваше дори достоверността на теориите на Кайл какво може да представлява Обществото. Съществуваше група, която очевидно искаше тайните на библиотеката да си останат тайни.

И този факт я накара да изпита още по-голямо желание да ги открие.

Емили вдигна взор към Уекслър.

— Професоре, разрушена или не, трябва да я огледаме.

ГЛАВА 35

14:45 ч. по Гринуич

Оказа се обаче, че е по-лесно да говорят за този оглед, отколкото да го направят.

— Отцепена е с лента — възрази Кайл веднага след изявлението на Емили — и навсякъде наоколо гъмжи от полицаи. Не виждам как ще успеем да влезем.

Насред тяхното объркване и колебание Уекслър се изправи от креслото си.

— Моето момче, да искаш, значи да можеш.

От устата на Питър Уекслър тези думи звучаха като твърдо намерение. Не бяха необходими повече дискусии. Той знаеше какво иска и възнамеряваше да го направи, каквито и препятствия да се изпречеха на пътя му. От лицето му се излъчваше увереност, която подсказваше, че по-младите учени могат да научат едно-две неща от него.

Те го последваха и станаха, а Уекслър грабна чадър и плоска шапка. Яносиньото небе, в което не плуваше нито едно облаче, нямаше значение за обичайното облекло, с което излизаше.

Емили се усмихна — ентузиазмът на професора беше заразителен. Пъхна бележките на Арно в чантата си и тръгна след Кайл към вратата, надолу по стълбите и в сърцето на Града на кулите на сънищата.

ГЛАВА 36

Вашингтон, окръг Колумбия — 9:30 ч. източно стандартно време

(14:30 ч. по Гринуич)

— Това не ми изглежда добре, откъдето и да го погледна.

Генерал Хъскинс запрати една от снимките обратно на дългата маса и проследи пътя ѝ до другите с очевидно отвращение.

— Всичките му най-близки помощници — продължи той, — най-влиятелните му съветници!

Останалите мъже край масата мълчаха, обзети от смесица от гняв и трескава мисловна дейност. Срещата бе свикана от Аштън Дейвис, секретаря по отбраната, в отговор на ескалиращата криза, заляла всички новинарски източници, от „Ню Йорк Таймс“ до недоразвитите бълнувания на блогосферата на всички езици, проследени от ЦРУ, тоест на почти всички езици на света. Обикновено тактическите срещи на шефовете на националната отбрана, външното и вътрешното разузнаване се провеждаха в съответната зала в Белия дом, но при сегашните обстоятелства това просто бе изключено. Дейвис бе уредил групичката да се събере в звукоизолирана „тиха стая“ в третия пръстен на Пентагона, където можеха да говорят открито, без някой да ги види или чуе. Който и да било.

— Пресилвате нещата — отговори секретарят по отбраната. — Убити са само трима от съветниците на президента. Съвсем не са „всички“.

— Четирима — тросна се генералът, — ако броим човека на вицепрезидента, Форестър. Това малко парвеню прекарваше с екипа на президента също толкова време, колкото със своя. Освен това са само четиримата, за които ни е известно. Можем ли да знаем кого още са очистили?

Хъскинс погледна през масата към колегата си от Тайните служби, директора Брад Уайтли, който кимаше в знак на съгласие.

— Във всеки случай, числото четири не е малко — добави Уайтли. — Особено за една седмица.

— Как, по дяволите, допуснахте да се случи, Уайтли?!... — изстреля секретарят по отбраната обвинението си и тресна с юмрук по масата.

Директорът на Тайните служби, преживял на поста цели три управления, отговори спокойно, съсредоточавайки се единствено върху фактите:

— Нашата работа е да защитаваме президента, вицепрезидента, семействата им и държавните глави, които идват на посещение тук — отговори с уверен тон. — Тайните служби нямат задължението да защитават помощниците или съветниците на президента.

Дейвис издиша шумно и остави гнева си да се оттече. Уайтли беше прав, разбира се. Нямаше провал в някоя от институциите. Според всичко, което можеха да разберат те — както и всеки медиен източник на света — грешката беше единствено на човека начело. Изглежда, президентът бе навлякъл тези неприятности и на себе си, и на нацията, която трябваше да оглавява.

— Да се върнем към датата на екзекуциите — каза секретарят по отбраната, изоставяйки предишната тема. — Точно това определя дали става въпрос само за един-единствен голям пропуск във войната с терористите, или за истинско предателство, извършено от човека на кормилото.

За първи път някой от тях изричаше на глас докъде са стигнали разигралите се събития. Последва напрегнато мълчание.

— По дяволите, кажете нещо! — извика секретарят по отбраната и пак стовари юмрук по масата.

Ненадейно върнат към цялата сериозност на ситуацията, генерал Марк Хъскинс се наведе напред и съобщи какво са разбрали военните му следователи от местопрестъпленията.

— Във всеки един от случаите с изключение на помощника на вицепрезидента жертвите са убити с множество пистолетни изстрели в центъра на тялото. Официални екзекуции. Работа на професионалисти.

— Значи може да е всеки, както и всяка една група — заразсъждава на глас Дейвис и в тона му прозвуча надежда.

— Не — разочарова го генералът. — Балистичните експертизи показват, че изстрелите, изстреляни при всеки отделен случай, са от пистолет един и същи калибър, а на три от гилзите все още има достатъчно белези, за да се проследи източникът.

— Какви белези?

— Ако куршумите не са прекалено деформирани от сблъсъка, трябва да можем да проследим къде са произведени чрез изследване на формата, химическите съставки, примесите и други важни маркери. Това улеснява поддържането на данни за доставчиците на оръжие по цял свят. Изследването е рутинна процедура, която извършваме на всички обекти на терористично нападение, тактически бойни места и изобщо навсякъде, където имаме възможност да съберем муниции от други сили освен нашите.

Той направи пауза, облегна се назад и обобщи за секретаря по отбраната:

— Куршумите ни помагат да проследим лошите, господин секретар.

Точно тази връзка бяха дошли да открият.

— И? — попита Дейвис. — Какво показва изследването?

Генералът осъзнаваше огромното значение на отговора си, но не беше негова работа да смекчава ужасните факти с оглед на душевното спокойствие на събраните мъже. Когато проговори, в гласа му звучеше увереност:

— Всички куршуми, изстреляни при убийствата на съветниците на президента, идват от серия муниции с физически и химически характеристики, идентични с муниции, които успяхме да проследим до едно-единствено друго място. И това място е Североизточен Афганистан.

„Ето, казах го.“

Реакцията на мъжете в стаята се оформи в мълчаливо единство. Подозренията, които ги бяха събрали, сега бяха подкрепени от солиден научен факт.

— Проклет вечен ад! — измърмори Уайтли. Предвид тези данни, служебната му характеристика като шеф на Тайните служби внезапно започна да изглежда доста различна.

Дейвис се опита да вкара новината в по-широкия контекст на деня.

— Съобщенията, които всички видяхме да заливат медиите, демонстрират ясен модел на корумпирани сделки, извършени от президента Трейтъм. Който и да е оставил документите да изтекат, може да изгние в най-дълбоката дупка на прекрасните ни затвори за

издаване на държавна тайна, но фактът си е факт: няма почти никакво място за съмнение. Президентът е сключвал със саудитските си приятели двойни сделки за възстановяването.

— И това очевидно е разгневilo афганистанците — отговори Уайтли.

— Връзката с мъртвите съветници? — Секретарят Дейвис много държеше да изяснят нещата. Да разберат със сигурност какво става.

Този път директорът на Тайните служби бе човекът, който можеше да им помогне.

— Всички те — Гифърд, Дейлс, Марлейк — всички му даваха съвети за външната му политика. Всички те бяха част от вътрешния му набор от кадри, натоварени с преговорите за възстановяването след войната.

— Ами Форестър?

— Той беше с вицепрезидента, дори и да се е целил по-нависоко. Но и той се занимаваше с външна политика.

— И вицепрезидентът! Какво, цялата проклета администрация ли е откачила напълно?

Лицето на секретаря по отбраната стана тъмночервено, очевидно беше бесен.

— Чакайте — намеси се генерал Хъскинс. — Не знаем със сигурност, че вицепрезидентът е замесен. Документите, с които разполагаме, сочат единствено към кабинета на президента, а проучванията ви за Хайнс — погледна той към Уайтли — указват, че всичко това го изненадва също толкова, колкото останалите.

Дейвис се завъртя рязко към Брад Уайтли.

— Искам вие и хората ви в Тайните служби да разберете истината, и то със сигурност. Президентът очевидно е замесен в незаконни сделки в Саудитска Арабия и това е подтикнало бунтовниците да убият съветниците му, на американска земя, в сърцето на столицата. Ако вицепрезидентът участва в долното предателство, настоявам да знам. Ще ги разпъна на кръст и двамата, дори това да е последното, което ще сторя.

ГЛАВА 37

Оксфорд — 15:10 ч. по Гринуич

Сцената на края на Радклиф Скуеър изглеждаше точно така, както я бе описал Питър Уекслър. От Университетската църква „Света Богородица“, разположена срещу монументалната Радклиф Камера на Джеймс Гибс, първата кръгла библиотека във Великобритания — която сега представляваше само читалня с много зали като филиал на централната библиотека „Бодлиън“ — бяха останали само жалки руини. Огромната кула и шпил от XII век, които отдавна бяха един от центровете на града и основна туристическа атракция, бяха напълно унищожени от експлозията и сега представляваха само неразпознаваема купчина рухнали почернели камъни. Самата църква се бе разцепила по средата. Източният и западният ѝ край стърчаха упорито нагоре на фона на разрушението, но центърът бе наполовина сринат от рухването на гредите, свързани с кулата. Прочутият калдъръм на площада от кръгли камъни, колкото красив, толкова и непрактичен, бе покрит с пласт камъчета и прах, изригнали от епицентъра на експлозията в църквата.

Точно както Кайл очакваше, цялата територия бе отцепена с жълта полицейска лента, на отделни места пред която стояха униформени местни патрули. Зад нея местопрестъплението бѣкаше от следователи. Полицията от Долината на Темза се познаваше лесно по светлоотражателните жълти якета, щамповани с бика на Оксфорд и полицейски знак. Към тях се бяха присъединили пожарникари, както и куп инспектори, дошли от Лондон да проверят щетите. Мъже в черни костюми представляваха различни служби и министерства, за които Емили предположи, че ще искат да останат анонимни, макар за всички, особено за журналистите от местните медии, скупчени на групички навсякъде около мястото, да бе очевидно, че МИ 6 — популярното прозвище, с което са известни Британските тайни разузнавателни служби — участва в разследването. Бомбата означаваше терористи, а терористите — тероризъм, а английските политици, също като

американските си колеги, винаги бяха готови да напомнят на света, че водят постоянна борба с тероризма.

Кайл се оказа прав и за предупреждението си за достъпа. Нямахше никакъв очевиден начин който и да било да стигне по-близо до мястото от полицейската лента, ограждаща руините на църквата. Емили погледна към докторанта за напътствие, но Кайл се бе отдалечил от тях и се бе отправил към каменната стена, заобикаляща колежа „Ол Соулс“ от едната страна на площада. Сега седеше там и Емили забеляза, че гледа не към разрушението, а някъде настрана, потънал в мислите си.

Питър Уекслър пък премести чадъра зад гърба си и се запъти право към лентата. Възрастният професор очевидно възнамеряваше да отиде там, където пожелае, въпреки предупрежденията. Емили тръгна след него.

Пред жълтата лента ги спря полицаи.

— Боя се, че не мога да ви позволя да минете. Мястото е затворено за граждани.

И малката им игра започна.

— Виждаме — отговори Уекслър и свали академичната си шапка преднамерено демонстративно. — Аз обаче не съм гражданин. Аз съм член на Университетския съвет и дългогодишен управител на тези земи.

Полицаят не изглеждаше убеден. Във всеки случай не помръдна.

— Тази млада жена — посочи пренебрежително Уекслър към Емили — е моя асистентка, тоест подчинена, и прави каквото й наредя.

Емили премълча хапливия си отговор и се насили да кимне покорно в знак на съгласие. По-късно щеше да каже на Уекслър какво мисли за подробностите на подобно описание.

— А тези хора — посочи Уекслър към група от трима мъже в сиво, които разговаряха сред отломките от другата страна на лентата — са мои колеги и вече изглеждат леко раздразнени, че съм още тук, а не там.

Той млъкна, за да даде на полицаия време да проумее пълното значение на думите му.

— А сега ще съм ви благодарен, ако ни пуснете, тъй като тази малка бъркотия вече сериозно обърна плановете ми за деня.

Полицаят се поколеба, но Питър Уекслър беше впечатляващ възрастен учен в град, управляван от учени, и в този миг повелителният му поглед бе непоколебимо вперен в лицето на полицаия, сякаш се караше на малко дете.

— Много добре, сър — отстъпи най-накрая полицаият, поддал се на натиска. Оксфорд гъмжеше от префърцунени преподаватели с огромно влияние. Можеше да отстъпи на стареца сега или по-късно, след като получи сериозно мъмрене от шефовете си, задето е влошил и бездруго крехките отношения между жителите на града и академичната общност. — Но внимавайте. За момента сградата е стабилна, но основата не е.

— Благодарим ви — отговори делово Уекслър, сграбчи Емили за рамото и я задърпа напред. Двамата се провряха под жълтата лента и нарочно се отпавиха натам, накъдето имаше и други хора.

— Твоя асистентка? — измърмори полугласно Емили, която все още не можеше да повярва на ушите си.

— Не демонстрирай точно сега чувствителност. Нарекох те също така и подчинена — напомни ѝ Уекслър. — Пълната доза лошо отношение, тъй да се каже. Двойно унижение. Стори ми се подходящо при обстоятелствата.

— Сигурна съм, че вътрешно си бил смазан от необходимостта да играеш ролята на изискан възрастен джентълмен, станал за посмешище — извъртя очи Емили. — Предполагам, че нито дума от изреченото не е вярна?

— Зависи много от това, доколко точна искаш да е истината ти.

Докато говореше, Уекслър не се обърна към нея, но Емили усещаше, че на лицето му се е изписало самодоволно изражение. Тя се загледа към краката си и тръгна внимателно покрай камъни и тухли, които съвсем доскоро бяха част от изгледа на Оксфорд. С всички тези отломки склонността ѝ да носи практични ниски обувки наистина ѝ беше от полза.

— Набързо ще поздравя колегите там — каза Уекслър. — Малко събиране и колективно оплакване — нали знаеш, това е начинът, по който джентълмените подхождат към унищожението. Ти се огледай. Но не се разтакавай. Мисля, че накрая все пак ще ни изгонят.

Професорът се запъти надясно, право към групата, а Емили продължи към църквата. Щетите, впечатляващи от разстояние,

изглеждаха още по-впечатляващи отблизо. Камъни, които достигаха до рамото ѝ, стърчаха под невъзможни ъгли, водоливници и статуи лежаха строшени и смазани под тях. Емили спря пред статуя, очевидно на ангел, която векове наред е гледала от високото си място към гражданите и студентите в краката си, а сега бе разцепена на две и гледаше към глезените ѝ. Гледката бе потресаваща. Емили стоеше по средата на историята, сякаш учебниците ѝ и множество стари документи внезапно се бяха съживили. Издигането на Университетската църква е отбелязало промяна в западната наука, превърнало се е в повратна точка в интелектуалната история. Тук са се чели лекции за великите открития в науките. Тук Реформацията е взела своята дан, както и Инквизицията.

А тя, Емили Уес, стоеше тук и бе една от първите, които можеха да огледат унищожението.

Потисна желанието си да се поддаде на носталгията. Дойде тук с конкретна цел и тя изискваше пълно съсредоточаване от нейна страна. Като се опитваше да си придаде вид на човек, който знае къде отива и има право да е тук, Емили заобиколи западния край на сградата и тръгна покрай дългата стена, която гледаше към Хай стрийт. Тук щетите бяха най-малки и Емили се отправи към вратата, без да поглежда към униформения пазач, който отклоняваше туристите и минавачите. Ако го погледнеше в очите, само щеше да предизвика въпроси, а не беше сигурна, че ще успее да импровизира убедително като Уекслър.

Вътре имаше почти толкова следователи, колкото видя и отвън. Опита да подражава на поведението им, докато оглеждаше сцената. Западният край на църквата, където се намираще прочутият стъклопис на Чарлс Кемп „Дърво Йесеево“, по чудо бе невредим и всъщност цялата тази част бе в добро състояние. Емили погледна през нефа към отсрещния край и ѝ се стори, че и там е така. Източната част с олтара, наново построена в средата на XV век и украсена със сложно гравирани дървени кабинки за богомолци от същия период, изглеждаше точно така, както си я спомняше от посещенията си като студентка.

Дългото пространство на църквата помежду им обаче бе понесло цялата сила на експлозията. Таванът над централния олтар и амвона се бе сринал, а стената, която свързваше центъра на църквата със

северния край и понасяше тежестта на кулата, се бе превърнала в огромна купчина отломки. Страничният параклис, наречен на Адам дьо Бром, живелия през XIV век ректор и основател на колежа „Ориел“, бе рухнал до основи. Тук-там под невъзможни ъгли се процеждаха лъчи светлина, които за първи път от векове нахлуваха не през стъклописите на прозорците — дело на майстори като Пугин и Кемп — а през дупки, зейнали в тавана и стените.

Колкото и да се мъчеше да се сдържи, историкът у Емили почувства прилив на емоции при вида на тази сцена. Това е църквата, в която е проповядвал кардинал Нюман, преди да премине от англиканската църква към римокатолическата; в която Джон Уесли, основателят на методизма, е изнасял проповедите си, преди да бъде прогонен заради провокативните си коментари за леността и религиозното безразличие на членовете на университетския факултет; в която протестантската Реформация е посрещнала едно от първите си изпитания в Англия, когато църквата е използвана като съдебна зала за процесите на Лейтимър, Ридли и Кранмър — двама епископи реформатори и реформатор архиепископ, изгорени на клада недалеч от църквата си, задето са отказали да се покорят на проримския курс на новата кралица. Емили не се смяташе за католичка или методистка, не се мислеше дори за протестантка, но сградата, която сега бе разрушена и в абсолютен хаос, беше сцена на някои от събитията и миговете, оформили световната история.

И може би отново щеше да бъде, ако в нея наистина се криеше някаква връзка с отдавна изчезналата Александрийска библиотека. Мисълта, която преди по-малко от час щеше да ѝ се стори невъзможна измислица на въображението ѝ, сега изобщо не ѝ се струваше толкова абсурдна. Унищожението беше преднамерено и очевидно свързано с убийството на Арно Холмстранд.

Емили тръгна по южната пътека между редовете към руините в центъра, като си мърмореше под нос загадъчното напътствие на Арно: *Да се молиш между две кралици*. В църква, посветена на Богородица, небесната царица, трябваше да има статуи, картини, нещо, което да изобразява божествената покровителка на църквата.

Тя погледна към отломките, задръстили средата на църквата. „Ако е било тук — помисли си, — сега вече е изчезнало.“ Всяка евентуално оцеляла статуя, след като отгоре ѝ се е стоварила

смазващата тежест на кулата, щеше да остане погребана под руините седмици наред, преди да я извадят. Събитията от последните два дни обаче бяха достатъчни, за да убедят Емили, че не разполага със седмици.

Тя погледна назад към пътя, по който беше дошла. Тук нямаше никакви статуи, от страничните прозорци също нищо не ѝ се наби в очи. Емили протегна глава, за да види още по-нататък, и не за първи път в живота си спря, за да се възхити на великолепието на огромния западен прозорец. Дори опустошението, което се ширеше навсякъде наоколо, не можеше да намали красотата му. Изобразяваше прочутото видение на пророк Исаия, в което предрича, че Иисус ще се роди от „дървото Йесеево“, древния род на цар Давид. Стъклописът изобразяваше видението съвсем буквално — зашеметяващ портрет на великото дърво с клони, които се простираха през пространството на прозореца и всеки от тях поддържаше образи на царе, пророци, патриарси и предци на Иисус. В центъра им, като символ на сбъждане на видението, блестеше образът на самия Иисус.

В ръцете на майка си.

Емили се съсредоточи върху централната част. Младенецът Иисус се намираше в ръцете на майка си, седнал на коляното ѝ като на трон. Тя носеше царско одеяние — съвършеното изображение на небесната царица.

Да се молиш между две кралици.

Дъхът на Емили секна. Тя погледна към съседните рамки на огромния прозорец. Търсеше друго изображение на Богородица. Дали символът не беше изписан в прозореца от самия Кемп между два образа на Дева Мария? Възможно ли беше пътеката, по която я изпращаше Арно, да е толкова стара?

Погледът ѝ на няколко пъти премина през сложната украса на стъклописа, но не намери друго изображение на Богородица. „Второто трябва да е някъде другаде в църквата“ — помисли си тя. Обмисли идеята и тя ѝ се стори по-логична от първата — че символът ще е изписан на самия прозорец.

„Трябва да намеря друго изображение на Богородица и после да огледам пространството между двете“ — каза си Емили и разшири полезрението на търсене. Заобикалящите прозореца стени не ѝ разкриха нищо и сърцето ѝ се сви, когато отново погледна към пълната

с отломки средна част на църквата. От другата им страна видя източната част и кабинките отзад. Картината на Франческо Басано с поклонението на пастирите все още се намираше на източната стена над олтара, упорито останала на мястото си въпреки експлозията.

Над нея, в това, което Майкъл на няколко пъти бе настоял да нарича „декоративна преграда зад олтара“, но за което тя винаги си мислеше просто като за „дърворезба“, се намираха няколко статуи. Една от тях тутакси се превърна в единствения център на вниманието ѝ.

Точно над самия олтар се издигаше статуя на младенеца Иисус в ръцете на царствената си майка.

Да се молиш между две кралици. И двата края на дългата църква имаха за център същия образ на Богородица — единия от стъкло, другия от камък. Смисълът на уликата на Арно внезапно изкристализира в съзнанието на Емили. Малкият символ на библиотеката и каквато и друга информация или прозрение, които може би го придружаваха, със сигурност се намираше по средата между тези два образа. *Между две кралици.* Място в самия център на църквата.

Точно под хиляди тонове рухнал камък.

ГЛАВА 38

Оксфорд — 15:50 ч. по Гринуич

След няколко минути Емили излезе с мрачно изражение от църквата. Мина по малката уличка, известна като Кат стрийт, в източния край на сградата, без изобщо да я интересува дали полицаите няма да я спрат и да я отстранят от местопрестъплението. Откритията, които бе направила вътре, означаваха край на всяка надежда, че може да се добере до информацията, която Арно Холмстранд искаше от нея да открие, информацията, за която сега беше сигурна, че наистина се е намирала там. Арно бе написал, че и други хора се стремят към същото познание. Струваше й се очевидно, че са се добрали до него първи и са заличили следите си по драматичен начин. Каквото и да е било възможно да се види там, вече беше напълно недостъпно. Нямаше представа дали ще минат седмици, или месеци, преди да разчистят купчината камъни от средата на църквата и дали дори уликата, която търсеше, ще е там след разчистването.

Тя погледна към двора и улови погледа на Уекслър. На лицето на бившия й преподавател се изписа облекчение, че я вижда въвн от сградата. Той набързо се сбoguва с групата наоколо, кимна на Емили и двамата се запътиха към края на отцепената територия. Минаха под лентата и отидоха при Кайл, който все още седеше замислен на каменна пейка. Едва тогава проговориха.

— Тъкмо започвах да се чудя колко още ще мога да поддържам тази малка измама — каза Уекслър и погледна с надежда към Емили. — Надявам се, добре си оползотворила времето?

— В известен смисъл — отвърна Емили. — Намерих двете кралици: едно изображение на Богородица на западния прозорец и друго като статуя над олтара. Но точно в момента не е възможно да се моля между тях.

Професорът вдигна вежда и на лицето му се появи въпросително изражение.

— Мястото между двете изображения — обясни Емили — представлява купчина камъни и отломки.

Уекслър пак погледна към църквата, очите му се спряха върху останките от кулата, преценявайки размера на разрушението, и се замисли над думите на Емили. Новината сякаш му бе причинила физическа болка.

— Не съм сигурна, че виждам начин да продължим — призна бившата му студентка, като се опитваше гласът ѝ да не звучи пораженчески. — Каквото и да има под купчината, не мога да се добера до него. Поне не и сега.

Кайл ненадейно се изправи. Мълчалив до момента, понастоящем той бе единственият от тримата, на чието лице бе изписана надежда.

— Всъщност, доктор Уес, не вярвам, че това е чак толкова голям проблем, колкото си мислите.

Разстроената Емили се изненада от позитивния му тон.

— Не е чак толкова голям проблем, колкото си мисля? Професоре — обърна се тя към Уекслър, — наистина умеете да подбирате оптимисти!

Пак погледна към Кайл.

— Вижте, знам, че надеждата никога не умира, но малка доза реализъм се отразява добре на душата.

Младият мъж я слушаше, но лицето му все повече засияваше; изражението му от обнадядено стана абсолютно удовлетворено. Вместо да го потисне, укорът ѝ предизвика неговата иронично-шеговита усмивка.

Емили не разбираше.

— Значи не мислите, че останките от цяла една рухнала каменна църква представляват проблем?

— Не, не мисля — потвърди решително Кайл. — Не и за вас. Защото съм сигурен, че под въпросната купчина няма абсолютно нищо.

ГЛАВА 39

*Ню Йорк — 10:30 ч. източно стандартно време
(15:30 ч. по Гринуич)*

Стомахът на Секретаря се свиваше от нарастващо чувство на тревога.

Джейсън и хората му бяха на място в Оксфорд и работеха координирано с местен уличен екип и клона им в Лондон. Всичките му хора в Англия се бяха доказали като опитни агенти. Екипът, който Джейсън бе взел за задачата си, работеше под прикритието на бизнесмени от Сити, познаваше територията си и неизменно постигаше желаните резултати. Също като Джейсън, тези хора бяха съвършено съчетание от преданост, умение да пазят тайна и ефикасност: идеалните съратници за Секретаря. Точно както искаше само най-отбраната храна, най-редките напитки, най-скъпите костюми, предпочиташе и за него да работят най-добрите професионалисти — хора, които са наясно с неговата мощ и със собственото си място, които се бояха от първото и приемаха второто. Не хора, които постоянно казваха „да“, а такива, които не казваха нищо. Хора, които просто *действаха* и изпълняваха волята му до най-малката подробност.

Сега малкият екип бе погълнат от задачата да сравни двете дигитални изображения от църквата. На монитора на компютъра, пред който сега седеше Секретарят, вече имаше копия. Малък прозорец отляво на моделите непрекъснато обновяваше страницата, зареждаше я със списък на предметите, за които съпоставянето на екипа удостоверяваше, че са унищожени при експлозията, включително и пълни подробности за произхода, вида, значението и миналото им. Пълни подробности: всеки незначителен елемент можеше да се окаже важен, затова екипът правеше обстойно описание. Мисията вървеше добре.

И въпреки това стомахът на Секретаря се свиваше.

На всеки десет минути получаваше доклади по телефона, но интервалът бе започнал да става непоносим. Всяка секунда сякаш

донасяше нови съмнения, нови тревоги. Умът му постоянно преминаваше през тревожната колекция от подробности, придружаваща елиминирането на Холмстранд.

„Последното нещо, което е направил преди смъртта си. Телефонното обаждане по-рано същия ден. Книгата с откъснатите страници. Църквата. Експлозията.“

Той запремята между пръстите на лявата си ръка един държач за хартия — нервен тик още от детството. „Нещо не е наред.“ Отново погледна към книгата, към страниците, които Арно Холмстранд се бе опитал да му попречи да види, но по-скоро май е искал Секретарят да ги види и да тръгне по следите, към които сочеха те.

„Църквата. Експлозията. Отворената книга. Забележимата от пръв поглед отворена книга.“

Стомахът му се сви още повече. Знаеше, че Пазителят е човек на измамите, на заблудите и уловките. Не беше мъдър, поне според Секретаря — не и в благородния и истински смисъл на думата. Но беше умен и майстор на измамите. Знаеше какво са замислили във Вашингтон, но дори гледката на властта, която щяха да упражняват от светая светих на американската политическа машина, не го бе спряла. Беше посветил последната си енергия на това — на тази... друга задача. На тази презрителна и срамна подигравка с причината за съществуването на Съвета.

Именно в този момент го връхлетя откровението. С яснота, която придобиваше само когато обстоятелствата предизвикаха най-дълбоката му и истинска мъдрост, Секретарят ненадейно проумя, че последното действие на Пазителя не беше просто израз на отмъстителност и омраза. Не, беше нещо повече. Много повече. И в същия миг Секретарят проумя, че досегашният му подход е бил абсолютно погрешен. „Лъжците винаги лъжат“ — укори се сам. Прекалено много вярваше на външния вид на последното дело на Холмстранд.

Секретарят се пресегна през бюрото си към телефона, избра от голямото дигитално табло опцията за бързо набиране и притисна слушалката до ухото си.

— Аз съм — оповести той, убеден, че човекът от другата страна на линията няма нужда от повече обяснения. — Искам да отидете в колежа на Пазителя. Веднага. Съберете информация за всеки, с когото

е работил Арно Холмстранд, както и за всеки, с когото е говорил през последните пет дни.

Върна слушалката на мястото ѝ и дланта му остави отгоре ѝ отпечатък на пот и влага.

„Дъртото копеле не е насочило последния си удар към мен — помисли си той, зареден с енергия от новия поглед към нещата. — Оставил е трошичките за някого другиго. И по дяволите, ще разбере за кого.“

ГЛАВА 40

Оксфорд — 16:10 ч. по Гринуич

— Какви ги говориш?

Въпросът дойде от Питър Уекслър, чието объркано изражение отразяваше и чувствата на Емили.

Кайл прокара ръка през късата си коса, сякаш да отърси и последната останала пращинка съмнение.

— Докато вие оглеждахте вътре, аз се опитвах да проумея цялата ситуация — отговори той — и мисълта, която така и не успях да прогоня от ума си, е колко очевидно е всичко.

И махна с ръка към сцената около тях.

— Очевидно ли?

Думата противоречеше на непреодолимото усещане за интрига, което гледката внушаваше на Емили. В момента единственото очевидно нещо за нея беше собственото ѝ объркване. И разочарование. И може би нарастващото раздражение, предизвикано от оптимизма на по-младия мъж.

— Помислете — подкани ги Кайл. — Арно е убит, а църквата е взривена точно в същия момент. Връзката е очевидна, като се има предвид, че ви е насочил право към Оксфорд и ви е купил билет преди смъртта си. Не е необходимо да си опитен детектив, за да свържеш точките.

Емили зачака да чуе нещо повече. Все още не беше сигурна в каква посока ги води, но думите отговаряха на усещането за нещо нередно, което бе изпитала по-рано — чувството, че съобщенията на Арно са прекалено прости.

— А после — уликата, която ни насочи насам — продължи Кайл, — *университетска църква, най-старата от всички тях*. Стига де!

Местеше поглед от Емили към Уекслър и обратно, раздражен, че не разбират какво има предвид. Друг на негово място би се зарадвал, че е излязъл по-умен от двама учени при разрешаването на загадка, но Кайл Еймъри беше прекалено погълнат от интригата на ситуацията.

Искаше и другите да видят това, което сега за него беше безкрайно очевидно.

— Мисля, че причината, поради която успяхме да разгадаем тази улика толкова бързо — каза най-накрая той, — е, че е проста. *Прекалено* проста. Както казваме ние, канадците, фасулска работа. Всеки, който някога е бил на екскурзия в Оксфорд, знае, че тази църква е най-старата университетска сграда... и сякаш това не е достатъчно, но името ѝ го има и в самата улика. Нали не искате да кажете, че ако вашият професор е успял да открие библиотека, която никой друг не е успял да намери цели хиляда и петстотин години, е била скрита зад улики, които може да разгадае всеки екскурзовод?

Емили мълчеше. Момчето наистина си го биваше — по един вбесяващо трудолюбив и точен начин. Беше решило да се съсредоточи върху нещо, което се бе сторило странично и на нея, и на Уекслър — и двамата бяха прекалено въодушевени от идеята да се превърнат в любители детективи. И това съсредоточаване му бе донесло успех.

— Прав сте. Съобщенията му са прекалено... прекалено...

— Очевидни — довърши Кайл и остави в изражението му да проличи съвсем лек намек за удовлетворение, докато повтаряше предишните си думи.

Емили кимна с неохотно възхищение.

— А после и тази идея с двете кралици — продължи Кайл. — Доктор Уес, вие прекарахте вътре не повече от десет минути и макар че половината църква сега е пепел, все пак открихте две кралици. И пресечна точка помежду им. Да, тази точка е покрита с камъни, но я открихте, така или иначе. Като за улики трябва да признаем, че всички тези бяха поразително очевидни. Не е ли така? — Кайл говореше разпалено, в порива му напираше странна енергия. — Ако всичко това наистина е заради Александрийската библиотека — продължи той, повеждайки заключенията си към логичния им завършек — и ако улуките, оставени от Арно Холмстранд, целят да попречат на това откритие да попадне в лоши ръце, тогава имат един много съществен проблем.

— Какъв е той?

— Че няма да успеят. Те са абсурдно прости и абсолютно неподходящи за целта. Ако разполагат с няколко дни, и учениците от училищата ще ги разгадаят.

— Арно Холмстранд не беше глупак, Кайл — включи се в разговора Уекслър. — Трудно ми е да повярвам, че не е могъл да измисли ефикасен начин да прикрие истинското си намерение.

— Професоре, абсолютно сте прав — съгласи се Кайл, сега вече абсолютно отдаден на мига.

Въодушевлението накара раменете му да се надигнат, а отворените му ръце да се преместят пред него, за да подчертаят основните моменти на неговата теза, сякаш истинското решение на гатанките от следобед висеше някъде във въздуха помежду им.

— Фактът, че уликите са толкова прости, така лесни, не ме кара да смятам, че са лоши. Кара ме да мисля, че са... гениални.

Погледна право в очите Емили, чието любопитство бе възбудено до краен предел.

— На мнение съм, че вашият професор е създал късчетата от напътствия специално за да бъдат подвеждащи. И то двойно. Първо, да са точно толкова загадъчни, та да ви привлекат, да ви накарат да осъзнаете, че наистина има пъзел, и да си помислите, че сте го подредили. С други думи, ако някой друг намери същите напътствия и дори и бегло заподозре, че крият някаква тайна, професорът иска да си помислят, че наистина има тайна. Да засили очакването им, а после да ги поведе по грешната следа. Но тези улики трябва да носят и друга, двойна функция. Наистина прикриват нещо, ако ги разгледаш пак. На първо четене приличат на заблуда, която скрива истинския им смисъл. Ако попаднат в лоши ръце, новите притежатели ще хукнат да гонят Михаля.

Двойна заблуда. Докато го слушаше, Емили прехвърляше в ума си различните възможности и убеждението ѝ в правотата на младия докторант нарастваше все повече. Имаше обаче един важен факт, който поставяше цялата теория на Кайл на косъм. Факт, който съвсем буквално лежеше навсякъде наоколо.

— И как ще оцените всичко това? — попита тя и посочи опустошението, задръстило площада. — Унищожаването на църквата сякаш потвърждава първото четене. Ако улуката не сочи насам, защо някой би взривил кулата? Очевидно някой друг или е знаел, или силно е вярвал, че вътре има важно късче информация.

Кайл направи пауза, но само за миг. Знаеше, че следващите му думи ще прозвучат невероятно, но беше сигурен, че е прав.

— Заблуда — отговори той. — Предназначена да внуши убеждението, че първото четене е вярно.

Емили зяпна, когато следващите думи на Кайл потвърдиха какво е имал предвид.

— Не мисля, че някой друг е взривил тази църква. Мисля, че го е направил самият Холмстранд.

— Мили боже! — ахна Уекслър и разширените му очи отново обхванаха сцената. Предположението на Кайл бе неизмеримо тежко и объркващо. Ако момчето е право, ако Холмстранд или който и да било друг е готов да посее такова опустошение — и физическо, и историческо — тогава това, в което се е забъркала Емили Уес, е по-сериозно, отколкото очакваше Уекслър. По-сериозно от всичко, което е видял в дългата си академична кариера. Достатъчно сериозно, за да предизвика това, което би се сторило прекалено на всеки историк: унищожението на исторически паметник, за да се запази тайна.

Тримата учени дълго останаха загледани в руините на древната църква.

Най-после Кайл отново проговори с по-спокоен, решителен глас, без да откъсва поглед от съсипаната земя:

— Независимо дали става въпрос за старата Александрийска библиотека, или не, това, което е искал да откриете, трябва да струва цяло състояние.

Най-после Емили отклони поглед от унищожението, обърна се пак към другите и се освободи от напрежението на момента.

— И така, Канада печели културните войни за днес — видя това, което аз и Питър не успяхме.

Уекслър докосна ръба на академичната си шапка в знак на уважение към работата на Кайл.

— Да предположим тогава, че сте прав, Кайл — продължи Емили. — Ако грешите, и бездруго не можем да направим почти нищо. Но ако сте прав и уликите са преднамерено подвеждащи, как да открием истинското им значение?

Отговорът на Кайл отново спусна над всички им булото на загадката.

— Доктор Уес, изглежда, все още ви предстои да разберете как да се молите между две кралици.

ГЛАВА 41

*Ню Йорк — 11:15 ч. източно стандартно време
(16:15 ч. по Гринуич)*

— Няма да ви хареса — каза мрачно мъжът в малкия си мобилен телефон. Трент отдавна служеше като Приятел и Секретарят му позволяваше известна фамилиарност, която никога нямаше да допусне от други.

— Давай по същество — нареди той. Гласът му не издаваше нищо, но думите на Трент привлякоха неговото внимание и той се поизправи на стола си.

— Направихме пълна проверка на всички от факултета на Пазителя в колежа „Карлтън“. Успяхме да намерим всички членове на факултета — или са си у дома за празниците, или са в колежа. Всички... освен един.

Пръстите на Секретаря стиснаха по-здраво телефона.

— И кой е той?

— Млад професор, доктор Емили Уес, не е там, където би трябвало.

Секретарят безмълвно си прошепна името. Беше му познато, но само защото бе видял списък с колегите на Пазителя от колежа — бяха си го набавили веднага щом разбраха кой е. Въпросното име не изпъкваше сред другите. Бяха прегледали всички в списъка и никой не изглеждаше подозрителен, включително Емили Уес.

— Проверихме факултета преди месеци — отбеляза той. — Уес не изпъкваше с нищо особено.

— Не — съгласи се Приятелят. — Ако се съди по досието ѝ, изглежда пробивна, млада, нова, все още без позиции. Но — притисна той по-силно телефона към ухото си — предметът на докторската ѝ дисертация... представлява интерес.

Секретарят вече отваряше информацията за Емили Уес на компютъра си. Резултатите от всяка проверка, извършвана някога от Съвета, грижливо се пазеха точно за такива случаи. Когато текстът се появи на екрана, възелът в стомаха му се превърна в камък.

— Като специализантка — продължи Трент по телефона — доктор Уес е писала за Птолемея, за Египет.

Думите му потвърждаваха точно каквото четеше в момента Секретарят.

— Отбелязано е в досието ѝ — отново каза той, макар че сега тонът му беше необичайно остър. — Проверихме я. Интересува се от Египет и от историята, но не успяхме да открием никаква връзка нито с Обществото, нито с Пазителя. Наблюдавахме я, защото работеше в същата институция, но не забелязахме нищо, което да ни подсказва, че може да съществува връзка.

— Знам — потвърди Приятелят. — Много хора изучават история, дори древноегипетската. Но досието на доктор Уес стана доста поинтересно, след като разбрахме къде е решила да прекара дългия уикенд за Деня на благодарността.

— И къде е това? — попита Секретарят.

— В Англия. Тази сутрин Емили Уес е кацнала на „Хийтроу“.

ГЛАВА 42

Оксфорд — 16:35 ч. по Гринуич

Емили се раздели с Кайл и Уекслър няколко минути след дискусията им пред Университетската църква. Беше средата на следобед и двамата обитатели на Оксфорд имаха задължения. От своя страна Емили беше доволна, че ѝ се отдава възможност да остане сама известно време и да помисли за объркващите разкрития от деня. Независимо дали се дължеше на следполетна умора, на шок от мащаба на събитията, или просто на огромното количество информация, което трябваше да обработи за няколкото часа, прекарани на британска земя, главата ѝ пулсираше и искаше да остане сама. Групата се разбра да се срещне на вечеря в дома на Уекслър, който професорът великодушно ѝ бе предложил като база по време на престоя ѝ в града. Беше ѝ дал адреса и я увери, че ще се погрижи малката ѝ пътна чанта да стигне до стаята за гости, за да не се налага да я разнася из цял Оксфорд.

Емили обърна гръб на църквата и площада и зави наляво по леко криволичещия тротоар на главната улица. По традиция в повечето английски градове това бе улицата, на която имаше магазини от националните вериги, както и такива за по-изтънчена клиентела, но в Оксфорд е различно. Вместо блясъка на прекалено скъпи бутици и магазини за електроника, тук се редяха колежи, кафенета и няколко местни магазина. Магазините от веригите се бяха преместили в близкия Корнмаркет — Емили нямаше представа кога точно — оставяйки главната улица сравнително некомерсиална, макар и залята от автобусен и таксиметров трафик.

Емили се отправи към заведение, което често посещаваше като докторантка — кафененце, кацнало на пресечката на странична уличка и главната улица, точно срещу сградата на „Икзаминейншънс Скул“, където се провеждаха повечето от университетските лекции. Заведението бе непретенциозно и отговаряше на изискванията на Емили във всяко отношение: кафето беше силно, местоположението удобно, атмосферата — приятна. Седна, поръча си двойно еспreso и се загледа през прозореца към постоянния поток минувачи.

След като Кайл изложи доводите си, Емили бързо се убеди колко е прав. Уликите бяха прекалено очебийни, поне по начина, по който ги тълкуваха. Арно очевидно се е боял някой друг да не намери писмата преди Емили — достатъчно, за да закодира дори кодовете. Емблематичната църка на Оксфорд, сърцето на историческия университет, е унищожена като част от маневра, предназначена да отклони кандидат-преследвачите от вярната следа. Емили се опитваше да проумее колко отчаян трябва да е бил Холмстранд, за да се реши да унищожи един толкова ценен къс история.

„Кой точно е бил този човек? — запита се тя. — Какви ли връзки, каква ли сила е притежавал, за да организира разрушаването на такава сграда от кабинета си в провинциалната част на Минесота?

И какво общо има това с мен, за бога?“

Този въпрос не съумяваше да си избие от главата. Въпросът, на който не ѝ хрумваше дори началото на някакъв отговор.

Истинският проблем обаче беше как да дешифрира значението на уликите, които Холмстранд бе прикрил с цената на такива крайности. Емили осъзнаваше, че ако иска да проникне в главата му, ще трябва да мисли различно. Запремята в ума си думите на Холмстранд: *университетска църква, най-старата от всички тях*. Името на църквата беше очевидно, но беше също така и определително. В цял Оксфорд нямаше нито една друга църква, която да носи името на институцията. Ако Арно е замислил уликата така, че да насочва към нещо друго, трябваше ли Емили да погледне още по-назад в историята на Оксфорд? Дали пък нямаше и друга църква, кръстена на университета, навярно само за кратко? Историята прииждаше и се отдръпваше. Вероятно през някакъв период не тази църква е била религиозният център. Дали уловката не се криеше в думите „най-старата от всички тях“?

Пред прозорците на кафенето мина група туристи с фотоапарати, готови да снимат колежа до заведението. Емили гледаше разсеяно как щракат, а мигът се запечатва на филма от дигиталната епоха. После отпи голяма глътка от силното си черно кафе.

Или може би уловката се крие в думите „университетска църква“? Ако първата част от уликата е предназначена за подвеждане, тогава Емили трябваше да потърси най-старата църква в Оксфорд, независимо дали е свързана с университета, или не. Това определено

щеше да е доста сериозна задача. Дали ставаше въпрос за най-старата все още съществуваща църква? За най-старите основи? За най-старата кула? Сещаше се поне за пет сгради в радиус от една миля, които претендираха, че са останки от „най-старата“ сграда в Оксфорд — най-старите кули, най-старите стени, най-старите основи, най-старите подове. В град, в който на всяка крачка се намираха старинни спомени, всички се опитваха да си вдигнат цената, като се представяха за по-старинни от всички останали.

Опита да се съсредоточи. *Да се молиш между две кралици.* С изключение на контекста на Университетската църква нямаше представа откъде да започне да дешифрира втората улика на Арно. Освен всички „небесни царици“, които съществуваха в град, пълен с църкви и изображения на Дева Мария, Оксфорд беше също така и кралски град с дълга история на общуване с монархията. Сгради, улици, табели, площади, статуи, църкви — от всички тях имаше поне по едно нещо, посветено на една или друга кралица. Задачата изглеждаше безнадеждна.

Емили пак отпи от кафето си, с което пресуши чашата. Колкото и да ѝ харесваше течността, подозираше, че една разходка може да се окаже по-полезна за облекчаване на раздразнението, надигащо се у нея с всяко ново размишление. Остави няколко монети за сметката, излезе от кафенето и пресече улицата. Озова се зад една от прочутите групи за „туристически разходки“ на града, забави крачка и се заслуша в монотонния глас на отегчения екскурзовод, който описваше забележителностите наоколо. Преди много години се бе записала на такава разходка, при първото си посещение в Оксфорд като студентка, дошла да учи една година в чужбина. За миг се разведри, щом си спомни за страхопочитанието, с което тогава възприемаше всичко наоколо. Големите каменни фасади, покритите пазари, укрепените територии на колежите и шпиловете на църквите — всичко ѝ се струваше като излязло от приказка. Дори като студентка подозираше, че зле платените екскурзоводи на тези разходки си измислят половината „факти“, с които заплеляха ятата туристи, но странно, нямаше нищо против. Оксфорд бе колкото факт, толкова и мит, романтичен сън и конкретна действителност.

— ... в открито предизвикателство към претенциите на колежа „Мертън“, който се намира зад нея.

Емили се върна в настоящето, когато забавянето на уличното движение донесе гласа на екскурзОВОДА по-силно до нея.

— Но въпреки това Университетският колеж, който се намира от лявата ни страна, все още претендира да е най-старият колеж в университета и е основан още в средата на четиринайсети век.

Дузина камери се обърнаха наляво и започнаха да снимат зидарията, която се описваше.

„Какво?“

Сърцето на Емили подскочи. Преди да осъзнае, че е проговорила, устата ѝ се бе отворила и въпросът се изля от устните ѝ:

— Извинете, бихте ли повторили?

ЕкскурзОВОДЪТ се обърна към нея и с отработена учтивост се съгласи:

— Разбира се. Университетският колеж е един от трите колежа, които твърдят, че са най-старите в университета. Другите два са „Мертън“ и „Балиол“, които ще видим ей сега.

ЕкскурзОВОДЪТ се усмихна широко, но в очите му блесна подозрителност, сякаш искаше да каже, че ако жената, която зададе въпроса, жената с необикновено блестящите тъмносини очи и привлекателна външност е платила десетте лири за обиколката, той не я е забелязал.

Емили обаче се бе заковала на място. Групата продължи обиколката, а тя зарови в чантата си в търсене писмата на Арно. Извади третата страница и прочете думите, които ненадейно придобиха съвсем ново значение. „Университетска църква“ — познато име на позната знакова сграда, сграда, за която Арно е искал Емили веднага да се сети. Но думите му бяха съвсем прецизни: не Университетската църква, а университетска църква: църквата на Университетския колеж. *Най-старата от всички тях.*

Емили погледна към солидната стена на Университетския колеж, привличаща вниманието по-нататък на улицата. С нова пламенност ненадейно се убеди, че инструкцията на Арно е свързана именно с тази сграда.

Беше спряла пред най-източната врата в стената на колежа, която вече не се използваше. За да влезе в комплекса, трябваше да повърви още малко до главната порта, но за момента искаше да събере мислите си. Качи се по няколкото стъпала, които водеха към свода на вратата, и

седна на най-горното. За миг затвори очи, наслаждавайки се на отсъствието на визуални разсейвания, и въодушевена от бързината, с която малката загадка на Арно започваше да придобива смисъл. „Все пак може да не съм тръгнала да гоня Михаля“ — помисли си.

Отвори очи и пак огледа написаните на ръка думи. *Да се молиш между две кралици*. Почувства как се изпълва с нова решителност. Щеше да разбере какво означава и тази гатанка.

Отговорът дойде по-скоро, отколкото очакваше. Щом вдигна глава от страницата, погледът ѝ се прикова право в огромно каменно изображение. От другата страна на улицата, заобиколена от осем бели каменни колони, поддържащи балдахин над главата ѝ, се издигаше благородната форма на кралица. Статуята се намиреше в отделна куличка над пищно украсена стена под ъгъл с пътя. Сега Емили я виждаше на нивото на визора си единствено защото се бе качила по стъпалата до неизползваната порта на Университетския колеж.

„Колежът на кралицата“. Пулсът ѝ запрепуска лудо, докато бързо преравяше паметта си за малкото факти, известни ѝ за тази институция. Основана е през 1341 година, наречена е на кралица Филипа, съпругата на крал Едуард III, и е прочута с многобройните учени и историци, излезли от редиците ѝ. През втората година от магистърската си програма Емили присъства тук на семинар и дори тогава статуята пред главната порта ѝ направи впечатление. Малко кралици бяха заслужили паметник на такова място.

„Тя е първата. Трябва ми втора.“

Изпълнена с абсолютна сигурност, Емили завъртя глава от дясно наляво. Още преди да е започнала движението, знаеше какво ще види. Там, почти на същото разстояние от нея като статуята на Филипа, се издигаха руините на Университетската църква „Света Богородица“.

Сега осъзна, че стои между две кралици. Отляво се намиреше небесната царица, под формата на църква, посветена на Богородица. Отдясно беше земна кралица под формата на колеж, посветен на съпругата на владетел от XIV век.

А зад нея, скрита от погледа ѝ от дебелината на колежа, се издигаше_ университетска църква, най-старата от всички тях_.

Емили тикна писмото на Арно в чантата си и хукна към вратата.

ГЛАВА 43

16:55 ч. по Гринуич

След прозрението на Емили събитията се развиха бързо. На входа на Университетския колеж тя плати малка такса за честта да направи обиколка и влезе в старинната сграда. Зад варовиковите стени мина през грижливо поддържаните градини и се запъти направо към църквата на колежа. Величествената сграда се издигаше до централното здание на колежа — две впечатляващи постройки, скрити от погледа на минувачите от характерния план на самия колеж.

Емили влезе в църквата, съсредоточена върху една-единствена цел. Всички подробности от красивия интериор — статуи на предишните ректори в преддверието, украсеният със сложни гравюри дървен парапан, цветният стъклопис на Ван Линге, датиращ отпреди Английската революция — привлякоха вниманието ѝ само като потенциално местоположение на символа на библиотеката, нарисуван в писмото на Арно. Във всеки друг ден щеше да се спре пред всяка подробност от свещеното пространство, да се наслади на историческото и религиозното значение на тези, които разпознаеше, и да се опита да разбере повече за онези, които не познаваше. Беше прекарвала часове точно по този начин в параклиси и църкви през целия си живот, убедена до мозъка на костите си, че да стоиш до нещо старинно и да не му се възхитиш, е едва ли не светотатство. Но не и днес.

Нямаше представа под каква форма ще се появи символът: дали ще свети в цветен стъклопис, дали ще е издялан в камък, гравирани в дърво или втъкан в плат. Но с цялото си същество усещаше, че ще го намери някъде тук. Всяка подробност, всяка повърхност беше възможност. Отново погледна към третата страница на Арно, към малкия знак, нарисуван близо до горния край — гръцките букви *бета* и *ета*, заобиколени от малка декоративна рамка.

Мина покрай дървения парапан и влезе в главната част на църквата. Вътре бяха още няколко души. Едни от тях гледаха с отворена уста интериора, други седяха на старите молитвени пейки в

различни пози на религиозно почитание. Емили мина покрай тях и се отпрати към олтара, като оглеждаше всяка повърхност. Не съзря нищо, което да прилича на символа на Арно. Обърна се към дясната страна на църквата и плъзна поглед над стени, пейки, прозорци и подове, докато вървеше по пътеката. „Нищо.“ Върна се при олтара и отново огледа всичко около него, а после повтори процеса с отсрещната стена и пейки. „И тук нищо.“

Разочарована, проточи врат към тавана, изработен в уж готически стил с огромните си сводове, заострени арки и впечатляващи извивки. Таванът на свой ред я изгледа мълчаливо, без да разкрива нищо.

Емили спусна поглед надолу и за сетен път се загледа в мястото край олтара, очевидната централна точка на църквата. Беше отделен от главното пространство с традиционна преграда с кръст, украсена със сложни гравюри в тъмно дърво. Майстори резбари от предишно поколение са създали от солидното дърво решетъчна конструкция и листа, които изглеждаха леки като въздух, белязани само от пласт сив прах по труднодостъпните места и няколко драскотини от вековете, през които църквата активно е била използвана като място за богочитание.

Докато оглеждаше преградата, вниманието на Емили бе привлечено от едно от малките одраскани места в ъгъла ѝ. Видим само откъм олтара, където сега стоеше тя, този донякъде по-груб участък бе скрит от полезрението на посетители и богомолци. От мястото, където бе застанала, Емили видя, че е не само по-обезобразен от някои от другите части, но и нараняванията по тъмното дърво са светли, сякаш са нанесени наскоро. Тя направи няколко крачки нататък и драскотините започнаха да приемат конкретна форма. Това, което отначало изглеждаше като петънце, отблизо се оказа грубо начертан квадрат с назъбени линии.

Букви, думи, заобиколени от грубо надраскани линии, и малък знак. *Знакът.*

Беше го намерила.

Грубо издълбан в дървото, видя символ, идентичен с този най-отгоре в писмото на Арно: гръцките букви *бета* и *ета* под знака за съкращение, заобиколени от рамка. Ненатрапчивият прост символ,

насочващ към „нашата библиотека“. Под него, издълбана в дървото под малкия квадрат, следваше поредица несвързани думи.

ГЛАВА 44

17:30 ч. по Гринуич

Емили дълго остана заглеждана в озадачаващия текст. Внезапно изпита истинско, осезаемо усещане за история, за приключение. Колкото и да се опитваше да се сдържи, се сети за холивудските филми с храмовете им от папиемаше и статуите от фалшиво злато. Израснала в провинциалната част на Охайо, където вълненията не бяха в изобилие, Емили още от дете изпитваше почти момчешка любов към приключенските филми. „Индиана Джоунс“ ѝ беше един от любимите.

„Това тук е истинско, Индиана“ — помисли тя с огромно удовлетворение.

Първото истинско откритие на Емили Уес. Само по себе си може да не представляваше нищо: няколко драскотини на гърба на стена в църква, но с невероятно голямо значение. Сега беше напълно убедена, че думите на Арно за Александрийската библиотека са истина и пред очите ѝ се намира къс от пъзел, който щеше да я заведе до откритие, каквото не успяваше дори да си представи.

Щом бе стигнала дотук, следваше да отиде още по-нататък.

Пак погледна към драскотините в дървото пред себе си. Символът на Арно, ясен като бял ден. А под него грубо беше издълбана поредица от думи:

Наследство на Птолемей
СТЪКЛО
ПЯСЪК
СВЕТЛИНА

Името на египетския цар, естествено, ѝ бе познато, но останалите думи не ѝ говореха почти нищо. Като се изключеше радостта от откритието, съдържанието на посланието беше позадачаващо дори от предишните.

Пътят напред обаче беше ясен. Беше стигнала дотук благодарение на проникателността на други хора и осъзнаваше, че отново ще се нуждае от помощта им, за да разбере каква трябва да е следващата ѝ стъпка. Необходима ѝ беше помощ.

Извади блекбърито си от джоба на любимото си яке „Салваторе Ферагамо“ и натисна сребрист бутон, за да включи камерата. Под ритъма на щракания, потвърждаващи действията, тя направи три снимки на надрасканата част, за да е сигурна, че поне на едната ще се вижда ясно. Беше взела решение. С Уекслър се бяха разбрали да се видят чак на вечеря, но Емили бе наясно, че откритието ѝ е прекалено

важно, за да чака. Прибра телефона, излезе от църквата и се отправи към дома на професора.

ГЛАВА 45

*Ню Йорк — 12:30 ч. източно стандартно време
(17:30 ч. по Гринуич)*

Усещането за яснота, за прозрение, което Секретарят бе изпитал преди два часа, сега се бе превърнало в контролирана, фокусирана решителност. Той застави раменете си да се отпуснат, докато телефонната линия щракаше при преминаването си през различни международни връзки, преди най-накрая да стигне до ясният двоен звън на британската телефонна мрежа.

Преди малко повече от час хората му в Минесота бяха потвърдили новото му тълкуване на загадъчната цел на Пазителя. Съветът бе измамен, а Обществото бе получило възможност да привлече тайно в редиците си друг член. Хората на Секретаря бяха изпратени да ровят сред отломките, докато Пазителят привличаше към каузата си нов помощник. Задачата, с която бе изпратил най-доверените си хора в Англия, не бе нищо друго освен гонене на вятъра — Секретарят се убеждаваше все по-силно в това с всяка изминала минута. Заблуда. Арно Холмстранд му се подиграваше дори от гроба.

Сега Секретарят знаеше кой е новият участник. Това, че доктор Емили Уес е отишла в Англия и е там по същото време като неговите хора, потвърждаваше мнението му. Така положението коренно се изменяше. Фактите бяха различни, поне като тълкуване. Вече беше съвсем сигурен, че експлозията в Оксфорд е уловка, предназначена да скрие нещо от Съвета. Във всеки случай в онази църква нямаше нищо.

Уловката на Пазителя беше умела, но бе допуснал грешки. Откъсването на няколко страници от книга, която можеше да се намери лесно, говореше колко е бил наясно, че Съветът спокойно може да възстанови липсващите страници. Дори не се наложи да прибегват до скъпия, бавен, но като цяло с точни резултати процес на химична обработка на овъглените останки, за да разберат какво е искал да скрие Арно Холмстранд. Джейсън просто беше влязъл в книжарница и бе купил екземпляр от книгата. Холмстранд беше достатъчно целенасочен да се погрижи да не използва за измамата си рядко

издание. Не, беше улеснил набавянето на копие. Страниците, които бе откъснал от своя екземпляр, блестяха в техния в цялата си слава — и значението им беше повече от ясно. Университетската църква „Света Богородица“ в Оксфорд. Една от забележителностите на града.

А после, веднага след като откри обекта, който врагът му знаеше, че ще намери, Секретарят бе разбрал, че този обект е унищожен. Експлозия едва няколко минути след елиминирането на Пазителя. Връзката беше очевидна и макар мащабът на заблудата да го изненада, желанието на Пазителя да ги подразни, като ги отведе до истинско съкровище само за да им го изтръгне от ръцете и да ги накара да гледат как им се изплъзва, не го учуди ни най-малко. Холмстранд и преди им се бе подигравал по този отмъстителен начин.

Следващите стъпки бяха автоматични и сега Секретарят осъзна, че точно там е била грешката му. Очевидна мишена, очевидно прикриване на нещо — без да се поколебае, бе изпратил Приятелите на мисия, която му се струваше очевидна: да попречат на разрушението да донесе ползи на Пазителя. Да разберат какво има под отломките.

На някакво дълбоко вътрешно ниво отвъд границата, която никога нямаше да признае дори на себе си, Секретарят бе наясно, че е трябвало да се досети. Трябваше да спре. Трябваше да погледне отвъд това, което му се струваше очевидно, и да разбере, че си играят с него, че го манипулират. След всичките години трябваше да му е известна играта на Пазителя.

Но всяка нова идея беше след дъжд качулка. Беше клише, но вярно. Сега Секретарят седеше зад бюрото си, убеден без капка съмнение, че е разбрал как да проникне в уловката на противника си. Бяха го отклонили от вярната пътека, но той бе намерил начин да се върне на нея. Хората в Минесота си свършиха работата.

Линията се свърза и в ухото му прозвучаха две позвънявания. След миг някой вдигна.

— Тук съм.

— Къде по-точно? — попита Секретарят.

— Точно пред местопрестъплението — отговори Джейсън. — Вече се стъмни, но местната полиция помоли всички ни да се отдръпнем, докато инсталират осветление над руините. Няма да се бавим дълго. След няколко минути пак ще влезем в църквата. Списъкът от Лондон е точен и ни инструктираха да търсим няколко

тъмни петна на сканираните образи — няколко места, на които няма пълно покритие. Може да има нещо там.

— Не — отвърна Секретарят с равен глас.

Както очакваше, от другия край на линията нямаше нито въпроси, нито спор. Само тишина в очакване на обяснение и инструкции. Най-близкият му помощник, единственият Приятел, на когото безусловно се доверяваше въпреки младостта му, беше добре обучен. На него можеше да се разчита.

— Обстоятелствата се промениха — продължи той. — В църквата няма нищо. Тя е единствено заблуда, предназначена да ни отклони от вярната посока.

От другата страна на Атлантическия океан челюстта на Джейсън се стегна. Не каза нищо, но почувства да го обзема гняв. Не обичаше да го мамат.

Секретарят предположи, че събеседникът му се разгневява.

— Не се тревожи, Приятелю. В крайна сметка разбрахме, че е измама. Както винаги.

— Какъв е следващият ни ход? — попита Джейсън. Единственият начин да се пребори с раздразнението си, беше да си постави друга цел, друг обект, и да го покори.

— Да се превърнем в ловци, вместо в копачи — отвърна Секретарят и се изправи зад бюрото си. — Ще изпратя на телефона ти файл със снимка. Тази жена, доктор Емили Уес, е там, в Оксфорд. Сега тя е твоят приоритет. Има блекбъри с регистриран номер. Екипът ти би трябвало да може да го използва, за да разбере къде е.

Докато Секретарят говореше, Джейсън почувства как телефонът му вибрира, показвайки, че е дошло ново съобщение.

— Изчакайте — каза той и свали телефона до нивото на очите си. На малкия екран се бе появило съобщение с данните на Уес. Той бързо го огледа и сложи телефона до ухото си. — Получих го.

— Сега тази жена е най-важният ти приоритет.

— По какъв начин е замесена? — попита Джейсън. — Колко знае?

— Все още не сме наясно — известно е само, че е замесена и при това е в самия център на нещата.

Секретарят направи пауза. Не би признал толкова очевидна слабост пред никого друго, но на Джейсън доверяваше всичките си

мисли.

— Вече беше в списъка ни, но досега с нищо не е привличала вниманието ни. Доколкото притежаваме сведения, била е един от маловажните познати на Пазителя. Но е отлетяла за Англия веднага след отстраняването му, с билет, който ѝ е купил той.

Проверката, извършена от хората на Секретаря в Ню Йорк, вече разкриваше връзки със събитията от миналия ден.

— Замесена е. Сигурен съм — продължи той и направи пауза. — Сега сме в къщата ѝ, проверяваме какво може да е скрила. Намери я и не я изпускай от поглед. Не искам да я елиминираш, преди да сме разбрали как точно е замесена. Докладвай за всичко видно.

Секретарят прекъсна връзката, а Джейсън се обърна към партньора си:

— Получихме нови инструкции. Взemi това.

Подаде му мобилния си телефон, на екрана на който все още стояха данните на Емили Уес.

— Проследи телефона ѝ и ни отведи до нея.

— Дай ми зона — отговори другият Приятел. — Откъде да започнем търсенето?

— Тук е. Емили Уес е в Оксфорд.

ГЛАВА 46

Оксфорд — 18:00 ч. по Гринуич

Емили се бе обадила на професор Уекслър, докато излизаше от Университетския колеж и пътуваше през града с максимална бързина. След като узна за откритието ѝ, в гласа му прозвуча въодушевление, силно също като нейното. Когато пристигна, Уекслър отвори вратата със замах.

— Влизай, влизай.

Емили влезе във викторианската къща и прегърна домакина си. Благоприличието отстъпи на заден план пред новопоявилата се у нея енергия.

— Събувай се — нареди Уекслър. — Мадам няма да допусне да цапаш подовете ѝ.

Въпреки цялата значимост на откритията от днешния ден, някои правила на учтивостта трябваше да се спазват.

Емили се подчини, изрита мокасините от краката си и последва Уекслър по чорапи в елегантно обзаведената му дневна.

Уекслър изглеждаше по детски въодушевен. Изпълни полупоклон към жената, седнала царствено на дивана.

— Емили Уес, това е прекрасната ми съпруга, госпожа професор Уекслър.

Жената на Уекслър стана от мястото си и сърдечно прегърна Емили.

— Не му обръщай внимание — усмихна се тя. — Казвай ми Елизабет. Много се радвам да се запознаем след всички тези години.

Емили отвърна на усмивката ѝ, а Елизабет Уекслър продължи:

— Питър често те споменава, днес повече от всякога.

Говореше като жена, която добре познава енергичността на съпруга си.

— Моля те, Емили, чувствай се като у дома си. Ще отида да нагледам печката, докато вие двамата се настаните.

Тя се отправи към вратата, а Уекслър зае мястото на домакинята вече с питиета в ръка.

— Заповядайте, госпожице Уес. И седнете.

Емили прие чашата и се подчини. Докато сядаше, забеляза, че мебелите в дома на професора са в много по-добър стил и състояние от тези в кабинета му. Усещането му как трябва да изглежда един учен означаваше заучен вид на раздърпан и разсеян учен. У дома обаче можеше да се откаже от тези преструвки.

— Откакто се обади, не мога да мисля за нищо друго — каза Уекслър, все още прав, и закрачи из стаята. Отиде до масичка за кафе и вдигна изтъркана книга. — Докато чаках, се опитвах да се разсея, като си опресня знанията за Александрия и библиотеката, но е трудно да запазя съсредоточен такъв стар ум като моя.

Остави книгата и седна срещу Емили. После я погледна с очакване.

Тя мълчаливо извади телефона от якето си, превключи на екран и го подаде на професора. Уекслър впи напрегнат поглед в изображението.

— Удивително. Невероятно!

Пръстите на Емили стиснаха по-здраво чашата.

— Слушай, ако ми кажеш, че вече си разбрал какво означава...

Гласът ѝ прозвуча полушеговито-полупредизвикателно. Откакто откри съобщението, не бе спряла да мисли за него. Уекслър го бе видял преди не повече от двайсет секунди.

— Мили боже, не — побърза да я успокои професорът. — Идея нямам какво означава. Още не. Но е просто невероятно, че е било там, не мислиш ли? Че го намери! Как сред всичките хитрувания и уловки наистина е имало нещо.

Погледна към нея, вдигна чашата си с драматичен жест и отпи голяма тържествена глътка, последвана от рязко поемане на дъх, когато уискито опари гърлото му. После се отпусна обратно на стола си и остави въодушевлението на мига да се превърне във фокусирано внимание.

— Имаш ли... имаш ли някакви идеи какво може да означава? — попита той.

— На този етап само няколко наблюдения.

Емили се поизправи на мястото си в аналитична поза.

— Първото, което ми направи впечатление, е, че съобщението беше във вид на дърво, а не на камък или боя. И е било надраскано, а

не гравирано. Наскоро.

Последните думи имаха особено значение и за двамата. Символ, нарисуван неотдавна, беше интересна добавка към идеята да се прикрие нещо много старо.

— Значи става въпрос за ново съобщение, а не за историческа резба — отбеляза Уекслър. Очите му останаха приковани в екранчето на блекбърито.

— Така ми се струва. Драскотините изглеждат пресни. Посланието не е избледняло дотам, че почти да се слее с полираната повърхност, както другите резби. Още повече думите сякаш бяха надраскани на дървото с... не знам... някаква пръчка, нещо с груб метален връх. Все едно са надраскани набързо, с какъвто инструмент е имало подръка.

Емили замлъкна, за да даде възможност на Уекслър да обработи наблюденията ѝ. Но това не беше последното странно обстоятелство, свързано с откритието ѝ.

— Второто нещо, което ми се наби в очи — продължи тя, — е езикът. Съобщението е на английски, докато почти всички други надписи в църквата са на латински.

— Това ми направи впечатление и на мен — съгласи се Уекслър, все така загледан в снимката.

— И двата факта подсказват, че посланието е скорошно — бих казала, съвсем скорошно. Тези драскотини може да са били направени вчера или миналата седмица. Със сигурност не са част от древна поредица от нишки към загадката.

— Това означава, че не е възможно да ги е направил самият Холмстранд — отбеляза Уекслър. — Поне не физически — освен ако не е можел да изчезне от колежа ти и да се телепортира от другата страна на океана за толкова кратко време. Не ми се струва много вероятно. Вероятно някой му е помогнал.

Емили се замисли какво означават думите на Уекслър. Несъмнено имаше улики, оставени така, че да ги открие, и несъмнено зад тях стоеше Арно. Но не е действал сам.

— Значи преди смъртта на Холмстранд някой му е помогнал да остави съобщението. Нещо ново, оставено там поради някаква причина.

За един дълъг миг Уекслър остана замислен над думите на Емили. Когато проговори, сякаш продължи собствените ѝ мисли:

— Поради някаква причина и *за един човек*.

Емили не разбра веднага. Уекслър отмести поглед от телефона и го прикова в лицето на някогашната си студентка.

— Оставено за вас, госпожице Уес — уточни той и ѝ подаде обратно телефона. — Тази малка улика е била скрита, местоположението ѝ разпръснато в поредица от писма, предназначени за вас. Написано е на английски, който, колкото и чудесно да владеете други езици, е вашият език — или поне осакатеният му американски вариант е вашият език.

Той просто не можеше да подмине възможността за приятелско заяждане. Но иначе говореше сериозно и продължи:

— Освен това започва с фраза на Птолемей, който, както съм убеден, не е необходимо да ти напомням, беше тема на *твое* минало изследване.

Сега тонът му стана по-категоричен:

— Не знам колко букви трябва да подреди човек, преди да разбере, че става дума за азбука, но тук имаме А, Б и В и всички те сочат в една посока. Това не е някакъв общ принцип. Това е съобщение, оставено с една-единствена цел: да бъде открито от доктор Емили Уес.

Сега бе ред на Емили да впери поглед в малкия екран на телефона. Докато професорът говореше, тя мълчаливо се взираше в изображението. Пръстът ѝ натисна слайдър от едната страна на клавиатурата и на екрана се заредиха една след друга трите снимки.

— Това хвърля съвсем различна светлина върху нещата — продължи Уекслър. — Кайл беше прав: уликите са замислени с тайно значение, скрито под нещо по-очевидно. Значението е насочено към теб, Емили. Холмстранд трябва да ги е замислил така, че *ти* да откриеш в тях смисъл, който да не е очевиден за другите.

Емили се откъсна от мълчаливото си наблюдение и погледна към Уекслър.

— Ако си прав, тогава и тази нова улика трябва да ми каже нещо. И така, какво да правим с всичко това?

Уекслър изглеждаше доволен, че Емили е съгласна с преценката му за ситуацията и продължава да говори за „нас“ въпреки внезапното

персонализиране на събитията от изминалия ден.

Последва продължително мълчание, докато двамата учени се опитваха да намерят отговора.

— Наследството на Птолемей — най-после се обади Емили — е именно това, което търсим. Самата Александрийска библиотека. Основана е от първия Птолемей и разширена от синовете му.

— Точно така — съгласи се професорът. Отпи голяма глътка от чашата си, все още приковал поглед в книгите. — Но разбира се, не е възможно уликата да означава това.

Емили вдигна въпросителен поглед към Уекслър, защото разбра, че по-възрастният професор има някаква идея.

Той се обърна с лице към нея, внезапно превърнал се в преподавател пред ученичката си.

— Има две основателни причини, поради които „наследството на Птолемей“ не може да се отнася за древната Александрийска библиотека. Първо, вече ни е известно, че търсим изчезналата библиотека, така че от улика, чието кодирано послание е „Намери древната библиотека“, няма особена полза. Дори ако Арно е смятал, че си достатъчно тъпа все още да си объркана по тази точка да ти каже да намериш библиотеката, не ти подсказва как.

Емили си позволи да се разсмее на логиката на професора, както и на шеговито-снизходителния му тон. Склонността да гълчат човек като малък ученик очевидно така и не изчезваше, независимо колко степени бе придобил впоследствие въпросният ученик.

— Второ — продължи Уекслър, — думата „наследство“. Наследството не е нещо, което е изчезнало; то е нещо, което е останало и се е предавало. Нещо достъпно.

Емили схвана в каква посока се движат мислите на някогашния ѝ наставник.

— Разбира се. Когато говорим за наследството на политик, имаме предвид това, което е останало след него. Това, с което разполагаме сега благодарение на работата му, на живота му.

— Точно така. „Наследството на Птолемей“ не би трябвало да те насочва към нещо изчезнало, а към нещо, което притежаваме. Нещо, което съществува днес и което можем да проследим до древния цар.

Уекслър стана и отиде до рафт с книги на отсрещната страна на стаята, като продължаваше мисълта си:

— Което ме води до една интересна идея, скъпа моя.

Огледа внимателно редиците с книги, търсеше конкретно заглавие. Намери го, почука с пръст по него, свали го от рафта и запрелиства страниците, без да спира да говори:

— Работата на Птолемей е била неговата библиотека, а наследството на Птолемей е библиотеката му. Донякъде.

Емили напрегнато го слушаше в опит да проумее накъде водят заключенията на Уекслър.

— Може да търсиш нещо старо, нещо скрито, но за да те заведе дотам, професор Холмстранд те насочва към нещо ново. Нещо очевидно.

Уекслър се върна при Емили, обърна отворената книга към нея и протегна ръка.

Емили взе книгата. Беше отворена на цветна фотография на огромна модерна сграда, кръгла, с драматичен наклон на покрива, който се спускаше към морето на края на оживен египетски метрополис.

— Доктор Уес — оповести Уекслър, — позволете ми да ви запозная с наследството на Птолемей: Александрийската библиотека. *Новата* Александрийска библиотека, открита от египетското правителство през две хиляди и втора година. Залагам пет към едно, че в последното ви съобщение става въпрос точно за нея.

Великолепната сграда се вираше в Емили от отворената книга, а модерните ѝ линии и впечатляващи контури се отразяваха в очите ѝ. Между новата библиотека и античната ѝ предшественичка не съществуваше пряка връзка, но тази сграда бе построена в традицията на оригиналния проект — грандиозен паметник на царственото ѝ египетско минало, ознаменуващо брега на Александрия със сграда, която не приличаше на никоя друга по света.

Докато попиваше образа, Емили почувства, че това е сграда, която се налага да види на живо.

ГЛАВА 47

*Чикаго — 14:00 ч. централно стандартно време
(20:00 ч. по Гринуич)*

Майкъл Торънс седеше на пейка в четириъгълника от зелена площ пред апартамента си, облечен в дебело кожено яке, което го предпазваше от хладния въздух на сивия есенен ден, когато телефонът му иззвъня. На екрана се изписа името на Емили редом до снимчица, която бе щракнал по време на един къмпинг преди две години, когато току-що се бе събудила с коса, която можеше да обича само един годеник. Сегашният му стаж в Чикаго означаваше, че прекарват много време разделени, и проблясването на умаления ѝ образ на екрана направи разстоянието леко по-поносимо. Макар през последните двайсет и четири часа това разстояние да се бе увеличило значително.

— Емили — каза радостно той, притиснал телефона до ухото си, — очаквах да ми се обадиш много по-късно.

— Здравей, скъпи. Прекъсвам ли те?

— Не. Тъкмо обядвам на спокойствие.

Майкъл направи пауза. Знаеше, че следващите му думи ще ударят право в сантименталната струна на Емили.

— Честит Ден на благодарността, скъпа.

— Все още е Денят на благодарността — пошегува се тя, — точно както когато ти се обадох преди няколко часа.

В гласа ѝ се усещаше топлина.

— Какво, един мъж не може ли да поздрави любимата си два пъти? Завръщането ти в прародината те превръща в минималистка, Ем. Скоро ще ми кажеш, че „Обичам те“, което очаквам да чуя високо и ясно в деня на сватбата ни, трябва да стигне за целия ни брачен живот.

— Мислех, че се подразбира — отговори Емили. — Имам предвид, и двамата сме заети. Нямаме време за губене с излишни повторения.

Засмя се в телефона и внезапно осъзна колко са далеч един от друг, кой ден е и какво означава това и с нова пламенност си пожела да не се бяха съгласявали Майкъл да остане в Америка.

— Честит Ден на благодарността и на теб, Майки. Съжалявам, че ме няма, но ще ти се реванширам.

— Да, ще се погрижа да ми се реваншираш — отвърна закачливо Майкъл.

— Но в момента — продължи Емили — има нещо, което можеш да направиш за мен.

— Очакваш да се оставя да ме командориш от другия край на света?

— Не те командоря — възрази тя и се престори на невинна. — Просто ти предлагам.

Той се засмя.

— Какво ти трябва?

През следващите няколко минути Емили го осведоми за събитията в Оксфорд. Майкъл слушаше изумен описанията на разрушени сгради, старинни църкви, думи, надраскани в дърво, и най-накрая за новия шедьовър на египетското правителство, шедьовър, събудил възхищението на историци и учени.

— Новата Александрийска библиотека? Емили, това е една от най-удивителните сгради, издигнати през последните трийсет години. Мечтата на всеки архитект.

— Вие, архитектите, мислите само в една посока! — отсече игриво Емили. От експлозиите, разрушенията, проникването на сцената на престъпление и останалите подробности, които толкова я въодушевяваха, вниманието на Майкъл бе привлечено от споменаването не на друго, а на архитектурата.

— Не се тревожи, Ем — отговори Майкъл. — Подобаващо съм впечатлен от детективската ти работа и гениалния ти ум. Но тази сграда... тя е самото архитектурно съвършенство.

— Не би ли искал да ти дам описание от първа ръка? — попита тя.

— Там ли ще ходиш? — попита Майкъл и внезапно осъзна, че Емили не просто е споменала за сградата, а планира втори етап на импровизираното си пътуване. — Ще заминаваш за Египет?

— Ако ми помогнеш да го уредя, да. Не мога да намеря такава улика и да не я проследя, нали така?

Въпросът беше риторичен, но в предложението на Емили ставаше въпрос за нещо повече от това да тръгне по следите на

интересна академична улика. Вече беше наясно, че съществува опасност. Ако се приближеше до библиотеката, тази опасност най-вероятно щеше да се увеличи, като се имаше предвид какво е видяла сутринта.

Майкъл въздъхна продължително — признак на нервността, която Емили знаеше, че навярно новината го кара да изпитва. Но годеникът ѝ бе наясно, че е решена, и Емили усещаше тревогата му още по-силно заради мълчанието, с което се възпираше да не я изрази.

— Стига да ми обещаеш, че ще внимаваш — изрече най-после Майкъл, — ще ти помогна по всеки начин, по който мога оттук.

— Обещавам. Съвсем сериозно възнамерявам да се прибера при теб. А сега, ще имаш ли нещо против да ми купиш билет? Така ще е по-лесно и по-бързо, отколкото да се опитвам аз през блекбърито.

— Разбира се — съгласи се Майкъл. — Всъщност добре ще ми дойде — ще ме разсее. Сайтовете за пазаруване през интернет май са единствените места в мрежата, които не отразяват скандалите. Откакто лайната се разхвърчаха днес следобед, не мога да спра да натискам бутона за обновяване на страницата на Си Ен Ен.

— Не знам за какво говориш.

— О, скъпа — пошегува се Майкъл, — наистина си била изцяло погълната от приключенията си, щом не си чула какво става тук. Направи си услуга: преди да се качиш на самолета, хвърли един поглед на новините. Цялата държава от тази страна на океана е готова да се взриви. Президентски скандал, терористи избиват хора от Вашингтон. Политически апокалипсис.

А после накратко и цветисто ѝ описа каква е ситуацията във Вашингтон.

— Поне не съм единствената, заобиколена от интриги — обобщи Емили, когато той свърши. — Виждаш ли, днес помежду ни все пак е налице нещо общо.

ГЛАВА 48

Оксфорд — 20:25 ч. по Гринуич

По една случайност се оказа, че са провели разговора си в идеално за Емили време. Самолетът на „Търкиш Еърлайнс“ за Александрия излиташе в 22:55 и ако съпругата на Уекслър ги оставеше живи след съобщението, че ще пренебрегнат лично пригответената вечеря точно когато щяха да седат на масата, можеха да стигнат до „Хийтроу“ навреме, та Емили да успее да си хвърли един бърз душ и да се преоблече, преди да хукне към вратата. Нямаше да понесе още едно висене в салон, в който се въртеше един и същ въздух, без преди това да се освежи.

Професорът се съгласи да закара Емили до летището веднага щом Майкъл потвърди, че е купил билета. Мисълта за приключенията, които очакваха бившата му студентка, изпълваха възрастния преподавател с детинско въодушевление.

— Това ще ти трябва — пхна той в ръцете на Емили книга от рафта си веднага след излизането ѝ от стаята за гости, изкъпана и преоблечена. Беше третата книга, която ѝ предлагаше от пристигането ѝ насам. — И това — добави той към купчината лъскав пътеводител. — Взех си го, когато отидох на откриването на библиотеката през две хиляди и втора. Великолепна сграда. Тук пише всичко за нея.

Емили се усмихна с благодарност. Томовете в ръцете ѝ покриваха всичко — от историята на древната библиотека до политиката на съвременен Египет, довела до създаването на новия шедьовър. Очакваше я осемчасов полет, но изчитането на всички тях щеше да е сериозно предизвикателство за концентрацията ѝ.

— Благодаря, професоре — каза му искрено. — Но ще трябва да се ограничим само с тези. Ако не тръгнем веднага...

— Да, да. Точно така — съгласи се Уекслър и се откъсна от рафта. За миг двамата останаха загледани един в друг и Уекслър не можа да сдържи усмивката си. — Боже, колко е вълнуващо! Ако знаех, че посещенията ти ще се окажат толкова интересни, щях да те каня да се връщаш по-често.

Засмяха се и Уекслър сложи в джоба си ключовете за колата.

— Скъпа, тръгваме — оповести той в посока към кухнята, вече на път към входната врата.

— Преди да тръгнем — прекъсна го Емили, — кажи ми, телефонът ти може ли да получава съобщения със снимки?

— Да, мисля — отговори Уекслър. — Не съм пробвал, но е една от ултрамодерните джаджи. Сигурен съм, че може. Защо питаш?

— Искам да снимам писмата от Арно и да ти ги изпратя. Да ги пазиш.

Поколеба се, но нещо я караше да е убедена, че непременно трябва да има електронно копие от материалите. Този ден вече бе довел до толкова много загадки и несигурност. Нямахше представа какво ѝ предстои.

— Много добре — съгласи се Уекслър. — Разсъждаваш правилно. Можеш да го направиш в колата. А сега, да тръгваме.

Емили взе малката си пътническа чанта и с книгите в ръка пристъпи към вратата, към колата, към летището, а отвъд тях — към Александрия.

ГЛАВА 49

Оксфорд — 21:35 ч. по Гринуич

За разлика от повечето хора, чиито възгледи бяха формирани от касовите холивудски филми и евтините криминални драми, Джейсън знаеше, че проследяването на обект в съвременния свят е свързано съвсем не толкова с тичане след някого по разни пътеки и гонене с коли, а със седене с изострен ум пред добре оборудван компютърен терминал. Не че от време на време не се заформяше тичане и гонене, но те обикновено се случваха само в последния етап от операцията, когато всичко е готово за залавянето на обекта... или за неговото елиминиране. Действителното проследяване се извършваше значително по-ефективно с технологиите и ресурсите на съвременния свят.

Проследяването на Емили Уес беше класически случай в жанра. Беше лесно да проследят телефонния номер на блекбърито ѝ до симкарта, което им даде възможност да поддържат дигитално наблюдение над местоположението на Уес с точност до една трета от някой квартал. Освен това им позволяваше да подслушват телефонните ѝ обаждания, които показаха, че се е свързала с оксфордски учен на име Питър Уекслър, както и с годеника си в Чикаго, Майкъл Торънс. Проверката на миналото на Уекслър потвърди, че отношенията му с Уес датират отдавна, както и че е водещ специалист по древноегипетска история. Ако досега имаше и най-малкото съмнение за съществуваща връзка с библиотеката, сега то беше окончателно погребано.

Обаждането на Уес до годеника ѝ разкри намерението ѝ да пътува, а от търсенето в базата данни на различните авиолинии на Джейсън вече бяха известни подробностите за полета на Емили до Александрия, чак до номера на мястото ѝ и предпочитанията ѝ към менюта. После постави под постоянно наблюдение кредитните карти на Уес и на подслушване — десетте най-често набирани номера в мобилния ѝ телефон. Където и да отидеше Емили Уес, каквото и да направеше, с когото и да говореше, Приятелите щяха да разберат.

През последните дваайсет минути фокусът на Джейсън беше Александрия. Държеше да разполага с цялата информация, преди да се обади на Секретаря. И сега наистина разполагаше.

Извади телефона си и позвъни.

— Казвай — обади се Секретарят след няколко секунди.

— Емили Уес си купи билет до Александрия на „Търкиш Еърлайнс“, полет ТА деветнайсет осемдесет и шест от „Хийтроу“, който излита в дваайсет и два и петдесет и пет местно време тази вечер. Покупката е извършена онлайн, от компютър в жилищна сграда в Чикаго, който е собственост на годеника ѝ. Скоро хората ни ще са там.

— Александрия — бавно повтори Секретарят важното местоположение.

— Вече подготвих основния ни екип там — продължи Джейсън — и ще потегля веднага щом приключим тук.

— Тръгни при първа възможност. Остави довършването на работите в Оксфорд на друг.

— Разбира се — съгласи се Джейсън, замълча и погледна към бележките на екрана си. — В Александрия от месеци наблюдаваме четири мишени. Известно ни е, че в града трябва да има Библиотекар, като сме наясно колко е важен, и най-добрият ни агент твърди, че този Библиотекар е някой от четиримата. Всички те работят в Библиотека Александрина, която е целта на Уес.

Знаеше, че Секретарят вече е запознат с подробностите — операцията по наблюдението в Александрия датираше отдавна — но все пак изпрати най-общите резултати по връзката.

— Наредих на тамошните ни хора през следващите четирийсет и осем часа неотлъчно да следят четиримата. Много е възможно Уес да се срещне с някой от тях. А ако е насочена натам от Пазителя, най-вероятно ще се свърже с най-важния.

— А вие?

— Ние ще сме по петите на самата Уес — отговори Джейсън и хвърли поглед към партньора си. — Ще сме там, когато кацне, и ще останем плътно до нея, в случай че не се насочи към някой от познатите ни кандидати.

На своя край на линията Секретарят си позволи да се облегне назад на стола. Приятелите бяха във върхова форма.

— И още нещо — добави Джейсън. — В момента Уес пътува към летището и проверява различни новинарски сайтове от блекбърито си. Страниците, които отваря, са свързани със ситуацията във Вашингтон.

„Проклятие!“ — помисли си Секретарят и едва не изрече думата на глас. Повече от ясно е, че тази Емили Уес по някакъв начин е свързана с библиотеката, а сега изглеждаше, че е информирана и за мисията им във Вашингтон. Пролуката, през която изтече информацията за Съвета, не е затворена толкова здраво, колкото си мислеха.

— Значи получава информация за сегашната мисия. Холмстранд е успял да я изпрати, преди да се доберем до него.

— Така изглежда — потвърди Джейсън.

Секретарят внимателно обмисли следващите си думи, преди да ги изрече в слушалката:

— Засега трябва да си плътно по петите на Уес. Тя може да е единственият жив човек, който да ни покаже къде се намира библиотеката. Затова ни е необходима жива и доколкото е възможно, без да подозира, че я следим. Направи ли нещо, с което да застраши мисията във Вашингтон, ще се наложи да се намесиш. Но смятай намесата като последна възможност.

— Ясно.

Отново настъпи тишина, а после Секретарят прекъсна връзката.

— Сега върви в Египет и разбери какво знае Емили Уес.

ГЛАВА 50

Лондон — 22:55 ч. по Гринуич

Единственото място, което Майкъл успя да намери на Емили за нощния полет до Александрия толкова скоро преди излитането, беше първа класа — лукс, на който не се бе наслаждавала никога досега. Докато я водеха към широката плюшена седалка, вече покрита с вълнено одеяло и украсена с торбичка с подаръчета за „добре дошла“, Емили изпита внезапна благодарност, че Уекслър предложи да поеме сметката. След цял ден, прекаран в ровене в останките от експлозия и разгадаване на улики, оставени от мъртвец, се зарадва на малката проява на любезност. Шишенцето с лосион за ръце и освежителните мокри кърпички никога не ѝ се бяха стрували толкова утешителни.

Полетът от Лондон до Александрия, включително и краткият престой на пистата в Кайро, докато чакаха разрешение за окончателно спиране, беше точно осем часа. Щяха да излетят от едно от най-старите летища в западния свят и да кацнат на едно от най-новите в Египет. „Борг Ел Араб“ е блестящо творение от стъкло и метал, оформено — необяснимо, както се стори на Емили — като лодка. Не се изненада, че в гласа на Майкъл се появи трогателна страст, докато ѝ го описваше по телефона, макар Емили да се зачуди дали подробностите от конструкцията на едно летище, колкото и ново да е, са нещо, в което може да се влюби само един студент по архитектура. Дори ако мореплавателната конструкция целеше да изрази връзката между съвременното пътуване по въздух и древната слава на Александрия като морско пристанище, свързващо всички кътчета на стария средиземноморски свят, все пак беше само летище, с досадните подробности и неприятности на всяко летище по света.

Емили се отпусна на мястото си. От това преживяване все още я деляха осем часа; спокойно можеше да се наслади на тишината и спокойствието, докато ги имаше, и да прегледа някои от четивата, с които я снабди Уекслър. И да изяде най-голямата порция, която можеше да ѝ поднесе стюардесата. Ужасният глад все по-силно ѝ

напомняше, че откакто сутринта пристигна от Америка, бе изпила единствено чаша кафе.

Докато чакаше да сервира, се възползва от контакта до седалката, включи зарядното на мобилния си телефон и насочи вниманието си към книгите. Скоро научи, че „Борг Ел Араб“ не е единственото творение на модерната архитектура, изникнало в Александрия през последните години. Пътеводителят, който ѝ даде Уекслър, сега лежеше отворен на скута ѝ, и бе пълен с примери за обратното. От средата на 90-те години на XX век управата на Александрия си поставила за цел да възроди града, да го извади от общата представа на повечето чужденци за Египет: поразен от бедност, необразован, нецивилизован представител на Третия свят. Александрия, която в древността е била една от най-големите столици на световната търговия и наука, се превръщаше в нов метрополис на културата и гражданствеността. Скъпите магазини, които се редяха по Пето авеню в Ню Йорк и Оксфорд стрийт в Лондон, сега блестяха на крайбрежния булевард на Александрия, а всяка нова сграда, издигната в града, е образец на последните новости в модерната архитектура — толкова далеч от печените тухли и пирамидите, колкото изобщо можеше да си представи човешкото въображение.

Новата библиотека бе идеален пример. В желанието си да възстанови поне част от древната си репутация като световен център на знание, преди десетилетия градът решил да построи нова библиотека, възможно по-близо до мястото на старата. Но вероятно местоположението е единственото общо между Библиотека Александрина и предшественичката ѝ. Доколкото Емили успяваше да определи от снимките, сградата изглеждаше толкова футуристична, колкото изобщо бе в състояние да си представи. Главната част представляваше огромен гранитен диск, който се спускаше под ъгъл към морето и се превръщаше в образ — както бързаше да посочи пътеводителят — на слънцето на познанието, което се издига от водата. По стените ѝ имаше надписи на над 120 от най-прочутите езици и азбуки в света, символизиращи колекцията на световната мъдрост, с която е прочута старата библиотека.

Нищо чудно, че Майкъл я обожаваше.

Всяко число, което Емили четеше във връзка със сградата, бе умопомрачително. Централният диск бе с диаметър 160 метра.

Главната читалня заемаше над 70 000 квадратни метра. Построяването на библиотеката е струвало 220 милиона долара. На лавиците ѝ имаше място за над 8 милиона книги.

Съвременна Александрия строеше, и то със замах. „Не много по-различно — помисли си Емили — от древна Александрия.“

Голямата разлика между новото и старото се коренеше в обществото, заобикалящо двете библиотеки. В античния град библиотеката се е ползвала с благоразположението на царете и обществото е правело онова, което се очаквало от обществата в античния свят: следвало примера на царя си. Птолемей е използвал библиотеката, за да направи империята велика, и народът му жадно следвал неговия пример. Дали го е правил, защото е обичал царя си и е ценял библиотеката му, или понеже е нямал друг избор, освен да го следва или да умре, в крайна сметка не беше от значение. Библиотеката се е ползвала с подкрепата на цялата нация.

Съвременен Египет обаче не прилича на царството на Птолемей Сотер и зашеметяващата цена на новата Библиотека Александрина не е единственият повод, превърнал изграждането ѝ в тема на разгорещен дебат на улично и правителствено ниво. Също толкова важен е въпросът каква точно функция се очаква да изпълнява, като се има предвид, че огромната част от населението на Египет е неграмотно, а Александрия от столетия вече не е център на знанието. Тогавашният президент, който управляваше от години, може и да е дал на проекта цялата си подкрепа, защото виждаше появата на библиотеката като средство да възроди древната репутация, но президентът не е цар — факт, подчертан от бунта, който по-късно свали от власт правителството. Птолемиите заповядвали, а хората се подчинявали, съвременният режим обаче трябваше да се изправи пред демократични избори и карикатури в световните медии. Всичко се бе променило. Днешният свят е лесновъзбудим, манипулативен и несигурен.

Мислите на Емили се върнаха към новините, които прегледа, докато пътуваше към „Хийтроу“. Не можеше да повярва на прочетеното на малкия екран на блекбърито: беше напуснала страната преди по-малко от четирийсет и осем часа, а столицата вече бе залята от убийства, очевидно извършени от активисти от Близкия изток, при това, изглежда, защото президентът е предизвикал гнева им чрез двойни сделки. „Чудя се дали ще имам страна, в която да се върна“ —

помисли си Емили. Не всеки ден се случваше думите „политически преврат“ и „президентско предателство“ да се свържат с новини от Съединените щати, но това бяха две от по-умерените заглавия, които прочете в колата.

Нямаше да си позволи да се разсейва. За момента скандалът във Вашингтон беше само пример за несигурния характер на световната политика — същата, която бе превърнала довършването на новата библиотека в такова предизвикателство. В крайна сметка обаче я бяха построили и през 2002 година светът отново приюти Александрийската библиотека с новото ѝ лице и имидж.

От другата страна на прозореца Ламаншът се смени с брегова ивица. Докато Емили четеше, вече бяха стигнали до Франция. Не за първи път този ден Емили се зачуди как точно се озова в средата на нещо толкова... огромно. Не е за вярване, че само преди две вечери напрягаше мускули и се съсредоточаваше в обичайния си урок по *крав мага*, а вчера сутринта изнесе обичайната си лекция в поддържан провинциален колеж в Минесота. Сега седеше в първа класа на „Търкиш Еърлайнс“ и летеше към Египет, следвайки съвета на думи, които откри надраскани на преградата на една църква в Англия, докато политическият свят в родината ѝ сякаш всеки момент щеше да се взриви.

Набъбващото неприятно чувство, свито в стомаха ѝ, нарасна, при това не само от глад. Ако всичко беше единствено гонене на вятъра и не я отведеше доникъде, така да бъде. Поне щеше да види Александрия. Но ако беше нещо повече — а тя бе сигурна, че е така — тогава малката ѝ задача действително можеше да се увенчае с успех. Ако се увенчаеше с успех, тогава Емили щеше да разполага с информацията, донесла на Арно Холмстранд три куршума в гърдите.

Емили затвори очи. От брега на Египет все още я дяляха седем часа. В този миг ѝ се искаше да бяха повече. Много повече.

ГЛАВА 51

Вашингтон, окръг Колумбия — 17:45 ч. източно стандартно време

(22:45 ч. по Гринуич)

Групата, събрана по инициатива на секретаря по отбраната, за да обсъди засилващата се криза в администрацията, отново се среща в тихата зала в Пентагона. Аштън Дейвис пак събра малкия екип, за който знаеше, че скоро ще се окаже натоварен с една от най-монументалните задачи в американската история: насилственото отстраняване от длъжност на президента на Съединените щати.

— И дума не може да става за импийчмънт — заяви той с равен глас. — Това е формален процес, който изисква време, а действащият президент може да бъде отстранен едва след приключването му. Не разполагаме с толкова време. Действията на този човек предизвикаха недвусмислена и реална заплахата за сигурността на нацията ни. Политически съветници, дори хора, които работят в самото Западно крило, са убивани един след друг. Човекът, провокирал такива действия, трябва да бъде отстранен от позицията, от която има силата да ги предизвиква, независимо дали става въпрос за президента на Съединените щати, или за когото и да било друго.

Логиката беше ясна, но самата мисъл за това изнерви директора на Тайните служби.

— Никога в американската история не се е случвало президентът да бъде насилствено отстранен от длъжност от когото и да било, освен от гласоподавателите.

— Но никога в американската история не се е случвало и президентът да доведе във Вашингтон убийци на вендата срещу незаконните му деяния в чужбина, директор Уайтли — отговори генерал Марк Хъскинс.

— Точно поради тази причина отговорът ни ще бъде представен като военна реакция — добави секретарят по отбраната. — Не говорим само за незаконни бизнес сделки или за лоши политически ходове. Става дума за човек, който застрашава националната сигурност. Човек,

който почти доведе блискоизточния конфликт до най-високите нива в демократичната ни столица.

Уайтли леко се размърда на мястото си. Всичко, което казваха другите двама, беше вярно — но дори и така, пак си оставаше безпрецедентна стъпка.

— В Конституцията има ли официален механизъм за отстраняване от власт по военен път на действащ президент?

— Не и изричен — отговори Дейвис. — Въпреки че президентът е главнокомандващ на въоръжените сили, не може да бъде изправен пред нормален военен съд. Титлата главнокомандващ на въоръжените сили всъщност не е военен ранг.

— Но ако няма военен механизъм, как ще действаме? Американската армия не може да арестува американски гражданин на родна земя без военно положение.

Генерал Хъскинс се наведе и подпря ръце на масата.

— Можем, ако този гражданин поддържа или окуражава военни операции на вражески сили във военно време.

Очите на Уайтли се разшириха.

— Предлагате да арестуваме президента на Съединените щати като вражески войник във войната срещу тероризма?

— Арестували сме други американски граждани на същото основание за далеч по-малки провинения. Боже мили, незаконните дейности на президента Трейтъм доведоха убийци в самия Вашингтон! Може да са дошли за отмъщение, а не по негова покана, но факт е, че са тук, и ако президентът се подчиняваше на законите, които се очаква да поддържа, нямаше да бъдат. Трябва да го спрем!

Генералът говореше яростно, със силата на пламенно убеждение.

Директор Уайтли знаеше, че няма смисъл да възразява. Хъскинс беше прав. Президентът трябваше да бъде спрян, преди ситуацията напълно да излезе от контрол.

— Ами вицепрезидентът? — попита секретарят по отбраната. — Да е изплувала някаква връзка с него?

Уайтли обърна обнадяващ поглед към Дейвис.

— Агентите ми работят с ФБР и проверяват всички възможности, започнаха след последната ни среща. Добрата новина е, че Хайнс изглежда чист. Основните му поддръжници — когато става въпрос за външна политика — са от Алхаузер, Крефт и фондацията

„Уестърбърг“ — всички активно работили за насърчаване на прозрачните сделки в Близкия изток. Всъщност последните две групи са лобирали в Конгреса за прозрачност в отговорността за възстановителната работа в Ирак и Афганистан. Изглежда, вицепрезидентът е свързан с подходящите групи, а не с такива, които ще предизвикат военен отговор за незаконно поведение.

— Продължавайте с проверката — заповяда Дейвис. — Надявам се да е чист, иначе двамата с президента ще пропаднат заедно.

Изправи се и приключи срещата, като за последен път подчерта колко е сериозна ситуацията.

— Хора, правителството на тази страна няма да бъде съборено от незаконните действия на лидера си. Задължени сме пред всички американски граждани да се погрижим за това. Сега вървете и се погрижете вицепрезидентът да е готов за предстоящото. Преди края на седмицата неговата роля в администрацията ще стане много по-различна от днешната.

ПЕТЪК

ГЛАВА 52

*Летище „Борг Ел Араб“, Александрия, Египет
08:56 ч. местно време (СГВ+2)*

Колелата на самолета на „Търкиш Еърлайнс“ докоснаха пистата само минута след определеното време за кацане. Слънцето се показваше на хоризонта, но нощният студ все още не бе отстъпил пред убийствената жега, която настъпваше с деня, дори през ноември.

След по-малко от час Емили се бе качила на такси и пътуваше на североизток към центъра на града. Протягаше врат към прозореца с надеждата да го зърне ясно в далечината. По време на полета не беше видяла почти нищо и сега, когато осъзна, че се намира само на няколко мили от град, който бе изучавала от детството си, страхът, свил стомаха ѝ през последните часове, започна да се топи, заменен с познато усещане за приключение и откритие.

В далечината пред нея се намираше Александрия, градът на Александър Велики — един от най-прочутите градове на света, откакто Александър го е основал и нарекъл в своя чест в началото на 30-те години на IV в. пр.Хр. чак до постепенното му изчезване от погледа на света през VII в. Някога Александрийският фар — *Фарос* — е сиял над залива като едно от Седемте чудеса на света, а репутацията на града като център на търговия, производство и интелект му е донесла почти още толкова слава. Кацнала на брега от западната страна на делтата на Нил, „Перлата на Средиземноморието“, както са наричали Александрия хилядолетия наред, в миналото винаги е заемала централно място в мореплавателната и военната власт. Днес може и да е по-популярна като предпочитана туристическа дестинация и оживен културен център, но като главно египетско пристанище е запазила нещо от старата си значимост като морски център.

Някога Александрия се е намирала в сърцето на три империи и поне пет култури. Древната династия на фараоните, която в последните си векове се е изменила и отстъпила място на царуването на Птолемеите, декларираше значимостта си дори през разстоянието на хилядолетията. През последните няколко века преди раждането на

Иисус се бе превърнала в център на еврейската диаспора и дом на най-голямата група израилтяни в целия свят. После, в годините след преминаването на империята към християнството, се бе превърнала в столица на християнското учение и влияние. От нея бяха излезли някои от най-великите епископи и мислители на Църквата, както и не една и две от най-оригиналните ереси. Никейският събор — първият вселенски събор, събранието, създадо първата форма на веруюто, което християните декламираат и днес — се е провел в отговор на ерес, зародила се именно в този град и бързо разпространила се в християнския свят.

Християнската слава на Александрия е продължила векове наред, но ѝ било писано да свърши. След поредица от завоевания през 40-те години на VII в. тя най-накрая е покорена от мюсюлманските армии и се превръща в сърце на новата ислямска Северна Африка, макар че завоевателите скоро основават свой собствен град, който да ѝ съперничи. По-късно метрополисът се превръща в Кайро — днес по-известният, макар и по-млад братовчед на древна Александрия.

Емили остана впечатлена от града, който изплува пред погледа ѝ. Много древни столици на културата и знанието бяха изгрявали и залязвали, но обикновено след залеза си оставаха погребани. Александрия обаче се бореше, опитваше се да възвърне наследството си. Виждаше на хоризонта величие и бе твърдо решена да го сграбчи.

Този борчески дух буквално бе променил изгледа на града около Емили. Бе създаден съвременен метрополис, блестящ принос към културата на континента. И новата библиотека. Преди Емили да успее да продължи с мислите си за този подвиг, усети как таксито намалява и завива зад един ъгъл. Излязоха на малък градски площад. Пред нея се издигаше сграда, която не можеше да се сбърка с никоя друга — същата, която дойде да види.

В дълбините ѝ седеше мъж и търпеливо очакваше пристигането ѝ.

ГЛАВА 53

10:25 ч.

Емили излезе от таксито, изпълнена с решителност. Обичайната бодрост на походката ѝ съвсем леко бе смекчена от умората от пътуването, но засилена от увереност, че е на вярната следа. Пред нея се издигаше гранитната фасада на библиотеката. Блеснала бяла на утринното слънце, модерната сграда се сливаше с колонада със статуи на древноегипетски богове и царе и размиваше границата между футуристичното настояще и древното минало. Трябваше да признае, че дизайнът наистина е ефектен. Почувства се изпълнена с вълнение и дори с благоговение при вида на постройката пред себе си.

На входа имаше широка редица стъклени врати и Емили нетърпеливо мина през тях. По време на краткото пътуване от летището в най-общи линии бе разработила плана си: щеше да се запише в една от обиколките с водач, които започваха на всеки петнайсет минути, и да се възползва от нея, за да се ориентира в зданието и в съдържанието му. Нямахше идея откъде да започне да търси това, което трябваше да намери тук, но основната ориентация ѝ се струваше задължителна като първа стъпка. След като придобиеше най-обща представа, щеше да се заеме със задачата да открие следващото късче от пъзела на Арно.

Централното фоайе на библиотеката бе заобиколено от бюра с табелки, услужливо написани на няколко езика за посетители като Емили. Тя потърси надписа „Обиколки“ и щом го съзря, се запъти към него.

— Влизането и обиколките струват десет лири — осведоми я чиновничка още преди да е задала въпроса. Докато отваряше портмонето си, за да извади необходимата местна валута, която бе купила със смешна комисиона на обменно бюро на летището, служителката продължи да рецитира често повтаряната си реч: — Нашите водачи ще ви разведат в библиотеката на половинчасово посещение, по време на което цялата история ще ви стане ясна.

Емили потисна смеха си. От време на време разваленият английски даваше по-големи обещания, отколкото възнамеряваше говорещият. Но пък, от друга страна, „цялата история“ срещу десет египетски лири изглеждаше добра сделка.

Жената ѝ подаде малка цветна карта.

— Групата току-що тръгна. Следващата е в единайсет. Изчакайте до статуята, и водачът ви ще дойде.

Посочи ѝ към бяла каменна статуя в средата на фойето, която властваше над всичко наоколо. Емили позна изображението на Деметрий Фалерски, прочутия атински оратор, прекарал златните си години в Александрия под покровителството на първия Птолемей.

Но беше прекалено нетърпелива, за да чака. Погледна към часовника си, а после пак към чиновничката.

— Ще догоня групата, която е тръгнала. В коя посока са?

Жената ѝ посочи и Емили бързо закрачи през фойето към стълбище, водещо към главната читалня, където малка група от предимно американски туристи се бе скупчила край млада екскурзоводка със сериозен вид. Емили можеше да разпознае студент от цяла миля разстояние и веднага разбра, че момичето е студентка — ако се съди по възрастта, аспирантка. Очевидно работата по време на следване е традиция, за която не съществуват международни граници.

Емили се приближи към групата, усмихна се любезно на екскурзоводката, която забеляза пристигането ѝ, и вдигна билета си, за да покаже, че има право да е тук.

— Извинявам се за закъснението — изрече с устни, най-вече на себе си.

Младата жена ѝ се усмихна в отговор и продължи да говори. Английският ѝ беше ясен, издаваше добро образование и бе смекчен от дълга практика.

— Библиотека Александрина, или *Aktabat al-Iskandar yah*, е истинска перла в съвременното културно наследство на Александрия. Официално открита през две хиляди и втора година, тя е интелектуалният център не само на Египет, а и на цялото Средиземноморие.

Тя ги поведе по-нагоре по стълбите.

— Някога в нашия град се е намирала най-великата библиотека в целия свят. Днес колекцията ни може да не е най-голямата, но се

разраства бързо и се надяваме един ден отново да стане такава.

— Колко е голяма? — зададе предвидимо облечен турист предвидимия въпрос.

— В библиотеката има място за осем милиона книги, както и няколкостотин хиляди карти и специални издания. Но... — леко понижи глас момичето, сякаш бе на път да издаде държавна тайна — ... сегашната ни колекция наброява само шестстотин хиляди тома. Поради което, както ще видите, повечето рафтове са наполовина празни. Колекцията, с която разполагаме, е получена като дарение при завършването на сградата от различни страни от цял свят. Много от най-големите ни дарения са от Испания, Франция и Мексико. Сега събираме книги от всички краища на Близкия изток, Азия, Европа и Запада, и колекцията ежедневно нараства. Един ден всички тези рафтове ще се запълнят.

С грижливо отработена преднамереност последните думи бяха произнесени точно когато групата стигна до върха на стълбището и очите ѝ се приковаха в сърцето на библиотеката: главната читалня. От всички страни се разнесоха шумни възклицания и Емили не се засрами, че едно от тях се изтръгна от нейната уста.

Гледката бе повече от великолепа. През огромен наклонен таван от стъкло и камък светлина заливаше библиотека, която приличаше на смесица между архива на космически кораб и постмодерна дневна на човек от висшата класа. Лакирани дървени подове се спускаха ниво след ниво в огромното изпълнено с ъгли пространство, свързани с изваяни стълбища и плавно извити рампи. Редица след редица лавици от светъл ясен с рамки от алуминий бяха стилно осветени от вградени лампи. Стъклени прегради очертаваха обособени места за четене и работа, а над по-ниските нива бяха разположени артистични балкони. Около гората от огромни сребристи колони, поддържащи зашеметяващия покрив, имаше редици и купчини бюра, някои празни и в очакване да ги покроят с книги и листове, а други — стотици — бяха оборудвани с компютърни терминали, скенери и принтери. Отдалечено осветление хвърляше спокоен и професионален блясък в ъглите, в които слънчевата светлина през прозореца на покрива не достигаше.

Екскурзоводката остави аудиторията си да възприеме напълно сцената.

— Гледката, която виждате, е дело на норвежка архитектурна фирма, избрана от ЮНЕСКО, за да създаде нашата емблематична библиотека.

— Тази фирма е „Сноета“, нали така? — обади се Емили, която си спомни тази подробност от пътеводителя на Уекслър.

Екскурзоводката изглеждаше подобаващо впечатлена.

— Да, мадам — потвърди тя и я изгледа с интерес. — „Сноета“ спечели договора с концепцията си, основана на срещата на старото и новото в една-единствена сграда, символизираща възраждането на нашия град през двайсет и първи век, но също и понеже проектът им освен визуално зашеметяващ, беше и практичен. Библиотеката ни е в състояние да побере хиляди читатели във всеки един момент. Книгите се намират лесно чрез пълен електронен каталог, а и поддържахме активни сбирки от периодични издания и новини от цял свят. Главната читалня, в която сме в момента, е съставена от седем нива. В края на всяко едно от тях има компютри с безплатен интернет за всеки желаещ да ги използва.

Тя направи пауза, очевидно много горда от последния факт.

— Интернетът може все още да не е стигнал до всеки ъгъл на Африка, но тук, между тези стени, е безплатен и бърз за всеки читател.

Тя ги поведе напред, като минаваше между групи бюра и впечатляващо отрупани с книги лавици.

— Освен книгите, които се очаква да видим в една библиотека, налице са и редица други източници на знание. В главната сграда има отделни места за карти, крило изцяло за мултимедии и научна лаборатория, посветена на възстановяването на стари книги и ръкописи. Библиотека Александрина е единствената библиотека в Египет, която има сбирка от материали за слепи — хиляди книги на брайлово писмо. На горния етаж скъсяваме разстоянието между земята и небето с изцяло оборудван дигитален планетариум. И ако ни остане време след това преживяване, в библиотеката са разположени и осем музея с над трийсет специални колекции. Всички те се намират тук, между тези стени.

Още ахкания. Емили ахна заедно с останалите, докато слизаха по стълбище към по-долно ниво с тонове, които като че ли бяха посветени на историята на Източна Европа.

— Освен това може би ще се заинтересувате от факта — продължи екскурзоводката, — че Библиотека Александрина е дом на единственото пълно копие на архива на интернет в цял свят, запазено в база от над двеста компютъра, дарени на архива — дарение на стойност над пет милиона американски долара, макар днес стойността им да е оценена на над десет пъти повече. В първоначалното дарение се включва всяка страница, излязла в интернет в периода между хиляда деветстотин деветдесет и шеста и две хиляди и първа година, и всички те са архивирани тук на пространство от над сто терабита. Оттогава не е спряла да се разширява с пълен снапшот на целия интернет, който се извършва на всеки два месеца. Този невероятен източник на информация се използва от стотици хиляди хора по цял свят.

Продължиха да се движат напред през редици блестящи лавици, лъскави фасади, разтоварващи кътове за почивка и кътове за съвещания. Водачката продължаваше да описва с подробности всичко, покрай което минаваха, но след няколко минути Емили просто прехвърли прага си на удивление. Мястото беше умопомрачително. Впечатляващо. Нямаше равно. Но тя не беше тук само заради гледката и разказа и за колкото повече факти я осведомяваше водачката, толкова повече се обезкуражаваше във връзка с предстоящото си издирване. Дори да знаеше точно какво търси, щеше да ѝ е много трудно да го открие в място с такива размери. Само дето не беше сигурна, че изобщо има някаква представа какво е дошла да открие.

„Трябва да се отделя от другите и да тръгна сама.“

Мисълта я порази с изненадваща сила и тя побърза да я приведе в действие. След миг, когато екскурзоводката и групата завиха зад един ъгъл, Емили не ги последва. Гласът на момичето заглъхна в далечината и Емили се озова пред 600 000 тома съвсем сама.

ГЛАВА 54

10:35 ч.

— ... главната читалня, в която се намираме в момента, е съставена от седем нива...

Двамата мъже обръщаха внимание на думите на младата екскурзоводка само доколкото да запазят дистанцията между себе си и гласа ѝ непроменена — простата техника за поддържане на достатъчно разстояние между себе си и групата, за да останат извън полезрението на посетителите. Нямаха време да се преоблекат след пристигането си и деловите им костюми в черно и сиво, които в Оксфорд им бяха помогнали да се слоят с тълпата, ги правеха подозрителни в египетската библиотека. По-добре беше да се държат на разстояние и да избягват излишните погледи.

Продължаваха да се движат зад редиците лавици отстрани на групата. И двамата Приятели се бяха заели с отработена и убедителна преструвка, че преглеждат книгите. От време на време вземаха някоя и я прелистваха. Всеки страничен наблюдател щеше да ги помисли само за запалени читатели, разглеждащи колекцията на библиотеката. В действителност вниманието им бе приковано само върху едно: върху младата жена, която бяха проследили от Оксфорд дотук.

Доктор Емили Уес, чиято точна връзка с Пазителя си оставаше загадка, но за която вече нямаше съмнение, че е свързана с библиотеката. Емили Уес, чийто обикновен полет от Англия бе продължил един час повече от техния с частния им самолет, така че им беше лесно да стигнат в Египет преди нея. Емили Уес, всяко движение на която сега се следеше, целият живот на която се превръщаше в абсолютен център на вниманието на Съвета. Дори докато те я следяха тук, в дома ѝ в Минесота друг екип търсеше още информация.

Емили Уес, която сега стоеше сама, отделена от групата.

Вторият мъж погледна към първия над страниците на отворена книга. И той забеляза, че мишената им се е отделила от групата и вече стои сама. Достъпна.

„Чакай — каза си решително Джейсън, като знаеше, че изражението му ще предаде съобщението на неговия партньор, без да се налага да прибегват до думи. — Чакай и я следвай.“

Хората им бяха разположени на стратегически места в библиотеката, близо до четиримата служители, които Съветът следеше от месеци. Всеки от тези мъже е възможен кандидат за Библиотекаря, който тайно работеше в Александрия. Бяха наясно, че враговете им, Обществото на библиотекарите, държи служител в града — известно им бе от години — и постепенно бяха стеснили обсега до тези четирима. До момента обаче Съветът така и не бе успял да намери категорични данни, които да разкрият кой от четиримата е техният човек. Някой друг щеше да изпълни задачата вместо тях. Емили Уес просто трябваше да се приближи към този, към когото я бе насочил Пазителят, и тогава щеше да им се изясни кой е техният човек. Библиотекар, работещ на това място, трябваше да е с висок ранг в йерархията на Обществото — някой, от когото Съветът можеше да получи нови подробности и информация. Емили Уес щеше да ги отведе право до него. А после, ако това е единственото, което знаеше, можеха да ѝ отнемат и информацията, и живота.

ГЛАВА 55

10:40 ч.

Най-трудната част бе да реши откъде да започне. Размерите на библиотеката правеха всяко възможно решение произволно, но знаеше, че все отнякъде трябва да започне. Качи се обратно по малкото стълбище, по което екскурзоводката бе слязла няколко минути преди Емили да се отдели от групата, до панел с плексиглас, показващ плана на главната читалня. Извади блекбърито, кликна на екрана и извика надрасканите думи, които бе снимала в Оксфорд.

„Намерих наследството на Птолемей“ — помисли си тя, препрочитайки издълбания на ръка първи ред. Под него се намираха трите думи, за които предусещаше, че трябва да я отведат до място тук, в Библиотека Александрина: *стъкло, пясък, светлина*.

„Да започнем от началото. Стъкло.“

Нямаше представа какво общо може да има стъклото с мисията ѝ да открие изчезналата Александрийска библиотека, но тази част от сградата, която бе посветена на историята на града, не можеше да е лоша отправна точка.

Като си спомни гордостта на екскурзоводката от достъпните за всички компютърни терминали, разпръснати из Библиотека Александрина, Емили се запъти към близък компютър и избра английската версия на каталога от менюто на екрана. Появи се познат интерфейс на търсене — приличаше на другите каталози на академични библиотеки, на които се бе натъквала в различни институции в процеса на работата си. Бързо стигна до точния интерфейс и въведе критериите си за търсене. Огледа редовете с резултати и видя „История: Александрия (древна)“, а до нея — поредица от цифри, които я насочваха към ниво 4, ред 25–63. Върна се до плексигласа, видя как да стигне до мястото и се обърна да тръгне нататък.

Мина през две нива с галерии, стигна до четвъртото ниво на читалнята и се приближи към ред 25, където по-голямата колекция от древната история на Средиземноморието започваше да се фокусира

върху самата Александрия. Книгите стояха на рафтовете си на малко по-големи купчини от тези, край които бе минала. Всъщност тези рафтове повече приличаха на това, което можеше да се очаква от библиотека, и контрастът биеше на очи. Емили осъзна, че останалата част от читалнята въпреки великолепието си изглежда тъжна и призрачна. Една от най-зрелищните библиотеки на Земята, но в по-голямата си част празна — сякаш показваше на света волята и желанието на потенциала си за учене, без все още да е разбрала какво иска да каже.

Тя тръгна между дългите редове, като оглеждаше страничните надписи на книги на френски, английски, испански, руски, немски, арабски. „Бог да ми е на помощ, ако е на арабски“ — помисли си. Можеше да се оправи с повечето романски езици, както и с традиционните гръцки и латински. Можеше дори да разбере достатъчно даже от славянските азбуки. Но арабският се намираще далеч нагоре на дървото на световните езици — толкова високо, колкото никога не беше дръзвала да се изкачи.

Когато стигна до петия и последен рафт на ред 63, последния ред от указанията, вече предчувстваше, че няма да намери нищо. Последната купчина книги бе посветена на годините на упадъка на града, но нито в техните заглавия, нито в заглавията на тези преди тях имаше нещо общо със стъкло. „Сякаш би могло да има“ — помисли си.

Изправи се и се отправи към излъскания парапет на балкона, който артистично отделяше нейното ниво от долното. Май разсъждаваше в погрешна посока. Стъклото, колкото и далеч в историята да датираше появата му, открай време е свързано по-скоро с модерността. Може би изобщо не трябваше да търси в историята. Модерно стъкло? Стъкларство? Стъкларски технологии? Емили пак се насочи към един от компютърните терминали, които се намираха на всеки няколко крачки. Въведе нови критерии за търсене в стандартния интерфейс и след няколко минути видя упътванията към „Материали, съвременни: стъкло“, след което се запъти към друг стилизиран кът на комплекса.

Бърз оглед на рафтовете я изправи срещу обратната страна на проблема, който бе срещнала при оглеждането на историческата литература: тук всички книги бяха за стъкло, но нямаше нищо,

свързано с Александрия или с библиотеката. Различни причини за разочарование, но резултатът — един и същ.

„Мисли, професоре!“

Едва не го изрече на глас, сякаш само със силата на агресивното си упорстване беше в състояние да се застави да открие пътеката, която трябваше да следва.

„Стъкло, пясък, светлина... какво, за бога, би трябвало да означава?“

„Мисли творчески.“ Може би решението бе не в намирането на един или друг термин, а в комбинацията им. Всички знаеха, че стъклото се изработва от пясък. С това се изчерпваха познанията на Емили за изкуството на стъklarството. Светлина... светлината също бе сред понятията. Светлината очевидно преминаваше през стъклото.

Емили затвори очи в опит да стигне до прозрение чрез творческо комбиниране на думите.

„Дали наследството на Птолемей не е някакъв процес? Превръщането на египетските пясъци в стъкло? Пропускане на светлината?“ Това бе преувеличаване, но все пак е по-добро от нищо. Тя отново се запъти към рафтовете с историята, този път решена да намери всеки том, в който ставаше дума за Птолемей. „Но кой Птолемей?“ Още докато вървеше, Емили знаеше, че възможностите са прекалено много, за да доведат до нещо. На египетския трон са се изредили един след друг петнайсет царе на име Птолемей и имаше поне два пъти повече генерали, принцове, владетели и командири, носили царственото име по време на династията. Всеки от тях имаше история. И Емили беше сигурна, че на всеки е посветена поне малка колекция от книги.

„Това няма да ме доведе доникъде.“

Спря, преди да се е изкачила обратно до четвъртото ниво, и отстъпи настрана през площадката към една от групичките столове, разпръснати из библиотеката. Нямахме смисъл да тича напред-назад между лавиците при всяко хрумване. Трябваше да седне, да помисли и да реши какво точно се очаква да потърси.

Седна облегната възможно най-назад на един твърд стол със сиво-синкава дамска и остави слънчевата светлина отгоре да отвлече вниманието ѝ от гледките наоколо. Пак затвори очи и се опита да се съсредоточи.

„Уликите в Оксфорд бяха измамни — напомни си тя. — Езикът им беше точен и целеше да заблуди четящия при първо четене.“ Извади телефона си и за стотен път се взря в снимката от църквата.

„Наследството на Птолемей“ — каза си и отново си припомни думите на Уекслър какво означава „наследство“: нещо, което човек притежава сега, а не нещо изчезнало. Това напътствие я беше довело тук. Вероятно трябваше още веднъж да го последва, да промени подхода си. Вместо да обикаля из библиотеката и да търси нещо, в което има важен елемент от наследството на царя, трябваше да започне от предположението, че това е неговото наследство. „В момента седя в него“ — помисли си, отвори очи и за сетен път огледа сцената. „Какво има тук, на това място, и то свързва трите понятия?“

На съседен компютърен терминал една жена тракаше по клавиатурата си и от малките слушалки в ушите ѝ се носеше музика. Емили не можеше да е сигурна, но жената май тихичко пригласяше. Музика, тананикане, печатане, щракане на компютър — жената, изглежда, беше седнала на това бюро, на този компютър, в този момент специално, за да разсее Емили.

Емили затвори очи и облегна глава назад на стола, остави слънчевата светлина да покрие лицето ѝ и да успокои кръвта ѝ.

И тогава я осени прозрението.

„Слънчева светлина.“ Светлина, която се изливаше от горе надолу. Имаше само един начин, по който е възможно това да се случи. Очите на Емили рязко се отвориха.

„Стъкло.“ Огромният наклонен таван представляваше великолепа мрежа от стъклени панели, пропускащи египетското слънце. Всеки от тях бе обхванат в гранитен алков и всички те създаваха пресичаща се мрежа от панели, които превръщаха златистожълтата светлина в мекото сиво, което изпълваше библиотеката отдолу.

Емили се изправи на стола си. „Стъкло, пясък, светлина.“ Отново погледна към екрана на блекбърито си и изображението изведнъж ѝ се стори различно. Ново. Имаше нещо, което преди това не беше забелязала: форма. Който и да е надраскал съобщението в дървената преграда на олтара в Оксфорд, не е написал трите думи една до друга. Бяха издълбани в дървото вертикално. Думата „стъкло“ не се намираще до другите, а над тях.

СТЪКЛО
ПЯСЪК
СВЕТЛИНА

Емили отново погледна към наклонения таван високо над главата си. Тук, в средата на наследството на Птолемей, стъклото се издигаше над всичко.

Възможно ли бе тези думи да са карта? Общ план, който Емили трябваше да последва?

Върхът на библиотеката е от стъкло. Тя е построена на египетски пясък. Емили погледна към снимката.

„Под пясъка, светлина.

Трябва да слеза на сутерена.“

ГЛАВА 56

11:00 ч.

Още докато слизаше по едно стълбище след друго и от време на време свиваше сред лавиците, за да не привлече с целеустремената си походка вниманието на малкото дежурни уредници и други служители, Емили почувства как увереността ѝ нараства. Трите думи на снимките ѝ представляваха план, който ѝ казваше да се придвижи към тази част от сградата, която се намираше под пясъка, под надземното ниво. Там щеше да открие „светлината“, която се намираше под другите две думи в нишката — сигурна беше. Както всеки историк знаеше, светлината беше символ на истината в почти всички култури.

„Истината лежи под тези стени.“

С приближаването към най-долното ниво ускори крачка. То приличаше на всички други: групички бюра, компютри и маси на осветената от слънцето най-долна площадка, с много редици осветени лавици, които преминаваха в редовете зад горния етаж.

Емили отстъпи настрани от стълбището, приближи се към рафтовете и се запъти право към стената в задния край на редиците им. Тук всичко беше по-тъмно — само изкуствените вградени лампички осветяваха мрака под единайсет етажа съвременен дизайн.

Тя стигна до стената, варосана и чиста. Целостта на дългата едноцветна фасада беше нарушена само на две места от поредица портрети и постери и от три двойни дървени врати: по една във всеки от двата края и една в средата. Тя импулсивно се отправи към вратата отляво. Опита се да натисне дръжката. „Заклучена.“

Миг по-късно беше до вратите в центъра. Изглеждаха същите като първите и също бяха здраво заключени. Сигурността на Емили обаче не изчезна. Въпреки двата неуспеха беше убедена, че е на вярната следа.

Приближи се към третата врата. Сърцето ѝ препускаше лудо.

Знакът, който търсеше, я чакаше там.

В горния ъгъл на вратата, надраскан грубо в лака и дървото, се намираше символът, който бе запаметила до последната подробност,

двете гръцки букви, заобиколени от пицната си рамка. Символът на библиотеката. Емили си позволи само един кратък миг за уверена усмивка, след което сложи ръка върху дръжката на третата двойка затворени врати.

Този път вратата се отвори.

ГЛАВА 57

По същото време — Нортфийлд, Минесота, 03:00 ч. централно стандартно време

Тримата мъже бяха преобърнали всяка повърхност в къщичката до колежа „Карлтън“, наета от доктор Емили Уес. Бяха разрязали с нож възглавниците на дивана, бяха оголили леглата до пружините. Бяха раздрали килимите на пода, бяха смъкнали дори тапетите от стените, за да проверят дали отдолу няма тайни скривалища. Всички търсения, предприети от Приятелите, биваха щателни, така че когато Секретарят заповядаше „пълно“ претърсване, това означаваше да обърнат мястото с главата надолу, да го разпердушният чак до дъските, ако се наложи.

Приятелите бяха изпълнили инструкциите, но търсенето се оказа безполезно. В дома на Емили Уес нямаше нищо — нито един предмет, който да издава връзка с библиотеката, с Обществото или с Пазителя. Само лична библиотека с обичайните четива за преподавател в колеж, които представляваха интерес единствено дотолкова, доколкото издаваха очевидната любов на Емили Уес към Оксфордския университет — учебното заведение, в което бе завършила специализацията си. Почти три рафта от библиотеката в дневната ѝ бяха запълнени с книги за историята, архитектурата и културата му.

Както гласяха инструкциите, мъжете бяха извадили харддиска от компютъра на Уес и бяха прибрали всички книги от библиотеката ѝ. Ако някъде имаше нещо скрито, щяха да го открият под сините светлини на сателитната им станция в Минеаполис.

И тримата се надяваха претърсването да доведе до нещо. За Секретаря липсата на новини не беше добра новина.

Един от мъжете отвори телефона си и натисна бутона за набиране. След миг се свърза. Нито той, нито събеседникът му се идентифицираха.

— Свършихте ли? — гласеше въпросът от другия край на линията.

— Да. Не открихме нищо. Къщата изглежда чиста. Книгите и компютърът ѝ ще са в лабораторията до час.

Мъжът погледна към опустошението, което доскоро беше домът на Емили Уес, убеден, че не са пропуснали нищо.

Отново насочи вниманието си към телефона.

— А вие... на място ли сте? — попита той.

— Току-що пристигнахме пред дома му — отговори гласът от другия край на линията.

— Добре — каза той. — Когато получите каквото искате от годеника, веднага съобщете.

— Разбира се.

С тези думи прекратиха разговора.

В Чикаго двамата Приятели си придадоха професионален вид, докато месинговите врати на асансьора се отваряха на четвъртия етаж на жилищна сграда в центъра на града. Няколко крачки, и се озоваха пред вратата с табелка 401. Ръководещият операцията почука.

— Фамилията му? — попита едва чуто партньорът му. По време на предстоящото „интервю“ трябваше да се държи като професионалист. — Напомни ми, как му е фамилията?

— Торънс — отговори другият мъж. — Името на обекта е Майкъл Торънс.

ГЛАВА 58

11:05 ч.

Емили бутна дървената врата, която се завъртя на добре смазаните си панти. Отвъд бялата стена на най-долния етаж с рафтове в библиотеката пред очите ѝ се разкри съвсем различна сцена: дълга рампа, която се спускаше още по-надолу в недрата на сградата, тъмносиви каменни стени, светлина, която внезапно се превръщаше в трепкащо неоново синьо на флуоресцентни дълги лампи вместо в топлото сияние от вдлъбнати поставки от предназначенията за посетители места зад гърба ѝ. Нямаше никакви табели, никакви украси — само килими в кремаво и бледосиньо, които свършваха с метален обков точно пред вратата. Подът беше от гол бетон, вече белязан с дългите криволичещи линии на колелата на транспортните колички, които редовно минават по него.

Очевидно е вход към работещата подземна част на блестящата Библиотека Александрина. Запромъква се по коридора в комплекса от галерии и стаи, към които той водеше, и нямаше как да не изпита чувството, че точно тук се извършва истинската работа на водещия научен център на Средиземноморието.

Докато вървеше по главния коридор, от дясната ѝ страна се появи първият вход към свързани помежду си поредици от стаи и кабинети. Предпазливо надникна в малката стая — искаше да се увери, че е празна, преди да мине през отворената врата и да предостави на някого възможност да я види. За щастие в стаята нямаше никого, както и в тази след нея, и Емили безпрепятствено продължи да слиза по наклонения надолу коридор. Подходящият за студио дизайн на помещенията в читалнята отгоре сега отстъпи място на стари метални рафтове, боядисани в индустриално зелено, каквото се срещаше по цял свят, превити под тежестта на книги и вестници, които бяха по-скоро натрупани, отколкото подредени върху тях.

От време на време обаче чуваше звуци на дейност, които ѝ напомняха, че това е работно място и не е сама, колкото и пусти да изглеждаха много от кабинетите и стаите. Емили чу приглушени

гласове от следващата стая до коридора и се постара да стъпва леко, докато минаваше оттам. Приблужи лявото си око до прозорчето на вратата и съзря нещо, което ѝ заприлича на обикновена работна среща — колеги, които преглеждаха документи и пишеха на блеснали компютърни терминали.

Преди някой да я зърне, тя дръпна глава и продължи нататък. При други обстоятелства нищо нямаше да ѝ достави по-голямо удоволствие от професионална среща с хората, които видя, но сега не биваше да рискува. Тази част очевидно не бе за посетители и тя бе тук неканена. Всеки служител, който стриктно се придържаше към протокола, щеше да я изпрати до вратата в мига, в който влезеше, а тя не можеше да си позволи да я изгонят от тези помещения.

„Тук е отговорът — каза си Емили. — Светлина. Истина. Това, което трябва да намеря, каквото и да е то.“

Тя продължи по коридора и стигна до края, като оглеждаше повърхности, врати, рафтове и всичко, което успяваше да забележи, в търсене на някакъв знак за целта си.

Тук обаче почти всички врати бяха само номерирани или нямаха дори и номера. Имаше обаче и такива с табели, които започваха с „доктор“ или „професор“. Емили изпита известна утеха от факта, че международният език на учените в Египет е английският. Паметта ѝ я върна към един следобед в детството, когато седеше в кабинета по френски в гимназията в Лоугън, Охайо, а учителката ѝ гордо бе настояла пред учениците си, че световният език е френски, истинският, буквален „лингва франка“ по цял свят. Тогава успя да ги убеди и Емили продължи да изучава езика години наред. Но светът очевидно се бе променил.

Коридорът свърши с рязък завой надясно, където започна друг. Емили продължи да слиза във все по-слабо осветената подземна част на библиотеката. В този коридор имаше още кабинети, а той се разделяше на три други, по-къси коридори наляво. Системата образуваше мрежа от разклонени коридори, свързани като огромна обърната обратно буква Е. Чуеше ли звук, Емили се сгушваше зад ъгъла на някой рафт или се шмугваше в най-близката празна стая, но продължаваше бавно да се движи, напрягаше очи, за да огледа комплекса, и избягваше обхвата на учудващо малкото охранителни камери в подземната част.

„Под пясъка, светлина.“ Очевидно всяка светлина, която откриеше тук, нямаше да идва от слънцето, а освен това не вярваше, че ужасните флуоресцентни лампи, които трепкаха над нея, са достатъчни, за да ѝ дадат озаряващото откритие, което търсеше. „Трябва да е символ или изображение. Фигура вместо обстоятелство. Кое символизира светлината?“

Колкото повече напредваше, толкова по-стари изглеждаха стените около нея. Отначало бяха бетонни, но сега... от камък ли бяха? Ако не, тухлите се доближаваха значително до камъка. Ръбовете на всяка от дългите правоъгълни плочи изглеждаха остарели, леко захабени.

„Възможно ли е да са построили всичко това върху останките от по-стара сграда?“

Емили се сети, че египетското правителство е искало да построи библиотеката възможно по-близо до мястото на старата библиотека. Египет е територия, в която всяка лопата, забита в земята, изважда на бял свят поне един артефакт. Напълно е възможно не всяка стена тук долу, в недрата на новия комплекс, да е толкова скорошна, колкото тези горе.

Тя зави и се озова на мястото, където се срещаха три странични коридора. Тук рафтовете бяха предимно празни и разкриваха повече от стените отзад. Емили измина краткото разстояние. Всички лампи в тази част бяха угасени, но докато очите ѝ продължаваха да се приспособяват, забеляза графитите по камъка. Стените бяха покрити с надраскани думи и планове. Не нарисувани. Надраскани.

„Надраскани.“

Пулсът на Емили се ускори. И двата досегашни знака, които получи, бяха надраскани — в дървената преграда на църквата на Университетския колеж в Оксфорд и на вратата на читалнята отгоре. За първи път, откакто влезе в подземното ниво, изпита чувството, че може би напредва.

Очите ѝ пребродиха драскулките по стените. Повечето бяха на арабски, но някои бяха на някаква писменост, основана на латинския, която тя не разпозна докрай. Все пак разбра, че повечето са имена. Имена на хора.

Също толкова бързо, колкото бяха дошли, идеите за великата древност изчезнаха и Емили се усмихна, осъзнала какво вижда.

Мислите ѝ се върнаха към Уилис Хол в колежа „Карлтън“, където преди години като студентка последна година с приятели бяха уважили стара и достойна традиция на учебното заведение. Късно през една майска нощ, като работеха на тъмно, за да не привлекат вниманието на вездесъщите патрули в колежа, се изкачиха тайно по кулата от жълти тухли, въоръжени с химикалки, и написаха имената си на старите и общо взето рядко виждани от хора стени. Добавиха драскулките си към стотиците други, които вече бяха там — останки от дългогодишната история на колежа. Беше нещо като ритуал на прехода: да оставиш знака си върху камъка на колежа, преди да се отправиш към очакващото те след завършването. Запреглежда десетките имена, надраскани в камъка на подземния коридор, и осъзна, че трябва да е еквивалентна традиция на египетските строители: да издълбаят имената си в историята, в сградата, която са създали със собствените си ръце, но в която навярно никога повече нямаше да влязат.

Емили пристъпи още по-напред в малкия коридор и се озова пред врата. На нея нямаше никакво име и беше заключена. Два пъти опита бравата, като я натискаше с нарастваща сила, но тя не помръдна. Изпита отчаяние, което я изненада. „Ами ако това, което търся, е тук, а аз не мога да стигна до него?“ Списъкът с имена, издълбани в стената, колкото и несвързани да бяха помежду си, бе увеличил нивото на адреналина ѝ и чувството за очакване. Вратата обаче не поддаваше.

Направи още няколко крачки напред, стигна до края на малка ниша и се обърна, за да може, докато върви обратно, да гледа отсрещната стена. Срещу първата врата имаше втора. На нея също нямаше нито номер, нито табелка с име.

И тогава ги видя. Наскоро надраскани в камъка малки и груби букви на английски. Една-едничка дума.

СВЕТЛИНА

„И така, все пак няма да ми се наложи да дешифрирам знак“ — помисли си Емили. Светлината, която търсеше, беше малко по... очевидна. Прикова взор в думата, сякаш, ако я погледнеше достатъчно напрегнато, щеше да я накара да ѝ разкрие някаква тайна.

„Това е мястото — помисли си — и тази е вратата.“ Сведе поглед към дървената врата пред себе си и докато го правеше, почувства как кожата ѝ изстива.

Сега вратата беше отворена. В рамката ѝ стоеше мъж с прикрита зад черна брада тъмна кожа и черни очи, приковани право в Емили.

ГЛАВА 59

11:35 ч.

Погледът на мъжа се впи в станалото пепеляво лице на Емили. Новопоявилият се бе облечен в традиционен костюм и вратовръзка в два различни оттенъка на светлокафяво. Мургавият му тен се подчертаваше от късата, грижливо подстригана катраненочерна брада. Оредяващата му коса бе със същия забележителен цвят, но смекчена на слепоочията и ушите от леки оттенъци на сиво. Очите му се забиха право в Емили с ужасяваща съсредоточеност.

— Какво искате? — проговори внезапно той. Тонът му изглеждаше още по-твърд поради гърления арабски акцент.

Емили нямаше идея какво да каже. Отговорът ѝ зависеше единствено от това кой е този човек и дали е свързан, или не с разследването ѝ и с думата, надраскана над вратата на кабинета му. Имаше ли нещо общо между него и посланията и знаците, оставени от Арно в библиотеката? Или беше просто служител в библиотеката, случайно попаднал в стаята? Емили нямаше представа откъде да започне.

— Аз... аз съм... — запъна се тя.

Мъжът бавно я огледа от горе до долу, докато тя пелтечеше и накрая млъкна. После отново прикова погледа си право в нейния. Не каза нищо, само чакаше. Дали поради преднамерена уловка, или просто поради грубост, нямаше да я улесни.

„Трябва да мина покрай него. Не мога да го оставя да ме спре.“

Мисълта на Емили препускаше в трескаво търсене на подходящите думи, но единственото, което успя да измисли, беше очевидното извинение. Помъчи се гласът ѝ да прозвучи спокойно:

— Много съжалявам. Мисля, че загубих туристическата си група и се...

— Съжалявам — прекъсна я мъжът. — Много съм зает.

Но продължи да стои в рамката на вратата, без да отмества поглед и на сантиметър от този на Емили. Не вдигна ръка, нито погледна към бюрото си, нито направи някакъв друг жест, който

обикновено би придружавал подобен опит да се измъкне от нежелан разговор. Стоеше абсолютно непоклатим. Отпуснатите му край тялото ръце не трепваха.

Неудобният момент се проточи, сякаш мъжът очакваше нещо повече. После, след, както ѝ се стори, минута неотстъпчивост, той вдигна ръка към бравата.

— Боя се, че ще ви помоля да напуснете, ако нямате какво да кажете.

Очите му отново се впериха в тези на Емили странно, почти умолително. Сетне, без да се церемони, той хвана бравата, влезе обратно в кабинета си и затвори вратата помежду им.

За втори път Емили се озова застанала пред неотбелязаната с нищо врата, сега затворена на сантиметри от лицето ѝ. Сърцето ѝ биеше лудо, но вече не само от страх. Изпълваше я смесица от паника и въодушевление. „Този човек очевидно знае нещо.“ Тя почука на вратата, макар да осъзнаваше, че не знае какво ще каже, когато я отворят.

Не получи възможност да разбере. Вратата си остана заключена.

„Мисли!“ — заповяда си Емили да напегне своя ум. В последните думи на мъжа имаше нещо странно.

„Боя се, че ще ви помоля да напуснете, ако нямате какво да кажете.“

Странни думи, които в объркването на сегашния момент дразнеха ума на Емили. „Ако нямам какво да кажа? Какво очакваше да кажа?“

Огледа се наоколо за напътствие и взорът ѝ отново се прикова в думата, издълбана над вратата. „Светлина.“

Помисли си: „Това парола за пропуск ли е? Както Али Баба и пещерата на четирийсетте разбойници?“

Разтревожена, че каквато и възможност да можеше да ѝ предостави срещата с мъжа, ѝ се изплъзва, действа импулсивно:

— Светлина! — оповести тя и думата високо отекна в малкия коридор.

Нищо. Вратата остана здраво заключена; единствените звуци, които чуваше Емили, бяха ехото на собствения ѝ глас. Очевидно този прост отговор се бе оказал прекалено прост. Моделът на търсене на

очевидни решения към нишките на Арно очевидно се бе изчерпал. Трябваше да се досети!

„Е, сега какво, по дяволите, трябва да кажа?“

Освен надрасканата дума на стената единственото средство, с което разполагаше, беше чантата ѝ, пълна с документи от Оксфорд. Извади двете писма на Арно и страницата с указания. Прехвърли ги през пръстите си и бързо огледа ръкописния текст, а после се застави да забави темпото и да види дали там няма нещо, което да ѝ помогне. Писмата обаче не ѝ разкриха нищо, което да ѝ се стори важно. Текстовете я бяха отвели до Оксфорд и до малкия надпис в църквата, но не посочваха какво трябва да направи тук. Поне на пръв поглед не разкриваха нищо. Но това, осъзна тя, навярно е било намерението на Арно.

Връзката с Оксфорд събуди спомен и Емили запрелиства страниците, докато намери тази, която за първи път я накара да възприеме пътуването си като мисия — страницата с малкия символ, неин пътепоказател и в двата града, заедно с трите нишки, които бе принудена да разгадае. Отгоре на страницата беше краткият надпис: *Две за Оксфорд и една след това.*

„Какво каза Кайл?“ — запита се Емили и се замисли за коментарите, които бе направил асистентът на Уекслър, докато седяха заедно в стаите на професора в колежа. „Идват три твърдения, по-нататък на страницата. Спокойно можем да предположим, че две от тях се отнасят за места тук в университета, а едно — за някъде другаде.“ Когато споменът се върна, Емили изпита огромно възхищение от младежа, с когото се запозна в Оксфорд. Ако предчувствието ѝ се оказеше вярно, щеше да е третият път, в който Кайл ѝ помагаше в момент на разочарование.

Емили огледа страницата по-надолу, под символа, към трите твърдения, които Холмстранд бе написал, за да привлече вниманието ѝ. Първите две ѝ бяха познати и вече бяха доказали важността си. Под тях се намираще третата и последна нишка на Арно.

Петнайсет, ако е до сутринта.

Тези думи не означаваха нищо за Емили, но точно в този миг тя не търсеше смисъл. Търсеше само какво да каже.

Отново погледна към вратата и с възможно най-твърд глас изрече безсмислената фраза през нея, към кабинета от другата страна:

— Петнайсет, ако е до сутринта.

Измина един безкраен миг, през който всяка надежда на Емили сякаш изчезна, а от тъмнината изплуваха всички съмнения. „Ами ако това не са правилните думи?“ Беше последната нишка, с която разполагаше.

После се чу щракване.

Погледът ѝ се стрелна надолу към бравата и забеляза как тя бавно, със скърцане се обърна наляво, спря и застина. Вратата внезапно се отвори. Мъжът стоеше на прага със същия непоколебим вид като първия път и очите му отново бяха приковани в нейните. Без да отмества поглед от нея, проговори:

— Влезте.

ГЛАВА 60

11:40 ч. сутринта

Джейсън и партньорът му следваха мишената си от удобно разстояние, вървяха след нея коридор по коридор и спираха, когато тя се шмугваше в празни стаи и кабинети. Жената бе неимоверно отдадена на мисията си. Странното беше само, че май не беше наясно къде се намира това, което търси. Приятелите знаеха за целта ѝ много повече от нея, при все че самоличността на целта ѝ им беше неясна допреди броени минути.

Самоличността на Библиотекаря, когото се опитваше да открие Емили Уес, им стана ясна в мига, в който я видяха да влиза в подземния комплекс. От четиримата кандидати, които Съветът беше преценил като възможни Библиотекари в града, трима работеха в горните кабинети на Библиотека Александрина. Само един работеше в недрата ѝ. Докато нишките, които Пазителят бе оставил на Емили Уес, я привличаха все по-навътре и по-навътре в подземията на сградата, Джейсън стесни кръга на възможностите и откри мишената си.

„Антун е“ — съобщи той на целия екип чрез есемес, настроен за групово изпращане. В коридорите на подземията, с техните каменни стени и твърди подове, не можеше да рискува Уес да дочуе гласа му дори като шепот.

Приятелите, разпръснати из сградата, мигновено разбраха какво означава съобщението от две думи и започнаха да се преразпределят. Човекът, който следеше Антун, се отдръпна от мястото си: сега, когато знаеха, че Антун е мишената, не желаеха да са прекалено близо. Не беше нужно да подплашват Библиотекаря, а камо ли Емили Уес. Джейсън и партньорът му продължиха да я следят отдалеч.

Единствената им грижа беше да не ги забележат нито Уес, нито човекът, с когото тя щеше да се срещне. Приятелите не споделяха очевидния ѝ страх да не я зърне някой друг по коридорите. При кацането им в Египет ги очакваха фалшиви карти за достъп и фалшиви значки и ги носеха, закачени на реверите си. Сивите им костюми изглеждаха не на място сред туристите и студентите горе, но в

подземието, в което се вършеше същинската работа, им бяха доста полезни. Всеки въпросителен поглед щеше да зърне двама специалисти по технологиите, оглеждащи библиотеката за съдържанието и състоянието на скенерите и оптичните устройства, каквито имаше много. Видът им отговаряше на образа, а и Приятелите притежаваха богат опит в убедителното представяне на ролите си.

След няколко минути търсене и оглеждане мишената спря пред една врата. Там нещо бе привлякло вниманието ѝ. Джейсън направи знак на партньора си и двамата заеха позиция в ъгъла, където покъсият коридор се срещаше с по-дългата галерия. В тъмнината мястото бе идеално за наблюдение, без самите тях да ги видят.

Щом вратата се отвори и мъжът застана на прага, Джейсън се задейства мигновено: извади телефона си, тихо щракна снимка на мъжа и с натискане на няколко бутона я изпрати на Секретаря.

„Антун“ — помисли си той, потвърждавайки за себе си неговата самоличност. Най-после бяха намерили своя Библиотекар.

Емили Уес обаче очевидно не го познаваше. Последва странна сцена със затваряне на вратата, доктор Уес заразгръща някакви листове и си заговори сама, след което вратата отново се отвори. Мургавият Антун, на външен вид уважаван служител на библиотеката, отправи студен поглед към Уес.

— Влезте.

Джейсън знаеше, че е време да действа. Уес влезе в кабинета, Антун затвори вратата след нея, а Джейсън се приближи и извади от джоба си малко дигитално устройство. Безшумно прикрепи специалния микрофон към касата на вратата и пъкна в ухото си слушалка. Докосна с пръст поредица от бутони на дисплея и нагласи микрофона на оптимални настройки. Устройството изпълняваше идеално функциите си и Джейсън можеше да чува през вратата така, сякаш изобщо я нямаше.

Натисна още няколко бутона и устройството започна да изпраща дигитализирания разговор през късообхватна мрежа. Вторият Приятел, вече извадил и включил миниатюрното, побиращо се на дланта му компютърче, прихвана сигнала и го препрати към кабинета на Секретаря.

Докато Библиотекаря и Уес разговаряха в кабинета, думите им безпрепятствено летяха през огромната мрежа на дигиталното

пространство, предаваха се с кристална яснота от двата малки говорителя в офис в Ню Йорк милисекунди след изричането.

Секретарят седеше зад дъбовото си бюро и слушаше всяка дума.

ГЛАВА 61

11:45 ч.

— Влезте.

Мъжът изрече думите бавно — смесица от заповед и колебание. Планът, задействан от Пазителя, бе в критичната си фаза и работата, извършена, за да подготви Емили Уес за ролята ѝ — по-голямата част от която бе реализирана, без Уес дори да подозира за това — приближаваше кулминацията си.

Той отстъпи настрана и Емили влезе в кабинета от бетон и тухли, без прозорци. След нея мъжът затвори вратата и пусна малко резе.

— Моля, седнете.

Посочи ѝ дървен стол в ъгъла — единствената повърхност в кабинета, която не бе покрита с купища листове, книги, папки и компютърно оборудване. Това беше кабинет, в който се работеше сериозно.

Емили седна. Мъжът се отправи към бюрото си, седна на въртящ се стол, който изскърца, и се обърна с лице към нея. Държеше ръцете си на коленете и се взираше в посетителката, без да продума.

Най-накрая Емили наруши мълчанието:

— Казвам се...

— Знам как се казвате, доктор Уес.

Звукът на собственото ѝ име стресна Емили. Човекът от самото начало е знаел коя е.

— Не разбирам — отговори тя. — Щом вече знаете коя съм, защо не ме пуснахте първия път когато почуках? Защо ми зададохте всичките странни въпроси пред вратата си?

Погледът на мъжа не трепна.

— Ние не действаме по този начин. Нашата работа се основава на... доверие. Трябваше да бъда абсолютно сигурен, че мога да ви се доверя.

Зад думите му Емили долови смесица от убеденост и облекчение.

— Не разбирам — повтори Емили. — Какво ви накара да решите, че можете да ми се доверите?

— Защото — отговори мъжът — знаехте името ми.

— Името ви ли?

— Петнайсет, ако е до сутринта — посочи събеседникът ѝ към самия себе си. — В плът.

Тгълчето на устата му трепна в нещо почти като усмивка.

Откровението обаче не намали подозренията на Емили и тя продължи да седи неподвижно.

— Съжалявам, доктор Уес — продължи мъжът, усетил задръжките ѝ.

Беше важно, критично Емили Уес да разбере какъв е залогът. Той трябваше да ѝ помогне.

— Това, разбира се, не е истинското ми име — обясни той. — Казвам се Атанасий, макар че колегите ми тук ме познават като доктор Антун.

В гласа му имаше искреност и очевидната му прямота леко поуспокои нервите на Емили.

— А фразата „петнайсет, ако е до сутринта“? — попита тя.

— Така се наричаме. Нещо като знак за идентификация. Прост начин да говорим един за друг, без да разкриваме истинската си самоличност.

Той млъкна и зачака на лицето на Емили да се появи признак на разбиране. Тя обаче си остана все така обърквана и подозрителна.

Този път Атанасий стана, осъзнал, че трябва да направи нещо повече, за да спечели доверието на Емили. Направи една-единствена крачка през малкия кабинет, отвори шкаф с папки и извади невзрачен лист, пхнат там сред безброй други.

— Това пристигна миналата седмица — оповести той и подаде листа на Емили.

На него тя видя кратка, написана на ръка бележка: „Доктор Емили Уес трябва да пристигне скоро. Ако знае какво да каже, кажи ѝ това, което трябва да узнае“.

Емили почувства как гърлото ѝ се свива. Почеркът беше на Арно Холмстранд, същият като от писмата в чантата ѝ. Дори ръждивочервеникавото мастило беше същото.

Атанасий Антун се върна на мястото си.

— И така, какво е то, доктор Уес?

Емили отправи поглед към него.

— Кое какво е?

— Какво е това, което трябва да узнаете?

Внезапното преминаване на разговора във въпроси и отговори я завари неподготвена.

— Какво трябва да узная ли? Всичко. Абсолютно всичко. През последните двайсет и четири часа буквално прекосих света, като знаех само, че търся изчезналата Александрийска библиотека и...

Тя зарови в чантата си, извади писмата на Арно и погледна към първото.

— И това „общество, което я придружава“.

Погледна към мъжа насреща.

— Да заключа ли, че сте член на това Общество?

Реши, че спокойно може да свали картите на масата и да изпита събеседника си за малкото подробности, с които бе запозната.

Атанасий направи пауза. При нормални обстоятелства никой Библиотекар никога не би говорил за ролята си, за Обществото или за библиотеката. В хода на историята мнозина бяха предпочитали затворничество и дори смърт, отколкото да разкрият ролята си в благородното начинание. Но инструкциите на Пазителя бяха ясни. Емили Уес бе избрана за определена роля и трябваше да узнае истината, дори и ако с предоставянето на това знание той трябваше да наруши протокол, действал векове.

— Да — отговори най-после той съвсем искрено. — Но трябва да ви поправа, доктор Уес. Библиотеката, която търсите, не е изчезнала.

Замълча за момент, за да даде на Емили време да възприеме думите му.

— Тя е скрита.

Емили незабавно се втурна по следата.

— Значи Арно я е открил — каза тя — и двамата работите заедно, за да запазите съществуването ѝ в тайна?

— Не точно — размърда се неспокойно на стола си Атанасий. Уес наистина не разбираше ситуацията. — Нямаше нужда да я откриваме, защото тя никога не е изчезвала. Винаги е била скрита и за нея са се грижили. Преднамерено.

Емили осмисли разкритието. Изглежда, Кайл за сетен път се бе оказал прав.

— Откога?

— *Винаги* — подчерта Атанасий. — Митът, че библиотеката е унищожена или загубена, винаги ни е бил от полза. Но тя не е мъртва и никога не е била. Тя е жива и активна. Точно както библиотеката на горния етаж, нашата колекция постоянно расте.

Емили не сваляше очи от Атанасий, но умът ѝ се бе отправил в друга посока — назад през историята, към легендите и митовете, документите и откритията. Теориите, които бе обсъждала с Кайл и Уекслър, сега се превърнаха в смразяваща действителност. В света, такъв, какъвто го познаваше до днес, никой не знаеше какво се е случило с Александрийската библиотека. Всички бяха единомисленици, че е изчезнала. Всички знаеха, че е загубена, при това от векове.

Всички... освен мъжа, седнал пред нея, и групата, от която беше част.

— Нашата роля — продължи Атанасий — е да се погрижим да остане жива. Обществото съществува, за да се погрижи библиотеката да остане такава, каквата винаги е била: най-голямата съкровищница от знания в историята, с определена цел, която трябва да изпълнява в хода на събитията в живота на човечеството.

Мисълта на Емили се върна обратно към настоящето и към въпроса, който я изгаряше най-силно.

— Значи знаете къде се намира?

Тя се приведе напред в жадно очакване на отговора. Когато го чу, установи, че съвсем не е този, който очакваше.

— Не — отговори Атанасий, подготвен за разочарованието, което видя изписано на лицето на Емили. — Никой от нас не знае къде е разположена библиотеката. Винаги е била най-строго пазената тайна на Обществото ни — тайна дори за нас, които работим в редиците му. Само двама души знаят местонахождението ѝ — продължи той и се поправи: — или знаеха. И двамата бяха убити миналата седмица.

Емили почувства как нещо в гърдите ѝ се свива. Изведнъж си спомни Арно Холмстранд, убит в кабинета му. Нима е имало второ убийство, още смърт? Мащабът на това, в което се забъркваше, се разширяваше драстично.

И все пак, колкото и невъобразимо сериозна да бе тази история, дори въпреки факта, че част от нея включваше две скорошни убийства, любопитството на Емили надви страха ѝ. Един момент, ключов момент, се откри сред думите на Атанасий и въпросът се изтърколи от устата на Емили.

— Кажете ми как действа — попита тя и се постара Антун да забележи колко искрена и нетърпелива е молбата ѝ. — Как се поддържа скрита библиотека?

ГЛАВА 62

11:55 ч.

Атанасий се облегна назад на офис стола си. Щом се налагаше да разкаже историята, трябваше да я пресъздаде внимателно и пълно. От над трийсет и пет години беше Библиотекар, член на Обществото; беше отдал на службата и работата си в него най-продуктивната част от живота си. Емили Уес бе узнала за съществуването на библиотеката едва преди няколко минути, а ето че цялото ѝ бъдеще зависеше от нея. Начинът, по който Атанасий щеше да ѝ съобщи за работата си и да я привлече в лоното на Обществото, бе жизненоважен.

— По отношение на нашата работа въпросът „как“ — започна той — идва след въпросите „кой“ и „защо“. Пълното ни име е Обществото на александрийските библиотекари. От петнайсет века ролята ни е една и съща: да поддържаме архива на библиотеката от минало знание и постоянно да го допълваме с нов материал. На горния етаж — махна с ръка към огромната институция над главите им — се гордеят, че архивът им датира от 1996 година. Нашият обаче датира от... ами, да кажем, от доста по-отдавна.

— От времето на Птолемей Втори — предположи Емили, като си помисли за прославения основател на първоначалната библиотека.

— Не, доктор Уес. От много, много по-отдавна. Библиотеката може и да е била основана по това време, но е събирала информация, документи и записи, създадени векове по-рано. В колекцията си разполагаме с архиви, датиращи отпреди хиляди години — архиви, свързани с някои култури, до самото начало на писаната им история. Цар Птолемей е имал виждане за хората — че човек трябва да живее според истината и с достъп до цялата истина от всички епохи. Винаги сме се опитвали да поддържаме именно това.

Докато Атанасий говореше, Емили почувства как от него и от думите му се излъчва усещане за благородство, странно допълващо атмосферата на смърт, която, както ѝ напомняха същите тези думи, я бе довела тук. Първоначалният проект за Александрийската библиотека е

основан на висши принципи. Работата по продължаването му изглеждаше също тъй достойна.

— Средновековието може и да е останало в миналото — продължи Атанасий, — но най-мрачното все още предстои и ще се случи в мига, в който очите ни се затворят за миналото. По времето на Птолемей хората наричали проекта му „нова зора“ — извисяването на мъдростта от хаоса, подредбата и достъпността на знанието. Но новата зора невинаги е добре дошла. Вие сте историк, нали, доктор Уес?

Емили кимна.

— Значи добре познавате превратностите на историята. Племената се сражават едни срещу други, една нация се сражава с друга. Една идеология се стреми да подчини друга идеология.

Емили добре познаваше моделите на човешката история. Точно това я очароваше в областта на историята, макар че постоянните конфликти изграждаха доста депресираща картина за състоянието на човешкия род. „Назови две култури, които съжителстват мирно — често се шегуваше тя. — А после дай на историка няколко века, и той ще ти покаже две воюващи култури. При това говорим за оптималната статистика. В твърде много от случаите времето преди сблъсъка се измерва в десетилетия, а не във векове.“

— Между изгрева на християнското антиезичество през четвърти и пети век — продължи Атанасий — и възникването на исляма и настъплението на армиите му през шести век климатът, в който е съществувала нашата библиотека, е започнал да става несигурен. Познанието, което притежаваме, материалите, които сме събрали, са се превърнали или в обект на завист, или в анатема за прекалено много култури и сили. Знаели сме, че оставена пред погледа на света на известно местонахождение, самата библиотека никога няма да е на сигурно място — а светът никога няма да е в безопасност от събраното в нея знание. Трябва да си спомните, доктор Уес, че библиотеката съдържа не само литература. В нея има...

— Военна информация — прекъсна го Емили. — Политически материали, информация за държави и правителства — продължи да изброява нещата, които един цар би искал да има на свое разположение. Струваше й се невъзможно, че това, което обсъждаха, е истина.

— Научни постижения, технологически проучвания — продължи списъка Атанасий. — Този вид информация е... опасна.

Думата накара Емили да се наведе напред. Не се чувстваше в позиция да съди Антун, но последните му думи засягаха тема, която я вълнуваше.

— Предполагам, имате предвид застрашителна — каза тя. — Сама по себе си информацията не е опасна — опасно е само онова, което правим с нея.

В миналото я обвиняваха в младежка наивност, задето настояваше за въпросното разграничение, но то наистина бе важно за нея.

— Имам предвид опасна — повтори Атанасий и лицето му се изопна. — Едно е заплахата. Друго е истинска опасност. Информацията не е просто романтична идея. Истинската информация може да се окаже опасна.

Емили се почувства — и изглеждаше — неловко. Интелектуалците бяха спорили по въпроса от векове и никога нямаше да спрат. Това, което знаем ли е опасно, или онова, което можем да направим с информацията? С Майкъл бяха обсъждали въпроса безброй пъти, повече, отколкото можеше да си спомни. Той подходеше към него по начин, който наричаше „по-закрилнически, защитен“ от нейния, убеден, че в самата информация се крие сила, а хората правят това, което правят, *поради* знанието, което притежават. Ситуацията не беше „или — или“. „Злите хора не са в състояние да вършат големи злини без инструментите си“ — беше й подчертавал той неведнъж. Емили обаче не смяташе така. Не беше толкова убедена, че е полезно да не предаваш информация — повече вярваше в опасностите на потискането, жестокостта и доминирането, до които по традиция водеше цензурирането.

Щеше да го прекъсне, да отбележи идеологическия си аргумент за разликата между знание и действие, но Атанасий я изпревари.

— Помислете си за съвременната история. Представете си, че подробностите за създаването, пренасянето и активирането на атомните устройства бяха обществено достояние през 1944 година, когато три световни сили твърдо бяха решени на всяка цена да се унищожат една друга. Бихте ли сметнали такава информация просто за застрашителна, или за истински опасна?

Емили мълчеше. В съзнанието ѝ проблеснаха образите на гъстите облаци над Нагасаки и Хиросима.

— Империи събаряли империи — продължи Атанасий, връщайки се към древността. — Развивали се нови култури, които завладявали и разгромявали древни цивилизации. Какво е щяло да се случи, ако една армия е получила детайлите за военната мощ на всички останали? Ако тайните на едно правителство са станали известни на враговете му, до последната най-незначителна дреболия? До такива дълбини стигало знанието на библиотеката, след като Библиотекарите векове наред размивали границата между събиране на информация и активното ѝ издирване. Библиотекарите не просто записвали и каталогизирали; те разширили ролята си до разузнаване и действие по цял свят. Материалите, с които се сдобили, нямали равни на себе си. Станало съвсем ясно, че знанието е прекалено много, за да съществува на едно място в свят, разтърсван от войни. Библиотекарите трябвало да защитят света от това, което знаели.

Емили слушаше, макар вниманието ѝ да се раздвояваше между страхопочитание и трепет. Дълбоко в стомаха ѝ се затягаше нов възел. Придобиването на знание бе мисия, близка до сърцето ѝ, но скриването му от света — това бе цензуриране, просто под друго име. Въпреки опасностите, споменати от Атанасий, светът прекалено често е бил свидетел на опасностите от цензурата.

— Така главният Библиотекар — продължи Атанасий, — Пазителят на библиотеката взел решение да я скрие. Така е основано нашето Общество. Преходът е извършен в началото на седми век и оттогава не сме спрели да се грижим за библиотеката, още откакто е „изчезнала“ от очите на света. В действителност Александрийската библиотека е преместена в Константинопол. По това време имперският град вече е на няколко века, а в сравнение с Александрия е твърде нов, но се налага като интелектуалното сърце на империята. Преходът навярно е бил неимоверно обемна задача.

В очите на Атанасий се появи разсеяно изражение, докато съзнанието му се опитваше да възпроизведе подобна сцена.

— Милиони свитъци, ръкописи, книги — всички тайно прехвърлени на кораби, които трябвало да преплават Средиземно море и да стигнат до Босфора, а оттам да ги пренесат в нов подземен комплекс, построен да ги подслони.

Въображението на Емили плътно следваше това на Атанасий. С размерите на библиотеката, придобити след толкова векове, флотилията, натоварена с прехвърлянето ѝ, сигурно е била огромна. Тайното ѝ изпращане под покрива на мрака навярно е било почти невъзможно. И все пак, през вековете на писана история, изминали оттогава, Емили никога не бе попадала на материали, в които да се споменава за такъв проект. Историята на Атанасий за преместването на библиотеката бе или чисто и просто лъжа, или разкритие за монументална древна операция под прикритие.

— Колекцията останала в Константинопол някъде докъм средата на шестнайсети век. През следващите десетилетия и столетия непрекъснато се правели опити да я открият, но Обществото успяло да опази тайната, макар и на косъм. Членовете му започнали все повече да се тревожат за риска от изтичане на информация. Нашите служители са хора и са също толкова податливи на подкупи, заплахи и манипулация, колкото и всички останали. Ако някой от тях се поддадал, всички тези векове, прекарани в опазване на тайната, щели да се окажат напразни.

Емили почувства, че разбира накъде клони Атанасий.

— Значи е трябвало да я скриете дори от собствените хора.

— Било решено скриването на библиотеката да отиде едно ниво по-нагоре: да я преместят отново, този път оставяйки местоположението ѝ неизвестно за всички, освен за съвсем малък брой привилегирани индивиди — само двама, които трябвало да живеят далеч един от друг в отдалечени райони на империята. След смъртта на единия знанието къде е библиотеката щяло да остане у другия и той трябвало да избере нов „Втори“. Така местонахождението на колекцията никога нямало да е достояние само на един човек и съответно да се озове в опасност от изчезване, но нямало да е известно и на мнозина, които биха могли да издадат тайната.

„Поне — помисли си Атанасий, без да го казва — така действа системата при нормални обстоятелства. Когато Пазителят разбере, че краят му приближава, а все още няма Втори, трябва да импровизира.“ Тази подробност я премълча. Ус все още не бе готова за това допълнение към историята.

— В края на шестнайсети век лабиринтът от тунели под някогашния императорски палат на Византия, дом на библиотеката от

векове, се оказал празен.

ГЛАВА 63

Вашингтон, окръг Колумбия — 05:15 ч. източно стандартно време

(12:15 ч. в Александрия)

Директорът на Тайните служби Брад Уайтли стоеше в кабинета на вицепрезидента. Вратата беше заключена, а завесите — спуснати. Уайтли вече бе наредил на хората си да изключат устройствата, записващи разговорите в кабинета, и да се погрижат никой да не ги прекъсва. За някои дискусии бе необходимо съсредоточаване, без отвличане на вниманието или наострени уши.

— Не е за вярване, директор Уайтли — каза вицепрезидентът Хайнс. — Наистина ли ще се случи за два дни?

— Да, господин вицепрезидент — отговори Уайтли. — Секретарят по отбраната и неговите висши военни командири са единодушни, че въпросът е свързан с националната сигурност и незабавно трябва да се реши. Президентът ще бъде отстранен от длъжност според постулатите на военния закон, въпреки декларациите за невинност, които не е спрял да прави пред пресата от избухването на скандала насам. Говорим за човек, довел в родината ни чуждестранен враг. Ако не бяха незаконните му дейности, нямаше да си имаме работа с терористи и убийци, нарочили политически фигури в столицата.

— Сигурен ли сте, че има връзка?

— Да, сър. Доказателствата са неоспорими. Военните успяха да свържат убийствата пряко с територията на Афганистан чрез муниципии, които могат да бъдат проследени, а материалите, които излязоха на бял свят по повод действията на президента Трейтъм в Саудитска Арабия, не оставят място за съмнение. Със сигурност сте ги видели.

— Разбира се — потвърди Хайнс. Екипът му го държеше в течение на почти постоянния поток документи още от първото изтичане на историята в пресата. Той хвърли озадачен поглед към шефа на Тайните служби. — Каква е процедурата за подобни случаи?

— попита той. — Има ли указания за арестуване на президента от военните?

— Не и в качеството му на такъв — отговори Уайтли. — Но генералите са убедени, че обичайният военен закон и съдържанието на Закона за патриотизма са достатъчно основание за ареста, задържането и предявяването на обвинение на всеки индивид, в това число и действащ президент. След като го арестуваме на това основание, привилегиите му автоматично се прекратяват.

— И тогава?

— И тогава идва ред на конституционната верига на наследяването.

Хайнс оцени сериозността на безобидната наглед фраза. В случай на неспособност на президента да изпълнява задълженията си, конституционната верига на наследяването прехвърляше отговорността на вицепрезидента; а ако тази неспособност се окажеше дългосрочна, ще му се прехвърли самият президентски пост.

— Трябва да знаете, господин вицепрезидент — продължи Уайтли, — че секретарят по отбраната Дейвис ви направи цялостно проучване. Във въздуха витаят предателство и измяна и той — ние — сме твърдо решени да не допуснем това да повлияе на системата ни на управление сега, след всичко, което предизвика президентът. Трябва да сте наясно, че в момента всяка частица от политическия ви живот се разглежда под микроскоп.

Думите накараха Хайнс да се поизправи леко.

— Радвам се да го чуя — отговори той с тон на сериозен, отговорен политик. — Нямам какво да крия.

— Да, сър. До момента разследванията ни показват именно това.

— А главните ми съветници и спонсори по международните въпроси са Уестърбърг, Алхаузер и Крефт. Ако сте ги проучили, ви е известно, че са прочути с абсолютната прозрачност на международните си сделки. Фондация „Уестърбърг“ дори е...

— Точно така — прекъсна го Уайтли, — лобирала е за отговорност и прозрачност на сделките, свързани с възстановяването. Проучихме историята ѝ. Официално са се противопоставяли на същите тези безскрупулни машинации, които докараха беда на президента Трейтъм.

Вицепрезидентът Хайнс кимна, убеден в положението на поддръжниците си. Не се съмняваше, че ще излязат чисти от всяко проучване.

— И така — продължи Уайтли, — освен ако не криете някакви тайни, които тепърва ще излязат на бял свят... — повлече многозначително той.

— Не крия — заяви твърдо Хайнс и си помисли: „Не и такива, за които ти ще разбереш някога“.

— Тогава започнете да се подготвяте, господин вицепрезидент — отговори шефът на Тайните служби. — Съмнявам се, че в края на уикенда „вице“ все още ще е част от титлата ви.

ГЛАВА 64

Александрия — 12:02 ч.

Емили се опитваше да възприеме разказа, който в най-добрия случай отправяше предизвикателство към огромен дял от познатата ѝ история — от историята и от съвременните реалности. С потока подробности от Атанасий се примесваха съвсем конкретни факти — убийство, може би две убийства, и взривяване на бомба — повече, отколкото можеше да обработи съзнанието ѝ. Никога не бе изпитвала въодушевление, така примесено със страх, та двете да се превърнат в почти неразделно цяло.

— Вашето Общество — изтърси тя — продължава работата на старите Библиотекари: издирва материали и ги добавя към скритата колекция, така ли?

— Донякъде — отговори египтянинът. — Нашата роля като индивидуални Библиотекари е да издирваме и събираме информация — нещо, което библиотекарите в Александрия са правили от най-ранните дни на библиотеката — и с годините сме се разпрострели по цял свят, за да изпълняваме задачата си. Но Обществото като цяло има и тактическа мисия.

— Тактическа ли? — изненада се Емили. Думата ѝ се стори не на място в разговор за книги, знания и документи и това засили нарастващите опасения, които я държаха прикована към ръба на стола ѝ.

— Трябва да разберете — продължи Атанасий, — че библиотеката отдавна се е превърнала от обикновено хранилище в активно действаща сила. През първи век вече е играела роля в световните събития. Някои знания е трябвало да бъдат скрити, други — поделени. Доброто на човечеството се подпомага от подходящата информация, поднесена на подходящите хора в подходящия момент. Целта на нашето Общество е да поддържа библиотеката, но и да я използва.

Емили се облегна назад, онемяла от смайване. Това добавяше съвсем различно измерение към историята на Александрийската

библиотека. Тя не просто е събирала информация за световните събития. Помагала е при подреждането им.

— До каква степен? — попита тя. — Доколко е повлияло Обществото на световните събития чрез богатството на ресурсите си?

— В хода на историята намесата ни е била с различна сила. В идеалните ситуации не ни се е налагало да играем прекалено директна роля. Но историята твърде често не е идеална.

— Дайте ми подробности — настоя Емили, изненадана от собствената си самоувереност. Почувства как пулсът ѝ се ускорява — не беше сигурна какво точно я кара да изпитва това най-ново откровение.

Атанасий вдигна вежда, но склони.

— Нерон.

— Нерон ли?

— Един от най-лошите императори в историята. Вие и по-голямата част от света го познавате като умопобъркан, който свирел на арфата си, докато Рим горял, но приживе подвизите му били грижливо прикривани от най-близкото му обкръжение. Империята страдала, без да знае, че тези страдания са причинени от водача ѝ. Ние обаче сме били наясно с подробностите. Ролята на Нерон в упадъка на Рим се разчула, защото библиотеката предала важна информация на подходящите хора. Това довело до промяна на общественото мнение, която на свой ред довела до самоубийството му.

Емили го слушаше ужасена и възхитена.

— Или, ако се интересувате повече от по-новата история... Бих могъл да спомена за Наполеон — продължи Атанасий. — След преврата му през 1799 година неговата власт се разпростира над Европа с почти непреодолима сила. Той е строител на империя в най-егоистичния смисъл на думата и държавите навсякъде падат под ударите на неговата Grande Armee^[1].

— Но по някакъв начин вие сте се намесили? — предположи Емили.

— Обществото осигурило важното разузнаване, позволило на Шестата коалиция да го разгроми край Лайпциг през 1813 година. Именно тази битка обръща войната срещу Наполеоновата династия.

— Обществото е спряло Наполеон?

Не беше за вярване.

— Обществото е оказало влияние върху събитията от този период — поправи я Атанасий, — така както е оказвало влияние върху събитията от всяка епоха по време, когато тактическото споделяне на информация е позволило на общото благо да надделее.

Емили седеше смаяна.

— Нима твърдите, че можете да използвате информацията, с която разполагате, за да манипулирате събитията, които се случват край вас?

Значимостта на откритието отново бе приглушена от моралните ѝ възражения към това, което чуваше. Всъщност възраженията дори нараснаха.

— Не събития, просто знание. И не бих използвал „манипулиране“ — отвърна Атанасий и затърси дума, която би се сторила по-благозвучна на Емили. — Представете си го като... споделяне. Внимателно и премислено споделяне на знание тогава, когато ще донесе полза, а не вреда. Библиотеката винаги е институция на доброто. Опитваме се да вземаме морални решения, които ще са от полза за човечеството.

Възелът в стомаха на Емили отново се стегна, по-здрав отпреди. В каузата на Обществото имаше благородство и морално убеждение, да, но от създаването си до днес то далеч бе надхвърлило границите на цензурирането. Библиотеката е сила за активно участие и промяна, с ресурси, каквито повечето хора не можеха дори да си представят. Кой е в състояние да овладее такава власт?

Опита да се пребори с нарастващото усещане за неудобство, като се върна към практически въпроси.

— Как са вършили работата си Библиотекарите, след като библиотеката е била скрита дори от тях? Струва ми се невъзможно да въздействаш на света, ако нямаш достъп до собствените си ресурси.

— Знанието за физическото местонахождение на библиотеката никога не е било сърцевина на работата на Библиотекарите — отговори Атанасий. — С времето физическата връзка с библиотеката е ставала все по-маловажна, а днес изобщо не е необходима. Индивидуалните Библиотекари събират и внасят информация, но само тези на по-високо ниво имат нужда от достъп до самата колекция. Цялата ни структура е разделена на отделни клетки. Ръководят ни Пазителят на библиотеката и неговият Помощник. Единствено на тях

дватамата е известно местонахождението на колекцията и само те са с достъп до нея. Пазителят е този, който отговаря за организацията и разпределението на информация сред Обществото, когато се налага. Разполага с голям поддържащ екип, разпръснат из цял свят, който подпомага управлението и обработката на нови материали. Останалата част от работата я вършим ние, Библиотекарите. Наброяваме сто души, разпределени в различни точки по света с една-единствена задача: да събираме възможно повече информация. Тя може да е във вид на груби материали или на разузнаване и води до по-нататъшната намеса на Обществото в локалните или международните събития. Някои Библиотекари, като мен самия, наистина работят в библиотеки — продължи той и посочи към офиса. — През целия си живот съм работил в областта на библиотечното дело и ролята ми е, ако мога така да се изразя, традиционна. Грижа се копия от всички отпечатани книги, вестници, списания, научни публикации и дори памфлети и плакати, които се разпространяват чрез главните издателства и медии в Египет, да стигнат до колекцията ни. Тези, които не се разпространяват по обичайните канали, издирвам и придобивам. Има десетина Библиотекари с подобна роля — в Британската библиотека, в Библиотеката на Американския конгрес и други подобни институции по цял свят. Но болшинството от нашите Библиотекари се занимават с по-специализирана работа: събират информация за политическите и обществените дейности в региона си, но преди всичко търсят „великото и доброто“ в обществата си. Тези, които променят света. Всеки важен човек бива издирен, проследен, проучен. Събираме информация за миналото му и я съпоставяме, съставяме цялостна история, проучваме отношенията му с другите и така нататък.

Емили се опитваше да осмисли мащаба на организацията, която ѝ описваше Атанасий. Ако казваше истината, значи Обществото на александрийските Библиотекари представляваше не просто мрежа от индивиди, пазещи несравним масив от информация и знание, а и една от най-големите и най-стари шпионски организации в историята. Мащабът на проекта изглеждаше невъобразимо огромен. Кръвното на Емили продължи да се вдига, както и пулсът ѝ да се ускорява, но не можеше да устои: трябваше да разбере всички подробности.

— Как ви избират? Как ви подготвят за ролята ви?

— Процесът е много стар и всички ние старателно го следваме — отговори Атанасий. — Това ни дава възможност да набираме нови Библиотекари и да ги обучаваме напълно за ролите им, без те някога да разберат самоличността на Пазителя и другите на по-високо ниво. Потенциалните кандидати биват следени и проучвани поне пет години, за да се разбере характерът им, пригодността им и дали може да се разчита на тях. За целта Пазителят назначава Библиотекар, натоварен да опознае кандидата лично, макар и очевидно без да разкрива причините и връзките си. В идеалния случай двамата стават колеги, дори приятели, и ние имаме възможност да опознаем кандидата чрез неговия наставник. Когато дойде време кандидатът да разбере за съществуването на Обществото и ролята, която му се предлага, към него винаги се приближава друг Библиотекар, от друга страна. По този начин Библиотекарят, който е наблизил, този, който е опознал и проучил кандидата, винаги остава в тайна за самия кандидат. Ако разкрият на наставника си за поканата или за който и да било друг аспект от ролята си, разбираме, че на този кандидат не може да се повери информация като тази, с която разполагаме. В крайна сметка, ако всичко мине добре, новият кандидат официално е назначен от разстояние от Пазителя и заклет в Обществото. Получава инструкции, заклева се, разбира какви са задълженията му, а после Библиотекарят си отива. Двамата никога повече няма да се срещнат отново.

— Значи новият Библиотекар се присъединява към Обществото, от което познава само един член? И не узнава името на нито един от другите членове?

— Точно така — потвърди Атанасий. — Самоличността на Пазителя никога не се разкрива. Никой никога не бива да узнае кой е, както се изразявате вие, американците, „човекът най-отгоре“.

Сложността на системата засили общото чувство на загадъчност, което Емили изпитваше, но засили и усещането ѝ за нещо зловещо. Испита страхопочитание, примесено с интрига и очакване.

— Не мога дори да си представя — промълви най-после тя — какво е усещането. Да бъдеш доближен от група с такава история, с такива ресурси. За такава задача.

— Всъщност — отговори Атанасий — мисля, че можете. Емили повдигна вежди.

— При това по-непосредствено, отколкото си мислите — продължи той.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид, че познавате поне един човек, преминал точно през такова тайно обучение, което ви описах.

Емили се поколеба.

— Кой?

Очите на Атанасий се впериха в нейните.

— Самата вие.

[1] Велика армия (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 65

12:20 ч.

— Аз ли? — сърцето на Емили, което допреди малко препускаше лудо, едва не спря при последното разкритие на Атанасий. — За какво говорите? Никой не ме е обучавал!

— Откъде бихте могли да знаете? — попита той. — Целият смисъл на подготовката е кандидатът да не разбира за нея. Не и преди края, не и преди да е доказал, че заслужава доверие. В хода на нормалното петгодишно обучение кандидатът узнава за съществуването на библиотеката и на Обществото едва през последните шест месеца.

— Но аз...

— Вие все още не бяхте достигнали до този етап — прекъсна я Атанасий. — Обучението ви беше започнало едва преди около година.

— Година! — възкликна Емили. Не можеше да повярва, че тази група изобщо я е наблюдавала, камо ли за толкова дълъг период от време. — Но кой е бил моят „наставник“, както се изразихте?

Изражението на Атанасий стана по-напрегнато.

— При нормални обстоятелства никога нямаше да разберете. Но, доктор Уес, обстоятелствата, в които се намираме сега, не са нормални. Мисля, че знаете кой ви е наблюдавал и подготвял. Той беше „човекът най-отгоре“. Самият Пазител.

Възцари се мълчание, което Атанасий остави да се проточи.

Емили знаеше, че има само един човек, който би могъл да изпълнява тази роля.

— Арно Холмстранд — промълви тя. Очите ѝ бяха разширени, но погледът уверен. Още в самото начало на описанието на Обществото Емили бе предположила кой е Пазителят му. Сега беше сигурна. — Пазителят е бил професор Арно Холмстранд.

При изричането на името изражението на Атанасий леко се смекчи.

— Да, доктор Уес. Арно беше Пазителят, както и ваш наставник. И добър човек.

В последните му думи се промъкна видимо чувство.

Емили изпита желание на свой ред да изрази общото им чувство на загуба — защото смъртта на Арно предизвикваше и у нея тъга, която се надигаше при всяко споменаване на неговото име. Тъгата прие ново измерение сега, когато знаеше, че Холмстранд е участвал лично в живота ѝ от толкова дълго време, без тя да подозира. Но най-силното чувство, което я владееше в момента, беше объркано, уплашено, а и изпълнено с очакване въодушевление. Участието ѝ в събитията от последните два дни не е било нито случайно, нито по стечение на обстоятелството. Бе прекарала повече от година под наблюдението на Обществото. Холмстранд, неговият Пазител, я е наблюдавал повече от година. Беше я подготвял.

За какво? Какво трябваше да направи Емили? Част от нея изпитваше страх, който ѝ шепнеше да подвие опашка и да избяга възможно по-далеч от всичко това, но друга, по-силна част, се чувстваше окрилена от новото знание и изпълнена със сила да надникне още по-навътре в неговите дълбини. Ако наистина щеше да стане Библиотекар, трябваше да знае какво изисква тази роля.

Отново се обърна към Атанасий.

— И така, какво следва обикновено? След цялата тази сложна програма по спечелването им, как вършат работата си Библиотекарите? Нищо от това, което ми казахте, не обяснява факта, че събирането и предаването на информация остава невъзможно, ако човек не знае къде е библиотеката.

— Плодовете на нашата колекция се предават на Пазителя всеки месец в колет.

— Колет ли?

— Ами, нали знаете: малки пакети, завързани с връв.

Емили се стресна, но Атанасий продължи, изпреварвайки възклицанието на недоверие, което напираше да се изплъзне от устните ѝ:

— Не са адресирани до него, разбира се. Това би означавало прекалено голям риск да ни разкрият. Не, прибират ги. Всеки месец събираме новата си информация в колет и я оставяме за колекцията.

— Къде?

— Мястото е различно за всеки Библиотекар. Разбираме къде, как и кога като част от обучението си. А после месец след месец

изпълняваме указанията. Пазителят назначава екип от трима помощници на всеки Библиотекар — хора, които Библиотекаря не знае и не вижда, но те са натоварени с отговорността да наглеждат работата на Библиотекаря и да вземат пакетите от уговореното място всеки месец. Уговорките са лични, за всеки новопостъпил. Точно както бяха започнали да ги разработват за вас.

След последните думи Емили избегна погледа му — опитваше се да преодолее неудобството, което изпита, придружено с нов блясък на пот по кожата ѝ и настръхване на косъмчетата по ръцете ѝ, докато слушаше за подробностите, свързани пряко с нея. Подробностите в по-широк план бяха достатъчно стъписващи, а страстта на библиотеката към секретност и отговорност свидетелстваше за добре организирана структура. Библиотекарите не само нямаха представа къде се намира библиотеката и кои са колегите им, но и нито един от тях не знаеше за по-големия масив, в който се вливаше специфичната им информация. Всеки член на Обществото просто събираше специфични данни и ги предаваше по-нататък. Значението им, начинът, по който се вписваха заедно с други материали — бе тайна за тях.

Но това, което ѝ направи най-голямо впечатление, я подтикна да зададе въпроса, който бе накарал сърцето ѝ да забие лудо, а кожата ѝ — да настръхне. Не можеше да продължи нататък, без да го зададе.

— Защо е цялата тази тайнственост, щом използвате силата си за добро? — попита и се наведе напред на стола си. Въпросът ѝ беше искрен. — Целият този контрол, цялата тази потайност, всички тези нишки, които не могат да бъдат проследени — струва ми се доста... ами, доста крайно.

Атанасий я погледна в очите с благо изражение, но сбърченото му чело издаваше умора.

— Защото, доктор Уес, всяко търсене на истината си има противници, а притежанието на големи истини печели на човека още по-големи врагове.

Той я гледаше и чакаше да забележи признаци, че е разбрала.

— Причината да сме тайнствени е, защото имаме враг.

Едва бе изрекъл думите, когато пред вратата се чу шумно тупване, което наруши зловещата тишина на подземие. Сърцето на Емили сякаш изхвърча в гърлото ѝ. Изненадата ѝ беше толкова силна,

че скочи от стола. Преди да проговори, Атанасий затисна устата й с ръка.

— Не издавайте нито звук.

ГЛАВА 66

12:29 ч.

— Залегни! — прошепна Джейсън на партньора си с цялата си настойчивост.

След по-малко от секунда двамата мъже вече се бяха отдръпнали зад ъгъла, в главния коридор, и се бяха притаили зад два рафта, които не се виждаха от кабинета на доктор Атанасий Антун.

Всяка клетка в тялото му крещеше да се обърне към партньора си и да изкрещи неудовлетворението си с всички сили. „Какво се случи, по дяволите?!... Какво направи?!...“ Но при тези обстоятелства не можеше и дума да става за това. Джейсън дълбоко си пое въздух и овладя своя гняв. Внимателно подаде половината си лице зад ъгъла и надникна към вратата на кабинета. На пода от другата страна на малкия коридор една книга беше паднала от недобре балансирана купчина на метален рафт. Неочакваният шум не беше грешка на партньора му, а просто малшанс. „Злополука“, ако можеше да използва термина, който Секретарят настояваше никога да не изричат на глас.

Джейсън рязко отдръпна глава, защото дървената врата на кабинета сантиметър по сантиметър започна да се отваря. Той хвърли поглед към партньора си и вдигна пръст към устните си. И двамата затаиха дъх, уплашени, че дори този шум може да издаде присъствието им в коридорите, в които всяко ехо отекваше стократно.

Едрият египетски учен предпазливо надникна от откренатата врата и отправи продължителен поглед първо надясно, сетне наляво. В тъмния коридор нямаше и следа от натрапници. Нямаше неочаквани посетители.

Атанасий наведе глава и погледна надолу. На пода лежеше отворена книга с кориците нагоре. Той вдигна поглед и по средата на рафта забеляза наклонената купчина от книги и вестници, от която бе паднала. Сърцето му започна да бие по-бавно, а облекчената му въздишка отекна по коридорите. Въпреки това Атанасий отправи още един продължителен поглед към коридора, преди да се прибере обратно в кабинета и отново да затвори вратата.

Резето щракна. Джейсън и другият Приятел бавно и безшумно си поеха въздух.

„На косъм беше.“

Джейсън се изправи в цял ръст и отново погледна от другата страна на ъгъла. В мрака малкият микрофон с предавател, който бяха прикрепили към вратата, беше почти невидим. Можеше само да се надява Антун да не го е видял.

ГЛАВА 67

12:32 ч.

— Доктор Уес, моля, седнете — подкани я Атанасий, заключи вратата зад гърба си и се върна на мястото си срещу нея.

Очите на Емили се бяха разширили, а дишането ѝ бе повърхностно и учестено. Приливът на адреналин очевидно ѝ се отразяваше, докато тялото ѝ се мъчеше да се адаптира към ниво на стрес, към което не бе привикнала.

— Моля, седнете — повтори Атанасий, сложи ръка на рамото ѝ и я побутна обратно на стола.

— Фалшива тревога — каза той. — Простете ми.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Просто книга, паднала от претъпкан рафт, нищо повече. Съжалявам, ако реакцията ми ви е уплашила. Напоследък съм малко изнервен.

— Забелязах! — Емили си пое дълбоко и продължително въздух няколко пъти и се застави да прогони замайването и лекото гадене, настъпили с шока. — Кой точно си помислихте, че е там?

Атанасий пак седна на стола си.

— Тъкмо ви разказвах причината за цялата секретност. Има хора, които се противопоставят на работата ни.

Емили застави пръстите си да се свият в юмруци, за да прогони стреса.

— Помислихте си, че навън са те, нали? Тези ваши врагове — промълви тя и се насили да го погледне в очите. — Що за хора са?

— Не знаем точно как или кога е основан Съветът — заобяснява Атанасий и раменете му леко се смъкнаха, докато говореше. — Така се наричат самите те, доктор Уес. Знаем, че групата е образувана по някое време през века, следващ този, през който сме скрили библиотеката. Първото ѝ споменаване в колекцията ни е от 722 година. Според кратък документ, набавен от Библиотекар в Дамаск, тогава е имало организирана група с определени лидери и ефективна структура. И вече е била позната просто като Съвета.

Наименованието накара Емили да вдигне вежди и прогони адреналина, сковал китките ѝ. Въпреки страха си не можеше да не си помисли, че изглежда подобаващо организация с хиляда и триста годишна история да е под такова безобидно име.

— Главната причина да скрием библиотеката е силата, която може да даде тя на страните в борбата за международно господство — продължи Атанасий, — в игрите на власт между царе и фракции. Но и в собствените ни редици се породило разделение. Произходът на Съвета е следствие от пряко противодействие. Някои членове на Обществото чувствали, че не използваме адекватно силата му. Имало желание да бъдем по-... енергични при използването на ресурсите и влиянието си.

— Както казват, властта покварява — съгласи се Емили. Не беше лесно да се върнат към конструктивен разговор след уплахата, но си напомни, че все пак причина за тревогата им беше само една паднала книга. Навън нямаше никого.

— Когато Обществото ясно показало, че няма да допусне ресурсите му да бъдат използвани за парични облаги, за подкрепата на неморални армии и други подобни цели — продължи Атанасий, — недоволната група се опитала да постави юздите на ръководството в нови ръце. Ударът им не успял, но замислилите го създали нова организация. Така се родил Съветът. За жалост изключването на тези хора от редиците ни създадо ново единство сред противниците на Обществото. Лидерите на фракции, враждували помежду си от поколения насам, се обединили. Военни, дисиденти, дори генерали и лидери на цели държави внезапно се превърнали в съюзници, но не в името на висшето благо. Коалицията им си поставила една конкретна цел: отново да открие скритото. Да сложи ръка на знание, което всеки от членовете им знаел, че няма да се поколебаят да използват един срещу друг. Да открият истинската, неразгромима сила. С нарастването на числеността им целите им също нараснали и се разширили. В центъра им било желанието да открият библиотеката и да се доберат до ресурсите ѝ, но тези намерения довели до нови амбиции. Скрит от очите на света, Съветът разпрострял достъпа си до групи и организации, от които можел да извлече повече власт, повече влияние. Сред членовете му започнали да се появяват хора от армията, от

правителствата, от търговията и бизнеса — и Съветът използвал всички тях, за да упражнява влияние върху света.

— Казвате, че съществува и друга организация, която се опитва да манипулира световните събития. Не е само вашето Общество.

Емили видя как Атанасий се свива и отдръпва при сравнението между двете групи, но бързо възвърна спокойствието си.

— Съветът се стреми единствено към власт. Към господство. Неговата „висша цел“, откриването на библиотеката и целия ѝ потенциал за наистина безподобно надмощие, никога не е умирала. Членовете му работят неуморно, за да открият единственото, което държим в тайна, а те искат да намерят.

— Значи са също толкова активни, колкото вас?

Атанасий уморено се намръщи.

— Да, доктор Уес. Те са активни и извънредно могъщи. Шумът отвън може да е бил само от падане на книга, но предпазливостта ми не беше излишна.

Смаяна, Емили наблюдаваше почти физическото неудобство, което сякаш завладяваше Атанасий, докато продължаваше да говори:

— Знаем, че Съветът се ръководи от комитет, членовете на който включват служители в държавните съдилища, правителствата и администрациите на дузина нации. Самоличността на някои от тези индивиди ни е известна, но мнозина други не познаваме. Научили са се да бъдат също толкова дискретни, колкото нас. Известна ни е обаче самоличността на една ключова фигура — инстинктивно понижи глас Атанасий. — Съветът се оглавява от Секретар, който разполага с огромна власт над операциите му. Технически организацията се управлява от комитет, но това е комитет, в който началникът има превес по ранг над всички останали членове и разполага с набор от „Приятели“ — негови помощници, които изпълняват заповедите му със смразяваща ефективност. От десетилетия се опитваме да открием самоличността му... и преди шест месеца най-после успяхме. Секретарят на Съвета е американски предприемач и бизнесмен. Живее в Ню Йорк и се казва Юън Уестърбърг, шеф е на голяма фондация с инвестиции в бизнеса и различни политически каузи по цял свят.

Атанасий извади снимка от дебела кафява папка на бюрото си и я подаде на Емили. В гласа му се появи нотка на колебание:

— Той е твърде опасна личност.

Името не означаваше нищо за Емили, нито пък лицето на снимката. Светът на бизнеса и предприемачеството беше извън сферата на опита ѝ.

— След като разкрихме самоличността му — продължи Атанасий, — си поставихме за цел да използваме това знание в своя полза. Знаехме кой е на кормилото им, но те все още не знаеха нищо за нашия Пазител или за Помощника му. Или поне така си мислехме — завърши той и млъкна. Ръката му подръпваше брадата, а умът му обмисляше действителността. Най-после пак погледна към Емили. — Оказа се, че сме сгрешили. По някакъв начин Съветът е разкрил самоличността им точно както ние бяхме разкрили тази на Уестърбърг. Нашият Помощник-пазител беше Колин Марлейк, високопоставен чиновник по патентите във Вашингтон. Беше член на Обществото от трийсет и седем години и скоро щеше да се пенсионира — и от работата си, и от ролята си при нас. Преди една седмица в кабинета му влезли двама мъже, малко след началото на работния ден, и ефективно — изплю той думата като отрова — изстреляли два куршума в сърцето му.

Емили мълчеше и обмисляше чутото.

— Отначало не разбрахме причината за внезапното му убийство, но Пазителят скоро разбра. Една от последните пратки на Марлейк за библиотеката включваше списък с имена, които беше хакнал от компютъра на сътрудник в кабинета на американския вицепрезидент.

— Кабинетът на вицепрезидента? — промълви Емили и по гърба ѝ за сетен път плъзна ледена тръпка. — Какви имена?

— Бяха разделени на две категории без имена, но бързо разбрахме, че едната група се състои от хора, близки до президента Самюъл Трейтъм, а другата съдържа имена на хора, поддържащи Съвета, както и такива, които са близо до вицепрезидента. С изключение на това, не успяхме веднага да разберем какво означава списъкът. Стана ни ясно едва след като един по един започнаха да убиват хората от първия списък.

— Било е нещо като списък на мишените — предположи Емили.

— Отчасти, но с далеч по-манипулативни цели от обикновено отмъщение. Става дума за нещо... по-драматично.

В ума на Емили ненадейно нахлу споменът за новините, скандалите във Вашингтон. Съветниците на президента умираха един

след друг, предполагаемо от ръцете на терористи; действията на президента, предизвикали всичко това, опасността, на която предателството му излагаше сигурността на Америка. Предположенията за скорошно сриване на администрацията.

— Един момент, говорите за преврат? За заговор?

Атанасий кимна бавно и осъзнато. Беше приковал поглед в Емили.

— Изглежда, президентът Трейтъм няма да преживее този скандал.

— Но вие твърдите, че скандалът се основава на лъжа — прекъсна го Емили. — В онлайн докладите, които четох, пишеше, че терористи отцепници избиват помощниците на президента и как той е изложил цялата нация на риск, като се е държал по начин, предизвикващ метежниците да ни нападнат на собствената ни територия. Предполагате, че не е вярно и убийците изобщо не са терористи.

— Е, поне не от вида терористи, които подозират хората. Не наемни убийци от Близкия изток нападат сънародниците ви, доктор Уес. За първи път получавате възможност да наблюдавате работата на Съвета.

ГЛАВА 68

12:38 ч.

Съзнанието на Емили се препъна пред мащабите на това разкритие. Историята, която бе започнала с убийството на колега и с една изчезнала библиотека, сега обхващаше две тайни общества, древна, продължаваща и до днес манипулация на световните събития, и очевидно влязъл в действие преврат във Вашингтон. А по някакъв неясен, зловещ начин на Емили очевидно ѝ беше отредена роля някъде в тази бъркотия. Предишната ѝ смесица от страх и очакване сега се изостри неимоверно силно.

— Но защо? — попита тя, останала без дъх. — Защо Съветът би стигнал чак дотам да очерни президента? Какво ще спечели?

— Нали сте чували, че природата не допуска вакуум? — попита я Атанасий вместо отговор. — Е, добре, като се има предвид всичко случило се миналата седмица, изглежда, че на върха на изпълнителната власт в американското правителство скоро ще бъде предизвикан вакуум. Ако искаш да се сдобиеш с властова позиция, какъв по-добър начин от това да създадеш ситуация на политически вакуум, която ще изведе твоя човек на върха?

— Но това няма да се получи — възрази Емили. Умът ѝ препускаше бясно. — Съединените щати имат ясно определена командна верига. Ако президентът оваканти поста си, той не отива при външен човек. Автоматично се поема от вицепрезидента.

Докато свързваше последните точки за Емили, очите на Атанасий се бяха разширили, а гласът му се бе снижил почти до шепот:

— Кое име мислите, че беше най-отгоре на втората група в списъка?

Даде ѝ един дълъг момент да проумее истинската величина на заговора. Беше наясно как за младия професор в момента древността и съвременният свят се сблъскват при почти немислими условия.

— Ние не сме единствените, които умеят да използват информацията, с която разполагат — добави най-после той.

— Направо... невероятно — прошепна в отговор Емили.

Тежестта на информация сякаш не им позволяваше да кажат нещо по-дръзко.

— Нашият Пазител — продължи тихо разказа си Атанасий — получи списъка и успя да сглоби значението му. Но дотогава Съветът вече знаеше, че списъкът е в ръцете му. Преди два дни той намери смъртта си по същия начин като Помощника си.

Последва дълга, наситена с чувства пауза, преди Атанасий да продължи. Когато най-накрая го стори, в очите му блестеше влага, но изражението му беше решително.

— Единствената разлика беше, че този път мишената им ги очакваше. Арно беше практичен човек и беше убеден, че щом са намерили Помощник-пазителя, ще намерят и него, а това със сигурност ще означава смърт. Не можеха да го оставят жив, не и след като знаеше за заговора им и разполагаше с цялата мощ на библиотеката. Ето защо, макар това да значеше да убият единствения жив човек, който можеше да ги отведе до местонахождението на библиотеката, все пак предприеха тази драстична стъпка. А Арно, вместо да се опита да се предпази, прекара последните си дни в разработване на нов план.

Зловещото предчувствие на Емили, че историята отново се връща към нея, беше потвърдено от следващите думи на Атанасий.

— Реши да ускори приемането ви, доктор Уес. Вече не разполагаше с допълнителни четири години, за да ви подготви, да следва обичайния модел. Разполагаше с броени дни — дни, през които да подготви влизането ви в Обществото.

— Тогава защо не дойде при мен и не ми каза? — попита Емили. — През тези последни дни можеше да говори с мен. Сам да ми разкаже всичко. Да ми помогне да се ориентирам.

Чувството ѝ на загуба се възвърна сега, когато знаеше, че Холмстранд е прекарал последните дни от живота си съсредоточен върху нея. Загубата не беше единствено емоционална. Емили внезапно осъзна, че е загубила човек, който можеше да ѝ помогне пред това, което приличаше на истинска опасност.

Атанасий се усмихна.

— Ние не работим по този начин — напомни ѝ той. — Не можем просто да ви дадем някои неща. Трябва сама да ги откриете. Арно

прекара последните си дни в подготвяне на план, който да отклони Съвета от следите ни и същевременно да ви помогне да откриете библиотеката, нашето Общество и собствената си роля.

Странното разделение в съзнанието на Емили се върна. От една страна, не искаше да слуша за „ролята си“ — за каквато и да било роля, която се очакваше да играе във вековна драма, обгърната в заблуда, смърт и унищожение. Но въпреки страха другата част от нея пак закрепця, частта, която се наслаждаваше на необходимостта да бъде съпричастна, да бъде силна за кауза, далеч по-велика от самата нея. Напрежението едва не я разкъса. Това, което преди бе изглеждало вдъхновяваща мисия, вълнуващо пътуване, което можеше да се увенчае с академично откритие и да ѝ изгради неповторима репутация, сега тежеше на плещите ѝ като непосилно бреме. Не беше сигурна, че иска такъв товар, а още по-малко да знае дали притежава достатъчно сила да го понесе.

Атанасий сякаш усети накъде вървят мислите ѝ: наведе се към нея много сериозен.

— Мисията не е нещо, което можете да откажете — изрече той. — Залогът е такъв, вменява ви се задължение. Трябва да го изпълните, да го доведете докрай.

Наблюдаваше внимателно изражението ѝ.

— Освен това наистина нямате избор. Можете да сте абсолютно сигурна, че Съветът вече е научил коя сте. След като разберат, че сте свързана с библиотеката, няма да се спрат пред нищо, за да ви открият, да се доберат до онова, което ви е известно.

Думите му накараха сълзите ѝ да замръзнат още преди да са се отронили.

— Но аз не знам нищо!

— Знаете. Сега сте тук, заедно с мен — отговори Антун. — Още повече Пазителят ви повери задача — задача, която можете да изпълните само вие. Трябва да сте нащрек, докато я завършите.

Сърцето на Емили се смрази, но същевременно я обзе любопитство, достатъчно силно да я отвлече за малко от мисълта, че я преследват.

— Щом всичко в Обществото е толкова тайно — каза тя и се наведе към Атанасий, — щом всичко е скрито, дори от вас като

Библиотекари, как така лично вие знаете толкова много? Как така разполагате с подробностите, които току-що ми разказахте?

Атанасий изглеждаше уморен, дори натъжен.

— Защото, доктор Уес, ме обучаваха да стана новият Помощник-пазител. След два месеца Марлейк щеше да се оттегли и ме подготвяха да поема ролята му. След смъртта му програмата се ускори, но сега, като се имат предвид обстоятелствата, настъпи нова промяна.

Вече говореше по-тихо, почти шепнешком:

— Вторият в командната верига не може да бъде втори, ако няма първи.

Не откъсваше поглед от Емили, която се наклони към него.

— Откриването на новия Пазител е свързано с приемането ми като Библиотекар, така ли? — попита Емили. — Трябва да ви помогна да го намерите ли?

— Да, свързано е с приемането ви в Обществото — потвърди Атанасий. — Но няма никакъв „той“.

Сега очите му се разшириха също толкова, колкото тези на Емили.

— Хайде, доктор Уес. Знам, че разбирате. Не съм казал, че ви подготвяме да станете Библиотекар.

ГЛАВА 69

12:45 ч.

Ситуация, чиито измерения бяха толкова огромни и всеобхватни, та нямаше накъде да се разширят повече, току-що се беше разгърнала.

— Пазителят ли? Холмстранд ме е обучавал да го *наследя*?

— Вие сте тази, която избра — потвърди Атанасий. — Разбира се, не възнамерявахме да ви въведем в ролята ви по такъв... драматичен начин. Или толкова внезапно. Но когато Съветът започна нападението си, трябваше да ускорим привиждането на намеренията на Пазителя в действие.

Емили продължаваше да се опитва да осмисли казаното от Атанасий.

— Но защо не вие? — попита тя искрено. — Вие вече сте били подготвян за Помощник-пазител и очевидно знаете много повече от мен. Защо не са ви направили Пазител и не са ви оставили вие да обучите нов Помощник?

— Наясно съм колко е трудно за разбиране — отговори Атанасий кротко, почти утешително, — но има ред и причина да действаме така. Моят опит, моите умения — те бяха подготвяни за специфична роля. Тази роля е важна и действена, но и поддържаща. Пазителят е видял у вас нещо различно, нещо, което е сметнал за важно — жизненоважно за роля, която не е поддържаща, а водеща. Нещо, което е надделяло над липсата ви на опит. Човек винаги може да придобие опит и да научи това, което не знае. Но Пазителят ви имаше доверие и е открил у вас черти на характера, които смяташе за жизненоважни за ролята.

През по-голямата част от академичния си живот Емили бе копняла за признание — признание, че е интелигентна, творческа, авторитетна натура. Но да чуе подобни възхвали за характера си в този момент, я изпълни с ужас. Не беше сигурна, че някога ще съумее да оправдае възложените ѝ очаквания, и виждаше, че в случай на провал залогът ще е много по-голям от лоша рецензия в научно списание или лошо оценяване на работата ѝ със студентите.

Същевременно интелектуалната ѝ жилка продължаваше да изпитва неудобство от подробностите, разкрити ѝ от Атанасий, подробностите за историята на библиотеката и операциите на Обществото. Очевидно Библиотекарите имаха могъщ враг, но Емили не беше в състояние да се отърси от чувството, че работата им е представлявала почти цензура, че са размили границите между „споделяне на информация“ и непосредствено манипулиране на световните събития по начин, не съвсем различен от този на настоящите заговори на Съвета, заговора срещу президента. Струваше ѝ се, че в морално отношение се е озовала между тъмен облак и друг облак, по-светъл, но все пак сив.

„Правилно ли е подобно действие? Към каква точно група ме канят да се присъединя? Да оглавявам?“

Беше наясно, че не може да се отдръпне от задачата, поставена ѝ от Арно Холмстранд. Това, което рискуваха да загубят завинаги, просто беше прекалено ценно. Предметът на грижата на Обществото нямаше равен в историята на човечеството. Ако измеренията му наистина бяха толкова огромни и подробни, колкото ги описваше Атанасий, дори и днес представляваше ресурс, който нямаше как да се сравнява с никой друг. Просто не можеха да го загубят. Трябваше да се примири със смразяващата мисъл, че Съветът ще тръгне по петите ѝ.

Емили премина с обичайната си бързина от приемането на дадена ситуация към твърда решителност. Имаше работа за вършене, все едно дали бе молила за нея, или не. Реши да изпробва куража си и своята сърцатост.

— Как очаквате да я намеря? — попита тя, нарушавайки инертната тишина, увиснала помежду им.

Атанасий погледна към нея. Сърцето му, натъжено от разказа за последното развитие в историята на библиотеката, набра нова решителност от смелостта на жената.

— Като продължите по същия начин, по който действахте досега. Като следвате напътствията, оставени ви от Пазителя.

Емили се поколеба.

— Успях да стигна дотук, защото Арно ми остави две писма и поредица от нишки в Америка, които ме отведоха до дракотини, които по някакъв начин бе успял да остави в Англия и тук, в Александрия.

Но нишката, която ме доведе при вас, беше последната. Оттук нататък вече не разполагам с нищо.

Атанасий стана от стола си.

— Не е точно така.

Отново отиде до шкафа с документи, от който бе извадил писмото на Арно с инструкциите да очаква пристигането на Емили. Взе плик и ѝ го подаде.

— Бих ви посъветвал да продължите да следвате указанията на Пазителя.

Емили погледна към плика в ръцете си.

— Пристигна заедно с писмото до мен — уточни Атанасий. — Пазителят открай време мислеше две стъпки напред.

На плика Емили видя същото кафяво мастило и същия почерк като на предишните писма на Арно, четливо написана проста фраза: „За д-р Емили Уес — да ѝ се предаде при нейното пристигане“. Очевидно Холмстранд е бил по-уверен от самата нея, че ще успее да стигне дотук.

Тя обърна плика и го скъса. Вътре имаше един-единствен сгънат лист с два реда, които тя прочете на глас:

*Между два континента: царският дом,
докосващ водата.*

— Нашият Пазител открай време е човек, който обича да кара хората да мислят — обади се Атанасий и тъгълчетата на устните му се извиха в суховата усмивка.

За първи път от началото на разговора Емили на свой ред се усмихна на събеседника си с чувство на знание и увереност.

— Може и така да е — съгласи се тя, — но този път не ми се налага. Арно със сигурност е знаел, че за мен отговорът ще е очевиден, още повече след разговора ни.

Атанасий не каза нищо. Чакаше. Емили стана и започна въодушевено да кръстосва малкия кабинет, докато обясняваше какво означава загадъчното съобщение на Холмстранд.

— Има само един град, в който царският дворец лежи между два континента, и това е град, за който току-що ми казахте, че е част от

миналото на библиотеката. Константинопол — днешният Истанбул. Градът се намира на малка издатина, къс земя в Босфора, непосредствено между масивите на Европа и Азия. Точно поради тази причина от самото му основаване постоянно го връхлитат земетресения.

Емили бе посещавала Истанбул два пъти като студентка и го помнеше добре.

Ненадейно спря да крачи напред-назад, обърна се и застана лице в лице с Атанасий.

— И знам какво точно е имал предвид под „царският дом“.

ГЛАВА 70

Един час по-късно — 13:45 ч. местно време, Александрия

Джейсън седеше с нехаен вид на кръгла масичка в кафенето на летището. Денят приличаше на останалите и във всички посоки се виждаха забързани пътници. Другият Приятел седеше от другата страна на двора, далеч от колегата си, без да се набива на очи.

Под маската на спокойствие и небрежност обаче умът на Джейсън кипеше от противоречиви чувства. От една страна, изпитваше въодушевление от факта, че узна кой е човекът, определен за нов Пазител на Обществото и че Емили Уес може да ги отведе до самата библиотека. От друга страна, тази възможност бе теоретична — а междувременно съществуваше нова, твърде реална и съвсем непосредствена заплаха за успеха на мисията във Вашингтон. Извънредно голям брой хора знаеха твърде много и Обществото бе вложило прекалено много в замислите си, за да отстъпи сега. Ако Уес или Антун проговореха, всичко щеше да се окаже изложено на риск.

Джейсън отвори телефона си и позвъни на първия контакт в своите адреси, обозначен просто като „Секретаря“. След няколко секунди се свърза с офиса на Юън Уестърбърг в Ню Йорк.

— Чухте ли разговора? — попита Джейсън. Както винаги, започна, без да губи време с встъпления. Само няколко души в целия свят знаеха личния номер на Секретаря, а и той, и Джейсън бяха наясно за какво ще говорят.

— Всяка дума — отговори Уестърбърг. Гласът му беше напрегнат, но професионален. Способността му да запазва властно спокойствие независимо от обстоятелствата — все едно дали поздравяваше колега, или даваше заповед за екзекуция — му спечели настоящата репутация. — Бяхме прави. Холмстранд е изпратил Емили Уес непосредствено при александрийския Библиотекар.

— Той не е само Библиотекар — потвърди Джейсън. — Той е бъдещият Помощник-пазител. Не бихме могли да се надяваме на по-добро откритие.

— Знаехме, че Александрия ще се окаже важна — отговори Секретарят, макар да бе изненадан колко точно високопоставен се бе оказал в действителност Атанасий Антун в редиците на Обществото. — Сега разполагаме с жизненоважна връзка.

Това беше добрата новина. Но и двамата осъзнаваха съвсем ясно, че записаният разговор е разкрил и други, по-обезпокоителни факти, при това не само такива, свързани с мисията във Вашингтон.

— Информацията, с която разполагат за нас, е... пълна — в гласа на Джейсън прозвуча леко напрежение.

— Знаят за структурата ни повече, отколкото си мислехме — призна Секретарят. Нито той, нито Джейсън бяха очаквали, че Обществото е запознато с делата на Съвета до степента, която разкри описанието на Антун. — Но това, което знаят, бледнее в сравнение с онова, за което са в неведение.

Тревогата на Джейсън обаче не намаля.

— Но те знаят кой си *ти*, татко.

Още докато последната дума излизаше от устните му, Джейсън замръзна. Бе допуснал огромна грешка. Правилата, които се очакваше да следва, докато говореше със Секретаря, бяха ясно установени и в никакъв случай не се нарушаваха. Досега никога не се беше обърквал.

Отговорът на Юън Уестърбърг беше леден. Внезапната му студенина бе дори по-ужасяваща от обичайната му овладяност.

— Кога съм ти казвал, че можеш да ме наричаш така?

Думите бяха не толкова въпрос, колкото напомняне. Заплашително напомняне.

Джейсън Уестърбърг си бе проправил път до върховете на активната част на Съвета и дори си бе извоювал място сред избраната група от „Приатели“ на Секретаря, най-близките му помощници, точно защото никога не си позволяваше да мисли за Секретаря като за свой баща. Само като за работодател. Роднинската им връзка нямаше значение, единствено работата му. Поддържаха връзка, която бе изцяло професионална, като и двамата — особено бащата — предпочитаха нещата да си останат такива. Така беше, откакто Джейсън порасна, и беше наясно, че ще е така до смъртта му.

— Извинете, сър — опита се да възвърне самообладанието си Джейсън. — Но все едно, бях прав. Обществото знае кой сте, а вече е известно и на Емили Уес, жената, която обучават за новия им Пазител.

— Не позволявай такива неща да те безпокоят, Джейсън — отговори Секретарят. Фактът, че използва личното му име, изненада сина — случваше се съвсем рядко. Разликата от ледения тон отпреди миг бе повече от очевидна. Беше най-голямата демонстрация на привързаност, която можеше да прояви Юън Уестърбърг, и сега я предлагаше, за да успокои тревогата му. — Може да са узнали нещо за нас, но ние научихме нещо значително по-важно за тях. Дори сега проследяваме всички подробности от живота на Антун. Общата информация, с която разполагахме преди, показваше, че е възможно да е Библиотекар, но не категорично. Сега, с новия материал от разговора им, съм уверен, че ще пробием прикритието му и ще открием до голяма степен повече.

Секретарят замълча.

— Той видя ли те?

— Не.

— Внимавай да не те види. По-добре да не подозира, че знаем нещо за него, преди да сме направили по-пълна проверка. Тогава можеш... — направи пауза, за да подчертае двойственото значение на следващите си думи — ... да го *подканиш* да сподели с теб какво знае. Разказът му пред Уес беше прекалено сдържан. Знае повече и може да ни отведе до колегите си от Обществото. Остави другите екипи в Кайро да го държат под око, докато събираме информация за него. Ще се върнеш, когато настъпи моментът да убедиш Антун да ни съдейства.

— А дотогава? — попита Джейсън и погледна през малкия площад към другия Приятел. Знаеше, че няма просто да седят и да чакат, докато трае проучването.

— Вие двамата ще останете с основния ни обект. Доктор Уес вече разбра каква ще е следващата ѝ спирка в малката церемония по посвещаване, измислена от Пазителя. Не я изпускате от поглед.

— Самолетът ѝ за Истанбул излита след по-малко от час — отвърна Джейсън. — Нашият частен хеликоптер ще я изпревари с двайсет минути. Вече съм уредил да ни посрещнат на летището. Ще разполагам с четирима души там, ако имам нужда от тях.

— Вземи всичко необходимо — отговори Секретарят. — В игричката, устроена от Пазителя на кандидат-апостола, не е възможно да са останали много стъпки.

Джейсън възприе с готовност тази мисъл. Колкото по-скоро приключеше игричката, толкова по-скоро напълно можеха да извадят Емили Уес от картинката. Вместо нова заплаха, тази жена можеше да се окаже двоен дар за Съвета. Емили Уес щеше да ги отведе до библиотеката и чрез смъртта си щеше да направи така, че работата им във Вашингтон да остане неразкрита. Щяха да се сдобият с колекцията, както и с последната световна суперсила.

Адреналинът на Джейсън се вдигна при самата мисъл за властта, която ги очакваше.

От другата страна на Атлантика Секретарят почувства възбудата на сина си.

— Не допускай да загубиш фокуса си, Джейсън. Още малко търпение. Емили Уес ще ни покаже вратата към това, което е в центъра на вниманието ни от тринайсет века. И след като го стори, тогава, сине, можеш да направиш това, което трябва, за да се погрижиш през тази врата да минем ние, а не тя.

ГЛАВА 71

Истанбул — 16:55 ч. местно време (по Гринуич +2)

Колелата на самолета на Емили докоснаха земята на летище „Ататюрк“ в Истанбул в 16:55 часа. Краткият полет мина безпрепятствено, но съзнанието на Емили бе прекалено ангажирано, за да остави място за страхопочитанието, което изпитваше по време на полета си от Англия. Сега мислите ѝ бяха залети от информацията, която получи от Атанасий в подземията на Библиотека Александрина.

Когато разбра, че Арно Холмстранд ѝ е оставил още едно писмо, още една нишка, при това нишка, която можеше да разгадае, усети прилив на адреналин. Истанбул, съвременното ислямско и светско лице на древния християнски Константинопол, бе логичен избор на всяко ниво. В него имаше царски дворец, кацнал на късче земя, сгушено между два континента. Градът имаше дълго интелектуално минало и Антун бе потвърдил, че то е изиграло своята роля в древната история на библиотеката. Също като Александрия, и Истанбул беше царски град, наречен на основателя си — египетският метрополис носеше името на Александър Велики, а Константинопол — на Константин, наричан „Константин Велики“. Паралелите бяха на всяка крачка. Емили бе наясно, че именно Истанбул е мястото, на което трябва да отиде.

Атанасий ѝ помогна да организира полета, макар че нямаха почти никакво време. За втори път през последните двайсет и четири часа Емили успя да мине от самата мисъл за пътуване през купуването на билети, чекирането и излитането само за няколко часа. Понякога интернет наистина е доста полезен.

Освен това Атанасий ѝ бе уредил местен шофьор, който да я вземе от летището, вместо да я остави да се бори с прочутите с лоша слава таксиметрови шофьори на Истанбул, които имаха навика да ограбват туристите, като ги прекарват по най-дългия възможен маршрут между две точки. В град, чиито улици се виеха покрай хълмове и пещери в удивителен лабиринт, беше лесно да заблудиш

един новодошъл. Атанасий и Емили бяха единомислещи, че времето е от жизнено значение и не могат да го пилеят в излишно разтакаване.

— Шофьорът е приятел — каза ѝ Атанасий. — Ще ви чака при лимузините. Търсете табелка с моето име.

С това разговорът приключи и двамата се разделиха без повече приказки. Емили усещаше, че помежду им се е породила близост, но благодарение на суровите обстоятелства, в които се намираха, отношенията им си останаха делови.

Сега, на седемстотин мили от Александрия, Емили слезе по рампата и влезе в терминала на международното летище „Ататюрк“. Самолетът ѝ бе кацнал в края на работния ден и летището жужеше от дейност.

Емили праметна малката си чанта през рамо, огледа табелите за надписи на английски — бяха отбелязани с жълто — и се отправи към паспортния контрол и изхода. Процедурата мина по-гладко, отколкото очакваше, и след броени минути излезе от другата страна на остъклените коридори на митницата. На паспорта ѝ стояха току-що отпечатаните подробности за влизането ѝ в Турция, включително и стикер за виза, който приличаше на пищен турски килим. Следващата ѝ стъпка беше до най-близкото обменно бюро, за да се снабди с щедро количество турски лири за предстоящия ден. Атанасий я бе предупредил, че в Турция дребните търговци не приемат нищо друго освен пари в брой.

Скоро в ръката ѝ се появи задоволително дебел куп смачкани банкноти и Емили включи блекбърито си, за да се обади на Майкъл. Откакто излетя от Англия, нямаше възможност да говори с него и от нейна гледна точка през този период целият свят се бе променил. Беше длъжна да съобщи новините на Майкъл, а освен това познатият му глас щеше да ѝ подейства успокояващо.

Телефонът извъня няколко пъти, без да се свърже, и Емили инстинктивно почувства, че нещо не е наред. Рядко се случваше да не ѝ вдигне след първите позвънявания. Изписаното на екрана име на обаждания се винаги съобщаваше на Майкъл кой го търси и макар той грижливо да подбираше обажданията си, нейният номер винаги получаваше отговор. Почти не се бе случвало да ѝ вдигне по-късно от второто позвъняване, още от първото ѝ обаждане, когато за първи път го покани на среща. Тогава наруши обичая и сама направи тази стъпка,

но Майкъл се забави и вдигна чак на третия звън. По-късно Емили призна, че едва не е загубила смелост и е била на път да затвори. Това трето извънмяване едва не им бе струвало връзката и Майкъл никога не бе забравил символизма му.

Сега Емили погледна часовника си, а телефонът извънмя за четвърти път. После за пети. „Тук часът е пет следобед...“ Отброи осем часа назад на пръстите си. „Това означава, че в Чикаго е девет сутринта. Трябва да е буден.“ Опита да си спомни обичайната програма на Майкъл за петък сутринта. Обикновено тръгваше за офиса поне час по-късно. Беше ли забравила някаква дейност, която да го задържи далеч от телефона?

Преди да продължи с тези мисли, чу:

— Ало? — отговори Майкъл. Гласът му звучеше слабо поради далечната връзка.

— Аз съм — каза Емили и усети облекчението и щастие в гласа си.

— Ем! — чу ясно от другия край на линията и тревогите ѝ се стопиха.

— Толкова се радвам, че те намирам! — възкликна тя. — Няма да повярваш какво се случи от разговора ни в Оксфорд досега.

Последва кратка пауза.

— Къде си? — попита Майкъл.

— В Истанбул.

— В Турция ли? Нали щеше да ходиш в Египет!

— Щях. Ходих. Повярвай ми, Майк, бях там. Но това само ме насочи насам.

Разказа му за събитията от изминалия ден — търсенето на сградата в Александрия, как намери знака, за разговора с Атанасий. Разказа му за библиотеката, за Обществото, за Съвета, за промените в историята такава, каквато я познаваше, предизвикана от новите факти. Разказа му за последната подсказка на Арно, за последния си билет и за последния си полет. Каза му и за ролята, която очевидно ѝ бяха отредили. Говореше, а по гърба ѝ пълзяха тръпки на страх, но излагаше фактите ясно и смело. Докато изричаше думите, осъзнаваше колко забързан е станал животът ѝ през последните четирийсет и осем часа. Някак си бе успяла да стъпи на три континента само през последния ден.

Продължи да посвещава годеника си в подробностите, докато вървеше по дългите коридори на летището към местата на такситата и лимузините. В края на ентузиазирания си разказ все пак млъкна, за да си поеме въздух.

Майкъл не продума прекалено дълго. Обикновено не беше от мълчаливите. Предишната тревога на Емили бързо се върна и тя осъзна, че Майкъл не е изрекъл нито дума за странното ѝ приемане в редиците на организацията, не каза нищо дори докато тя говореше за Съвета или за странната роля, която очевидно ѝ бяха отредили да играе в Обществото. Просто мълчеше.

— Майк, какво има? — попита го най-накрая.

Последва друга продължителна пауза, преди той най-после да отговори:

— Емили, кабинетът ти в „Карлтън“. Ограбен е. Къщата ти също. От полицията ми се обадиха преди пет или шест часа, посред нощ, докато се опитвах да те намерят. Някой е влязъл с взлом и на двете места и е обърнал всичко с главата надолу. Изпразнени рафтове, обърнати чекмеджета. Изглежда, няма нищо невредимо.

Емили забави крачка. Разкритието на Майкъл незабавно я обезкуражи и временното ѝ въодушевление ненадейно свърши, защото тези новини променяха вида и усещането на всичко, което някога бе учила.

Осъзна, че не казва нищо, и зададе първия въпрос, който ѝ хрумна.

— Знаят ли кой го е направил?

В главата ѝ се завъртяха мисли за Съвета, за безжалостния му лидер, за хората на негово разположение.

— Не. Но... — започна той и млъкна.

— Майк, какво има? Каж ми.

Очевидно нещо го тревожеше. Сега Емили почти бе спряла.

Думите, които чу, я накараха да се закове на място.

— Ем, тези хора... Те дойдоха за мен.

ГЛАВА 72

17:15 ч.

Езикът на Емили все едно бе залепнал за гърлото. Никога досега не е имала повод да изпита емоционална паника и докато осмисляше думите на Майкъл, те я поразиха още по-жестоко, защото бяха непознати. Кожата ѝ сякаш изстина, всички звуци във въздуха наоколо избледняха, а съзнанието ѝ се превърна в неорганизирана мъгла. И тогава за първи път в живота си изпита чувство на абсолютна безпомощност — безпомощност и отчаяно объркване.

— Какво имаш предвид? Дошли са за теб? Кой? Кога? Добре ли си?

Думите ѝ се преплитаха, докато бързаше да зададе следващ въпрос, преди да е довършила предишния. Стоеше неподвижно по средата на коридора, пътниците минаваха покрай нея, бутаха я и си проправяха път с лакти. Но Емили Уес не забелязваше нищо, чакаше само отговора на годеника си.

— Преди няколко часа двама мъже дойдоха да ме интервюират — отговори Майкъл. — Тук, в апартаента, рано сутринта. Отначало си помислих, че е заради грабежите у вас и в колежа, но ми се стори странно как така са изминали целия път до Чикаго. Всъщност единственото, което ги интересуваше, беше ти — къде си следвала, какви са интересите ти. Дали прекарваш време далеч от мен с хора, които не познавам, дали пътуваш без обяснение.

Поколеба се. Не знаеше дали да сподели с нея окончателната си преценка за ситуацията, но реши да бъде напълно откровен.

— Тези хора бяха зловеци. Няма друга дума за тях.

Емили се мъчеше да проумее чутото. Сърцето ѝ биеше в същия трескав ритъм, който за последен път бе почувствала в кабинета на Атанасий. Сега проумя защо гласът на Майкъл е тих.

— Питаха за плановете за пътуването ти — продължи той, — на кой полет си се качила. Искаха да разберат дори как си купила билета си — дали онлайн, дали лично, или чрез приятел. Неща, които не са от значение за разследването на обира на дома ти.

— Майк, съжалявам. Съжалявам.

— А след това последваха цял куп въпроси за политическите измерения на работата ти.

— Политически ли?

— Дали имаш бизнес партньори във Вашингтон, какво знаеш за различни членове на администрацията, дали получаваш финансиране от политически партии или лобистки групи. Поредицата от въпроси беше абсурдна, но агресивна.

— Боже мой, направо невъзможно!

Докато годеникът ѝ говореше, Емили изпита нарастваща омраза към мъжете, за които сега осъзна, че са извадили дейността си от строгия контекст на Александрийската библиотека и са я пренесли на лично ниво. Атанасий я бе предупредил, че противниците им знаят коя е и ще я нарочат. Предупреждението му се оказа оправдано.

— Тези хора — продължи Майкъл. — У тях имаше нещо странно. Бяха ужасно... съсредоточени. Носеха еднакви сиви костюми, бяха с еднаква подстрижка, държаха се по един и същ начин. Все едно бяха клонинги. И проклет да съм, ако някое от тия копелета работи за местната полиция или за правителството. У тях нямаше и една законова частица.

Войнствеността в гласа му накара Емили да въздъхне тихо от облекчение. Никой нямаше да накара Майкъл Торънс да се свива от страх. Нейната самоувереност и упоритост често караха хората да смятат, че тя е доминиращият партньор във връзката им, но всъщност Майкъл притежаваше същите тези качества в същата степен. У него имаше сила и издръжливост, които вдъхновяваха същото и у нея.

— Но — добави Майкъл — не искам повече да си имам работа с тях. Те сякаш знаеха отговорите на въпросите още преди да са ги задали. Имах чувството, че ме изпитват, а не ме разпитват.

Този път паузата беше забележимо по-дълга.

— Не искам да си представям какво щяха да направят, ако им бях дал отговор, който не очакват.

Емили се опита да овладее кипящата смесица от чувства, която бушуваше у нея: гняв, омраза, страх, объркване. Трябваше да вземе пример от Майкъл и да помисли спокойно какво означава случилото се. Съветът — така нарече Атанасий групата, която работеше срещу

библиотеката — явно беше зад това. Зад опустошаването на кабинета и къщата ѝ, зад „интервюто“ с Майкъл. Очевидно я търсеха.

Търсеха я и бяха готови да се доберат до нея с всички възможни средства. Дори чрез годеника ѝ. В стомаха ѝ отново се надигна омраза и надви стегнатата топка на страха. Вече не беше в безопасност, но беше престанала да е и обективен наблюдател. До момента мисията, възложена ѝ от Арно Холмстранд, бе точно такава загадка, в каквата Емили винаги тайно се беше надявала да се окаже замесена един ден, загадка, в която дребен незначителен човек е тласнат в пълните измерения на историята. И ето я тук, скорошен професор, на когото е отредена главна роля в драма, която се простира от фараоните до съвременните правителства, през векове и континенти. До момента всичко бе идеално. Но с нападението над Майкъл — да, Емили го смяташе за нападение, за посегателство, макар да го бяха разпитвали — нещата се обърнаха. Емили вече не беше просто тласната в дълбините на историята. Историята биваше тласкана към Емили Уес. Събитията, в които доскоро нямаше нищо лично, ненадейно бяха станали напълно, неприемливо лични.

— Майкъл — прекъсна го Емили, връщайки се към настоящето, — тези мъже, тези хора... те са опасни. Нямах представа, че ще тръгнат след теб.

— Значи знаеш кои са? — Майкъл не беше сигурен дали мисълта го успокоява, или го кара да изпитва още по-голям страх за нея.

— Нямам представа — отговори тя. — Човекът, с когото говорих, ми каза, че тази друга група, този Съвет, има хора, които, предполагам, се доближават до изпълнители. Нарича ги „Приатели“.

— Но защо ме разпитваха за Вашингтон? — настоя Майкъл. — Какво общо има библиотеката с това, което се случва там? Забъркана ли е по някакъв начин в скандалите?

Емили едва не отговори — искаше да посвети годеника си в тайната на века. Но прехапа устни, защото инстинктивно почувства, че ако разкаже на Майкъл подробностите за заговора на Съвета и вицепрезидента, само ще го изложи на още по-голяма опасност. В момента си призна, че притежава закрилнически инстинкт. Информацията бе причинила смъртта на Арно Холмстранд, но също и, както вече узна, поне на още четирима мъже.

Вместо това енергично заяви:

— Трябва да се прибера вкъщи.

Не беше обмислила идеята; това не беше никакъв план. Просто очевидното действие, което трябваше да предприеме. Не можеше да продължи с малката си мисия сега, когато животът ѝ — както и този на Майкъл — видно бяха изложени на риск. Може и да обичаше приключенията, но не бе толкова себична.

— Още съм на летището — продължи тя. — Сигурна съм, че покъсно довечера ще успея да хвана някой полет.

В разговора им настъпи поредната пауза, но когато Майкъл най-накрая отговори, думите му съвсем не бяха тези, които Емили очакваше.

— Не — отсече той. — Категорично не.

— Майк, няма да си играя на детектив без теб, след като залогът е толкова висок. Когато напуснах Щатите, мислех, че предприемам кратко пътуване да намеря библиотеката в памет на колега.

Внезапната твърдост в гласа на Майкъл обаче показваше, че е започнал да вижда ситуацията като предизвикателство. Нямах да позволи на Емили да се откаже само заради него.

— Ем, помисли малко, става ли? Вече дойдоха при мен и проведоха малкото си интервю. Неприятно, да, но мина. И си отидоха. Няма причина да се връщат при мен. Но ти, ти... — помъчи се да намери подходящите думи — ... не е възможно все още да мислиш, че всичко това е някаква игра, в която се преструваш на детектив. Дори и аз мога да видя, че става въпрос за истинска история, при това не само древна, ако съществува връзка между библиотеката и това, което става във Вашингтон.

Гласът му беше убедителен, категоричен и Емили чу решителната нотка в него.

— Все още мисля, че трябва да се върна — настоя тя. — Сега, когато научих толкова неща, мога да продължа с разследването и откъщи. Да направя проучвания. Да подредя нещата. Да бъда с теб.

— Забрави — отсече Майкъл. — Няма да ме използваш като претекст. Щом искаш, прибирай се, но ще намериш вратата ми заключена.

Емили най-накрая се усмихна истински. Дори се засмя. Да, щеше да се омъжи за правилния човек — приключенски настроен, силен,

войнствен. Фантастичен. Но още докато смехът ѝ заглъхваше, Майкъл, изглежда, почувства, че предложението на Емили да се върне навярно не е продиктувано единствено от загриженост за него. Дори и силна жена можеше да изпитва страх.

— Аз мога да дойда при теб — предложи спонтанно той. — За онова, което ти предстои.

Чувствата на Емили я подтикнаха да изрече „да“, но се застави да го преглътне. Не искаше и двамата да се окажат в опасност, ако се стигнеше дотам.

— Не, ти удържай домашния фронт — отвърна му най-накрая. — Но да знаеш, че съм готова да отпусна на цялата тази история още един ден. Това е всичко. И то само ако те оставят на мира. Ако някой ти се обади по телефона — някой, когото не очакваш да чуеш — се махам отгук. Искам да имам съпруг, при когото да се върна.

— Изглежда честно — отсъди той. Също като нея, и Майкъл знаеше кога да отстъпи.

Това, което искаше да каже Емили, изглеждаше банално, но трябваше да го изрече.

— Внимавай, Майкъл. Обичам те.

— Аз ли да внимавам? През следващите три дни възнамерявам да прекарвам в кабинета си по двайсет и четири часа на ден — отговори той. — Трябва да подготвя проекта си и се надявам, след като осъществя продажбата, да ускоря плановете. Помъчи се да не се тревожиш. Просто следвай собствения си съвет. Щом тези хора дойдоха тук, Емили, значи са готови да отидат навсякъде.

Млъкна, за да ѝ даде време да осмисли думите му, преди да довърши:

— Пази си гърба.

ГЛАВА 73

17:25 ч.

След разговора с Майкъл в гърдите на Емили се сви топка от напрежение.

Това, което бе узнала, бе достатъчно да предизвика параноя у всеки нормален човек и Емили почувства, че в походката ѝ има нова нервност. Претъпканото летище ѝ се струваше по-несигурно, отколкото преди разговора, и хвърляше подозрителен поглед към всеки минаващ покрай нея.

„Не се паникьосвай — каза си. — Не е разумно да преувеличаваш.“ Това беше една от заповедите, които се издават лесно, но на практика рядко действат. Нервите ѝ ни най-малко не се успокоиха.

Тя зави зад един ъгъл и стигна до дълга редица стъклени врати, които водеха от летището към паркинга за лимузини и таксита. Навсякъде се виждаха мъже с табелки, застанали до излъскани черни седани. От тях се излъчваше скъпоструващо съвършенство и абсолютен професионализъм.

От всички тях, освен от един. В края на редицата с коли дребен мъж се бе подпрял на малко сиво ауди и държеше табелка с надпис „Д-р Антун“. Костюмът му бе орфан и намачкан, косата му сякаш никога не бе докосвана с гребен, но на лицето му се бе изписала огромна усмивка, толкова широка, че изглеждаше почти изкуствена. Усмиваше се и кимаше на всички пътници в очакване на този, който щеше да кимне и да се приближи към него.

Атанасий може и да бе уредил един от приятелите му да посрещне Емили, но очевидно ставаше въпрос за приятел с ограничен бюджет.

Тя кимна на шофьора и се приближи към малката кола.

— Аз съм Емили Уес и... — не знаеше каква дума да използва. — Колежка съм на доктор Антун.

Дребният мъж ѝ отвори с усмивка задната врата на аудито, изчака да се качи и затвори вратата след нея. Емили се настани на

мястото и си сложи колана.

Докато се наместваше в колата и тя се отделяше от бордюра, цялото ѝ тяло внезапно се напрегна. В самия край на периферното ѝ зрение проблесна цвят, който привлече вниманието ѝ. Всъщност липсата на цвят: убито, подозрително сиво. Когато осъзна какво вижда, рязко обърна глава към тротоара. Сигурна беше, че е видяла двама мъже в сиво, застанали точно толкова настрани, колкото да не ги видят веднага, но когато се вгледа внимателно, не видя никого освен другите шофьори, които чакаха пътниците си.

„Хваща ме параноята“ — сгълча се тя наум, изправи се на седалката и изчака сърцебиенето ѝ да се върне до ритъм, който наподобяваше нормалния.

ГЛАВА 74

17:29 ч.

На три улици зад нея Джейсън Уестърбърг увеличи скоростта на черния седан, като внимаваше да поддържа стабилна дистанция между себе си и Емили Уес. На задната седалка партньорът му седеше спокойно и се преструваше на пътник. Заглушителят, прикрепен към пистолета в скута му, беше единственото, което го отличаваше от обикновен посетител, току-що кацнал на летището.

Без да разменят нито дума, Приятелите продължиха да следват мишената си.

ГЛАВА 75

Вашингтон, окръг Колумбия — 10:30 ч. източно стандартно време (17:30 ч. в Истанбул)

Генерал Марк Хъскинс погледна през интериора на лимузината към вицепрезидента. Като се имат предвид обстоятелствата, Хайнс изглеждаше спокоен, уверен и подготвен — всички качества, които трябваше да притежава главният политически лидер на нацията.

— Арестът на президента е планиран за десет часа сутринта в събота — съобщи секретарят по отбраната. Седнал до вицепрезидента, Аштън Дейвис бе прекарал по-голямата част от първите пет минути от пътуването, като им обясняваше процедурите, съобщаваше им какво предстои много преди да го узнае нацията. — Тъй като ще се извърши по военния закон, ще бъде осъществен от военни.

— Лично ще го арестувам — заяви генерал Хъскинс.

Вицепрезидентът кимна и се обърна към Брад Уайтли.

— Разчитам, че ще се погрижите да няма възражения или намеса от страна на агентите ви в Белия дом?

— Няма да има — отговори директорът на Тайните служби. — Този следобед ще подготвим документи с всички подробности за президента и вицепрезидента и целият ни екип във Вашингтон ще получи нови заповеди броени секунди след провеждането на операцията.

— Не искам някой агент да провали гладък и контролиран арест, като се опита да се хвърли пред президента — предупреди го генералът.

— Такъв проблем няма да възникне — настоя Уайтли. — Задачата на хората ми е да защитават президента на Съединените щати. *Законният* президент. Няма да се опитат да попречат на законния арест на предател.

Генерал Хъскинс и секретарят по отбраната разбраха и кимнаха. Дейвис погледна през затъмнения прозорец на лимузината и съгледа яркия блясък на слънцето върху мраморната сграда на Капитолийския

хълм. Зад нея се издигаше по-малкият, но за днешната им задача по-могъщ комплекс на Върховния съд на Съединените щати.

— След няколко минути ще пристигнем в кабинета на председателя на Върховния съд Анджела Робинс — каза той и отново насочи вниманието си към другите мъже в колата. — Тя ще изясни конституционните подробности по прехвърлянето на изпълнителната власт и ще обрисова как ще протече процесът. Тя ще каже дали незабавно ще поемете поста на Трейтъм като президент, или просто ще поемете контрола над изпълнителната власт до момента, в който Трейтъм бъде осъден за измяна и като такъв няма да може да заема подобен пост. И в единия, и в другия случай практическият резултат ще е еднакъв.

— Вие ще дирижирате концерта.

Думите бяха на генерал Хъскинс, който ги изрече съвсем сериозно.

За няколко секунди в купето се възцари мълчание, нарушено едва когато колата се приближи до задния вход на сградата на Върховния съд.

— Това ще е най-голямото изпитание, пред което се е изправяла страната ни от основаването си насам — обади се Брад Уайтли. — Слава богу, че разполагаме с разумни и трезвомислещи хора като вас, които да ни преведат през него.

ГЛАВА 76

Истанбул — 17:35 ч.

Малката кола, която Атанасий бе уредил да посрещне Емили, сега я понесе по главния крайбрежен път между летището и сърцето на Истанбул: модерна магистрала със странното име „Кенеди Кадеси“. Старото ауди, което изглеждаше почти двацет години по-старо от последния модел на компанията, скърцаше и пращеше от усилието да се движи. Шофьорът, чиято усмивка не трепваше, но очевидно не говореше английски, явно възнамеряваше да стигне до направлението си възможно най-бързо.

Емили се опитваше да подреди информацията, която получи през деня. Съсредоточаването върху действителните данни, с които разполагаше, ѝ помагаше да отвлече мислите си от тревогата за Майкъл и нервността за себе си. Чувстваше, че ако не насочи вниманието си към частите от пъзела, ще полудее — или от тревога за сигурността на Майкъл и вината, която изпитваше, задето продължаваше мисията си тук, далеч от него, или от страх пред заплахата за собствената си сигурност — заплахата, за която бе наясно, че е реална, макар и невидима. Ето защо се застави да се съсредоточи върху информацията, която получи през изминалия ден.

Каквато и да е причината, оригиналната Александрийска библиотека очевидно е напуснала града. Академичният свят я е смятал за изчезнала или унищожена. Сега Емили знаеше, че е била скрита и тайно преместена. Прехвърлянето ѝ в Константинопол изглеждаше логично. Новата столица на империята е сигурно място. След упадъка на Рим градът на Константин се превръща в господстващ световен център и остава такъв до падането си под властта на османските турци почти хиляда години по-късно, през 1453-та. Дори тогава обаче остава град със световно значение, превръща се в сърце на великата ислямска империя с могъщия ѝ султанат и неудържимите ѝ армии, докато и тя не изчезва. Създаването на модерна Турция през 1923 година променя всичко. За първи път, откакто Константин го посвещава на себе си през 330 година, градът не е царска крепост.

Ако библиотеката наистина се е намирала тук, логично е Холмстранд да я насочи към града като част от откриването ѝ. Емили не можеше да не изпитва чувството, че Арно преднамерено я подтиква да проследи историята на библиотеката чрез свое собствено пътуване, сякаш това ще я доближи до нея... На лично ниво? На емоционално?

Каквато и да беше причината, един факт изглеждаше особено интересен. Ако Атанасий е прав и библиотеката е преместена от Константинопол чак в средата на XVI век, значи е била тук по време на великото разместване на силите през предишния век. Пристигнала е в императорския град под знамето на византийски владетел. Напуснала го е под знамето на османски.

Което означава, че „царският дом“, описан в последната нишка на Арно, не може да е резиденцията на византийския император, коронован във величествената църква „Света София“, сега превърната в музей. Докато колата минаваше покрай огромната сграда, Емили почувства увереност, че това е прикритие — повърхностно значение, което Арно искаше да бъде лесно дешифрирано, но сочещо в погрешната посока. Царете на Константинопол са управлявали в невидан блясък, а дворецът им, макар и сега превърнал се почти изцяло в руини и място на показни разкопки, е прочута туристическа атракция в модерния град. Споменеш ли „царския дом“ в Истанбул, ще те упътят именно натам.

Но ако библиотеката наистина е продължила да съществува тук след падането на Византия и Константинопол, през периода на ислямската власт, тогава царският дворец трябваше да означава нещо друго. Емили беше сигурна, че се отнася за резиденцията на османския султан, двореца, наречен Топкапъ, към който сега малкото ауди се носеше с максимална скорост.

ГЛАВА 77

18:05 ч.

Колата правеше остър завой по улица „Кабасакал“, когато от джоба на самото на Емили се разнесоха две кратки позвънявания, последвани след миг от още две. Тя бръкна в джоба си и извади блекбърито. На малкия екран проблясваше надпис, че има две съобщения. Емили огледа описанието им. И двете бяха с код на страна и номер, които не познаваше.

Отвори първото и бързо разбра от кого е. Текстът започваше с кратко текстово съобщение: **ОТ АТАНАСИЙ: ЗА ДА РАЗПОЛАГАТЕ С ВСИЧКО КОГАТО ПРИСТИГНЕТЕ КЪДЕТО ТРЯБВА.**

Емили приплъзна с показалец текста надолу. Останалата част от съобщението съдържаше списък с имена — имена, които не ѝ говореха нищо. Във второто съобщение следваше още един списък с имена. Сред тях обаче имаше две, които ѝ се набиха на очи.

Първото беше Джеферсън Хайнс, вицепрезидентът на Съединените американски щати.

Аудито вече спираше пред двореца Топкапъ, а Емили осъзна какво държи: списъка, пратил Арно Холмстранд в гроба.

ГЛАВА 78

*Ню Йорк — 11:00 ч. източно стандартно време
(18:00 ч. в Истанбул)*

Секретарят се извисяваше над мъжете, събрани на черната маса, и надничаше над техните рамене, докато пръстите им препускаха по клавиатурите, прикрепени към определените им компютърни терминали. Също като всички служители на Съвета, и те бяха сред най-добрите в своята област и материалите, които бяха събрали от разговора на Атанасий Антун с Емили Уес, бяха забележителни. Продължаваха да получават още и още информация, докато проследяваха имена и места от записа, хакваха лични документи и телефонни разпечатки и съпоставяха миналото на хора, чиято самоличност бяха узнали от визуално разпознаване на лицата на хора, които влизаха и излизаха от Библиотека Александрина. „Не оставяй необърнат нито един камък“ беше метод на разследване, станал безкрайно по-детайлизиран с появата на компютърното хакерство.

Юън прецени каквото му е известно до момента.

— Знаем, че Антун е обучаван да поеме ролята на втория човек в Обществото — отбеляза, без конкретно да се обръща към никого. — Което според собствените му думи означава, че е щял да стане един от двамата души, които знаят къде се намира самата библиотека.

— Но все още не е влязъл в тази роля — обади се един от съветниците. — Успяхме да се доберем до Марлейк, преди Антун да го е наследил.

— Така каза Антун — потвърди Юън и сведе поглед към разпечатката на масата. — Все още обаче звучи логично работата му през последните няколко месеца да е била съсредоточена върху влизането му в ролята — научаването на информацията, която ще се изисква да знае. Да се свързва с определени хора, да установява базисни полета и така нататък.

— Разполагаме с подробни разпечатки от неговите телефонни разговори — намеси се един компютърен техник. — През февруари броят на обажданията рязко се е повишил и оттогава не е спаднал.

Съпоставих случайно подобрани записи от лентите, с които разполагаме от телекомуникационната система на Библиотека Александрина, но нито един от разговорите не ни показва нищо. Навярно точно затова не са събуждали нашите подозрения. Ако са обсъждали нещо, свързано с библиотеката, са го правили кодирано. Всичките му разговори са за книги, придобиването на книги и обикновени неща, свързани с работата му.

— Разбира се, че няма да говори открито за библиотеката — прекъсна го Секретарят, — а освен това не би защитил разговорите си. Знае, че незабавно ще го разберем. Това моментално би го издало.

Ненадейно в ума му започна да се оформя идея.

— Ричард — обърна се към един от хакерите, — нанеси разговорите му на карта. Дай ми визуален образ на местата, където е звънил и откъдето са му звънили.

— Да, сър — отговори служителят и пръстите му запрепусаха по клавиатурата. След няколко мига на екрана му се появи стандартна проекционна карта на света по Меркатор и на нея просветнаха червени точки, които започнаха да се свързват помежду си. Всяка от тях отбелязваше конкретен град. Когато се свързаха, последва втора подобна операция, но в синьо.

— Червените точки са обажданията на Антун до някое място, а сините — обаждания, направени от мястото до него — обясни Ричард. — Картата обхваща обажданията от последните шест месеца.

Мъжете се скупчиха около екрана и заразглеждаха картата. След няколко минути внимателен оглед Секретарят проговори:

— Кажете ми какво ви прави впечатление на тази карта — нареди той. Идеята в съзнанието му набираше сила, но искаше да чуе потвърждение и от други.

— Ами — отговори един от съветниците му, без да отделя поглед от екрана, — очевидно е провел доста разговори.

— Да, да — нетърпеливо рече Юън, раздражен от безсмисления и очевиден коментар. — Но погледнете по-внимателно. На тази карта кое място го няма? Подозрително отсъствие, като се има предвид това, което узнахме от разговора на Антун с Уес?

Всички очи заоглеждаха екрана, съсредоточени наново.

Най-накрая на втория компютърен техник му просветна.

— Разбрах! — обади се въодушевено той. — Истанбул. През последните шест месеца няма нито едно обаждане, направено до или от Истанбул или от някой град наблизо.

Наблюдението потвърждаваше точно забелязаното от Секретаря. Истанбул, където се намираха Емили Уес, Джейсън и екипът му, беше празно място на картата с разговорите. Заключението изглеждаше очевидно.

— Библиотеката не може да се намира там — отсече той. — Истанбул може да е историческо място, където се е намирало хранилището, но вече не е активно. Контактите на новия Помощник-пазител го потвърждават.

— Значи Емили Уес греша, като смята, че посланието на Пазителя сочи към Истанбул?

— Не — отговори Секретарят. — Убеден съм, че е права. Но Пазителят прави това, което винаги е вършил: подвежда, манипулира, нарушава нормалния ход на нещата. Просто поредната стъпка в неговата игра на котка и мишка. Да оставим Уес да отиде там и да види що за глупости ѝ е оставил. Ние трябва да мислим една стъпка напред.

Отново погледна към картата, колегите му също.

— Има още едно място, което прави впечатление — обади се хакерът Ричард. — Редовни обаждания до и от Англия.

Юън погледна по-внимателно към региона на Великобритания.

— Увеличи Великобритания — нареди той.

След няколко секунди Обединеното кралство зае целия екран и го насити с изобилие от сини и червени точки, концентрирани в Оксфордшър. Голям брой от тях се намираха в самия Оксфорд.

„Оксфорд.“

В ума на Секретаря се зароди друга мисъл.

— Някой да намери списъка на книгите, взети от дома на Уес.

Вторият техник извика на екрана анализа от наблюдението и Юън огледа списъка с книги. Цяла колонка се състоеше само от книги за Оксфорд. Емили Уес бе специализирала там.

— Уес беше в Оксфорд — заразсъждава на глас той, като говореше все по-бързо. — Пазителят е бил в Оксфорд няколко пъти, откакто е започнал кариерата си. Разговорите на Антун са съсредоточени там...

— Но вчера бяхме в Оксфорд — отбеляза един съветник, — в църквата. Разрушението беше уловка.

— Разбира се — отговори Юън. — Църквата беше заблуда, но самият Оксфорд не.

Докато Секретарят говореше, Ричард продължаваше да печата, маневрирайки през пълния запис на кореспонденцията на Атанасий Антун чрез имейли. За миг движенията му спряха и вдигна глава към Секретаря.

— Сър, има нещо, което трябва да видите.

Юън се приближи по-плътно до терминала и погледна към екрана.

— Тази снимка е била прикрепена към празен имейл, изпратен на Антун преди малко повече от три месеца от акаунт в Yahoo, свързан с айпи адрес в Оксфорд. Тогава не събуди подозрения, но и не го разглеждахме толкова подробно.

Кликна с мишката и на екрана се появи картичка с Уестминстърското абатство. Секретарят вдигна вежда.

— Уестминстър?

— Да — потвърди Ричард. — Но това не е истинската снимка. Оказа се, че е енкриптиран джипег файл.

— На английски — заповяда Секретарят. Обикновено оставяше техническата част на техниците и не бе запознат с речника им.

— Това е файл със снимка, предназначен да показва конкретен образ, когато се отваря нормално. Но когато е декриптиран, се вижда истинската снимка.

Секретарят усети как го изпълва нарастващо чувство на очакване.

— Можеш ли да го декриптираш?

— Разбира се — отговори Ричард. — Вече е готово. Алгоритъмът не беше от най-простите, но не беше и кой знае колко сложен. Енкриптирането на джипег не е замислено като кодираща система на високо ниво. Обикновено се използва за най-обикновени заблуди. Ако специално не търсиш втора снимка, скрита под първата, няма как да разбереш, че е там.

— Това не ме интересува — заяви нетърпеливо Секретарят. — Покажи ми истинската снимка.

След още няколко кликания на мишката на екрана се появи друга снимка.

Пред очите на Секретаря се разкри нов символ, изваян в камък и сниман от позиция много по-надолу. Беше глиф, изваяние, прикрепено към декоративен каменен таван. И това, което изобразяваше, не можеше да се сбърка с никое друго.

В този миг Юън разбра къде точно трябва да отиде и какво да стори. Местонахождението на библиотеката му стана ясно като образа пред очите му.

В същия миг един от специалистите нетърпеливо вдигна поглед от екрана си.

— Току-що засякохме активност на телефона на Емили Уес в Истанбул.

— Подробности — изръмжа Юън.

Специалистът кликна на няколко екрана на компютъра си един след друг. Докато въвеждаше команди, обясняваше:

— Току-що е получила два есемеса, и двата от един и същи номер. Египетски. След малко ще имаме всички подробности.

— Можеш ли да намериш текста на съобщенията?

— Разбира се.

Разговорът бе временно прекъснат от поредица от удари по клавишите. Когато специалистът пак погледна към Секретаря, лицето му беше сериозно.

— И двете съобщения са списъци с имена.

Юън се приближи към екрана на компютърния специалист и надникна над рамото му към съобщенията, показани на екрана. В двете текстови съобщения се съдържаше списъкът. Изтеклата информация. Изтеклата информация, която сега се разпространяваше.

Без да каже нито дума повече на мъжете в стаята, той спокойно извади от джоба на гърдите си елегантен мобилен телефон, набра и го вдигна до ухото си.

— Заповедите се променят — каза той, щом се свърза с Джейсън, който в този момент пътуваше с колата през Истанбул. — Време е да отстраним Емили Уес. Разбери дали знае още нещо, а после я прати на оня свят.

ГЛАВА 79

Истанбул, дворецът Топкапъ — 18:15 ч. местно време

Емили спря пред портата на палата, за да плати таксата от двайсет турски лири за вход, след което се запъти през грижливо поддържаната градина към главния комплекс.

Както много други гледки, които бе видяла през последните два дни, дворецът бе предназначен да прави впечатление. Но го постигаше по начин, който не приличаше нито на величествената изискана архитектура на Оксфордския университет, нито на модернизма на новата Александрийска библиотека, изградена от стъкло и камък. Дворецът, дом на султаните, откакто Мехмед Завоевателя — човекът, превзел града от християните и сложил край на византийската и римската империя — го е построил през 1478 година, представлява традиционна сграда със смесени ислямски стилове. Няма две сгради, които да изглеждат еднакви, а ярките цветове, почти изцяло отсъстващи в Оксфорд и Александрия, са основен принцип на османските декорации. Навсякъде се виждат здания, украсени отвътре и отвън със сини, червени и златисти плочки; боядисани колони поддържат ъгловати навеси със златни листа; във всеки ъгъл и на всеки площад се виждат фонтани. Самият комплекс заема площ от седемстотин хиляди квадратни метра на върха на нос Сарайбурну и прилича повече на селище с царски постройки и коридори, отколкото на една-единствена сграда.

Емили знаеше малко за Топкапъ, може би малко повече от обикновените туристи, които нямаха представа от историята, но не и кой знае колко повече от включеното в описанието за туристи, което получи заедно с билета си.

Османските султани са живели в двореца Топкапъ от дните на Мехмед Завоевателя до 1856 година. Някога е бил дом на огромното царско семейство, включително множеството съпруги и наложници на султана, както и децата им. Цял сектор, известен като „харема“, е традиционна част от всички османски царски резиденции и в нея е живял самият владетел с най-близките членове на семейството си.

Дворецът обаче е бил дом и на държавните институции, в това число и на резиденциите на везири и съветници — султанът е държал всички наблизно в буквалния смисъл на думата. Зад стените му са се намирили също и царската съкровищница, обори, парадни и церемониални площи, оръжейници, болници, бани, джамии, приемни зали — всичко, от което може да се нуждае един монарх. Това го е предпазвало от риска да излиза навън, сред тълпите от непокорно население, повече, отколкото е абсолютно задължително.

През 40-те години на XIX век дворецът е превърнат в музей, след като султаните преместват резиденцията си. През 1924 година Кемал Ататюрк официално го обявява за институция на новата Дирекция на музеите на турското правителство, каквато е и до днес. В това си качество Топкапъ не само предлага на туристите забележителна гледка и докосване до най-високите нива на живота в Османската империя, но е и дом на колекции, свързани с исляма и османския период, които надхвърлят границите на историята на султаните. Традиционното изкуство на рисуване керамика и плочки заема голяма част от изложенията, а в помещение с реликви близо до една от дворцовите джамии може да се видят немалко важни артефакти за ислямското наследство. Сред тях е най-ценното притежание на музея: косъм от брадата на Мохамед, изложен в стъклена витрина в отделна стая, до която ислямски чиновник постоянно чете от Корана.

Емили оглеждаше всичко, докато вървеше през комплекса. Дори след изпълнените с напрежение събития от последния ден Топкапъ притежаваше красота, на която не можеш да не се възхитиш. Докато хладината на вечерта нахлуваше в тялото ѝ, тя пое по каменна пътека, заобиколена от добре поддържани цветя, в посока към Багдадския павилион в североизточния ъгъл на палата. От всички страни бликаха фонтани. Късче от историята си проправи път през нейната памет и разбърканите ѝ мисли: функцията на фонтаните. Нежните им звуци били не само красиви и успокояващи. Те представлявали ефективен „бял шум“ и приглушавали звуците от разговорите, които султанът провеждал със съветниците си наред претъпкания палат. Край прозорците и вратите на главните приемни и лични стаи за срещи стратегически са разположени фонтани, за да държат настрана евентуалните шпиони — или поне да ги затруднят да чуят гласа на султана.

Днес обаче красотата и историята са разположени в контекста на нещо много по-важно, с измерения, които предизвикваха не само страхопочитание, а и ужас. Емили постоянно се оглеждаше през рамо за подозрителни фигури. Мъжете, които ѝ се стори, че мерна на летището, можеше да са били плод на въображението, породен от параноя, но не биваше да обръща гръб на действителността. „Съветът“ на Атанасий беше истински и нямаше да се спре пред нищо, за да постигне целите си. Членовете му бяха открили Майкъл, а това означаваше, че знаят всичко за нея, може би дори и факта, че сега притежава списъците с имена, които очевидно понастоящем са в ядрото на настоящите им действия. Знаеше, че Съветът вече не е враг само на Обществото. Беше и неин враг. Беше сигурна, че в момента Съветът дебне плячката си.

Тя влезе в павилион от червен и бял мрамор, издигнат в чест на военната кампания в Багдад през XVII век, сега заобиколен от грижливо поддържани дървета и цветя. Този къшк се намираше в най-отдалечения ъгъл на Топкапъ, в сърцето на територията на султана. Тук, от изкуствено прикрита точка, тя видя това, което в дните на апогея на империята са наблюдавали малцина, с изключение на висшите класи и благородниците: необезпокоявана от нищо гледка над града и моретата от наблюдателната точка на имперската мощ и сила. Някога султанът буквално е можел да стои в градината си и да гледа надолу към своята империя.

Тази гледка обезпокои Емили.

От разположения високо над града ъгъл на палата от едната си страна можеше да види целия град, а от другата — мястото, където се срещаха моретата. В края на централния полуостров на Истанбул Мраморно море, Босфорът и Златният рог се сливаха и превръщаха метрополиса в първокласно място за корабоплаване и търговия. Емили погледна към водите, които се разливаха далеч под върха на хълма.

„Далеч под.“

В момента именно разстоянието беше обезпокоително. Просто не пасваше. Емили продължаваше да се взира във водите долу, но сигурността ѝ, че е дошла в правилния дворец, бързо изчезваше. Да не би да е сбъркала?

Дворецът Топкапъ се извисяваше на хълма си и гледаше към водата, но в писмото на Арно в Александрия се говореше за царския

дом, „докосващ водата“. *Докосващ*. Странна фраза, но фактът само ѝ придаде допълнителна тежест в съзнанието на Емили. Ако през последните два дни бе разбрала нещо за Арно Холмстранд, то беше, че фразите му са прекалено точни. Съставянето им не можеше да е без значение. Когато кажеше нещо, Арно имаше предвид точно това и буквално по начина, по който го е казал.

Докато се заставяше да чуе думите на Арно възможно най-вярно, простата истина внезапно блесна пред очите ѝ, ясна като морето далеч под краката ѝ. Дворецът и моретата бяха близо едни до други, но не се срещаха. Не се докосваха. Това можеше да означава само едно.

Топкапъ не е въпросният дворец.

ГЛАВА 80

18:30 ч.

Емили се обърна и се запъти обратно към главната порта. Всяка стъпка я караше да изпитва все по-нарастваща увереност, че дворецът Топкапъ не може да е „царският дом“, към който я насочваше подсказката на Арно. Това беше турският вариант на уловката на Холмстранд, която я заблуди да претърси руините на Университетската църква „Света Богородица“ в Оксфорд: очевидното решение, целящо да отклони от пътя преследвачите, които можеше да са намерили нишката, която Емили сега притискаше към гърдите си. Тук заблудата беше на две нива: първо, не насочваше към първия царски дворец, който мнозина биха свързали с Константинопол — този на византийските императори — а към резиденцията на султаните. Но имаше и втори пласт на заблуда.

Царският дом, докосващ водата. Това трябваше да сочи нанякъде другаде. Трябваше да има и втори дворец. Емили вече разбираше защо Арно е трябвало да замаскира подсказките си, но фактът, че се налагаше да разгадае поредния пъзел, си оставаше.

Зад плексигласовия прозорец на будката за билети седеше млад мъж и се оглеждаше за посетители. Емили остана с впечатлението, че вижда служител, изпълнен с желание да угоди на туристите. Това щеше да ѝ помогне в странния диалог, който бе наясно, че ѝ предстои.

— Извинете, имам въпрос — изтърси тя още преди да е стигнала до прозореца.

— Да? Как мога да ви помогна? — изправи се на стола си младият мъж и незабавно се появи неговата професионална усмивка. Първоначалната преценка на Емили се оказа правилна.

— Това не е дворецът, който търся.

Колкото и да се опитваше да е любезен, на лицето на мъжа се изписа объркване. Английският не му беше роден език, но и да беше, думите на Емили пак щяха да го изненадат.

— Извинете?

— Съжалявам. Мисля, че трябваше да отида в друг царски дворец. Този не отговаря на... — запъна се тя — ... на описанието, което ми дадох. Аз съм само една глупава туристка. Простете ми! — опита се да призове обратно дружелюбната усмивка на служителя. Трябваше да заложи на невинното объркване, вместо на очевидното напрежение — така беше по-вероятно разговорът да ѝ донесе полза, при това по-бързо. — В Истанбул има ли и други султански резиденции?

— Две са — отвърна колебливо служителят в музея. — Илдъз и Долмабахче. Но този е най-прочутият.

Очевидно се гордееше с Топкапъ и гърдите му леко се изпъчиха.

— Къде се намират другите? — попита Емили. — Някой от тях разположен ли е близо до водата?

— Илдъз се намира в града — гласеше отговорът. — Но Долмабахче е на морския бряг.

Емили попи вълшебните думи с цялото си същество.

— Той също е важен дворец — продължи екскурзоводът, благоволил да го спомене с почит, макар и по-малка от тази, която хранеше към своя Топкапъ. — Там е живял Ататюрк. Долмабахче е много важен за турската история.

— Как мога да стигна дотам?

— Можете да отидете с кола или с автобус, но с корабче е много по-бързо. Хванете го от „Еминьоню“, долу под хълма.

Подаде ѝ малка брошура за двореца Долмабахче и разписанието на ферибота от плота до стола си.

— Благодаря, чудесно е — усмихна се Емили с благодарност на младия мъж.

— Но — добави той — ще се наложи да почакате до утре. Тук е отворено до седем, а Долмабахче само до пет, така че днес вече са затворили.

Скоростта, с която настроението на Емили се превърна от въодушевено в отчаяно, беше удивителна. Сутринта на следващия ден ѝ се струваше невъзможно далеч. Наистина мислеше това, което каза на Майкъл: беше готова да остане далеч от него не повече от ден.

Младият мъж, изглежда, почувства разочарованието ѝ.

— Освен ако — продължи той — не се интересувате от френско-турските отношения.

Емили погледна към него.

— Моля?

— Тази вечер в Долмабахче ще се състои лекция за отношенията между Франция и Турция през миналия век. Говорителят е френски политик... — взе от бюрото си флаер и погледна името. — Жан-Марк Льотрук.

Подаде й флаера.

— Лекцията започва в седем. Ако хванете последния кораб, вероятно ще успеете.

Емили го погледна с безкрайна благодарност. Ако не беше стената от плексиглас, която ги разделяше, щеше да посегне да го прегърне.

Емили Уес не изпитваше и най-малък интерес към френско-турските отношения, но тази вечер бе готова да направи изключение. Беше склонна да стори всичко, което можеше да я вкара в двореца. В правилния дворец.

Взе брошурите, подаде на служителя няколко банкноти като благодарност за услугите му, и се отправи към морето.

ГЛАВА 81

18:35 ч.

Джейсън се обърна към партньора си. Изражението му бе сериозно, в гърдите му вече се надигаше очакване. Разговорът му със Секретаря беше кратък и по същество.

— Целта ни се промени — съобщи той на другия Приятел. — Трябва да елиминираме Уес при първия удобен случай, след като изтръгнем информацията, с която разполага.

Партньорът му вдигна вежди, но не отговори. Бяха посветили много време и енергия на проследяването ѝ и тя сякаш все още следваше нишките, оставени от Пазителя. Заповедта да я убият на този етап беше изненадващ обрат. Знаеше, че във Вашингтон много неща са заложили на карта, но Уес може би щеше да ги отведе до нещо значително по-важно — до самата библиотека.

— Ще я спрем следващия път когато остане сама — продължи Джейсън. — Заповедта е да я подложим на кратък разпит, за да разберем дали знае нещо друго освен това, което вече успяхме да разберем. Ще ѝ вземеш мобилния телефон и всичко друго, което носи в дрехите си. Трябва да сме абсолютно сигурни, че списъкът не е стигнал по-далеч от телефона ѝ. Получим ли всичко, ще довършим задачата.

— Можем да я заловим сега — отговори партньорът му. В момента следваха Уес надолу по стръмен склон към пристанището. Очевидно беше решила, че Топкапъ не е дворецът, който търси, и се беше запътила към Долмабахче. Съветът бе претърсвал и двата палата от подземията до тавана безчет пъти през безброй години. Допреди минути планът на Приятелите беше да се качат след Емили Уес на корабчето и да продължат да я следят, докато претърсва Долмабахче. Но щом намеренията им се бяха променили, спокойно можеха да елиминират мишената незабавно. — Можем да изчакаме да пресече следващия голям път и да я спрем.

— Не — заяви Джейсън. — Секретарят настоява всичко да стане възможно по-тихо, без свидетели и на уединено място, където няма да

открийт тялото веднага. Нямаме нужда от полицейски разследвания — само ще затруднят предстоящото.

Партньорът му кимна. Значи щеше да стане точно така. Емили Уес щеше да умре сама, на уединено място, след като ѝ изтръгнеха информацията, която навярно притежаваше. Той погледна към Джейсън и забеляза искрата в очите му — много по-напрегната от тази, която би се разгоряла само заради ексукутирането на човек, който имаше възможност да ги издаде. Налице беше още нещо. В очите на Джейсън се четеше... очакване. Това наблюдение изпълни с очакване и него. В светлината на новите им нареждания и обаждането на Секретаря отпреди минута той реши, че погледът на Джейсън може да означава само едно.

Секретарят е открил библиотеката.

ГЛАВА 82

18:45 ч.

Емили излезе от територията на двореца Топкапъ и се устреми надолу по хълма към северния бряг на централния полуостров на Истанбул. Не можеше да се освободи от чувството, че я наблюдават и следят, но необходимостта да хване последното корабче не ѝ оставяше друг избор, освен да рискува и да излезе на улицата. Разписанието, което получи, показваше, че последният кораб от „Еминьоню“ до „Бешикташ“, най-близката спирка до Долмабахче, потегля точно в 19 часа. Пътуването беше обозначено като кратко, само петнайсет минути. Успееше ли да се придвижи навреме, без някой да я обезпокои или да ѝ попречи, щеше да стигне в двореца само двайсетина минути след началото на лекцията. Въведенията и любезностите преди самата беседа навярно щяха да отнемат поне толкова време — Емили добре знаеше колко важно е за повечето учени доброто въведение. Можеше само да се надява, че събитието няма да е строго официално или протоколно и ще допускат посетители.

„Стига само да вляза през вратата — помисли си, — ще се опитам да намеря начин незабелязано да се отдалеча из територията на двореца.“

Но слизането по стръмния централен хълм на града се оказа по-бавно, отколкото изглеждаше, и Емили ускори крачка, защото видя, че стрелките на часовника ѝ приближават седем часа. Не можеше да си позволи да изпусне този кораб.

Зави зад един ъгъл и се озова пред голяма улица, успоредна на северния бряг. От другата ѝ страна се намираше „Еминьоню“: купчина пристани, лодки и къшкоче, пълни с хора. Емили се стрелна през оживеното движение на улицата, стигна до пристанището и се запъти към редиците двуетажни корабчета край дървените мостчета.

— Бешикташ? Долмабахче? — обърна се тя към мъж, който приличаше на чиновник, но чиновник в стила на пристанищните работници: мазна риза, обикновена шапка и ръка, пълна с билети и банкноти.

Мъжът с голям корем изсумтя покрай полуизпушената си цигара и махна към лодка на другия край на пристанището.

— Платете на лодката — каза той и отново се зае да брой банкнотите си.

Емили бързо се запъти към корабчето, което вече бе с включени двигатели и се готвеше да потегли. Скочи на борда, подаде дванайсет лири за билета си и се изкачи по няколкото стъпала към горното открито ниво. Едва когато останалите пътници, дошли в последната минута, се качиха и лодката наистина потегли, а впечатляващият силует на полуострова започна да намалява пред очите ѝ, тя си позволи да си поеме въздух. Беше се качила на лодката, а скачането на движещо се корабче не беше лош начин да се успокои, че се е отървала от възможните преследвачи. Застана до белия метален парапет на края на палубата и огледа пейзажа.

Зад задния край на ферибота се извисяваше хълмът, по който бе слязла току-що, а на върха му се издигаха огромните куполи на „Света София“ и Синята джамия. До тях се очертаваха стените и балюстрадите на Топкапъ. Хоризонтът бе прорязан от минаретата на безброй джамии и Емили не можа да не си помисли, че сцената сякаш е излязла от страниците на книжка със средновековни източни приказки.

Извъртя се и като внимаваше за ритъма на лодката, се обърна изцяло напред. От лявата ѝ страна се намираше Европа, от дясната — Азия. Босфорът беше тясната разделителна ивица между двете огромни земни маси. Тук търговията е процъфтявала хилядолетия наред. Сградите и от двете ѝ страни очевидно носеха печата на модерността — нашарени с радиоантени и сателитни телевизионни приемници — по оживените улици навсякъде наоколо бибипкаха клаксони, но Емили почувства, че Истанбул притежава нещо, което надхвърля границите на времето. Един град, побрал два континента, център на две велики империи, а сега — на Република Турция. Макар днес политическата столица да се нарича Анкара, Истанбул беше и завинаги щеше да си остане сърцето на Турция.

От лявата страна на полезрението ѝ започна да се очертава силуетът на двореца Долмабахче — гледка, която не можеше да бъде по-различна от тази на великия дворец Топкапъ. Емили разгърна брошурката, която ѝ бе дал продавачът на билети, решена да попие

възможно повече основна информация, за да се подготви за предстоящото търсене.

Долмабахче е заел мястото на Топкапъ като имперска резиденция през 1856 година, когато султан Абдул Меджид пожелал да създаде на владетелите на империята дом, който да прилича на тези на европейските монарси. Желанията му са изпълнени с построяването на огромен комплекс, в който се смесват архитектурни стилове от цялата история на Европа: барок, неокласика, рококо — всичко, освен традиционната османска архитектура. Идентичността на Долмабахче като дворец на султаните е трябвало да се изяви чрез обзавеждането, а не чрез неговите стени.

Докато наблюдаваше как палатът се очертава все по-ясно пред очите ѝ, Емили осъзна, че по някакъв странен начин наистина е постигнал желаното впечатление за европейски вид. Приличаше на странна смесица от Версай, Бъкингамския дворец и величествения дом на виден италиански благородник. Не можеше да не си помисли, че Майкъл щеше да го сметне за истински кошмар от архитектурна гледна точка — смесица от влияния, които не оставяха място за отличителен стил. Но определено беше впечатляващ. „Дори може да се каже «зашеметяващ»“ — помисли си Емили.

Отвътре, продължаваше брошурата ѝ, Долмабахче е обзаведен според традиционното османско разделение на обществена част и харем, или покоите на семейството, което Емили бе видяла в Топкапъ. Но всичко в интериора е осъществено в огромен мащаб и така, че да кара посетителите да занемаят. Кристалното стълбище и централният полилей идеално демонстрират тази концепция. Наименованието на стълбището е поради факта че перилата му са изработени от солиден кристал „Бакара“, а полилеят, подарен на султана от кралица Виктория, от създаването си досега остава най-големият в света: тежи четири тона и половина и на него светят седемстотин и петдесет лампи. Всички предмети в двореца са позлатени, обсипани със скъпоценни камъни, щамповани или изрисувани, което ги прави безценни; всяка гледка е изумителна.

Емили не се изненада да прочете, че в Долмабахче се влиза само с група и екскурзовод. Не се допуска свободното обикаляне, с което се бе заела в Топкапъ.

„Добре че идвам, докато е затворено“ — помисли си. Да се изплъзне от лекция и да се промъкне в празен дворец, й се струваше не толкова проблематично, колкото да се изплъзне от група и да се крие от другите.

Дворецът също е музей, макар да е останал политическа сграда дори през управлението на новата държава Турция. Значимостта му за турската история е свързана основно с факта, че някога е бил резиденция на Мустафа Кемал Ататюрк, основател и пръв президент на модерна Турция, в края на живота му. Гражданите на Турция и турската държава боготворят основателя си по начин, който надхвърля всичко, което американците можеха да изпитват към Джордж Вашингтон и към бащите основатели. Стаята, в която е починал Ататюрк в Долмабахче, е превърната в паметник, светилище, и е едно от най-посещаваните места при обиколката на двореца.

За Емили обаче най-важно беше местоположението на палата. Късчето земя, което Абдул Меджид е избрал за новия си дворец, някога е било залив в Босфора. През миналия век десетилетия наред османските градинари го запълвали и го превърнали в императорска градина и убежище. Названието Долмабахче, „пълна градина“, поддържа жив спомена за стария му произход. Днес палатът се издига на този къс възстановена земя. Буквално „докосва водата“, която се плиска непосредствено до основите му.

Емили погледна нататък. Сега Долмабахче се намираще точно пред носа на корабчето. Нямахше съмнение, че е на правилното място.

Корабчето се приближаваше към пристанището и започваше да забавя ход. Емили пое по късото разстояние към стълбището, което щеше да я отведе до долната палуба, откъдето да слезе. Докато се обръщаше, погледът й се спря на по-широката долна палуба и се прикова върху двама мъже. Двама мъже, елегантно облечени в костюми. Единият държеше сакото си в ръка. Сиви костюми. Косата им беше спретнато подстригана. Изглеждаха почти еднакви. „Като клонинги“ — прозвуча в главата й гласът на Майкъл.

Кръвта й се смрази. Значи на летището не я е хванала параноя, а по-нататъшната й нервност не е била неоправдана: наистина я следяха. Това очевидно не бяха същите, които са разпитвали Майкъл — нямахше начин да са стигнали дотук за толкова кратко време — но положително бяха свързани с тях.

Съветът я следваше. Следеше я. В главата ѝ един глас ненадейно изкрещя категорична команда: „Накарай ги да продължат да те следят“.

Емили направи бърза крачка назад с лудо биешо сърце и се отдръпна от полезрението им. Дали разбраха, че ги е видяла? Ако вярваха, че не подозира за присъствието им, това можеше да отложи сблъсъка.

Вече не чуваше рева на двигателите на ферибота, нито бърбенето на многобройните пътници. Чуваше единствено собствения си пулс да кънти в ушите ѝ.

„Надолу по стълбите, слез от лодката и към палата. Надолу по стълбите, слез от лодката и към палата“ — застави се тя да си изрецитира наум стъпките, които я очакваха. Опитваше да се съсредоточи, но не съумяваше да се успокои.

Преглътна с усилие, пое си дълбоко въздух и стъпи на металното стълбище. Приковала поглед напред и леко надолу, се отправи директно към рампата на ферибота и оттам на сушата.

„Накарай ги да продължат да те следят — повтори си наум и се насили да продължи да върви напред. — Щом искат да вървят по петите ми, ще има какво да гонят.“

ГЛАВА 83

19:15 ч.

Щом краката ѝ стъпиха на твърда земя, Емили се обърна към огромния дворец Долмабахче от лявата ѝ страна и се опита да тръгне към него безгрижно, сякаш сърцето ѝ не биеше лудо. Пробва да върви по средата на оживения тротоар.

„Ако успея да вляза и вътре да се отскубна, все още може да им се изплъзна.“

Помъчи се да се утеши с мисълта, че мъжете я следяха от пристигането ѝ в Турция, което означаваше, че трябва да са били с нея и по-рано, в двореца Топкапъ. Били са с нея, но не я нараниха. Дори не ѝ попречиха. Молеше се да не го направят и сега.

„Просто не издавай, че подозираш нещо — заповяда си. — Ако разберат, че си ги забелязала, сигурно всичко ще се промени.“

Насили се да забави крачка, да се нагоди към доста ленивата небрежна походка на другите минувачи. Да се слее с тълпата.

След няколко минути стигна до двореца. Протегна врат, за да го види в цялата му ширина сега, застанала пред него. Долмабахче представляваше приказна гледка. Въпреки страха си се запита дали величествената му фасада не е вариантът на Османската империя от XIX век на „стъписай и удивлявай“, когато става въпрос за имперска показност и демонстрация на власт и разкош.

Последва знаците, които я насочваха към главния вход на двореца. Вратите му бяха отворени, а осветлението — включено, приветствайки закъснелите за специалното събитие на вечерта. С приближаването Емили забави крачка още повече, приглади дизайнерското си яке и прибра донякъде разрошената си коса в спретнатата професионална опашка. Запита се дали в сегашния си раздърпан вид ще успее да мине за заинтересован учен, изпълнен с желание да узнае повече за френско-турските отношения. Трябваше да се надява, че ще успее.

От вътрешната страна на вратите старинна дървена масичка изпълняваше ролята на регистратура и Емили плати абсурдна такса за

присъствие на лекцията. Извини се любезно за закъснението на служител, който сякаш изобщо не се вълнуваше от това, взе билета си и влезе в сградата.

Точно както очакваше, разкошът я смая. Главният вход, наречен Залата на медалите — Емили го прочете на малка табелка, оставена заради дневните туристически групи — завладяваше всички сетива. Беше огромна, с плавно спускащи се стълбища, грамаден полилей, гравирани маси и впечатляващи картини. Ненадейно безплатното шампанско и тоалетни артикули, които бе получила на полета първа класа от Англия, вече не ѝ се струваха „люкс“, не и толкова, колкото преди.

Откъсна поглед от заобикалящото я великолепие и пое след малка група други посетители, които тъкмо завиваха зад един ъгъл и влизаха в това, което дори оттук можеше да види, че е почти толкова зашеметяваща приемна. Когато се приближи, видя, че е пълна с дървени столове, застлани с червено кадифе. Почти всички бяха заети от посетители, които внимателно слушаха. От елегантен подиум отпред мъж говореше на аудиторията на френски. Изглежда, лекцията вече бе започнала.

Точно преди да влезе в помещението, Емили приведе плана си в действие. Ненадейно „си спомни“, че трябва да отиде до тоалетната, и помоли пазача за указания.

— Две врати по-нататък, отдясно.

Емили измина разстоянието в указаната посока. После се огледа, за да се увери, че никой не я наблюдава, зави зад един ъгъл и изчезна в тъмните помещения на палата.

ГЛАВА 84

Дворецът Долмабахче — 19:27 ч.

След броени секунди Емили се озова сама в необятните тъмни коридори на Долмабахче. Това беше най-големият дворец в Турция и съответно правеше задачата, пред която се бе изправила в Библиотека Александрина, още по-трудна. Някъде в сто и десетте хиляди квадратни метра площ на двореца Арно Холмстранд ѝ е оставил улика.

Тя започна да влиза и излиза от стаи и коридори в главната част на палата. Сърцето ѝ биеше силно не само от страх пред мъжете, които я следяха, а и от страхопочитание пред невероятните гледки, разкриващи се пред очите ѝ. Дори на приглушената светлина в часовете след затварянето дворецът сякаш сияеше и блещукаше. На слабата светлина блестяха четиринайсет тона златни листа.

Отправи се към прочутото Кристално стълбище и безшумно се изкачи от едната му страна. Беше наясно, че е невъзможно да претърси всяка част и всяка повърхност в такова място. „Арно също не би очаквал да го направя“ — помисли си. Холмстранд не е допускал дори, че Емили ще получи такъв свободен достъп до палата, с какъвто разполагаше сега. Със сигурност е оставил нишката на място, което Емили да намери. Най-вероятно някъде по или близо до обичайния туристически маршрут. Някъде, където ще ѝ е възможно да стигне.

Знаци и червени възета маркираха пътя на туристите, затова Емили се опита да се придържа към тях. Очите ѝ бяха широко отворени за всяка следа от малкия символ, отбелязвал навсякъде подказките на Арно.

„Трябва да има нещо, за което е знаел, че ще привлече вниманието ми — помисли си тя. — Нещо, което да стесни кръга от възможности. Къде би скрил човек улика в царския дом? Във фойето?“ Невъзможно. През деня фойето постоянно щеше да е пълно с гости, тоест нямаше да предоставя никаква възможност да се оглеждаш за знак. В Залата на посланика? Емили се надяваше, че не е там, защото малките карти, поставени на равни интервали по туристическия маршрут, сякаш показваха, че именно в това помещение

се провежда лекцията. Ако подсказката на Арно е скрита там, нямаше да я намери тази вечер.

„Къде другаде?“ Емили се застави да обмисли всяка дума от съобщението, което бе получила в Александрия. *Между два континента: царският дом, докосващ водата.* Беше намерила двата континента, домът беше царски и докосваше водата. Какво пропускаше?

Царят. Това беше единствената част от нишката, която все още звучеше странно. Десетилетия наред Долмабахче е дом на султаните, но османските владетели никога не са използвали титлата „цар“, нито пък византийските владетели преди тях, които бяха познати почти изцяло като „императори“. Да, понятията бяха повече или по-малко еквивалентни, но Арно Холмстранд многократно бе доказал изключителното си владение на езиковите тънкости. Щом е използвал тази дума в съобщението си, значи е точна. Употребена е преднамерено.

„Кой е властвал тук, но не е бил султан?“

Още докато си задаваше въпроса, Емили зави зад един ъгъл и видя отговора право пред себе си.

„Ататюрк.“ Основателят на турската република и съвременна държава, превърнал Долмабахче в своя резиденция, макар че през 1922 година е подписал едикт, който отнема управлението над турския народ от ръцете на наследствените монарси. Ататюрк сваля от власт султаните, но продължава да ръководи републиканското си правителство от великолепните им палати. Ататюрк се разболява и умира тук, сред стените на този дворец. По-точно в стаята, известна днес като Спалнята на Ататюрк, към която насочваше табела по средата на коридора пред Емили.

Този човек е придобил в националната памет на турците влияние, надминаващо това на всеки цар или лидер преди него. Превърнал се е в символ на националната идентичност, „Великият водач“ на турската патриотична гордост. Бе издъхнал в девет часа и пет минути на десети ноември 1938 година — дата и час, които всеки студент по съвременна източноевропейска история знаеше добре. Всички часовници в двореца са спрени в мига на смъртта на Ататюрк, отбелязвайки началото на национален траур, продължил десетилетия. Неотдавна са премахнали този символ на всеобща скръб и дворцовите

часовници отново започват да показват истинското време. Всички освен един: малкият часовник, поставен на маса в спалнята, в която е издъхнал Ататюрк.

Емили разбра какво точно трябва да направи.

ГЛАВА 85

19:45 ч.

Емили последва знаците към Спалнята на Ататюрк, разположена в бившия харем на двореца. Не ѝ се наложи да върви дълго. Постоянно поглеждаше през рамо, но нямаше как да е сигурна, че не я следят. Несигурността я караше да бърза.

Стаята беше отбелязана с всички церемониални означения, но когато влезе, Емили осъзна как това всъщност не е най-бляскавото помещение в двореца. Не че не беше пищна и претрупана, но ѝ липсваше показната демонстрация на богатство на повечето от стаите, през които току-що мина.

Централното място на стаята бе отредено за леглото на Ататюрк: огромно и дървено, покрито с яркия кървавочервен флаг на Турската република като паметник на мястото, където е паднал първият ѝ лидер. Самата стая беше облицована с дървена ламперия, украсена с ориенталски килими със сложни шарки и куп дивани и столове с дамаски с цветни мотиви, които запълваха малкото пространство.

Емили прекрачи над червените възета, които държаха туристите на почетно разстояние от свещеното легло. Територията, която трябваше да претърси за нишката на Арно, се бе свила драстично и бе напълно по възможностите ѝ. „Някъде между тези четири стени.“

Леглото едва ли бе най-удачното за скриване на издълбан символ, защото се състоеше главно от завивки и кувертюра. Огледа го набързо, но чувстваше, че ще има по-голям късмет, ако се насочи другаде. Застави се да овладее нервите и адреналина си и бавно прегледа съдържанието на стаята, потенциалните места за скрития знак. Взря се в дървените шкафчета от двете страни на леглото. Нищо. Инкрустираната масичка отляво с малкия квадратен часовник, замръзнал завинаги на 9:05, беше също така празна. Емили плъзна поглед по всеки сантиметър от дървената ламперия на стените — най-вероятното място за драскотини като тези, които бе видяла в Англия и Египет — но пак остана разочарована.

Отиде до дивана в ъгъла на стаята, до прозореца, седна и се замисли. „Къде не гледам?“

И тогава с крайчеца на окото си зърна нещо, което привлече вниманието ѝ. Зад възглавница, покрита с гъста бродерия, се виждаше дървената рамка на самия диван. Нещо нарушаваше плавното преливане на дървесните нишки точно на мястото, където те изчезваха зад плата.

Емили застина, посегна и дръпна възглавницата. Зад нея, леко надраскана на дървената странична облегалка на дивана, видя последната нишка на Арно. Символът на библиотеката беше най-отгоре, както при всяко друго местоположение, което бе открила при пътуването си. Под него имаше един-единствен ред, едно изречение, познато само със загадъчното си оформление:

*Пълен кръг: божественият таван на Оксфорд
и домът на Библиотеката.*

Под текста, за изумление на Емили, беше издълбан втори символ.

ГЛАВА 86

20:02 ч.

Емили извади блекбърито от джоба на якето си и снима надрасканото на облегалката. Пръстите ѝ се плъзгаха умело по малката клавиатура; започна да пише коментар към снимката, за да го използва евентуално по-късно, но спря само след първите няколко букви на първата дума. Нямаше нужда от бележки. Смисълът на посланието на Арно, значението на новия символ незабавно ѝ се бяха изяснили.

През един или друг момент от обучението си всеки студент в Оксфорд е влизал в Божествените училища: церемониална зала за дебати, долепена до централната Бодлиева библиотека, първото помещение в институцията, построено специално за лекции. По време на построяването на сградата в средата на XV век университетът съществува от поколения, но лекциите се провеждат в залите на различните му колежи и други структури, включително и Университетската църква „Света Богородица“, през руините на която Емили си проправи път преди, както ѝ се стори, цял век. Студентите обаче започнали да стават по-шумни и по-разпалени и ръководството решило, че не е уместно да се състоят дебати и лекции в църквата. Поръчало изграждането на Божествените училища специално с тази функция. След два века добавили допълнително помещение в отдалечения западен край — Къщата на съвета. В сложно украсената зала, която дори и днес не разполага с изкуствено осветление, се намира тронът на ректора на университета; за период от около петнайсет години по време на управлението на Чарлс I, през най-бурното време на гражданската война, Къщата на съвета изпълнявала ролята на съвещателна зала на Парламента.

Всеки студент в Оксфорд познава сградата, защото е шедьовър на странен, смайващ дизайн, поставен в списъка на задължителните туристически атракции на града, но и понеже в нея не се е провеждала лекция от десетилетия насам. Сега я използват единствено за церемонии по завършването. Един миг на слава в старата зала, за да впечатлят студентите, преди да ги изпратят.

Най-прочутият елемент на Божествените училища е таванът. Изграден в така наречения перпендикулярен стил, той представлява готически свод с ребра, покрит от единия до другия край със стотици странни загадъчни символи, някои от които висят надолу. Едва ли не оставаш с впечатлението, че таванът има пръсти и посяга надолу към хората. Емили си спомни леко зловещото чувство, което изпита, когато го видя за първи път, докато слушаше как преподавателят от колежа споменава нещо за човека, който го е замислил: майстор масон на име Уилям Орчард.

Никой не знаеше какво точно изразяват странните символи на Божествените училища и фактът сам по себе си бе достатъчен да породи безброй теории за конспирация. Някои гравюри очевидно са емблеми на къщи и колежи от времето на построяването на сградата; други вероятно са инициалите на дарителите, допринесли за издигането ѝ. Но имаше и такива — десетки, стотици — които чисто и просто си оставаха загадка. Очевидно не означаваха нищо и това постоянно заплеляваше посетители и тълкуватели.

Емили отново погледна към втория символ, който Холмстранд ѝ бе оставил тук, в стаята на Ататюрк. Фразата „Пълен кръг: божественият таван на Оксфорд и домът на Библиотеката“ очевидно насочваше към Божествените училища. Арно не би могъл да се изрази по-ясно. А новият символ, разсъждаваше Емили, почти със сигурност е някой от изваяните в сложната украса на тавана на залата.

Изведнъж тя се сепна от гласове някъде по дългия коридор. Внезапно осъзна в какво опасно положение се намира. Седеше на диван — обезобразен диван — в една от най-почитаните стаи в Турция. Не можеше дори да си представи какво я очаква, ако я открият. Беше чувала доста неща за турските затвори... и никое от тях не беше хубаво. При това затворът беше в най-добрия случай. Ако гласовете бяха на двамата мъже в сиви костюми, които бе зърнала на корабчето, всичко щеше да стане много, много по-лошо.

Емили бързо върна възглавницата на мястото ѝ над драскотините на Арно, прекоси стаята, прекрачи над червеното въже и се върна в коридора. Забави се достатъчно, за да разбере откъде идват гласовете, които сега ставаха все по-силни, и тръгна в противоположна посока. Надяваше се да са служители в музея, които правят вечерна обиколка, или други посетители на семинара, решили да пропуснат лекцията. И в

единия, и в другия случай обаче не желаше да я видят. Сега, когато бе открила какво ѝ е оставил Арно, целеше единствено да се махне оттук и да стигне до някое сигурно място.

Вървеше през разкошните зали и най-накрая се озова обратно на централното стълбище. Бързо слезе по него и зави зад ъгъла към главното фоайе. От другата страна на огромното помещение беше вратата, която щеше да я изведе на истанбулските улици.

Но от дясната ѝ страна, зад една от колоните до широките первази на залата стояха двамата мъже в сиви костюми.

Този път погледът на Емили се кръстоса с погледа на единия. Каменното изражение на мъжа не се промени, но той се извърна, за да застане лице в лице с нея. Сякаш свързани с вълшебна нишка, и другият мъж се обърна едновременно с първия. Вече не се опитваха да останат незабелязани.

„Бягай!“

Мисълта избухна в съзнанието на Емили с почти неконтролируема сила. Адреналинът ѝ скочи. Беше наясно, че ако побегне, ще привлече още по-голямо внимание. Жена, която излиза на бегот от дворец, със сигурност щеше да бъде спряна, а ако някой я спреше, щеше да се окаже оставена на милостта на двамата мъже.

„Просто тръгни право към вратата и излез.“

Емили откъсна поглед от този на мъжа и закрачи през помещението. Вървеше възможно най-бързо, но без да тича.

„Право към вратата. Право към вратата.“ Опита да върви равномерно, в ритъм с думите си.

Фоайето изглеждаше невъзможно голямо; с всяка крачка Емили изпитваше чувството, че на следващата ще усети ръка върху рамото си или някой ще я събори, излизайки ѝ в гръб. Не откъсваше поглед от изхода и най-накрая го видя точно пред себе си. Блъсна вратата със сила, която не знаеше, че притежава, и излезе на улицата.

Прекося уличното платно, успоредно на двореца, и стъпи на тротоара от другата страна. Край нея минаваха хора — най-голямото прикритие, което можеше да получи. Вървеше равномерно, почти тичайки, и си проправяше път с лакти през групичките хора, които се случеха на пътя ѝ. Те я поглеждаха раздражено, няколко души възнегодуваха, но Емили не спря.

Едва след пет минути си позволи да забави крачка. Може би, само може би, мъжете не я преследваха отблизо, както се страхуваше. Нито веднъж не беше погледнала назад, за да се увери. Ако имаше нещо, което си спомняше от екшъните, които беше изгледала, то беше, че поглеждането назад те бави.

Все пак, така или иначе, беше време да разбере. Стигна до един ъгъл и се притисна до стената от другата му страна. Събра цялата си смелост, обърна се назад и подаде глава край ръба, за да погледне назад в посоката, от която беше дошла.

Три пресечки по-назад двамата мъже вървяха право към нея.

ГЛАВА 87

20:20 ч.

Емили се дръпна обратно зад ъгъла възможно най-бързо. Само след минути двамата мъже щяха да я настигнат. Налагаше се да мисли бързо.

И дума не можеше да става да се върне на ферибота: беше хванала последния, за да стигне до Долмабахче. „Освен това — помисли си, — не бива да влизам в затворени пространства. Трябва да мога да се движа, да разполагам с място, за да избягам.“ Емили нямаше опит в избягването на преследвачи, но можеше да преброи на пръсти дните, в които не беше започвала деня с бягане, още от младежките си години. Нямаше да се остави да я хванат без борба.

Насили краката си да се движат и продължи да върви по тясната странична уличка. Движеше се на юг покрай брега, обратно към центъра на града. Кварталът пред нея с изглед към прочутия полуостров със „Света София“ и Синята джамия се наричаше Галата — оживен пазар с малки алеи и криволичещи улици, които гъмжаха от коли, маси и търговци, продаващи стоката си. Емили си го спомняше от предишните си посещения като оживено място вечер, също толкова, колкото и през деня, винаги пълно с хора, с тълпи.

„Ще свърши идеална работа“ — помисли си. Щеше да си проправи път през Галата, да се отскубне от преследвачите си и после да отиде в центъра на града, по моста от другата страна.

Емили ускори крачка, а сетне хукна. Вече излязла от двореца, нямаше причина да не тича с всички сили. И тя, и мъжете зад нея знаеха, че всеки е наясно с присъствието на другия; гонитбата бе започнала. За втори път от началото на пътуването ѝ предпочитанията ѝ към удобни равни обувки ненадейно се оказаха предимство.

Тя профуча през малка криволичеща уличка, която излизаше на по-голям площад с пазар, блеснал на светлината на електрическите крушки. Имаше колички, отрупани с какво ли не, от кошници с разноцветни индийски подправки до евтина електроника и два пъти рециклирани батерии.

Емили си запроправя път сред количките и хората. Когато стигна до другия края на площада, хвърли поглед назад. Двамата мъже бяха излезли от същата уличка, от която тя беше дошла на площада. Движенията им бяха идеално координирани и двамата сякаш се движеха в ритъм, оглеждайки противоположните половини на площада, все едно бе застлан с мрежа, отбелязана в съзнанието им. Единият говореше по малък мобилен телефон, без да престава да оглежда площада. Всичко приличаше на сцена от филм за ЦРУ, но Емили беше абсолютно сигурна, че тези двамата не са от добрите.

Докато преследвачите ѝ продължаваха да оглеждат площада, тя се скри зад висока каруца с дрехи и обувки, но закъсна с няколко секунди. Мъжът с телефона я зърна и посочи с пръст от другата страна на площада. Другият веднага реагира и двамата започнаха да си проправят път между сергиите към Емили. Движеха се из оживения пазар, без нито за миг да я изпускат от поглед: разблъскваха от пътя си търговци и купувачи, без да се поколебаят и без да ги погледнат.

Емили се оттласна от количката и сви в друга странична уличка с наклон надолу. Хукна с всички сили, като променяше посоката си всеки път, когато на пътя ѝ изникнеше нова алея. Беше в отлична форма, но започваше да усеща, че не може да надбяга тези мъже. Трябваше да им се изплъзне.

Стрелна се в задна уличка. Тялото я болеше от комбинацията от пулсиращия през мускулите ѝ адреналин и внезапната необходимост да ги използва с такава сила. Сутрешното бягане си беше сутрешно бягане, но да бяга, за да спаси живота си, беше нещо напълно различно. Тя се облегна на една стена и се помъчи да си поеме въздух. А после, преди да успее да се отпусне и да даде на мускулите си възможност да се напрегнат и да се стегнат, се оттласна от стената, движена от заповедта на гласа, който ненадейно отекна в съзнанието ѝ с абсолютна яснота: „Продължавай да се движиш!“.

С всяка крачка двамата мъже скъсяваха разстоянието, което ги отделяше от Емили. Макар че техниката ѝ на спонтанно отклоняване в различни посоки, през странични улички и алеи, означаваше, че не могат да хукнат в пълен спринт и да сложат край на гонитбата за секунди, те все още имаха предимство: бяха свикнали да преследват мишени.

Емили рязко се обърна надясно и сви в друга задна алея, която дългите ѝ крака изминаха само с няколко крачки. Както много от другите улички, през които бе минала в последните секунди, и тази се вливаше в по-широка улица с повече магазини, колички и тълпи. Но тази улица се отличаваше с една важна, ужасяваща разлика. Докато се придържаше към края ѝ и се движеше възможно най-бързо, оглеждайки се за следващата алея, по която да хукне, осъзна, че такава няма. Нямаше нито една странична уличка, нито една алея. Нямаше как да се измъкне. Намираше се на дълга улица с витрини и сгради, обградена от двете страни от солидни стени на една или друга постройка.

„В капан съм.“

Емили диво се огледа за нещо, което да ѝ послужи като маршрут за бягство. От дясната страна, на няколко метра, съзря възможност: отворени двойни врати, водещи към една от малкото църкви в района — останка от времето, когато Истанбул е бил колкото мюсюлмански, толкова и християнски град.

„Не е алея, но е по-добре от нищо“ — помисли си Емили.

Обърна се и влетя тичешком през вратите.

Църквата беше тъмна, осветявана почти единствено от малкото свещници, към които групички стари жени бяха прикрепили воценици. Зад тях стените бяха украсени с романтични изображения на Иисус, Богородица и светците. В края на дългата пътека бе олтарът, отделен от останалата част на църквата с малък, висок до кръста параван от дърво с изписани образи. „Арменска е“ — включи се умът ѝ на историк, забелязал въпреки ситуацията типичния интериор на арменските църкви по цял свят.

За нейно облекчение таванът на църквата се поддържаше от високи колони от двете страни на главния кораб. В тъмнината те ѝ предоставяха това, от което се нуждаеше повече от всичко на света: място да се скрие. Като взе незапалена свещ от една кутия до входа, в случай че ѝ се наложеше да изглежда набожна и да се слее с богомолците, Емили тръгна покрай лявата стена, докато стигна до колона, достатъчно отдалечена от групичките богомолци, и се скри зад нея.

Наведе глава и цялото си тяло, подпря се на студения каменен пилон и отметна настрана дългите кичури тъмна коса, полепнали по

лицето ѝ от пот. Ехото от учестеното ѝ дишане сякаш отекваше от покритите с изображения стени.

„Успокой се. Дишай дълбоко. Бавно. Не им давай да те чуят; не им давай да те видят.“

Стисна очи и се насили да не помръдва. Никога през живота си не беше изпитвала такъв ужас, както през последните няколко минути, и тялото ѝ не беше сигурно как да реагира. Замоли се с цялото си същество да е успяла да влезе в църквата, преди мъжете да са свили зад ъгъла и да са видели накъде тръгва.

Сега в ума на Емили не бе останала и капка съмнение, че библиотеката съществува, че историята за Обществото е вярна, че Съвета също го има. Арно я бе насочил към нещо истинско — нещо, което почти беше успяла да намери. Но цената на това откритие бе знание, което я обвързваше със събития далеч извън контрола ѝ. Защо искаха да я убият тези мъже — защото можеше да ги отведе до библиотеката? Или участваха в заговора на американското правителство?

Емили се застави да забави дишането си и зачака пулсът ѝ да се върне към подобие на нормалност. За няколко дълги минути църквата остана тиха. Никой не влезе. Никой не наруши молитвената тишина.

Бавно, предпазливо тя надникна покрай колоната. Това, което видя, потвърди отсъствието на звуци: сега църквата бе почти празна. Мъжете не я бяха проследили дотук. Беше влязла сама.

Изчака още няколко минути, за да даде на преследвачите си време да продължат нататък и да хукнат след въображаемата си мишена по които улици решат, че е тръгнала. Едва когато се появи пазачът на църквата и започна да затваря двойните врати за през нощта, Емили най-накрая излезе иззад колоната и пое към изхода.

Предпазливо надникна към улицата, преди да излезе изцяло през вратите. Бърз поглед в двете посоки ѝ показа, че няма от какво да се бои. Озова се на улицата. След няколко минути намери уличка, която водеше надолу по хълма и се губеше в оживените улици на Галата.

ГЛАВА 88

21:10 ч.

Когато отново се озова на територията на пазара, Емили започна да криволичи по всички странични улици и алеи, които видеше. Постепенно се отдалечаваше от местата с натоварено движение и навлизаше в територията на по-безлюдни задни улички. Тялото ѝ бе подгизнало от пот, която се дължеше колкото на физическото напрежение, толкова и на ужаса. След църквата не беше зървала преследвачите си, но не хранеше илюзии. Не беше в безопасност. Трябваше да се махне от Истанбул възможно най-бързо.

Постоянното променяне на посоката в още по-пустите и празни странични улици — вариантът на Емили за тактическо отклонение — означаваше, че слизането ѝ по високия хълм на Галата към моста, който щеше да я изведе обратно в центъра на града и оживените улици, които на свой ред щяха да я заведат до летището и оттам извън страната — ставаше бавно. Забавянето обаче се оказа полезно: колкото повече вървеше, колкото повече минути минаваха, толкова повече намаляваше страхът ѝ. Накрая трескавата бързина на походката ѝ се успокои до равномерен вървеж и най-после я обхвана умората, настъпваща след прилив на адреналин.

Тялото ѝ беше изтощено, но умът ѝ все още препускаше, при това не само от преследването. Докато ужасът от преживяното намаляваше, вниманието ѝ се насочи към странното усещане, което последната нишка на Арно я караше да изпитва.

Нещо в посланието не беше наред.

Не беше разчала погрешно самата подсказка. Може и да се бе хванала на номера, който ѝ попречи веднага да разбере кой е правилният дворец, но за посланието беше безусловно сигурна. Присъствието на новия символ редом с текста не оставяше място за съмнение: сочеше към Божествените училища в Оксфорд, към конкретен символ, изваян на тавана им.

Проблемът беше, че сочи към Божествените училища, обратно към Оксфорд. *Обратно*. Обратно към мястото, където бе започнала

истинската ѝ мисия за откриване на библиотеката. Тази последна нишка превръщаше цялото пътуване, на което я бе изпратил Арно, в бягане в кръг. Посланието му дори го подчертаваше, сякаш искаше да се пошегува с нея: *Пълен кръг: божественият таван в Оксфорд, и домът на Библиотеката*. Пълен кръг, обиколка, която свършваше точно там, откъдето бе започнала.

Емили изпитваше чувството, че тук просто има нещо... грешно.

Способността ѝ да задълбае в това усещане обаче секна ненадейно и ужасяващо. Ясно отчетливо щракване зад гърба ѝ я изтръгна от размислите. Тя застана на място между високите сгради от двете страни на тясната уличка. Никога досега не го беше чувала в реалния живот, но беше гледала достатъчно филми, за да разпознае звука от запъване на пистолет. Бавно вдигна поглед от каменната настилка.

Пред нея стоеше по-ниският и по-набитият от двамата мъже в сиво. Пистолетът му сочеше право към главата ѝ.

ГЛАВА 89

21:30 ч.

Джейсън държеше своя глок 26 насочен право към Емили Уес. Малкото оръжие бе любимото му за пътуване: едва под седемнайсет сантиметра и с тегло само седемстотин грама, с напълно заредено гнездо за десет патрона, то беше лесно за скриване и удивително точно за размера си. Сред хората, работещи в сферата на сигурността по цял свят, моделът си бе спечелил името Бебче Глок, а изстрелът му бе всичко друго, но не и детски.

Когато видя насочения към челото си пистолет, Емили инстинктивно отстъпи назад и хвърли поглед през рамо само за да установи, че другият мъж е застанал в края на уличката и препречва всякакъв път за бягство.

— Дори не се опитвайте, доктор Уес. — Джейсън говореше ясно, решително, със спокойствие и делови тон, който караше думите му да звучат съвсем нормално, все едно не е насочил пистолет към лицето на жена, а пръстът му не е на спусък, който с лекота можеше да сложи край на живота на друг човек. — Край на бягането за днес.

Емили се обърна с лице към преследвача си, макар че очите ѝ останаха приковани в квадратното дуло на пистолета.

— Какво искате от мен?

Джейсън стоеше все така втренчен в нея, без да трепне.

— Нищо, което да не можете да ни дадете, и нищо, което да не сме готови да вземем.

Погледът му стана по-суров. Не можеше да се каже, че се усмихва, не точно, но на лицето му бе изписано изражение, което много приличаше на объркана снизходителност.

— Първо ни дайте каквото открихте в двореца — заповяда той. Баща му го бе уверил, че оставеното там е просто част от опита на Пазителя да ги заблуди, а не важен елемент от издирването им. Съветът вече бе открил необходимото чрез графиката, декодирана от имейла на Антун. Но все пак щеше да е добре да разберат каква е била последната нишка на Холмстранд.

Емили положи всички усилия да изглежда смела при така стеклите се обстоятелства.

— Не знам за какво говорите.

Тези мъже не бяха от хората, които искаше да открият библиотеката.

Джейсън изпъна дясната си ръка и пистолетът се приближи до Емили.

— Не ме дразнете, доктор Уес. Телефонът ви — посочи той към якето на Емили с пистолета си. — Дайте ни телефона си.

При думата „ни“ Емили осъзна, че вторият мъж безшумно се е приближил отзад. Сега ясно чуваше дишането му зад гърба си, почти го усещаше във врата си. Ненадейно изпита прилив на клаустрофобия. Почувства се уловена в капан. Двамата мъже бяха по-умни, отколкото се надяваше. Не се опитваха да ѝ измъкнат случайна информация: знаеха точно с какво разполага и къде го държи.

— Не съм от търпеливите, доктор Уес — продължи Джейсън. — Знаем, че сте качили в телефона важна информация за откритото в двореца, както и списък, който никога не трябваше да виждате. Няма да ви питам пак.

Протегна лявата си ръка с отворена длан. Докато наблюдаваше движението му, Емили почувства дулото на втори пистолет, притиснат в гърба ѝ.

— Добре, добре — прошепна тя. Смелостта ѝ ненадейно се стопи, обзе я огромно желание да остане жива. Беше обещала на Майкъл да се върне при него и трябваше да удържи на обещанието си. — Ето.

Бръкна в джоба на якето, извади блекбърито си и го подаде на мъжа пред себе си. Не се притесняваше, че ще загуби материалите, които носеше със себе си: беше изпратила на Уекслър копия от писмата на Арно, а Майкъл все още разполагаше с два от оригиналите. Подсказката, която току-що бе открила в двореца, тази със странния символ, беше запечатана в паметта ѝ. Списъка също бе запомнила наизуст, а можеше да поиска и второ дигитално копие от Атанасий. Беше сигурна, че може да продължи и без блекбърито. Агонията, която изпитваше, не беше породена от загубата, а от необходимостта да предаде информацията на такива хора.

Джейсън подаде блекбърито на партньора си.

— Вземи всичко — заповяда той. — И провери два пъти, за да сме сигурни, че не е препратила списъка на никого. Изпратиха ѝ го в две съобщения. Ключът е във второто — това с имената на нашите хора.

Думите привлякоха вниманието на Емили. *Нашите* хора? Въпреки лудото препускане на сърцето си и двата пистолета, насочени към нея, думата ѝ направи впечатление. *Нашите*.

Джейсън пак се обърна към нея. Сега блекбърито се намираше в ръцете на колегата му, който бе прибрал пистолета си и се бе съсредоточил изцяло в работата върху малкото устройство.

— Щом сте в настроение да ни сътрудничите, защо не ми дадете и листовете?

Емили се опита да се забави, но пистолетът на Джейсън се приближи още повече до лицето ѝ. Както с телефона, и тук беше ясно, че преследвачите ѝ вече знаят точно с какво разполага. Наистина работеха, без да пропускат нищо.

Примирена, тя сграбчи тестето писма от Арно и копието на нишките, извади ги от чантата си и ги сложи в протегнатата ръка на мъжа.

Джейсън си позволи да се усмихне половинчато.

— Благодаря, доктор Уес. Бяхте много услужлива.

Той направи пауза.

— Но ни накарахте да тичаме след вас, а това е... жалко.

Застана по-изправен и доби професионален вид.

— Съветът ви благодарни, че бяхте така великодушна да ни помогнете в постигането на целите ни, но за съжаление трябва да ви уведомя, че повече нямаме нужда от услугите ви. Дойде време да сложим край на вашето участие.

Хвърли поглед над рамото на Емили към мъжа зад нея.

— Направи го.

ГЛАВА 90

21:40 ч.

Емили чу шумоленето на плат, когато мъжът зад нея вдигна пистолета си.

— Чакайте! — извика тя. Мисълта ѝ препускаше трескаво. — Не можете да ме убиете.

— Грешите — отговори леко объркан Джейсън.

— Не, имам предвид, че не можете — думите на Емили се изсипваха от устата ѝ с цялата бързина, с която можеше да ги произведе умът ѝ. — Не и ако искате малката ви играчка във Вашингтон да се увенчае с успех.

Изреченото привлече вниманието на Джейсън и той вдигна лявата си ръка с лек жест към своя партньор да почака с екзекуцията. Беше наясно, че Емили само се опитва да ги забави, да отложи неизбежното, но беше готов да я изслуша.

— Не ставайте смешна — каза той. — Жива или мъртва, няма начин да попречите на плана ни. Дейността ни във Вашингтон почти завърши. Нито вие, нито някой друг е в състояние да стори нещо, за да ѝ попречи.

— Все още можем да ви разобличим — отвърна Емили. — Все едно колко далеч сте стигнали, светът няма да остави да ви се размине, след като разбере какво сте направили и кой е замесен.

— Поради което в момента взаимно се наслаждаваме на компанията си. След смъртта ви вече мога да съм спокоен, че това няма да се случи никога.

— Не е точно така — отвърна Емили. Сега беше неин ред да заговори уверено въпреки паниката в гърдите си. — Човекът, който ми изпрати малкия ви списък, този, който може да ви унищожи... той очаква да се свържа с него, за да го осведомя за напредъка си по... други въпроси.

Пое си дълбоко въздух, събирайки толкова спокойствие, колкото ѝ позволяваше мигът.

— Ако не го направя, можете да се обзаложите на живота си — или на моя — че тези имена и другите подробности, до които се е добрал, за броени часове ще станат достояние на световните медии.

Джейсън впери очи в тези на Емили. Възможно ли бе да казва истината? Можеше ли двамата с Антун да са измислили такъв план, без той да разбере? Не беше невъзможно: достатъчен бе секунден шепот на ухо, който техните ленти не биха доловили. Или бележка. Но беше много по-вероятно това да е отчаяна измама на жена, прекалено жалка и уплашена, за да посрещне края си. Той изръмжа:

— Глупости. Чухме всяка дума от разговора ви в Александрия. А и във всеки случай в момента се разправят с Антун, което означава, че вие сте последният човек, който може да издаде истината за операцията — с изключение на галантния ви годеник Майкъл Торънс. Но не се тревожете, скоро и той няма да е в състояние да говори повече.

При последната заплаха очите му почти заблестяха. Изпитваше удоволствие от допълнителното мъчение, което тази мисъл щеше да добави към последните мигове на Уес.

— Убийте ме, щом искате — отговори Емили, като се насили да не обръща внимание на заплахата срещу Майкъл и да вложи цялата си сила в отбраната срещу мъжа, застанал пред нея. Изпъна тяло, за първи път откъсна поглед от пистолета на Джейсън и го впери в очите на преследвача си. Изрече с твърд глас: — Но знайте, че ако го направите, всичко, за което сте работили, ще умре заедно с мен.

Последвалата тишина сякаш продължи цяла вечност, докато дребният мускулест мъж пред нея обмисляше дали да я убие, или да я остави жива. В този миг, несигурна дали я очаква живот, или смърт, Емили изпита странно успокоение. Обхвана я почти спокойствие.

— Достатъчно — наруши най-после тишината Джейсън. Беше взел решение. Кимна по странен заповеден начин към партньора си. — Направи го, веднага.

Преди Емили да осъзнае какво има предвид, ударът дойде изотзад, стовари се върху тила ѝ в среща на метал и плът. Последният звук, който чу, беше доволен смях, извиращ от въртящите се форми в полезрението ѝ, които само допреди няколко мига бяха ясните сенки на двама мъже. Сетне звуците се завъртяха във вихрушка и избледняха като образите, а светът наоколо потъна в мрак.

Тялото на Емили Уес се свлече на земята.

ГЛАВА 91

21:45 ч.

Джейсън нетърпеливо се обърна към другия Приятел:

— Готово ли е?

— Почти.

Вторият мъж наблюдаваше как индикаторът на малкото му устройство приближава крайната точка в свалянето на пълното съдържание на блекбърито на Емили на харддиска му. После изтри всички данни от самото блекбъри. Издърпа кабела от телефона на Емили и го захвърли на улицата до неподвижното ѝ тяло. На собствения му компютър материалите, събрани от Емили, щяха да са по-полезни и по-лесни за сканиране.

Стовари крак върху блекбърито и го унищожи.

— Готово — потвърди той пред партньора си. — Взехме всичко. И двете съобщения бяха там и не ги е препрацала на никого. В момента проверявам паметта. Каквото и да е намерила в двореца, е някъде тук.

Джейсън направи крачка напред, за да застане плътно до него.

— Покажи ми.

Другият мъж, когото наричаха просто Техника, въведе поредица от команди в джобния си компютър с бързина и умение, произтичащи от дълъг опит. За разлика от Джейсън, който бе прекарал целия си живот в Съвета, той бе постъпил в редиците на Приятелите в средата на трийсетте си години. Преди онзи паметен следобед, когато ненадейно се озова заобиколен от зловеци на вид мъже със студени изражения и неустойимо предложение, си беше спечелил репутация в подземния свят като компютърен хакер. Съветът осъзнаваше, че през ХХІ век такива умения ще стават все по-важни в задачата им на търсене и унищожаване и бе следил с интерес „кариерата“ му. Той беше идеалният кандидат за работа като тази на Приятелите: талантлив, гениален, но също непочтен и незаинтересован от дребни подробности като например кои дейности са законни и кои не. Имаше

„гъвкава съвест“, както се изразяваше Секретарят. Съвест, която можеше да се извае във всяка необходима форма.

Извайването бе минало толкова добре, че сега Техникът придружаваше Джейсън в почти всяка мисия, възложена на главния сред Приятелите на Секретаря. Джейсън може и да беше син на шефа — факт, известен на всички членове на Съвета, но никой не смееше да го спомене в присъствието на Секретаря. Все пак в редки моменти на сантименталност Техникът обичаше да се наслаждава на чувството, че самият той се е издигнал почти толкова високо. На малцина други поверяваха задачи, които възлагаха на него всеки ден.

Той отвори папка със сваленото съдържание на блекбърито на Уес и наклони малкия екран към Джейсън. Двамата набързо го огледаха.

Когато стигна до края на материалите, на лицето на Джейсън отново се появи усмивката на осведомен. Уес не притежаваше нищо, което вече да не знаеха. Надрасканото, което бе открила в Долмабахче и бе снимала с телефона си, насочваше към Оксфорд и им даваше нов символ, но Съветът вече беше решил, че крайното местонахождение е Оксфорд, още повече притежаваше новия печат, декриптиран под заблуждаващия файл снимка в имейла на Антун. В тази игра Уес беше зад тях.

Въпреки това изпита удовлетворение да види самата подсказка. Тя потвърждаваше това, което Съветът бе открил сам, и съдържаше вълшебните думи, които всеки от членовете му се опитваше да чуе от столетия насам: *домът на Библиотеката*.

„Вече сме съвсем близо. Открихме я.“

В гърдите му се надигна гордост. Той върна малкия компютър на партньора си.

— Изпрати го — нареди му. — Изпрати всичко.

Техникът започна процеса по изпращането на сваленото съдържание на Секретаря. В блекбърито нямаше почти нищо, а това, което беше там, не беше ново, но все пак щяха да го огледат и проучат.

В този миг телефонът на Джейсън извънтя. Той погледна към номера и вдигна.

— Свършихте ли? — попита Юън Уестърбърг, който гореше от нетърпение да чуе, че Емили Уес е елиминирана.

— Не съвсем. Още е в процес на развитие. За момента я приспахме.

Не беше благоразумно да говорят за екзекуция по мобилен телефон, но пък не се искаше особено въображение, за да замаскират истинската тема на разговора си.

Секретарят се учуди.

— Защо? Мислех, че желанията ми са свършено ясни.

— Имаше усложнение. Неочаквана пречка.

Той предаде на баща си заплахата на Уес, че Антун щял да разкрие мисията им във Вашингтон, както и пълния списък с имена — включително техните — ако Уес не се свърже с него. Решението му да извади Уес от строя, вместо да я убие, беше временна реакция, докато провери какво ще иска Секретарят. Докато говореше, погледна към тялото на Емили. Глупавата жена изглеждаше толкова жалка, просната в безсъзнание в краката му. Мисълта да сложи край на живота ѝ веднъж завинаги го изпълни с въодушевление. Отлагането го разочароваше.

След като изслуша доклада на сина си, Юън Уестърбърг отговори с тона на спокойна убеденост:

— Оставете я да спи. Не искам да я изваждаме от картинката, преди да сме сигурни, че заплахата ѝ да ни разобличи, е вече неосъществима. Ще инструктирам хората ни да сложат край на разговора с господин Антун по-скоро от предвиденото, а после онези от екипа, които ще останат в Истанбул, могат да направят съня на Уес вечен.

— Ясно — отговори Джейсън. Щяха да елиминират Антун и така да предотвратят всеки възможен ответен удар след екзекуцията на Емили, след което най-накрая щяха да се погрижат за самата нея. „Навярно прекаляваме с предпазливостта — помисли си Джейсън, — но по-добре е да играем на сигурно.“

— Що се отнася до теб — продължи Секретарят, — трябва да стигнеш в Оксфорд възможно най-бързо. Остави Уес на турския ни екип. Вече ги осведомих къде се намираш и трябва да пристигнат до час. Занеси я на някое уединено място, омаломощи я и я остави да я намерят те. Дойде време да тръгваш. Имаме всичко необходимо, за да завземем библиотеката, и искам да си до мен, когато овладеем това, което е наше по право.

Без да чака отговор, Юън приключи разговора.

Джейсън отново погледна към тялото на Емили. Гърдите на сгърчената жена бавно се надигаха и спускаха. Остана разочарован, че няма да може да зърне израза в очите ѝ, докато умира — да види осъзнаването, че не може да направи нищо, че всичко ще свърши. Удовлетворителните мигове щяха да се паднат на друг, но Джейсън бе наясно, че не бива да си позволява да се съсредоточи върху тази малка загуба. Това, на което щеше да стане свидетел, това, в което щеше да участва, беше неизмеримо по-велико. Вековната работа на Съвета най-накрая щеше да се увенчае с успех. Силата, с която щяха да се сдобият, мощта, с която щяха да разполагат, след като библиотеката стане тяхна, щеше да е безгранична. Да разполагат с подобни ресурси по свое желание, със свой човек в Овалния кабинет и заобиколен от други членове на Съвета в администрацията — това щеше да е зората на най-славната епоха в историята на Съвета.

Той извади от задния си джоб чифт белезници, завлече тялото на Емили отстрани на уличката и закопча лявата ѝ ръка за водосточна тръба. Александрийският екип щеше да довърши Антун и тогава партньорите му тук, в Истанбул, щяха да дойдат за нея.

— Време е да тръгваме — изръмжа той и вдигна поглед от тялото.

Другият мъж кимна и двамата Приятели оставиха съдбата на Емили в ръцете на местния екип.

От славата им ги дяляха броени часове.

ГЛАВА 92

Четирийсет и пет минути по-късно — Ню Йорк Сити, 15:30 ч. местно време (22.30 ч. в Истанбул)

Юън Уестърбърг седеше в колата си. Колкото и бързо да караше неговият шофьор — точно според инструкциите му — нямаше да стигне до частното летище до нюйоркското „Джон Ф. Кенеди“ достатъчно бързо, за да задоволи очакването в гърдите си. За Секретаря на Съвета времето бе започнало да тече непоносимо бавно.

През четирийсет и петте минути, изминали от последния доклад на Приятелите от Истанбул, когато му изпратиха кристално ясен образ на последната нишка на Емили Уес, потвърждаваща информацията на самия Съвет, бяха направени необходимите приготовления. Всички съветници на Секретаря бяха потвърдили това, което Юън вече знаеше: информацията сочи към церемониална сграда в Оксфорд, Англия. Вече бяха събрали пълни подробности за историята, архитектурата, плана и важните характеристики на Божествените училища и Юън щеше да ги получи веднага щом се качеше на борда. Хората му щяха да проучат всеки факт и всеки детайл на сградата, за да са готови за неговото пристигане.

Дори и в момента екип в Лондон се подготвяше за това пристигане, а втори, в Оксфорд, извършваше необходимите процедури там. Организацията му винаги течеше ефективно и гладко. Разполагаха с прецизно обучени кадри, а събитията, които им предстояха, бяха същите, за които Съветът работеше от самото си създаване преди толкова векове.

Цялата история водеше към този миг.

Джейсън и партньорът му вече бяха на път към „Хийтроу“, а хората на Юън зареждаха неговия самолет с гориво и го подготвяха за непредвиден полет. Не се притесняваше, че пропуска прозореца за планирани излитания. С достатъчно власт и влияние човек можеше да накара всяко управление да наруши правилата си, а вече им се бе случвало да отстояват своето при сблъсъци с Авиационната администрация. Освен това е основният финансов съветник на

вицепрезидента и това му предоставяше допълнителни привилегии. Самолетът щеше да излети в мига, в който и той, и Юън са готови.

И тогава двата най-големи триумфа в историята на Съвета щяха да се състоят само часове един след друг. В събота сутринта щеше да овладее библиотеката, а в неделя щеше да поеме президентския пост на Америка. Нямахше да седи на прочутия стол „Гънлок“ зад бюрото „Резолют“, разбира се, но това никога не е влизало в плана. Зад бюрото щеше да седне член на Съвета, а позицията на самия Юън щеше да е още по-силна, защото нямахше да е директно под светлината на прожекторите. Щеше да разполага със знания и резултати от разузнаване, трупани хилядолетия и днес по-актуални и по-обширни от всичко, което бяха събирали в миналото или щяха да съберат в бъдеще институциите на всички правителства. Щеше да разполага и с най-голямата изпълнителна власт в историята на света. Всичко и всички щяха да бъдат под негов контрол.

ГЛАВА 93

Истанбул — 22:05 ч.

Емили най-накрая отвори очи, но всичко наоколо беше размазано. Тя се събуди на уличката в Галата и отначало виждаше само неясни образи, които ту влизаха, ту излизаха от фокуса ѝ. Ушите ѝ също не функционираха така, както трябва — възпроизвеждаха само приглушените монотонни звуци на непостоянен шум. После осъзна с пронизителна яснота, че в основата на черепа ѝ пулсира силна болка, която слиза надолу и преминава през цялото ѝ тяло. Никога досега не беше изпитвала такава болка.

Емили се отгласна нагоре, подпря се на едната си ръка и седна. Другата ѝ ръка бе закопчана до, както ѝ се стори на допир, тръба, минаваща през тухлената стена зад нея. Със свободната си ръка опипа задната част на главата си. Пръстите ѝ се изцапаха с дебел черен пласт на съсирена донякъде кръв. „Поне е съсирена“ — помисли си. Това означаваше, че вече не кърви силно. Примигна с усилие няколко пъти, за да фокусира зрението си, и се огледа. Намираше се на същата тясна уличка както преди, но двамата мъже, които я преследваха и после я нападнаха, ги нямаше.

„Нападнаха ме, а после са ме помислили за мъртва — обобща Емили наум ситуацията. — Следващия път ще им трябва по-голям късмет.“ Не можеше да направи почти нищо, за да се почувства по-добре физически, но поне трябваше да си възвърне достойнството и решителността.

Издърпа от косата си фиба и се съсредоточи върху белезниците, които я приковаваха към тръбата. Не беше кой знае какъв шлосер, но като дете години наред бе разбивала заключените врати и бюра на помалкия си братовчед Андрю, когато прекарваха лятото заедно; не за първи път ѝ се случваше да се изправи пред ключалка, която трябва да отвори. А и стандартните белезници не бяха блестящ пример за сложна ключалка. След няколко уверени движения с фибата тя освободи лявата си ръка и разтърка пръстите, за да им възвърне чувствителността.

Близо до краката си зърна блекбърито, обърнато с екрана надолу върху каменните плочи на улицата. Ненадейно единственото, за което можеше да мисли, беше Майкъл. Макар че се беше насилила да не обръща внимание на заплахата, която нападателят ѝ отправи към живота му, сега това беше единствената мисъл в главата ѝ. Трябваше да го намери, да го предупреди и по някакъв начин да го изпрати на сигурно място.

Посегна и взе телефона. Движението предизвика болка във всяка част на тялото ѝ и всичко в полезрението ѝ за сетен път се размаза. Тя уви пръсти около блекбърито, дръпна се в предишното си положение и даде време на зрението си да се проясни, преди да обърне телефона и да провери състоянието му. Екранът беше черен и разцепен през средата и сърцето на Емили се сви при мисълта, че може да не успее да предупреди Майкъл навреме. Натисна бутона за включване с надеждата да проработи, но устройството беше мъртво.

„По дяволите!“ — изруга наум и пак опипа тила си. Косата, която бе останала в дебелината ѝ опашка след бягането, бе поела част от силата на удара и макар че болката беше ужасна, не напипа счупена кост.

Истинският удар беше, че мъжете бяха успели да ѝ отнемат цялата информация и всичко, с което разполагаше. „Сега всичко е в ръцете им — помисли си. — Разполагат с всичко.“ Беше сигурна, че нападателите ѝ са членове на онзи Съвет, който Атанасий бе описал така красноречиво. Освен това бяха напълно наясно какво искат. Ефикасността, с която ѝ взеха всичко, беше едновременно впечатляваща и ужасяваща. Това бяха хора, усъвършенствали уменията, необходими да получават нужното им.

А Емили бе оставила последната нишка, разковничето към местонахождението на библиотеката, да падне право в ръцете им. Испита толкова огромна вина, че се изненада.

„Скоро ще са в Оксфорд и библиотеката ще стане тяхна. Кръгът, с който са свикнали, кръгът на преследване и ловуване, ще се затвори. Ще открият това, което търсят толкова отдавна...“

Ненадейно Емили спря по средата на разкаянието си. Ето я пак думата. „Кръг“. Беше ѝ се сторила странна, докато обмисляше последното съобщение на Арно по време на гонитбата, и ѝ се стори странна сега, докато седеше на земята и се възстановяваше от удара.

Пълен кръг: божественият таван на Оксфорд и домът на

Библиотеката. Кръгове, бягане в кръг, разсъждения в кръг... Въпреки болката Емили се застави да се изправи, докато истинският въпрос си прогаряше път в съзнанието ѝ: защо тази дума кънтеше в главата ѝ като предупредителен знак?

„Хайде, Арно — помисли си тя. — Опитваш се да ми кажеш нещо. Какво е?“

Подсказките, които ѝ беше оставял Холмстранд по време на цялото пътуване, я бяха убедили да не отхвърля нито едно измерение на тази последна нишка. Ако нещо я безпокоеше, това беше някакъв знак — знак, че Арно е скрил в тази подсказка нещо друго. Нещо, което Емили все още не бе разгадала.

Тя се подпря на контейнер с кутии, изхвърлени от близък магазин, и затвори очи. Нуждата да се махне от тази отдалечена уличка и да отиде на някое по-оживено място беше възпрепятствана от болка, която почти ѝ пречеше да се движи. Тя задиша по-бавно, за да овладее болката, и остави съзнанието си да се върне към всичко, което знаеше за Арно Холмстранд — всичко, което някога беше чувала за работата и наследството на великия професор, всичко, което беше чувала от устата му.

Кое то беше чувала от устата му.

Вниманието ѝ се насочи именно в тази посока. Странната нишка не съответстваше на нещо, което беше чувала Арно да казва.

„Какво е казал Арно?“ — помисли си.

Най-последно въпросът събуди спомен: спомена за първите думи, които беше чула от устата на Арно Холмстранд, думите, отбелязали началото на встъпителната му лекция в колежа „Карлтън“.

Знанието не е кръгообразно. Кръгообразно е невежеството. Знанието е застанало в средата на старото, но винаги сочи към новото.

Оплакванията на професора на тази тема постоянно се връщаха към един и същ мотив: истината не действа в кръгове. Кръгообразното движение е измама. А сега, като я насочваше обратно към университетския град Оксфорд, последната му нишка описваше такъв безсмислен, банален кръг — точно това, към което бе изразил такова публично, устно презрение.

Не, Арно Холмстранд никога не би подготвил такова заключение.

С абсолютна яснота Емили ненадейно се почувства сигурна в един факт така, както в нищо досега. Александрийската библиотека не е в Оксфорд.

ГЛАВА 94

22:25 ч.

Двайсет минути по-късно в Чикаго телефонът на Майкъл започна да звъни. Емили беше сменила унищоженото си блекбъри с евтин мобилен телефон, купен от уличен търговец. Знаеше наизуст единствения номер, който ѝ трябваше в момента. Въведе дългата поредица от цифри, натисна бутона за набиране и вдигна телефона до ухото си. Само след две иззвънявания Майкъл Торънс вдигна от другата страна на света.

— Аз съм — каза тя веднага щом се свърза.

— Ем!

Въодушевлението, с което я поздрави годеникът ѝ, беше като балсам за нейните рани. Беше се свързала, бяха живи и имаше сили да го предупреди.

— Майкъл, трябва веднага да се махнеш оттам — каза тя, като пропусна обичайните им поздравии. Нямаше време да му обяснява подробностите.

— Какви ги говориш, Ем? Добре ли си?

— Майк, просто ми се довери, моля те. Трябва да се махнеш. В опасност си. Помниш ли мъжете, които са дошли да те разпитват?

Пулсът на Майкъл започна да се ускорява, подбуден от неочакваната настойчивост в гласа на Емили.

— Помня ги, разбира се.

— Ще се върнат, Майки, и този път няма да задават въпроси. Трябва да се махнеш, да отидеш на някое сигурно място.

— Емили, защо им е да се връщат за мен? — Майкъл стоеше застинал наред апартамента си с телефон в ръка, изпълнен с отчаяно желание да разбере причината за умолителния тон на годеницата си.

— Защото си свързан с мен. А знаят, че аз мога да ги разоблича. Затова си изложен... на риск.

Майкъл се опита да открие смисъл в думите на Емили.

— Това има ли нещо общо с падението на президента? — Медиите в цяла Америка вече предричаха края на режима му.

„Предстоящ импийчмънт“ беше ключовата фраза на деня. Майкъл си спомни смразяващия интерес на мъжете, които го разпитваха, към политическите връзки на Емили.

— Има всичко общо с него. Както и с библиотеката. И с Обществото и Съвета. Всичко е свързано — отговори тя и накратко му нахвърля събитията от последните няколко часа.

Майкъл прие новината със забележително самообладание, като постоянно я питаше дали е добре — „Имам предвид, *наистина* добре“ — но с изключение на това я оставяше да говори, без да я прекъсва.

— Просто трябва да тръгваш, Майки — помоли го тя. „Моля те, разбери!“ — мислеше си отчаяно.

— Къде да отида? — Майкъл вече беше приел инструкциите на Емили и умът му бързо набелязваше възможностите. — Мога да отида в...

— Недей — прекъсна го Емили. — Не го казвай гласно. Те почти със сигурност ни подслушват. Спомняш ли си къде прекарахме първия си уикенд, след като се премести в Илинойс?

През първия уикенд след началото на стажа му в Чикаго двамата бяха отишли на къмпинг близо до живописния парк „Старвед Рок Стейт“. Бягството им от града беше невероятно романтично и тя знаеше, че Майкъл ще се сети.

— Разбира се.

— Иди там и остани, докато се свържа с теб. — Емили си мислеше за всички потенциални начини, по които хората на Съвета можеше да се опитат да го открият. — Вземи колата на някой колега. Положително са наясно каква е твоята. Остави мобилния вкъщи — не го вземай дори изключен. Когато е безопасно, ще изпратя някой да те вземе. Не използвай кредитните си карти. Нищо. Просто иди там и ме чакай.

Майкъл се поколеба за миг.

— Добре, Ем. Ще отида. А ти къде отиваш? В Оксфорд ли се връщаш?

Емили направи пауза. Когато проговори, гласът ѝ беше изпълнен с решителност, но отговорът ѝ беше преднамерено неопределен:

— Трябва пак да отида да видя един нов приятел.

Две минути след като приключи разговора си с Майкъл с най-твърдото „Обичам те“, което бе изричала някога, Емили стоеше на бордюра на улица „Терсане“ — един от малкото пътища, които извеждаха от Галата — с протегнатата ръка, за да спре такси.

„Има още нещо, което Атанасий не ми каза — размишляваше тя. — Разказа ми старото, за миналото. Но има и нещо ново, нещо повече, което трябва да разбере.“

Поначало не беше очаквала разказът на египтянина за библиотеката, Обществото и историята му да е пълен, но сега, когато разполагаше с последното късче, оставено от Арно, усещаше, че трябва да изясни съдържанието му с единствения човек, който може би знаеше отговора.

Спря първото такси, което се приближи, отвори вратата и се свлече на орфаната задна седалка.

— Закарайте ме на летището — каза тя и отново затвори очи, за да смекчи пулсирането в главата си. — Цялата турска валута в портмонето ми е ваша, ако стигнем бързо.

След час и половина бе хванала директния полет от 00:30 часа за Александрия. Щеше да пристигне в Египет в 02:30 часа. Но докато летеше, си спомни, че Майкъл не беше единственият човек, когото нападателят ѝ бе заплашил с последния си гневен монолог. Беше заявил, че Атанасий също ще се прости с живота. Емили можеше единствено да се надява да не закъснее и да успее да го предупреди.

ГЛАВА 95

Александрия, Египет — 23:46 ч.

Двамата Приятели се движеха в отработен унисон по тъмните коридори. Макар че никой от тях не беше от средите на военните, работеха и вървяха така, сякаш бяха, но с чувство, което не би изпитал никой войник в редова армия. Действията им винаги бяха лични. Те служеха на Съвета — единствения истински орган на действителна власт и могъщество на този свят. Съвет, който от векове се опитваше да се сдобие с влияние, с контрол, не само с библиотеката и с огромните ѝ ресурси, а с позиция на влияние, която щеше да им позволи да използват тези ресурси по начин, по който би ги употребил един истински мъж. За управление. За завладяване.

Тази нощ щяха да подпомогнат постигането на целта по начин, който Приятелите познаваха добре и към изпълнението на който бе насочена уникалната им експертна област. Много хора биха сметнали работата им за тъмна, дори нездрава. Но за двамата мъже тя беше свещена и благородна.

Библиотека Александрина беше затворена и почти тъмна с изключение на осветлението на сигурността. Но двамата мъже знаеха къде точно да отидат и с лекота бяха слезли в подземните коридори. Атанасий Антун бе останал да работи през нощта, а това означаваше, че е на затворено.

Когато стигнаха пред кабинета му, и двамата спряха. Първият посегна към облата дръжка на вратата и я опита. Вратата дори не беше заключена. Какъв жалък глупак!

Вторият Приятел извади глока си и зареди куршумите. След миг първият отвори вратата със замах. Двамата мъже се втурнаха в малкия кабинет. В очите им пламтеше жажда за кръв.

ГЛАВА 96

23:58 ч.

Атанасий тичаше по дългия неосветен коридор и се молеше фактът, че познава плана на библиотеката, да му осигури предимство. Двамата мъже се опитваха да се движат безшумно, но той бе чул приближаването им. През нощта и най-леките стъпки ясно отекваха в пустия подземен етаж. Знаеше, че идват, и беше наясно, че не са дошли да говорят. Борейки се с нервните потръпвания на скочилия адреналин, беше свалил обувките си и бе тръгнал в тъмнината по чорапи.

— Копелето го няма! — чу Антун вика зад себе си.

Преследвачите му бяха намерили кабинета празен и се бяха отказали от всякакъв опит да се прикриват.

— Тръгвай след него! — беше следващият вик.

Атанасий зави зад един ъгъл и слезе по малко стълбище на второто подземно ниво. Осветлението на изхода за аварийни случаи хвърляше блед зелен отблясък, но той бягаше толкова бързо, колкото можеха да го носят краката му. Зад него стъпките на преследвачите му отекваха по бетонния под, все по-шумно и по-шумно в подземния комплекс.

Атанасий стигна до края на главния коридор на Б-ниво и се опита да отвори една от вратите на кабинетите, но беше заключена. Кръвното му се повиши. Отстъпи заднишком към стълбището и изпробва следващата врата. Тя се отвори. Тихо я затвори след себе си и позволи на очите си да се приспособят към почти абсолютния мрак, а после заобиколи нещо, което приличаше на маса, в центъра на стаята и отиде в най-отдалечения ъгъл. Там приклезна, като си поемаше дъх дълбоко, бавно и възможно най-тихо. Пулсът му сякаш биеше с всички сила.

Кънтящите стъпки в коридора продължаваха. От време на време сменяха посоката си — в един момент бяха по-високи и по-отблизо, а в следващия по-тихи и по-далечни. И тогава, най-накрая, сякаш заглъхнаха и всичко утихна. Възцари се продължителна тишина.

Атанасий въздъхна бавно и облекчено. Когато и да е изпратил Съветът да го намери, не го откри в импровизираното му скривалище.

Той изчака още един дълъг миг, за да се увери, че наистина са си отишли, а после най-накрая почувства прилив на увереност и се надигна от прикленалото си положение. Насили се да преглътне, за да прогони от устата си металния вкус на страх.

След секунди вратата на стаичката се отвори с трясък и в очите му се забиха ярките лъчи на две фенерчета. Преди да осъзнае напълно какво вижда, Приятелят с пистолета преодоля дължината на кабинета с един-единствен скок, сграбчи го за косата и отметна главата му назад. Пъхна в зейналата му уста тъпото дуло на оръжието и го тикна дълбоко в гърлото му.

— Моля, не вдигайте шум — каза спокойно вторият мъж и включи основното осветление на стаята.

Атанасий почувства как се задейства рефлексът му за гадене, докато се давеше от пистолета.

— Доктор Атанасий Антун. Отдавна ви търсим — продължи Приятелят. — И ето най-после сме заедно.

Той кимна на партньора си, който извади дулото от устата на Атанасий, стисна още по-силно косата на Библиотекаря и енергично го блъсна в ъгъла на стаята. Тялото на Атанасий се удари в шкаф за документи и той се свлече безпомощно на пода. Първият Приятел нехайно се настани на стол наблизо и го завъртя, за да погледне Атанасий в лицето.

— Като се имат предвид някои разговори, които наскоро сте провели с жена на име Емили Уес — продължи той, — се налага да осъществим... откровена дискусия, става ли?

Атанасий го гледаше ужасен.

— Но тази обстановка... — продължи Приятелят. — Толкова е безлична, не мислите ли? Ей сега ще накарам колегата си да ви придружи обратно до кабинета ви и там ние двамата с вас ще си спретнем конструктивен разговор.

По лицето му се четеше садистично очакване.

— Но преди това — продължи той — мисля, че е важно да разберете какво точно е мястото ви в отношенията ни. Предлагам да започнем, като определим някои условия за дискусията.

Той протегна ръка и неговият партньор му подаде глока. Спокойно и без колебание първият Приятел го насочи към Атанасий и изстреля патрон право в торса му. Силата на изстрела накара тялото на Атанасий пак да се блъсне в шкафа за документи. Очите му се разшириха от панически страх.

Приятелят спокойно върна пистолета на партньора си.

— Моите условия са следните — каза той и погледна надолу към Атанасий, докато кръвта течеше от раната. — Съдействайте ни и адът, който ви предстои, може да се посъкрати.

СЪБОТА

ГЛАВА 97

Оксфорд, Англия — 07:45 ч. по Гринуич

Колата на Секретаря зави по Броуд стрийт в Оксфорд и излезе на перпендикулярната Кат стрийт, която минаваше покрай старата Бодлиева библиотека. Огромната квадратна сграда е централна точка на университета, както и негово действащо сърце. В нея се помещават читални за студенти в бакалавърски и аспирантски програми, както и прочутата колекция „Дюк Хъмфри“, безценната съкровищница на Оксфорд от редки и старинни книги, ръкописи и други литературни артефакти. Подчертано различната в архитектурно отношение зала „Божествените училища“ е свързана с нея — стърчи от едната ѝ страна като странен готически израстък.

Улиците вече бяха задръстени от сутрешни тълпи. Студентите още си бяха в леглата за традиционната мързелива съботна сутрин, но в градчето все пак кипеше оживена дейност. Продавачите по Броуд стрийт хвалеха стоката си — най-вече обикновени дрънкулки с логото на Оксфорд или емблеми на различни колежи — на туристите, дошли от цял свят, за да видят „кулите на мечтите“ на един от най-великите дворци на учението в цял свят. По тротоарите се бяха скупчили групички туристи, а по камъните и червената настилка минаваха ванове за доставка, за да заредят магазините за през уикенда.

Хората на Юън бяха уредили да затворят и отцепят целия комплекс „Бодли“ за пристигането им. Сега Секретарят изпита удоволствие, когато погледна през прозореца и съгледа бариерата в червено и бяло, издигната край входа пред оградения двор. Бариерите бяха отрупани с надписи, които смело заявяваха, че старинните сгради са „Затворени поради спешни ремонтни работи“. Изфабрикувана история за изтичане на газ в една от сградите, измислен проблем с електричеството в друга, и хората на Юън не срещнаха никакви пречки в затварянето на комплекса за целия ден.

Изпита наслада от факта, че притежава такава власт. „Власт, която скоро ще стане чувствително по-голяма.“

За миг мислите му се върнаха към детството, когато неговият баща, тогавашният агресивен Секретар на Съвета, започна да му насажда мисълта за силата на позицията, която един ден щеше да заеме. Уилям Уестърбърг III, когото Юън винаги бе наричал просто „сър“, го беше накарал да седне на дървено столче в ъгъла на неговия домашен кабинет с изричното указание да гледа и слуша, но да не издава звук. Той наблюдаваше с интерес, омагьосан от силата, с която разполагаше баща му — и цялото му семейство — докато Уилям осъществи поредица от телефонни обаждания, с които заповяда на екип агенти на ФБР да освободят човек, когото не искаше да остави във властта на Бюрото. Бяха арестували един от неговите Приятели по средата на операция и така бяха предизвикали недоволството на бащата на Юън. Само след няколко секунди и изненадващо малко думи, изречени в слушалката над чашка скъп скоч, ФБР се преклони пред неговите желания. Юън остана в стаята с баща си, докато доведоха освободения Приятел да докладва. Баща му му се скара, че се е оставил да го заловят, и го изпрати да си върви с нареждането да елиминира агентите на ФБР, замесени в освобождаването му, така че никой никога да не може да намери нишки, показващи, че е замесен.

Срещата показва на Юън какво е властта и оттогава той заживя с копнеж за нея. Тя беше негово рождено право, но и негов план: да придобива все повече власт с всяко свое действие. Всеки път когато успяваше да го постигне, си спомняше за онова първо преживяване. Знаеше, че баща му щеше да се гордее.

Колата спря. Юън слезе и незабавно се запъти към портата на стария комплекс „Бодли“. Вратата беше голяма, дървена и нарушаваше равната каменна повърхност на източната стена, покрита с ярко оцветени емблеми на някои от най-старите колежи в Оксфорд. Самата врата беше един от най-фотографираните елементи на сградата, но днес Секретарят не се интересуваше от това. Мина през нея, без дори да погледне настрани.

Придружен от хората си, той измина прохода под арката и се озова в централния двор на комплекса, открит и настлан с калдъръм, заобиколен от крилата на самата библиотека. Точно срещу тях се намираще главният вход към самата сграда: остъклен проход в ядрото на знания на прочутия университет.

Заобиколен от хората си, Юън прекоси малкото пространство, мина покрай поставената на видно място статуя на Томас Бодли, основателя на библиотеката, и стигна до входа. Когато влезе през стъклените врати, впери поглед право пред себе си, към отсрещната страна на малкото фоайе, където се намираха старинните им дървени съответствия. От лявата му страна беше входът за читатели към крилата с читалните; от дясната имаше магазин за сувенири с безобразно скъпи артикули, щамповани с изображения на библиотеката.

Точно пред него две масивни дървени врати бележеха входа към Божествените училища.

— Отворете ги — заповяда той на хората си.

Мъж в сив костюм ги дръпна бавно, за да противодейства на огромната им тежест, и ги раздели. Още преди да са се отворили докрай, Юън и придружаващите го влязоха в залата.

ГЛАВА 98

*По същото време, Александрия, Египет — 09:45 ч.
(07:45 ч. по Гринуич)*

След като пристигна в Александрия в малките часове на нощта, Емили се видя принудена да прекара няколко часа в сън в чакалнята на летището, защото не успя да се свърже с Атанасий по телефона. В обществения указател беше даден единствено номерът в неговия кабинет, а той нямаше да отвори преди нормално време сутринта. „Стига само да работи в събота“ — помисли си Емили. Атанасий Антун ѝ беше направил впечатление на човек, който работи всеки ден и не променя навиците си през уикенда.

Върна се пред Библиотека Александрина преди отварянето ѝ, едва-едва освежена, след като изплакна колкото можа тялото си в обществените тоалетни на летището. Гледаше как в библиотеката влизат служител след служител и се надяваше да зърне запомнящите се черти на Антун. Но след като на няколко пъти реши, че го е видяла, само за да установи, че се е объркала, започна да осъзнава, че черната брада и черният костюм не са толкова отличителни за мъж в Северен Египет. Когато рецепционистите най-накрая отключиха стъклените врати за читатели, Атанасий все още не беше дошъл.

„Не е добре, дори е много лошо.“

Мислите на Емили отново запрепускаха. Може би беше закъсняла. Заплахата, която нападателят ѝ беше отправил в Истанбул, заплахата срещу египетския Библиотекар, вероятно вече е изпълнена. „Възможно ли е да са убили още един Помощник-пазител? Последно действие в дългата игра за власт?“

Не биваше да си тръгва, без да разбере със сигурност, а единственият начин, по който можеше да се свърже с Атанасий, беше да отиде в подземния му кабинет. Дължеше му поне това, а и имаше достатъчно голяма нужда от него, за да слезе в тъмните недра на библиотеката и да го потърси. Може би не беше мъртъв. Може би просто е останал да работи през нощта и е в сградата.

Емили влезе в огромната библиотека, мина през главната читалня и се върна по стъпките си отпреди два дни. Слезе на най-долното ниво. Там намери третата врата до стената зад рафтовете и влезе в коридорите в подземие на библиотеката. Много по-уверена сега, отколкото при първото си идване, пак се запъти към малкия страничен коридор с имената на строителите, издълбани по стените, и за втори път се озова пред дървената врата на Антун. Над нея все още можеше да види надрасканата от Арно дума „СВЕТЛИНА“, която я доведе до първата ѝ среща с египтянина.

Емили почука на вратата, този път без да се колебае.

— Доктор Антун, аз съм Емили Уес.

Зачака нервно вратата да се отвори. Едва успяваше да сдържи нетърпението, което гореше у нея, желанието да открие последната информация, която знаеше, че може да ѝ даде Атанасий.

Отвътре не последва никакъв отговор и почука още веднъж, този път по-силно.

— Атанасий, моля ви, отворете. Важно е.

Когато тишината продължи, тя насочи мисълта си към първата им среща и си спомни „пропуска“ — фразата, която тогава ѝ спечели достъп.

„Наистина ли и сега трябва да минавам през тази традиция?“

В мисълта присъстваше отчаяние, но Емили нямаше време да задълбава върху това.

— Петнайсет, ако е до сутринта! — оповести тя, спря да чука и зачака — но отговор не последва, а вратата остана затворена.

— Достатъчно!

Беше просто мисъл, но Емили бе обзета от такава енергия, че я изрече на глас. Коленичи пред вратата и погледна към дръжката. „Това не ти е чифт евтини белезници“ — помисли си — не беше сигурна дали уменията за отключване, които бе демонстрирала по-рано, ще са достатъчни за истинска ключалка. Но когато протегна ръка към дръжката, я завъртя лесно.

„Отключена е.“ Добър знак. Антун почти със сигурност е вътре. Но защо не ѝ отговаря? Емили усети, че нещо не е наред, завъртя докрай дръжката и отвори със замах вратата, след което влетя в кабинета. Тясното помещение се осветяваше единствено от малка лампа на отрупаното с предмети бюро.

Тялото на Атанасий бе отпуснато на пода. Отначало Емили си помисли, че просто е заспал, свит в странна поза пред шкафа си с документи. Но съгледа локвата кръв, която го заобикаляше и се просмукваше през кафявия му костюм. Сетне зърна разкъсванията по лицето му и странния неестествен начин, по който бяха изкривени пръстите му. Признаците на мъчения се разкриха пред очите ѝ един след друг.

Изпита едновременно ужас и гняв. Още кръв, още смърт. Навсякъде край нея убиваха хора, нападаха самата нея, а тя не беше молила да я забъркват в тази история. Но виновниците се опитваха да стигнат до нещо, което Емили знаеше, че не може да им позволи да получат, водени от цели, които не биваше да допуска да постигнат.

Емили приклепна до Атанасий и изпита импулсивна нужда да провери състоянието му. Осъзнавайки, че е натрапник на място, което е сцена на жестоко нападение и очевидно на убийство, се опита да не обръща внимание на обстановката и грижливо избягна да стъпи в локвата кръв край Атанасий. Хвана го за раменете, като внимаваше ръкавите ѝ да не се отъркат в окървавените му гърди, и ги бутна назад, с което повдигна главата му от тях. Бялата риза под сакото беше подгизнала от кръв и Емили съзря раната от куршум близо до средата на дясната страна на гърдите му. От нея беше изтекла много кръв и Емили видя по дрехите на Антун и по пода повече червена течност, отколкото си представяше, че е възможно да е останала в дребното му тяло.

Но после си даде сметка за нещо, което не очакваше. Тялото на Атанасий все още беше топло под дланта ѝ. Тя свали ръка от рамото му, притисна пръст към сънната му артерия и почувства, че в неговите вени има пулс — слаб, но стабилен.

Атанасий още беше жив.

ГЛАВА 99

Оксфорд — 08:00 ч. по Гринуич

Високо над Секретаря и хората му великолепно украсеният таван на Божествените училища гледаше надолу към тях. Беше създаден да впечатлява и предано изпълняваше визията на архитекта си. Творението бе покрито с арки и остри върхове и сякаш посягаше надолу с дълги каменни пръсти и се подиграваше на студентите и туристите, които от векове минаваха под него. Утринната светлина от високите прозорци на помещението хвърляше оранжеви лъчи и сиви сенки по скулптираната повърхност на тавана и придаваше допълнителна дълбочина на триизмерния му дизайн.

Очите на Юън Уестърбърг, също като тези на хората му, незабавно се насочиха към стотиците символи, изваяни в тавана. Общо четиристотин петдесет и пет орнамента разделяха повърхността му на равни интервали, разположени в странни ъгли и наклонени плоскости, и придаваха на залата странно загадъчно, объркващо чувство.

— Намерете го — заповяда той.

Екипът му беше използвал времето на полета в оглеждане на снимките на тавана на Божествените училища, които с лекота бяха сваляли от интернет във формат с висока резолюция. Знакът, който търсеха, знакът, енкриптинат под лъжлив образ на компютъра на Атанасий Антун, се намираще на централната линия на главната арка, близо до втората ниша от отдалечената западна стена на залата. Нито един от източниците, които бяха открили, не можеше да разгадае какво би трябвало да означава символът, но за Юън нямаше значение. Значимостта на символа се коренеше във факта, че той беше важен за Пазителя, който бе насочил Уес към него. За Юън Уестърбърг това беше единственият ценен символ в помещението.

Приятелите бързо откриха фигурата и Джейсън веднага нареди да донесат висока стълба от един от ванозете, които мъжете бяха паркирали пред комплекса, пълни с инструменти и материали за всичко, което можеше да ги очаква. След няколко минути стълбата беше поставена. Без да губи време, Джейсън се изкачи по нея и застана

съвсем близо до тавана, до странния орнамент, върху който се бяха съсредоточили.

— Какво виждаш? — попита Юън.

— Още нищо.

Джейсън огледа повърхността на кръглия изваян символ на няколко сантиметра под повърхността на тавана. Оттук загадъчното му лице изглеждаше същото като отдолу. „Ами разбира се, че ще изглежда същото“ — помисли си Джейсън. Каквото и да търсеше, то несъмнено беше скрито. Огледа всяка повърхност, всяко ъгълче.

— На него няма написано нищо — провикна се той към баща си и другите мъже долу. — Във всеки случай аз поне не виждам нищо.

— Продължавай да гледаш — изръмжа Юън. — Може да не е написано с думи. Гледай за всичко. Всичко необичайно.

Джейсън продължи да търси, но повърхностите на скулптурата бяха чисти. Единственият „текст“ по нея — или може би някакъв белег — бяха странните букви, изписани на самия символ.

„Трябва да е нещо друго.“ Джейсън заопипва изваяния образ с дясната си ръка. Може би ставаше въпрос за нещо, издълбано върху самия него? Нещо, което трябваше да се напипа, а не да се види? Но по гладката повърхност нямаше нищо.

Усещаше нарастващото раздразнение, съчетано с очакване, от страна на Секретаря и мъжете отдолу. „Трябва да е тук“ — напомни си той. Започна да натиска орнамента в издирване на нещо непосредствено, някакво по-пряко съобщение. Вероятно символът наистина представлява вход, през който можеше да се влезе в самата библиотека. Забучи пръст във всяка повърхност и контур с надеждата нещо да хлътне или да падне, или по някакъв друг начин да покаже какво е предназначението на орнамента.

Но не се случи нищо.

Най-накрая остана една-единствена възможност. Той внимателно се закрепил на стълбата и облегна хълбоци на най-горните пречки за допълнителна стабилност. После уви двете си ръце край ръбовете на скулптирания знак и го дръпна. Орнаментът не помръдна. Едва когато като последно усилие завъртя символа и го усуква доколкото можа от мястото си, усети, че поддава. Адреналинът му скочи, когато осъзна, че цялата повърхност се завърта заедно с ръцете му в посока на часовниковата стрелка.

— Движи се! — извика Юън, сграбчи стълбата и лично протегна ръка да подкрепи сина си.

Джейсън продължи да върти символа, докато го обърна на 90 градуса. Тогава чу отчетливо щракване и символът се застопори в новата си позиция.

В същия миг предметите започнаха да се движат — съвсем буквално. Отдолу се разнесе ясно ниско драскане от далечния ъгъл на залата и изпълни огромното пространство. Докато Джейсън слизаше от стълбата, Юън и останалите прекосиха помещението, за да проверят източника на шума. В ъгъла един от огромните каменни сегменти на пода бавно се плъзна настрани и хлътна в стената. На мястото, където допреди малко се намираше правоъгълният блок, зейна дупка.

В сенките ѝ се виждаше стълбище, което водеше надолу. Юън едва успяваше да овладее въодушевлението си.

Двама от хората му понечиха да слязат първи и да проверят помещението отдолу, каквото и да беше то, но Юън не го допусна. Това беше миг, който възнамеряваше да сграбчи, да овладее за себе си. Той щеше да води. Другите — всички други — щяха да го следват.

Той грабна фенерче от мъжа, застанал най-близо до него, разблъска останалите и пое по стълбите. Слизането му се стори безкрайно. Във всеки случай стълбището бе учудващо дълго. Накрая свърши пред нещо, за което Юън реши, че е поне двуетажен комплекс под земята. Под последното каменно стъпало се простираше коридорче, осветено единствено от неговото фенерче, покрито с прах и паяжини. Коридорчето не беше дълго и в края Юън забеляза стара дървена врата. Не можеше да определи на колко века е, но както целият подземен комплекс, в който се бе озовал, изглеждаше много по-стара от сградите отгоре.

Докато Секретарят се приближаваше към дървената врата, а хората му слизаха по стъпалата зад гърба му, той забеляза металната плоча, прикрепена към вратата. Беше покрита с дебел слой прах и Юън не успяваше да разчете какво пише на нея. Вдигна фенерчето на нивото на рамото си, а със свободната си ръка забърса праха, за да разкрие месинговия надпис отдолу.

И тук Юън прочете най-красивите думи, които беше виждал някога.

REPOSITUM BIBLIOTECAE ALEXANDRINAE

Съкровищницата на Александрийската библиотека. Най-последно
беше я намерил. През целия си живот бе чакал този миг.

Той бутна дървената врата и затаи дъх. Вратата бавно се отвори.

ГЛАВА 100

*По същото време, Александрия, Египет — 10:00 ч.
(08:00 ч. по Гринуич)*

— Боже мой, какво са ви сторили? — извика Емили и пак подпря главата на Атанасий на шкафа за документи зад гърба му.

Той бавно дойде в съзнание. За първи път се беше размърдал, когато Емили притисна пръст към врата му, за да провери за пулс, и щом успя да застави очите си да се отворят и се изтръгна от дълбокия сън, който заплашваше да го надвие, зърна лицето на Емили — лице, възплаващо такава надежда, лице, на което беше заложил толкова много, лице, което не мислеше, че ще види отново.

— Приятелите... дойдоха... тук... — изхриптя Атанасий. Дупката в гърдите му затрудняваше говора. — Посред нощ. Искаха... да говорим.

Докато говореше, от раната се разнесе ужасно стържещо клокочене. Емили разбра, че дробът му е пронизан. Стана и тръгна към телефона на бюрото. Ако успее да повика помощ, може би линейката ще пристигне навреме.

— Не — заповяда Атанасий от пода.

Емили се обърна към него и го погледна в очите, а раненият изхриптя категорично:

— Вече е твърде късно. В момента се налага да мислим... за нещо по-важно от нас самите.

Емили се поколеба. Инстинктът я караше да повика помощ и й беше трудно да го потисне. Атанасий обаче вдигна поглед към нея с умолително изражение — изражение на човек, който знае, че часът му е ударил, и иска да оползотвори оставащите му мигове по най-добрия начин. Емили се обърна с гръб към бюрото и пак коленичи до египтянина.

— Боже мой, те знаят, нали? — промълви тя. — Дошли са да ви убият.

С огромно усилие Антун кимна.

— Разпитвах я ме с часове... но после тия... копелета... не ме улучиха в сърцето — изхриптя той.

Емили ненадейно почувства, че състоянието на човека, когото беше дошла да намери, ѝ идва в повече. Антун беше прекарал последните часове сам на пода на кабинета си в Библиотека Александрина, измъчван до чудовищна степен, с живот, който бавно изтичаше заедно с кръвта му, в тишина, сам.

— Не им казах нищо — добави Атанасий. Мургавото му лице беше бледо, сенките по него — по-дълбоки, а чертите му вече придобиваха призрачен вид. Той обаче успя да се насили и продължи: — Опитаха се... но успях да опазя... тайната ни.

— Знам, знам — стисна Емили по-силно неговата ръка в опит да му внуши усещане за утеха и доверие. — Сигурна съм, че сте били силен.

Атанасий се усмихна, доволен, че е изпълнил докрай дълга си. Сетне усмивката изчезна. Умът му все още беше достатъчно ясен, за да се запита какво означава фактът, че Емили е тук, с него.

— Защо... сте тук? — успя да я попита.

Емили почувства, че не му остава много време, затова съкрати подробностите до минимум.

— Открих последната нишка. Беше в двореца Долмабахче, на брега на Босфора. Намерих я в спалнята на Ататюрк, на диван до леглото, в което е издъхнал.

Атанасий вдигна вежда, доколкото можа.

— Беше точно както с другите — продължи Емили. — Символът на библиотеката и отдолу един ред текст. Но този път имаше и втори символ. И той, и текстът — *Пълен кръг: божественният таван на Оксфорд и домът на Библиотеката* — сочат обратно към Оксфорд.

Атанасий нямаше силата да повтори въпроса, но изражението му гласеше: „Тогава защо сте тук?“.

— Тук съм — отговори Емили, — защото не вярвам, че Арно Холмстранд би съставил поредица от нишки, които да ме водят в кръг. Той постоянно се възмущаваше от логиката на разсъжденията в кръг, от връщането към отправната точка. А сега трябва да повярвам, че е създал поредица от инструкции, които ме пращат обратно там, откъдето започнах, на броени метри от Университетската църква, в която беше положено началото на всичко? Съжалявам, но не го вярвам.

Атанасий кимна, но главата му започна да клюмва, а дишането му стана по-затруднено. Емили почувства, че трябва да мине право към целта, за да се увери, че саможертвата му не е била напразна.

— Атанасий, всичко, което ми казахте за библиотеката, за вашето Общество — всичко то е старо. Свързано е само с миналото.

Наклони се напред, докато лицето ѝ се озова на сантиметри от неговото.

— Това може да бъде само половината от историята ви. Има нещо, което не ми казвате. Моля ви, сега е моментът. Трябва да ми кажете онова, което не знам. Какво прави библиотеката нова, различна? Какво я изважда от кръга?

Атанасий впери поглед в дълбоките сини очи на Емили. Дълбоко в себе си знаеше, че това са последните му мигове, и Уес също беше наясно. Той примигна с всички сили, съсредоточи се върху задачата да запази съзнание за колкото се може по-дълго.

— Помните ли... доктор Уес, какво ви разказах за нашата... за нашата работа като Библиотекари? Как... всеки месец предаваме материалите си на Пазителя?

Мисълта на Емили се върна към предишния им разговор.

— Да, да, помня. Нещо за оставяне на пратки, които след това някой прибира.

— Точно така. Събираме информацията си и я доставяме във вид на пратка. Пазителят... той получава материалите и обновява библиотеката с тях.

Задъха се и започна да кашля. Кръв потече от устата му и от раната на гърдите.

— На бюрото ми — успя да изрече най-последно той и посочи с чело към отрупания с какво ли не плот. — Това е... последният ми принос. Трябваше да го оставя по-късно... днес.

Емили погледна към бюрото. Там, сред документите, съгледа пакетче, увито в кафява хартия и завързано почти банално с връв. Тя посегна и го сграбчи.

— Давайте... — подкани я Атанасий. — Отворете го.

ГЛАВА 101

Оксфорд — 08:15 ч. по Гринуич

Юън Уестърбърг усещаше тежестта на историята на плещите си, докато гледаше как вратата бавно се отваря. Най-после щеше да зърне това, което предшествениците му бяха търсили още от създаването на Съвета. Той беше петдесетият Секретар и открай време изпитваше гордост от специалното число. Но с извършеното днес щяха завинаги да го запомнят като първия, най-великия. Постигналият това, което всички други можеха да смятат само за безнадеждна невъзможност. Силата и влиянието, които за първи път вкуси в кабинета на баща си, щяха да достигнат у него степен, която никой предишен Секретар не познаваше.

Изчака шума от сблъсъка, когато вратата се отвори докрай и се удари в каменната стена от лявата страна, след което внезапно спря. Мигът бе настъпил. Юън наведе глава и влезе в съкровищницата и дома на библиотеката.

Лъчът на фенерчето му бързо се засили от фенерчетата на неговите подчинени и щом очите му свикнаха със светлината, разкрилата се гледка накара дъха му да секне.

Подредени пред него, дълбоко под старинния град, достигаци толкова далеч в тъмните ниши, докъдето стигаше зорът на Секретаря, се простираха редица след редица грижливо изработени рафтове, високи от пода до тавана, подредени внимателно и обмислено. Сред тях бяха разположени дълги маси, а между рафтовете се извисяваха шкафове за документи. Красотата на подземното помещение бе невероятна, размерите му — огромни. Тук имаше място за стотици хиляди, дори за милиони книги.

Но не гледката на старинните рафтове остави Секретаря без дъх. Той онемя от факта, че всички те, от първия до последния, бяха празни.

ГЛАВА 102

*По същото време, Александрия, Египет — 10:15 ч.
(08:15 ч. по Гринуич)*

Пакетът беше малък и тънък. Емили развърза връвта, разкъса хартията и се зачуди как е възможно вътре да има нещо достойно за библиотека от този калибър. Видяното в пакета заличи от ума ѝ всякакви въпроси. Опита да прикрие изненадата си. В ръцете ѝ лежеше малка пластмасова обложка, в която имаше сребристо дивиди.

Тя погледна към Атанасий, но умиращият вече бе започнал да говори.

— Библиотеката може и да е стара... доктор Уес... но винаги е сочила към новото... възползвала се е от новото. Изпращаме информацията си във вид на диск, вместо на купища книги и листове, защото Александрийската библиотека... вече не е склад за ръкописи, документи и книги. Библиотеката, доктор Уес... тя е мрежа.

Историята на Александрийската библиотека, такава, каквато я знаеше Емили, отново се промени. Това беше дума, която не бе очаквала да чуе.

— Мрежа ли? — втренчи се тя в египтянина и обърна сребристото дивиди в ръцете си. — Имате предвид, че е онлайн? В интернет? В уебмрежата?

— Нещо подобно — прошепна Атанасий. Дишаше все по-трудно, но на лицето му бе изписана усмивка на удовлетворение. — Очевидно е, че самият интернет е прекалено рискован... твърде обществен, твърде уязвим. Нашата версия е... така да се изразя... малко по-сигурна. Малко по-... защитена.

Отново се закашля. Този път кръвта бликна от устата му като порой и Атанасий се сгърчи от силата на конвулсията. Емили остави настрана дивидито, наведе се и взе египтянина в прегръдките си. Никога досега не беше виждала умиращ и изпитваше всепоглъщаща необходимост да даде утеха на този добър човек в последните му мигове.

— Всичко е наред, Атанасий — прошепна тя. Тялото на мъжа постепенно се отпусна в ръцете ѝ. — Съобщихте ми това, което трябва да знам. Справихте се добре.

С последните останали му капки сила Атанасий вдигна глава към лицето на Емили, сграбчи я за рамото и доближи уста до ухото ѝ.

— Наистина ли мислехте, доктор Уес... че още използваме дървени рафтове и шкафове? Този огромен град е станал тесен за библиотеката още преди две хиляди години... Наистина ли вярвате... че някое физическо хранилище може да я побере днес?

Очите му се приковаха право в тези на Емили. Задържа погледа ѝ толкова дълго, колкото успя, опитваше се да я накара да разбере. И докато животът се оттичаше от тялото му и той потъваше в сън, от който нямаше да се събуди, тези очи, очите на новия Пазител, бяха последното, което видя.

ГЛАВА 103

*Овалният кабинет, Вашингтон, окръг Колумбия — 08:30 ч.
източно стандартно време*

(13:30 ч. по Гринуич)

Президентът на Съединените щати погледна над бюрото си към групата мъже, събрани пред него в Овалния кабинет. Събитията от последните три дни бяха толкова неочаквани, бяха се стоварили отгоре му така ненадейно и яростно, а сега се беше стигнало дотук. Трима от най-могъщите хора във Вашингтон — секретарят по отбраната, генерал със звезди, член на Обединеното главно командване, и началникът на Тайните служби — стояха пред него заедно със собствения му вицепрезидент. Не бяха дошли да намерят начин да преодолеят травмата или да му съобщят, че измамата срещу него е била разкрита. Не, идваха да му кажат, че събитията от последните дни са били началото на края, а самият край ще настъпи на другия ден. Следващият ден: денят, който ненадейно се очертаваше да се превърне в последния ден на мандата му.

— Ще възложи командването на операцията на армията — каза Аштън Дейвис. От самото начало на разговора беше сдържан, но решителен. — Военните са тези, които ви смятат за заплаха, следователно арестуването ви ще се извърши под пълномощията на военните.

— Заплаха! — едва не се разсмя президентът. — Това е смешно! Не съм никаква заплаха! Това са глупости!

— Поредица от екзекуции — убийства на най-близките ви помощници, господин президент — прекъсна го Хъскинс — не е никаква глупост. Терористи систематично убиват политически фигури не просто на американска земя, а в самата столица.

— Но аз нямам нищо общо с това — отговори предизвикателно Трейтъм. — Те бяха добри хора. Никога не съм правил нещо, с което да ги застраша.

— Това просто не е вярно — отговори Дейвис. — Може да не сте организирали смъртта им, но съветниците ви бяха убити от

афганистанци, обявили джихад на всички във вътрешния ви кръг, свързани с незаконните ви дейности по време на възстановяването.

Сега лицето на президента беше тъмнорвено от ярост.

— Как смееш, Аштън! Дяволски добре знаеш, че никога не съм въртял незаконни сделки в Близкия изток. По дяволите, прекарах по-голямата част от мандата си в опити да възстановя Афганистан след унищожението, посято от предшественика ми.

— Като същевременно тайно сте се споразумявали със саудитците — изтъкна Хъскинс. — Какво, по дяволите, сте си мислели, че ще направят афганистанците, когато продадете правата за бизнес и възстановяване в страната им на заклетите им врагове?

— Мамка му, Хъскинс, никога не съм сключвал сделки със саудитците!

— Това твърдение е в рязко противоречие с изобилието от доказателства, с които разполагаме и ние, и останалата част от света, и те доказват обратното.

— Тия лайна в пресата? — побесня президентът Трейтъм. — Всичките са клевети. Лъжи. Би трябвало да си наясно, че не може да им се има доверие! Нямам представа откъде идва всичко, но някой ми е заложил капан.

— Глупости! — отвърна генерал Хъскинс, който вече не можеше да сдържа собствения си гняв. — Има документи с подписа ви, финансови договори, изявления на саудитските ви партньори, имейли...

— Абсолютни глупости! — сопна се президентът. — Нямам идея кой може да организира подобно нещо, но никога през живота си не съм изпращал и един-единствен имейл до каквито и да било саудитски „партньори“.

Секретарят по отбраната вдигна ръка, преди генералът да успее да реагира. След миг тишина, за да даде време на емоциите да се успокоят, Аштън Дейвис заговори със спокоен решителен тон:

— Достатъчно. Господин президент, сложете край на отчаяните си възражения. Не сме дошли да обсъждаме въпроса с вас, а да ви опишем какво ще стане в отговор на случилото се. Пътят вече е начертан. Арестът ви ще се състои утре сутринта. Ще ви окажем незаслуженото великодушие да ви дадем един последен следобед, за да уредите личните си дела, да се погрижите за семейството си и каквито

други лични планове решите да направите — но помнете ми думата, ако се опитате да се свържете с пресата, да избягате от Вашингтон, да избегнете отговорността за деянията си, ще действаме незабавно.

Той впери поглед в невярващите очи на президента.

— Ако не изникне такава необходимост, утре в десет часа сутринта генерал Хъскинс ще ви арестува и ще ви остави под надзора на армията във Форт Мийд.

Президентът Трейтъм започна да диша бавно и дълбоко. Впи поглед в лицата на превратаджиите, застанали тук, наред Овалния кабинет. Сърцето му бе изпълнено с омраза към тях.

— В неделя ли? — попита той. — Ще арестувате президента на Съединените щати по лъжливи обвинения в неделя сутринта? Американският народ няма да го изтърпи.

Аштън Дейвис отвърна на погледа му без капка колебание.

— Американският народ вече иска да види главата ви набита на върха на Вашингтонския монумент, Трейтъм — отвърна той и заряза всякакви преструвки за официално уважение. — Още повече, от този момент нататък вече не сте в състояние да говорите от името на американския народ.

НЕДЕЛЯ

ГЛАВА 104

Между Александрия и Оксфорд — 12:30 ч. по Гринуич

В часовете след смъртта на Атанасий Антун Емили действа бързо: пъхна в джоба си дивидито, последната му „пратка“ за библиотеката, и извърши кратко, но щателно претърсване на кабинета — търсеше документи или нещо друго, което да я свърже с библиотеката. Не намери нищо — Атанасий стриктно се беше придържал към принципа за секретност. А после, като се движеше възможно най-бързо с ясната мисъл, че колкото повече се бави, толкова по-голяма е вероятността да я видят или заловят на място, където е извършено убийство, забърса повърхностите, които бе докоснала — опитваше се да заличи всяка следа, водеща към нея. Най-накрая направи най-доброто при тези обстоятелства да се сбогува почтително с човека, отдал живота си, за да опази библиотеката. Положи тялото му на пода и скръсти ръцете на гърдите му. Не знаеше коя религия е изповядвал, но малкият коптски кръст на бюрото говореше за известна отдаденост. Емили затвори очи и изрече наум кратка молитва за душата му. После излезе за последен път от кабинета, като остави вратата леко открената, та минаващите по коридора служители да открият тялото по-скоро. Да не го оставя задълго в подобно състояние — това беше последната услуга, която можеше да му направи.

Вече беше на друг нощен полет на „Търкиш Еърлайнс“ и се носеше в мрака над Средиземно море обратно към Англия. Откакто бе напуснала територията на Библиотека Александрина, се бе отдала на две неща: да остане невидима и да се подготви за това, което трябваше да направи след полета. Първото постигна, като хвана такси от „Корниш“ до квартал с голям пазар близо до „Борг Ел Араб“. Там намери банкомат и изтегли максималното количество пари, позволено от банката ѝ. После влезе в най-близката банка и ги обмени за британски лири, след което обмени с кредитната си карта сума, еквивалентна на още двеста лири, и изтегли шестстотин турски лири.

Това беше последният път, в който използваше картите си. Щеше да купи билета си до Великобритания на място, в брой и в последния възможен момент преди затварянето на гишето. Съветът пак щеше да успее да проследи действията ѝ, но тя щеше да им предостави възможно по-малко време, за да съставят плановете си според ходовете ѝ.

После се замисли за това, което я очакваше. В Англия, в Оксфорд, щеше да разполага с повече ресурси, отколкото в Египет. Знаеше, че хранилището на библиотеката не е там. Беше уловка, оставена от Пазителя. Всъщност известното ѝ сега означаваше, че библиотеката може вече изобщо да няма хранилище. Разбирането ѝ за историята все пак се бе променило веднъж, когато узна, че Александрийската библиотека може да е била открита, а после пак, когато разбра, че изобщо не е изчезвала. Сега, когато научи, че библиотеката е напредвала през историята, заедно с историята — направлявайки историята — и е станала дигитална, съставена от металически дискове, мрежи и общо пространство, историята за пореден път се превърна в нещо ново.

Преди излитането на самолета Емили намери кафене с интернет и откри терминал, възможно най-уединен при тези обстоятелства. Там пъкна дивидито на Атанасий в гнездото за преносими носители с надеждата да разбере от първа ръка нещо за съдържанието на библиотеката. Оказа се, че главното съдържание на диска е енкриптирано. Емили осъзна, че фактът не би трябвало да я изненадва. Но до недостъпната папка със съдържанието на дивидито имаше текстов файл с просто заглавие от две думи: „За Емили.txt“. Атанасий е знаел, че въпросната пратка ще се озове в ръцете на Емили, и ѝ беше оставил повече напътствия, отколкото му бе позволило времето им в живота. Дали е добавил файла в самия край, след нападението, докато е седял сам в подземния си кабинет и кръвта му е изтичала капка по капка? При мисълта гърлото на Емили се сви.

Файлът започваше с по-подробна версия на разказа, който Атанасий бе подел на пода в кабинета си. Емили го прочете с неимоверно напрежение.

Самата библиотека е започнала прехода си към компютризирана форма в края на 50-те години на ХХ век, когато широкото познание на Обществото за напредъка в областта на компютърните технологии е направило това възможно. Първоначално намерението на Обществото е било само да направи дигитални копия на физическите екземпляри в хранилището, но в началото на 60-те години двама от нашите Библиотекари в Съединените щати започнали да събират информация за ново изследване, провеждано в лабораторията „Линкълн“ в Мичиганския институт по технологиите, както и за новаторски проект за мрежа, разработван в УКЛА^[1] и в правителствената Мрежа на агенции за проекти на съвременни изследвания, позната като ARPA. Макар че плодът на усилията им, по-късно наречен ARPANET — предшественикът на съвременния интернет — изпраща първите си пет съобщения едва през есента на 1969 година, ние сме видели потенциала на работата им много по-рано и съчетавайки го с технологии, които сме възприели от съветски изследователи, сме довършили създаването на първата си напълно функционална мрежа през 1964 година.

Докато четеше информацията, Емили отново си спомни думите на Арно Холмстранд: „Знанието не е кръгообразно. Кръгообразно е невежеството. Знанието е застанало в средата на старото, но винаги сочи към новото“. Трансформирането на библиотеката през втората половина на ХХ век е доказателство за бъдещето на Пазителя. Повече от две хилядолетия библиотеката е била в състояние на постоянно действие и е добавяла информация от безброй векове, но се е насочила към новата дигитална ера и е повела нататък света около себе си.

Ясно е било, че светът се насочва натам. Ние сме го разбрали много преди всички други — и сме направили първите крачки. А после, когато е настъпил подходящият момент, сме помогнали и на други да се отправят по този

път и сме се погрижили в развитието на тези нови технологии да е налице баланс. Все пак това се е случвало в разгара на Студената война. Не е било нито в наш интерес, нито в този на света, която и да било сила единствена да разполага с подобна технология. Погрижихме се знанието за нея да напредне и да се разпространи така, както трябва.

Както и преди, Обществото на александрийските Библиотекари беше изиграло тактическата си роля. Библиотекарите не просто са събирали информация и знания, а са ги използвали — „споделяли“, както описа работата им Атанасий — по начин, който Емили не можеше да не възприеме като манипулативен. Усещане за неудобство се надигна в съзнанието ѝ още първия път, когато Атанасий ѝ разказа за активната роля на Обществото в оформянето на световните събития, и се завръщаше всеки път, щом си помислеше за начина, по който Библиотекарите използваха влиянието си. Такъв контрол криеше и опасност.

Докато дигитализирането на библиотеката продължаваше, нашата мрежа се разпространи по целия свят. Точно както мрежата, която се превърна в интернет, нашата беше предопределена да е огромна и специално защитена против повреди. Тя е навсякъде и никъде. Има разклонения по цял свят, макар че всяко от тях просто отбелязва наличието на данни. Къде се намират самите данни, къде ги държат — не ни е известно. Единственото, с което разполагам, е абсолютната убеденост на Пазителя, че е невъзможно системата да бъде открита. Дори ако ние с вас можехме да открием някоя от физическите машини, пренасящи мрежата ни, и да я разглобим на парчета, пак няма да разберем нищо. Нищо не се пази закодирано или на физически носители. Всички данни просто „плават“ в паметта между отделните части на мрежата ни. Ако откриете някой компонент и се опитате да го присвоите, ще намерите единствено обикновен компютър. Празна кутия.

Най-важното е, че Пазителят можеше да достигне мрежата отвсякъде. В която и точка на света да се намира, можеше да влезе в съдържанието ѝ, да го обнови и когато се налага, да освобождава информация. Имаше интерфейс, до който той можеше да стигне винаги при нужда, винаги когато се наложеше. Но какъв е той, така и не разбрах.

Докато се приближаваше към края на файла, оптимизмът на Емили започна да намалява. Мисълта, че библиотеката представлява качена в мрежа колекция, достъпна в електронен формат, доскоро сякаш показваше, че е по-близо до нея, отколкото беше вярвала през последните няколко дни. Нямахте нужда да търси някакво умело скрито хранилище или съкровищница: трябваше само да се логне в мрежата, и знанието, трупано векове наред, щеше да е на върха на пръстите ѝ. Но докато четеше обясненията на Атанасий за предпазните мерки, предприети от Обществото, за да направи библиотеката незабележима, като знаеше, че дори физически да намери части от нея, те ще бъдат безполезни, осъзна, че ѝ предстои път, изпълнен с предизвикателства. А после, когато разбра, че самият интерфейс не е познат дори на единствения човек, който разполагаше с най-пълната информация за библиотеката и Обществото, библиотеката ѝ се стори по-далеч от когато и да било.

Библиотеката е навсякъде — завършваше файлът на Атанасий. — Сигурен съм, че ако Пазителят беше жив, щеше да може да я достигне тук, в тази сграда и дори от моя кабинет. Но сега просто не знам. Това, което трябва да намерите, доктор Уес, е входът.

Емили затвори файла, извади дивидито от гнездото и осъзна, че през последните четири дни двама мъже, според всички сведения велики хора, бяха прекарвали последните си часове в изготвянето на последния си завет за нея и как животът ѝ вече се направлява от предсмъртните им желания. Усещането, че е част от нещо благородно, нещо велико, я обзе с нова определеност.

Сега Емили се облегна назад, притисната на малката си седалка в самолета, и се загледа с празен поглед през прозорчето, докато сенчестите хълмове и планини на Западна Европа бавно минаваха под нея в тъмнината на ранната утрин. „Входът.“ Звучеше толкова просто. В действителност представляваше пъзел, който Емили знаеше, че няма да разреши лесно. Но докато продължаваше да мисли, изненадата ѝ от последните открития започна да избледнява. Защо да се учудва, че библиотеката е била „ъпгрейдната“, за да съответства на обстоятелствата в модерния свят? Някога оригиналната библиотека е била абсолютно модернизирана за времето си, истински пробив в света на знанието. Никой дотогава не е замислял хранилище за информация от подобен мащаб, камо ли да го е създавал. Никога дотогава не е създавана централизирана мрежа от служители в цялата империя и целия познат свят, натоварена със задачата да събира данни за колективна банка от сведения за човешката мъдрост и тактически да ги използва за развитието на човечеството. Наистина ли е толкова изненадващо, че с разрастването си библиотеката е усвоила нови средства за постигане на своите цели — да остане на върха на всяко ново и креативно творчество?

Постепенно мислите ѝ набраха увереност. Беше се спасила от смъртта. Вече беше наясно какво наистина търси, нямаше повече уловки и замаскирвания. Арно Холмстранд е създал сложния етап от последните четири дни, за да я отведе до това знание, до това разбиране, и Емили беше убедена, че отнякъде ще получи необходимата информация, за да намери необходимото. Списъкът с начини, по който Арно беше подготвил успеха ѝ, беше дълъг.

„Списък.“ Думата се задържа в паметта ѝ и отново я върна към единствената подробност, която не пасваше в голямата схема на нещата: списъкът с имената — имена в две групи, изпратен в две текстови съобщения. Спомни си разкритието на Антун, че това е част от заговора на Съвета да придобие власт в американското правителство; през последните три дни бе видяла достатъчно, за да знае, че сегашната президентска администрация на Америка се люшка опасно. Заговорът — какъвто и да е — действаше.

„Тези два списъка.“ Сега паметта на Емили се стрелна към един миг, към коментар на нападателя ѝ в Истанбул. Докато ѝ вземаше телефона и го подаваше на партньора си, му даде инструкцията за

съобщенията с двете групи имена. „Изпратиха ѝ го в две съобщения. Ключът е във второто — това с имената на нашите хора.“

Ето това беше: *нашите хора*. От Атанасий Емили вече знаеше, че имената от първата група са на хора, които са били набелязани и екзекутирани като част от заговора да свалят президента от поста му. Досега предполагаше, че втората група са хора, които Съветът иска да издигне — хора, които може да манипулира в една нова администрация. Но думите на нападателя ѝ бяха по-конкретни. „Имената на нашите хора“, беше изрекъл той. Вторият списък не беше с имената на хора, които трябваше да бъдат повлияни и манипулирани: беше списък с хората на Съвета, членовете на самия Съвет, които с падането на президента щяха да се озоват в положение, позволяващо им да усвоят нови позиции във властта.

Кожата на Емили стана леденостудена. Ако беше права... почти не можеше да си представи докъде се простира обхватът на Съвета, както и предателството му. Имената от списъка бяха имена, които тя познаваше добре. Имена, познати на всеки американец. Имена, познати по цял свят. Гениалността на заговора на Съвета се съчета с ужасното откритие колко далеч наистина стига неговата власт. Както беше предсказал Атанасий, Съветът създаваше вакуум във властта на върха на американската политическа система, но не го правеше с надеждата, че може да запълни тази празнота с хора, на които е в състояние да повлияе. Вече разполагаха с такива хора, които просто щяха да встъпят в нова длъжност. Вицепрезидентът беше само началото.

Тези хора трябваше да бъдат спрени. Съветът трябваше да бъде спряен. Емили трябваше да намери начин, колкото и ужасяваща да изглеждаше задачата. Скоро щеше да кацне в Англия и да се върне в Оксфорд. Веднъж стигнала там, щеше да очертае последните стъпки, необходими ѝ, за да разбере къде се намира целта ѝ. Щеше да разбере какво наистина означават думите, че библиотеката е мрежа. И щеше да намери входа.

[1] Калифорнийски университет „Лос Анджелис“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 105

Оксфорд — 04:00 ч. по Гринуич

Час и половина след кацането на самолета на „Хийтроу“ Емили слезе от таксито в жилищен квартал на Оксфорд и влезе в червена телефонна кабина на „Бритиш Телеком“. Беше извадила батерията на новия си турски телефон, беше го смачкала с крак и го беше оставила в Египет. Съветът със сигурност разполагаше с други начини да я открие, но Емили щеше да направи всичко по силите си да утежни задачата им.

Тя пусна в отвора монета от петдесет пенита и набра по памет шестте цифри на домашния телефон на Питър Уекслър. Беше четири часът сутринта и възрастният професор със сигурност спеше, но поне означаваше, че Емили със сигурност ще го намери. След като я изслушаше, Уекслър щеше да ѝ прости за ранното обаждане.

— Какво? Боже милостиви, кой звъни по това време? — измърмори в слушалката Питър Уекслър, без изобщо да се постарее да поздрави учтиво.

— Професор Уекслър, Емили Уес е.

Уекслър изведнъж се събуди.

— Доктор Уес, скъпа моя! Откъде се обаждаш? Направи ли някакви открития?

— Повече, отколкото можеш да си представиш. От тези, които ме карат да не ти казвам откъде се обаждам.

Сега Уекслър седна в леглото и пипнешком затърси копчето на нощната лампа.

— Това е прекрасно, Емили!

— Работата е много по-сериозна от историческо откритие — продължи Емили и възможно най-кратко разказа на Уекслър историята за съществуването на Съвета и за ролята му в политическата ситуация, която всеки момент щеше да преобърне американското правителство.

— Хората, които са замесени... Дори не мога да ти опиша колко дълбоко са проникнали във Вашингтон. Просто е страшно.

Тя задъхано изреди няколко от имената на ключовите фигури от втората част на списъка.

— Емили, мили боже, хората трябва да разберат за това. И то незабавно. Още няма официално съобщение, но всички вестници очакват, че днес във Вашингтон ще стане нещо голямо. Никой не знае точно какво или как, но се носи слух, че когато си легнеш утре вечерта, твоят президент вече няма да е на власт.

„А надбягването набира скорост“ — помисли си Емили. Новината за ескалиращото напрежение във Вашингтон потвърждаваше, че трябва да намери конкретна връзка, категорично доказателство, което да покаже публично. И беше наясно къде ще го открие.

Минута след като се уговори с Уекслър да се чуят по-късно същия ден, Емили затвори телефона и предпазливо се отправи по улицата.

Антун подробно ѝ бе разказал за заговора и Емили знаеше, че е научил подробностите от едно-единствено място. Библиотеката. В нея сигурно се съхраняваше информация за замесените, за самия заговор, навярно и предостатъчно допълнителна информация.

Информацията, която ѝ беше необходима, беше заключена в хранилището си. Емили формулира откритието наум пред себе си: „Всичко пак се свежда до библиотеката. Трябва да намеря начин да вляза, и то веднага. След няколко часа може вече да е късно“.

Тя ускори крачка.

ГЛАВА 106

Оксфорд — 05:00 ч. по Гринуич

Секретарят седеше мълчаливо на старинното бюро в малък домашен кабинет в северната част на Оксфорд — базата на групата Приятели в Централна Англия. Пред него имаше включен лаптоп, полуизпита чаша уиски и купчина разпечатки, осигурени от различни членове на екипа. Насили се да продължи да диша бавно, да овладее гнева си.

Вчера яростта му беше почти неудържима. Щом зърна хранилището на библиотеката, опразнено от безценното му съдържание, свършено голо в огромната си подземна гробница, гледката го накара почти да обезумее, да се озове в място, тъмно като каменното помещение, в което се намираше. Всичко, за което беше работил, всичко, което се бе стремил и борил да придобие, се е намирало там, съвсем близо до него, само за да бъде изтръгнато от жадния му обхват. Всичко беше подредено с почти невъзможна жестокост, изпълвайки пътя му с напрежение и очакване. Тайни входове, тъмни коридори, старинни дървени врати и надписи на латински — всичко, което го бе запленивало, в този момент на прозрение ненадейно му се стори като яростно посегателство над неговите качества, водачество, над целия му живот.

Той отпи голяма глътка от чашата и за сетен път стисна зъби още преди течността да е преминала докрай по езика му. При нормални обстоятелства не пиеше сутрин, но през последната нощ не беше мигнал и разликата между нощ и ден сякаш вече нямаше значение.

Само като си спомнеше мига, изпадаше в ярост. Застанал насред празното хранилище, беше започнал да удря всичко, да преобръща маси, да събаря редица след редица стари дървени рафтове. Избухна дотам, че дори удари собствения си син, сякаш целият ужас на момента беше негово дело. Джейсън прие удара на баща си, без да трепне и без да отговори. Защото, макар че откриването на празното хранилище беше разярило бащата, то едва не уби сина. Джейсън се вираше с невиждащ поглед в празното помещение и разочарованието

му се превръщаше в горчива жестока решителност дълбоко под кожата му.

Сега, в малките часове на нощта, яростта на Секретаря постепенно се превръщаше във фокус и решителност. Гледката все едно символизираше провала на делото на неговия живот, но той осъзнаваше, че всъщност показва чисто и просто следващия етап на пъзела и играта, която открай време беше работата на Съвета. Надяваше се, че най-накрая може да са подредили пъзела и да са спечелили играта, а сега беше ясно, че трябва да продължат още малко. Още повече до завършването на мисията във Вашингтон оставаха броени часове. Арестът на президента щеше да се състои в 10:00 часа местно време във Вашингтон, тоест в 15:00 часа в Англия. Юън погледна към часовника на бюрото си. Само десет часа и щеше да постави под свой контрол най-силното правителство на света, със или без библиотеката. Задачата му в момента беше да си възвърне опорната точка като лидер на Съвета, докато се подготвят за издигането до най-висшите нива на властта, и да предприеме необходимите стъпки, за да превърне трагедията от предишния ден в нещо полезно и продуктивно.

Мигът на самовдъхновяване обаче беше прекъснат с влизането на Джейсън в кабинета.

— Сър, има новини.

Синът стоеше на прага в официална поза. Лявото му око бе подуто от удара на баща му предишния ден.

— Какви?

— След кацането на самолета Уес се обади по телефона.

Джейсън зачака баща му да си изтърве нервите. По някакъв начин Емили Уес бе успяла да се измъкне от Истанбул, преди екипът им да стигне до мястото, определено за екзекуцията ѝ. Съветът знаеше, че отново е отишла в Александрия, където несъмнено е разбрала за елиминирането на Антун. После беше се върнала в Англия. Разпечатките от летището показваха, че се е качила на нощен полет за „Хийтроу“, но Уес определено се беше справила добре със задачата да ограничи пътищата, по които можеха да я открият: в Египет изтегли голяма сума в брой и спря да използва банковите си карти, а сигналът на втория ѝ мобилен телефон така и не напусна Африка.

„Не е зле за аматьор — помисли си тогава Юън. — Дори успя да задържи годеника си далеч от нас.“

Мисълта беше придружена от леко раздразнение. Приятелите така и не успяха повече да открият Майкъл Торънс след обаждането на Емили от Истанбул. Предполагаха, че го е инструктирала да се скрие, и оттогава двама от хората на Секретаря активно се опитваха да го намерят. Юън беше наясно, че накрая ще успеят. Но съжаляваше, че желанието му да я остави жива до отстраняването на Антун му попречи да я елиминира, преди да е развила тази нова упоритост.

— На кого се е обадила? — попита Секретарят.

— На Питър Уекслър, от платен телефон в Оксфорд.

— Значи е пристигнала — каза замислено Секретарят.

— Обаждането — продължи Джейсън. — Беше... подробно. Каза на Уекслър за списъка, за мисията във Вашингтон. Антун ѝ е казал, че...

— Антун ли? — прекъсна го Секретарят. — Мислех, че сме отстранили това слабо звено още вчера?

Лицето на Джейсън се изчерви, а подутото око го заболя още повече.

— Хората ни наистина са го елиминирали, както наредихте, но очевидно нещо се е объркало. Още е бил жив, когато Уес е пристигнала в кабинета му. Останал е жив достатъчно дълго, за да ѝ съобщи нещо важно — на нея и за нас.

Юън се помъчи да овладее нов пристъп на ярост. Хората му се бяха провалили, при това при толкова проста задача. Щяха да си платят, и то скъпо.

— *По дяволите!* — изгърмя гласът на Секретаря. — Тази жена просто отказва да се разкара от пътя ми!

Той удари с едрите си ръце по бюрото и се изправи. Очите му се изпълниха със злоба и насочи заповеден пръст към сина си.

— Намери Емили Уес. Веднага! Вече не ме интересува дали един ден може да ни отведе до библиотеката. Искам тая кучка мъртва. Намери я и ѝ пусни два куршума в мозъка. А после гледай, докато животът ѝ изтече. Когато си тръгнеш, искам да е спряла да диша.

ГЛАВА 107

07:00 ч. по Гринуич

Емили вървеше по Алфред стрийт. Слънцето започваше да се издига на хоризонта на Оксфорд и тя знаеше, че ако остане на открито, е изложена на опасност. Съветът щеше да я намери. Можеше да си представи как в същия миг изливат цялата си енергия в тази задача. Трябваше да отиде на сигурно място, някъде, където да седне и да помисли, да измисли как да получи достъп до мрежата на библиотеката, за която Атанасий беше толкова сигурен, че е възможно да бъде достигната отвсякъде.

Тя зави и излезе на Беър Лейн, като внимаваше да се придържа най-близо до бордюра. На няколко метра по-напред се намираще входът към нейната стара алма-матер. В обградения със стени кампус на колежа „Ориел“ щеше да е по-малко видима, отколкото където и да било другаде, а и колежа разполагаше с библиотека с двацет и четири часово работно време, където щеше да се заеме със задачата да открие това, което Атанасий бе нарекъл неин „вход“.

След няколко минути се беше сгушила в един от еркерите на библиотеката на „Ориел“. На входа работеше същият възрастен портиер, заемал длъжността от дните ѝ като специализантка. Явно пазеше хубави спомени за нея и я пусна, като я поздрави приятелски. Малкото бюро между тесните лавици ѝ позволяваше уединение, а компютърният терминал ѝ предоставяше достъп до интернет. Все отнякъде трябваше да се залови с търсенето.

Започна със следване на малкото нишки, които можеше да извлече от подробностите в текстовия файл на Антун в пратката. Беше споменал за развитието на интернет, известен в най-ранните си дни като APRANET и разработен от правителствената Мрежа на агенции за проекти на съвременни изследвания. Стори ѝ се разумна отправна точка. За съжаление агенцията, която постоянно променяше имената си от ARPA на DARPA и обратно — в зависимост дали правителството искаше да подчертае потенциала ѝ за отбрана — не ѝ помогна особено в търсенето. Отвори различни уебсайтове за историята на проекта през

60-те години на XX век и научи малко повече за технологията за обмяна на пакети, която бяха разработили — гръбнакът на съвременните мрежи е данни, който позволяваше безпрепятственото прехвърляне на материали през безброй клонове от вътрешно свързани вериги, вместо само по една верига между две машини. Това ли беше ключовият елемент на технологична мъдрост, която Обществото е „споделило“ преди толкова векове, ускорила създаването на мрежите, които сега доминираха в информационната епоха?

Нямаше откъде да разбере, но и бездруго не ѝ беше от полза. Това, от което се нуждаеше сега, беше не просто повече история, а нещо, което да я насочи към „входа“ към алтернативната мрежа, която библиотеката заемаше сега — която и да беше тя.

Налице беше нещо повече. Емили неспокойно се размърда на дървения стол. „В самото търсене има нещо, което не е както трябва“ — помисли си. Беше стигнала до този етап благодарение на работата и загадъчните напътствия на Арно Холмстранд — човек, когото винаги щеше да свързва с техническа неграмотност въпреки неотдавнашните разкрития за истинската форма на библиотеката. Възможно ли беше светът на техническите вълшебства и подробностите от компютризираните мрежи наистина да са арената, към която сега я водеше Арно?

„Не е типично за него — помисли си Емили. — До момента всяка нишка е нещо свързано с мен. Нещо или с литературно, или с историческо значение. Нещо от моята област.“ Материалите, които сега заемаха екрана на компютъра ѝ обаче, бяха максимално отдалечени от нейната област. Преди следобеда на предишния ден Емили никога не беше чувала за обмяна на пакети, за мрежови протоколи, рутери, кодове или каквато и да било част от технологичната информация, която се съдържаше в тези системи. Намираще се на територия, която ѝ беше съвсем непозната. Колкото и странно да беше преживяното, откакто получи първото писмо на Арно, сега осъзна, че това е първият момент, в който не разполага с никакви отправни точки. Нямаше нищо подръка, което да свърже с минали изследвания, историческа мъдрост и теории, с каквито и да било неща, за които беше чувала или над които беше мислила.

„Наистина е странно. Проучванията на технологията единствено ме отклоняват от това, което знам“ — каза си тя.

Осъзна, че трябва да се върне обратно към опорната си точка. Откриването на входа трябваше по някакъв начин да е свързано с нейния свят на книги, знания и исторически проучвания.

„Трябва да има късче, което не виждам — помисли си. — Коя е връзката, която не успявам да направя?“

Вместо да търси информация за компютърни мрежи и технологични въпроси, трябваше да се върне към областта на историята, която е нейното царство. Ако Арно е искал да ѝ даде едно последно откровение, едно последно побутване, то трябваше да дойде оттам.

За тази задача навярно колекцията на библиотеката на „Ориел“ щеше да се окаже по-полезен предмет на изследване от необятния интернет. Емили минимизира прозореца на търсачката на терминала. По-добре да поработи с онлайн каталога на библиотеката. Никога досега не го беше използвала — работеше само от университетската централна система на „Бодли“. Но опитът ѝ гласеше, че повечето онлайн каталози в библиотеките много си приличат.

Точно тази банална, практична мисъл отведе Емили Уес там, където трябваше да стигне.

Още докато мисълта се оформяше в съзнанието ѝ, светът наоколо все едно утихна. Само след миг паметта ѝ я пренесе в слънчев пролетен ден в колежа „Карлтън“. Тогава седеше пред компютър и търсеше в каталога на библиотека „Гулд“ книга за политическите интриги в Рим през втори век. Срещу нея на подобен терминал седеше Арно Холмстранд. Изглеждаше не на място пред компютъра, но пръстите му работеха с интерфейса достатъчно умело. Споменът беше преминал през съзнанието на Емили скоро след като разбра за смъртта на Холмстранд и сега се върна, но контекстът му се бе променил безкрайно много.

— Обръщали ли сте внимание — попита тогава Арно — колко много университети по цял свят използват същата остаряла програма? Една версия тук, друга там, но по същество е едно и също.

Тялото на Емили се напрегна при спомена. Беше толкова ясен, почти можеше да повярва, че с прочутия професор отново са заедно, както тогава, преди толкова месеци.

— Използвал съм тази измишльотина в Оксфорд — продължи тогава Холмстранд. — В Египет, в Минесота. Нито веднъж не е

сработвала както трябва.

Приведе се леко напред и старите чу очи се забиха право в тези на Емили.

— Същата тази система, Емили. Навсякъде.

Със завръщането на спомена Емили разбра.

Объркването от последните часове ненадейно се превърна в абсолютно убеждение. Погледна пак към екрана пред себе си и видя „входа“.

ГЛАВА 108

08:00 ч. по Гринуич

Сърцето на Емили препускаше лудо. Загледа екрана на компютъра с възобновено съсредоточаване. Онлайн каталогът на библиотеката на „Ориел“ беше локализиран на колекцията на колежа, но представляваше част от централизирания интерфейс на всички библиотеки в Оксфорд: Системата за интерфейс на оксфордските библиотеки, или OLIS. Оксфорд беше персонализирал системата, така че да отговаря на общата му колекция от деветдесет и пет независими колежански, факултетни и катедрени библиотеки, всички те се основаваха на ключов софтуерен пакет, наречен GEOWEB — забележително грозна, уморителна и контраинтуитивна система за каталогизиране, която Емили беше използвала в безброй библиотеки по цял свят. Дори институцията, в която преподаваше, колежът „Карлтън“, я използваше, макар неотдавна да я бяха прибрали в пакет, под нова черупка, наречена „Мостът“, предназначена да символизира връзката между библиографските колекции на „Карлтън“ и съперничащите му институции, кацнали на брега на реката от другата страна на малкия град. Технологията зад опреснените интерфейсове обаче си оставаше същата.

Думите на Арно по време на разговора преди толкова месеци... Сега Емили осъзнаваше, че са били част от подготовката ѝ. „Обръщали ли сте внимание колко много университети по цял свят използват същата остаряла програма? Една версия тук, друга там, но по същество е едно и също... Същата тази система, Емили. Навсякъде.“ Тогавашия коментарът прозвуча просто приятелски — оплакване, породено от леко раздразнение. Но сега, след наученото оттогава, беше очевидно, че Арно се е опитвал да ѝ каже нещо. Нещо специфично.

„Показвал ми е входа“ — осъзна тя.

Придърпа дървения стол по-близо до бюрото, отпусна лявата си ръка на клавиатурата и взе мишката с дясната. Познатият интерфейс в синьо и бяло на каталога OLIS се появи на екрана и зачака инструкции, както правеше във всеки час на деня и нощта. И както Атанасий беше

споменал за способността на Пазителя да достига библиотеката, каталогът беше достъпен на всяко място и по всяко време — на всеки компютър, на всеки телефон, на всеки айпод. Наистина универсален достъп в най-пълната му форма.

Емили потърка ръце, внезапно осъзнала, че пръстите ѝ треперят толкова силно, че не знае дали ще е в състояние да пише.

„Успокой се — сгълча се тя. — Стъпка по стъпка.“

После мина през последователността, превърнала се във втора природа за нея през дните на специализацията ѝ: избра главната база данни за цялата университетска колекция — и старинните, и античните екземпляри — и натисна на „Търсете по избрани думи“, за да извика интерфейса на търсенето за напреднали. Появиха се три прозореца за търсене, които ѝ позволяваха да оформи търсенето си както иска.

„По някакъв начин — помисли си тя — това ще ме доближи до входа. До истинската мрежа. До библиотеката.“ Въпросът беше как. Интерфейсът на GEOWEB беше изчистен и прост: само няколко полета за търсене и бутон „започнете търсенето“ на бял фон. Нямаше място за скрити подпрозорци или замаскирани линкове. „Трябва да е нещо, което ще въведа аз — реши. — Последователност от термини — като цяло, разширен комплект пароли.“

Затвори очи и се помъчи да се съсредоточи. На страницата имаше три полета. Първите улики на Арно се състояха от три фрази. Сега главорезите на Съвета разполагаха с думите, които бе написал на хартията, но съдържанието беше запечатано в паметта на Емили. Започна да пише бавно, като си спомняше всяка фраза точно, дума по дума, и ги въведе в трите полета:

1. Университетска църква, най-старата от всички тях
2. Да се молиш между две кралици
3. Петнайсет, ако е до сутринта

Загледа се в трите фрази в малките полета за търсене на монитора. Тези думи я бяха изпратили на другия край на света, а сега отново се бяха събрали на едно място. „Това е входът“ — помъчи се да се ободри Емили с надеждата, че единствените три фрази, за които се

сецаше, ще свършат работа. Раздвижи мишката и решително натисна на „започнете търсенето“.

Надеждите ѝ незабавно бяха разбити.

На страницата, която се отвори, нямаше нищо и сърцето на Емили се сви. По-конкретно, екранът пред нея оповестяваше „Открити 0 страници“ и връщаше обратно фразите ѝ във вид на предложение за сложно търсене в най-горната част на екрана. Но това предложение се оказа просто технологична версия на същото. Пак не доведе до нищо.

Сърцето на Емили се изпълни с отчаян копнеж да намери верните думи.

„Трябват ми други три подсказки.“

Вече не просто мислеше, а във вълнението си проговори на глас:

— Три... три...

Умът ѝ отново се върна към първата нишка, която беше открила сама, издялана в паравана на олтара на църквата на Университетския колеж, малко по-надолу по пътя от мястото, където се намираше сега.

— Стъкло, пясък и светлина — изрече и си спомни как трите думи се оказаха карта за пътя ѝ надолу, към помещенията под Библиотека Александрина. Сега се върна в новия интерфейс за търсене на компютъра и въведе трите думи в празните полета.

„Стъкло.“ „Пясък.“ „Светлина“. Отново натисна „започнете търсенето“ в състояние на почти неконтролируемо очакване и този път пулсът ѝ се ускори при резултата. На таблото се появиха няколко реда — по-общите ключови думи бяха отбелязали няколко попадения в колекцията на Университета от десет милиона тома; но когато погледна към тях, бързо осъзна, че не ѝ вършат никаква работа. Нямаха нищо общо с търсенето ѝ или с това, което наистина се надяваше да намери. Кликна на по-подробните описания на няколко от тях, но резултатът само я убеди, че намерените томове нямат нищо общо с истинската библиотека.

Отново се върна на главния екран за търсене. По време на пътуването си се беше озовала в три града — решението може би се криеше тук. Трескаво написа имената им: Оксфорд, Александрия, Истанбул. Резултатите и този път не показаха нищо важно, само списък с томове, които очевидно нямаха нищо общо с библиотеката. Опита да замени „Истанбул“ с „Константинопол“, но пак не се получи нищо полезно.

„Необходима е още някаква тройка!“

Всеки неуспешен опит я караше да се премества по-напред на стола, докато накрая рискуваше да падне от него — но раздражението от поредната неуспешна комбинация не разколеба твърдото ѝ убеждение, че е на правилния път. Арно ѝ беше говорил за този интерфейс преди месеци. Последните четири дни ѝ бяха помогнали да разбере какво търси и защо трябва да го открие. Сега ѝ бе необходим само ключът, който да отключи вратата — врата, която по един или друг начин се намираше точно пред нея.

— Трите групи — изрече на глас и с шумно тракане на клавишите въведе трите фрази, хрумнали ѝ последни: „Александрийската библиотека“, „Обществото“, „Съветът“.

Екранът се изпразни. До зареждането на страницата с резултатите сякаш измина безкрайно дълго време и Емили се напрегна. Това ли беше? Беше ли намерила правилната комбинация?

Когато страницата най-накрая се зареди, Емили видя само познатата гледка от малка група стандартни резултати. Прегледа ги и разбра, че и те нямат връзка с търсенето ѝ. Просто интернет връзката беше бавна.

Раздражението ѝ нарастваше с всяка изминала секунда и осъзна, че се оставя очакването ѝ да я надвие.

„Успокой се — сгълча се наум. — Това не ти е някое състезание. Не въвеждай трескаво всяко хрумване.“

Отдръпна ръце от клавиатурата и преплете пръсти, като изпука с кокалчета. После отново се облегна назад на твърдия дървен стол.

„Трябва да подходиш съсредоточено, като сериозен човек.“

За втори път тази сутрин една-единствена фраза събуди могъщ спомен. Мисълта за електронните каталози я беше накарала да си спомни за кратката си среща с Арно Холмстранд в библиотеката в Минесота, а в момента критичната ѝ самоирония „като сериозен човек“ — я върна към друга среща с Арно, завинаги запечатана в паметта ѝ. Сети се за нея само преди четири дни, докато пътуваше към летището с колежката си от факултета и се мъчеше да осмисли новината за убийството на Холмстранд. Сентенция, която сякаш демонстрираше цялата ексцентричност и чудатост на изтъкнатия учен. Сега мисълта на Емили се върна към нея като решаващ фактор.

Ако повторите нещо три пъти, хората ще разберат, че сте сериозни — често подчертаваше Арно, когато някой посочваше склонността му към трикратно повторение. — Ако е само веднъж, може да е станало случайно. Дваж може да е съвпадение. Но когато човек каже нещо триж, значи го твърди със сигурност.

Емили затвори очи и си припомни първия път, когато чу Холмстранд да изрича прочутата забележка. „Триж.“ Тогава се усмихна при звука на остарялата дума. Сега, докато седеше пред интерфейса на компютърния терминал в библиотеката на колежа „Ориел“, целият свят сякаш спря и утихна.

„Три пъти. Възможно ли е да е толкова просто? — запита се. Възможно ли беше коментарът, който Арно бе повтарял в нейно присъствие поне пет пъти, да е предназначен конкретно за нея? Още една подготовка, още една инструкция за предстоящото?“

Тя отвори очи и дълго остана загледана в трите празни полета за търсене на интерфейса на каталога пред нея. Само допреди минути беше бързала да въведе всяка комбинация от термини и фрази, която можеше да измисли, а сега гледаше очакващата я страница с нещо като ужас. Ако мисълта, която се оформяше в съзнанието ѝ, отговаряше на истината, значи Арно Холмстранд я е подготвял за този миг още от първите им срещи, преди, както ѝ се стори, безброй месеци, насищайки всяка „случайна“ среща, всяка „спонтанна“ фраза със смисъл, който искаше тя да дешифрира, декодира и използва в подходящия момент. При нормални обстоятелства въвеждането на нов кандидат в Обществото е щяло да отнеме пет години, но Холмстранд бе успял да вложи огромни усилия и информация в подготовката на Емили само за малко повече от една. Разсеяните им разговори, дори формата на фразите, които бе използвал в посещенията от нея свои лекции — всичко това е имало за цел да ѝ осигури инструментите, от които ще се нуждае, когато настъпи мигът, за да успее в мисията, на която Арно е възнамерявал да я изпрати. Мисия, запратила я из целия свят. Мисия, която щеше да изпълни точно в момента.

Планът беше неизмеримо сложен, предполагаше почти невъобразимо предварително планиране, проучвания, подготовка и координация с хора в най-различни части на света.

„Звучи невероятно сложно — помисли си Емили. — Точно както би се очаквало от Пазителя на Александрийската библиотека.“

С ужас и решителност Емили отдели ръце една от друга и ги постави върху клавиатурата. В първото поле, за „Автор“, въведе това, което искаше да открие: Александрийската библиотека. Отиде с мишката на полето „Заглавие“ и отново въведе същата фраза, след което я потрети в последното поле, „Издател“.

„Триж, защото съм сериозна.“

Емили Уес натисна бутона, за да започне търсенето. Екранът стана празен, а после се измени в познато бяло, когато следващата страница започна да се зарежда. Но докато индикаторът за напредването на брауъра приближаваше половината поле, целият терминал стана черен. За един дълъг миг остана съвсем тъмен. А после най-отгоре се появи познат символ. Вече не беше издялан в камък, но познат, както в писмото на Арно, на дървения параван в Университетския колеж, на вратата в Александрия и на дивана в Истанбул, сега с идеални пиксели в крак с дигиталната епоха.

А под него се отвори първата страница на онлайн сбирка, която не приличаше на никоя друга, видяна от Емили през живота ѝ.

ГЛАВА 109

09:20 ч. по Гринуич

— Добър ден, тук е Оксфорд пет едно осем две едно девет — каза в слушалката Питър Уекслър по традиционния маниер — пропусна кода и се постара да прозвучи подобаващо старомодно.

— Професоре, обажда се Емили.

— Доктор Уес, очаквах да ми се обадите. — Професорът изпита облекчение, когато чу гласа ѝ. — Кажете ми, намерихте ли я? Успяхте ли да влезете в нея?

Също като Емили, и Уекслър разбираше, че ситуацията е спешна.

В тона на Емили прозвуча съвсем кратко колебание:

— Намерих я.

— Слава богу! — възкликна Уекслър и направи продължителна, замислена пауза. Радваше се, че вече разполагат с оръжие за отблъскване на непосредствената опасност — способността да разобличат затворниците във Вашингтон — но все още не можеше да възприеме напълно какво е открила току-що Емили. Александрийската библиотека. Бяха намерили библиотеката.

— В момента гледам точно в нея. В цялата колекция. Електронна е, точно както каза Атанасий. Интерфейсът е нещо великолепно. А обектите, които мога да намеря... Професоре, просто не можете да си представите.

Уекслър се мъчеше да осмисли това, което казваше бившата му студентка.

— Как... как я откри?

Емили му разказа за напредъка си от последните часове: раздражението си от интернет, как си спомни за странно настойчивите коментари на Арно за интерфейса на библиотечните каталози, подчертаването му на трикратното повторение. Говореше и знаеше, че Съветът ги слуша.

— Входът към библиотеката — продължи тя — беше скрит зад простото вярване, че никой няма да е толкова тъп да въведе „Александрийската библиотека“ във всички полета с критерии за

търсене на една страница. GEOWEB е един от най-широко използваните интерфейсове за каталози в света и функциите му за сложно търсене са разпределени в три полета, всяко с различен критерий. Кой би въвел същата фраза във всичките?

Уекслър беше слисан.

— И това ти помогна да влезеш?

— Отведе ме до входа — поправи го Емили. — До празен екран със символа на библиотеката и поле за парола. Нищо друго.

Интерфейсът беше скрит под крайната неправдоподобност на вероятността някой да въведе един и същ критерий за търсене във всички полета — критерият, който най-накрая бе изпробвала Емили. Но въпреки това библиотеката все още си оставаше в тайна. Ако по някаква огромна случайност някой попаднеше на интерфейса, нямаше да има представа какво вижда — само странен символ и искане за парола. Въпреки това обаче Емили не беше сигурна дали интерфейсът винаги е бил прикрит по този начин, или това е просто инструмент за достъп, оставен от Арно специално за нея — уникалният „вход“ на Емили към библиотеката, до която Холмстранд е имал достъп по свой собствен начин.

— Как заобиколи паролата? — попита Уекслър.

— По метода „проба-грешка“. Опитах всички комбинации от нишки, думи и коментари от материалите, които ми остави Арно. Когато никоя от тях не подейства, опитах с фрази, които го бях чувала да произнася, а после и със заглавия на негови книги. Всичко, за което се сетих.

— И в крайна сметка какво беше?

Отговорът на Емили беше повлиян от присъствието на ушите, които знаеше, че слушат.

— Да кажем, че беше нещо, което познавах добре, но не съм готова да ти го кажа по телефона.

Тя се усмихна и си спомни мига, в който въведе правилната фраза: заглавието на докторската си дисертация. Арно Холмстранд бе подготвил всички подробности по пътя към библиотеката специално за Емили. Нейният опит, нейната история, нейните спомени и работа — това ѝ даде ключа към разрешаването на пъзелите на всяка крачка по трасето. И накрая тези пъзели я заведоха точно там, където искаше да я изпрати Холмстранд.

Колебанието на Емили накара Уекслър да се умълчи. Да не би да се боеше, че някой може да ги подслушва? Че някой може да е по петите ѝ? Но Емили сякаш не се колебаеше да му сподели други подробности по телефона.

Тя продължи диалога в направлението, което беше замислила, преди да набере номера.

— Чуйте, професоре, бяхте прав. В библиотеката намерих не само списък с имената на хората, замесени във вашингтонския заговор, а и подробности за всички страни на плана му. Разполагаме с повече от достатъчно подробности, за да ги разобличим докрай.

— И още имаме време — добави Уекслър и погледна часовника си.

Едва минаваше девет и двайсет. От другата страна на океана все още оставаха няколко часа, преди Вашингтон да се събуди напълно за живот.

Последва кратка пауза. Емили внимателно обмисляше следващите си думи. Беше разработила плана си в дългите мигове на чудене, след като откри входа към библиотеката, и той изкристализира, докато четеше всички подробности за деянията на Съвета във Вашингтон. Подробностите нахлуваха у нея със стряскаща бързина и Емили знаеше какво точно трябва да направи. Беше изминала сложен път, докато стигне до библиотеката, но за нейна изненада пътят, който я очакваше, изглеждаше съвсем прост и придружен от утешително чувство на спокойствие и отговорност.

— Ще отида на едно друго място, за да събера необходимата информация от библиотеката. Ела в кабинета си след час и половина, в единайсет. Ще се срещнем там и ще се обадим на Би Би Си с новината на столетието.

— Сигурна ли си? — попита Уекслър. Подозренията му ставаха все по-силни. Нещо не беше наред и нищо вече не му изглеждаше безопасно. Установи, че изпитва отчаяна тревога за бившата си ученичка.

— Абсолютно. Просто ела в единайсет. Ако закъснея няколко минути, не прави нищо. Ще дойда веднага щом успея.

С тези думи Емили затвори телефона. Нямаше да закъснее. Всъщност щеше да е в кабинета след по-малко от десет минути. Това щеше да ѝ даде малко повече от час, за да стори необходимото.

ГЛАВА 110

Колежът „Ориел“, Оксфорд

Час и половина по-късно — 10:50 ч. по Гринуич.

Емили седеше на бюрото на Питър Уекслър в кабинета му в Оксфорд. Пристигна броеци минути след края на телефонния разговор с професора, с природната си интелигентност мина покрай коварната му охранителна система, а именно „остави ключа на касата на вратата“, и се залови за работа. Ако искаше планът ѝ да успее, бързината беше от огромно значение. Беше сигурна, че Приятелите на Съвета ще дойдат за нея, но се надяваше разговорът ѝ с Уекслър — който включваше и споменаване на намерението ѝ да работи от друго място до срещата им — да им попречи да пристигнат, преди да е довършила работата си.

Намерението ѝ беше просто. Единствената необходима съставка беше време. Ако успееше да приключи, преди да я прекъснат, преди да я спрат, значи всичко щеше да е готово и постигнато.

Дори докато включваше компютъра на Уекслър и привеждаше плана си в действие, Емили си даваше сметка, че постъпката ѝ означава отхвърляне на вековна, хилядолетна традиция. Запита се какво ли щеше да си помисли Атанасий за плана ѝ, като се има предвид огромното желание за секретност, завладяло Обществото на Библиотекарите още от основаването му. Запита се какво ли щеше да си помисли Арно Холмстранд. Пазителят я беше довел до вратата на самата библиотека, беше я направлявал, за да влезе, но ѝ беше дал малко — не, не ѝ беше дал никакви инструкции какво да прави, след като веднъж получи информацията, както вече се беше случило. Какво трябваше да предприеме с новата отговорност?

— Завещахте я на мен, нали така? — измърмори Емили на себе си, докато се връщаше към интерфейса на библиотеката и се логваше от кабинета на Уекслър. — А сега на работа.

Отсъствието на инструкции само подсили избрания ѝ курс на действие. Холмстранд беше подготвил грижливо всички ходове, довели я тук. Беше осъществил намеренията си по сложен начин, в

който беше предвидена и най-малката подробност. Емили беше направлявана, водена, почти малтретирана от замислите му — до този момент. Арно ѝ беше осигурил достъп до пътя, но беше оставил Емили да влезе в библиотеката по свое желание, сама да определи пътеката си.

„Винаги професор — помисли си сега. — Винаги преподавател.“
Беше дал на студентката си инструментите. Емили сама трябваше да реши какво да прави с тях.

Разсъждава за последиците от плана си поне дузина пъти през краткото време, откакто го замисли. Всичко щеше да се промени. Обществото никога вече нямаше да е същото. Съществуваха рискове и опасности, но бяха необходими за осуетяването на заговор, който щеше да окаже въздействие върху нациите в съвременния свят. Освен това Емили никога не би се чувствала удобно като част от организация, функционираща по начина, по който го беше правило Обществото толкова дълго. Да, целите му може и да бяха благородни, но то беше прекарало цялата човешка история на ръба на моралното: събираше, опазваше, ценеше, но също така и цензурираше, манипулираше, контролираше. Емили беше наясно, че не може да участва в подобни дейности. Сега тя беше единственият жив човек с достъп до информация, заради която правителства по цял свят биха убили, за да я притежават, да я използват в тъмните кътчета, където подготвяха собствените си заговори и схеми. Знаеше, че никога не би могла да определи какво трябва да сподели и какво да скрие. Нещо повече, не беше сигурна, че който и да било човек на този свят може или трябва да разполага с властта и възможността да прави подобни избори.

Не, планът ѝ беше правилен. Единственият възможен. Светлината, погребана от толкова отдавна под египетските пясъци, скрита в краищата на империи и тайни хранилища, отново щеше да види силата на деня.

Емили пак се съсредоточи върху компютъра. От началото на работата ѝ бяха изминали четирийсет и пет минути и тя се движеше по график. Трябваше само да види завършването ѝ, а после да сподели новините — и за откритието, и за действията си — с Уекслър след пристигането му. Не знаеше дали професорът ще одобри избора ѝ, или ще го осъди. Но щеше да го приеме. Нещо повече, самата Емили щеше да е в състояние да живее с него.

Когато след миг вратата на кабинета на Питър Уекслър се отвори със замах, изтръгната от старите си панти с яростна сила, този, който застана пред Емили Уес, не беше професорът. Джейсън Уестърбърг се втурна в стаята, за да се увери, че освен Емили вътре няма никого, а Юън Уестърбърг застана на прага и насочи към челото на Емили пистолет.

ГЛАВА 111

10:54 ч.

— Доктор Уес — каза Юън. — Най-после се срещаме.

Говореше с професионален тон и американски акцент. Сребрилата му коса беше идеално сресана, черният, ушит по поръчка костюм подходеше перфектно на фигурата му. От него се излъчваше деловитост, власт и авторитет. Държеше пистолета насочен напред, без да изглежда притеснен от зловещия намек за целта му.

Емили не го позна, но позна придружителя му. По-властният от двамата мъже, нападнали я в Истанбул. Не ѝ бе необходимо много време, за да събере две и две.

— Вие навярно сте Секретарят — отговори тя и погледна през бюрото на Уекслър към двамата мъже. Компютърът от лявата ѝ страна продължаваше да изпълнява инструкциите ѝ.

— Един от многото факти — отговори Юън, — които изобщо не биваше да узнавате. Пазителят сгрещи, като ви замеси.

Очите му се впиха в тези на Емили.

— Но всяка грешка може да бъде поправена.

Пистолетът не помръдваше от целта си — влажната кожа между очите на Емили.

Тя обаче не потръпна от страх. През последните двацет и четири часа животът ѝ се беше променил драстично и по някое време през този период беше открила у себе си решителност, за която не подозираше преди. Когато погледна към мъжа, който почти със сигурност смяташе да я убие, Емили изпита чувство на покой. Може би това щеше да е краят. Но този човек нямаше да я победи.

— Извинявам се, ако не съм този, когото очаквахте — продължи Юън. — Когато пристигне Питър Уекслър, всичко ще е свършено.

Той кимна към телефона, оставен до клавиатурата на бюрото на Уекслър. Наивността на Емили Уес почти го разочароваше.

— Подслушахме разговора ви. Разбрахме за откритието ви. Последвахме примера ви и намерихме същия интерфейс. Липсва ни единствено паролата.

Емили си позволи да хвърли бърз поглед към монитора, преди отново да впие очи в Секретаря и пистолета му.

„Почти. Не е съвсем готово.“

Юън направи крачка напред, раздразнен от мълчаливото упорство на младата жена. Отдръпна назад безценния си армейски револвер и рече заплашително:

— Уверявам ви, доктор Уес, че ще ми кажете паролата. А после ще умрете. Това са факти, които можете или да приемете, или да се опитате да отречете. Но просто няма да напусна тази стая без достъп до библиотеката и сигурност, че работата ми във Вашингтон няма да се окаже подкопана от незначителна аматьорка като вас.

Застанал до баща си, Джейсън видя как очите на Емили се разшириха от изречената със заповеднически тон заплаха. Освен това забеляза компютъра на бюрото. Емили работеше на него, когато влязоха в кабинета.

— Сега логната ли сте? — попита той, прекъсвайки премереното, заплашително мълчание на Секретаря. Самият потенциал на това, което се намираше на малкия компютър, фактът, че всичко това беше тук, сега, подкопаваше обичайната му сдържаност.

Емили си помисли да се поколебае, да забави отговора си. Но вече беше получила необходимото време. Процесът беше почти завършен и нямаше смисъл да го крие. Време беше да сложи край на цялата тайнственост.

— Да — отговори най-накрая тя и се обърна на стола си, за да погледне към Джейсън. — Никой друг на този свят не знае как да стигне до нея, затова предполагам, че след последните няколко дни желанието на Холмстранд се е изпълнило и аз съм новият Пазител на библиотеката.

И Юън, и Джейсън потръпнаха пред нахалството ѝ. Да вярва, че по подразбиране е достойна да притежава информация, която Съветът търсеше от повече от хилядолетие... беше немислимо. Пръстът на Юън се стегна около спусъка.

— Бях се захванала с едно малко обновяване, както подобава на новата ми роля — продължи Емили. Сърцето ѝ препускаше по-бързо, отколкото вярваше, че е възможно, но се застави да продължи да поддържа фасадата на контролирано спокойствие. — Нали разбирате, добавях някои подробности, свързани с общото ни приключение.

Посегна и обърна монитора обратно на бюрото, право в полезрението на Секретаря. Юън хвърли поглед към екрана, без да сваля пистолета, насочен в лицето на Емили. Индикатор на прогреса показваше запазването на обновяванията на Емили — традиционната черта, която пълзеше от ляво надясно, за да покаже завършените проценти. Числото до индикатора показваше „97,5%“ и Юън видя как се смени с 98, преди отново да погледне към Емили.

— Каква отдаденост! Но е безсмислена, доктор Уес. Не се интересувам от влагане на материал в библиотеката, а в изваждането му оттам.

Емили се облегна назад на стария офис стол.

— Само ако знаехте какво има вътре! — каза тя. — Може би щяхте да сте малко по-внима...

— Не ме поучавайте за библиотеката! — изгърмя гласът на Юън.

Емили замръзна: Секретарят, губещ спокойствие, представляваше страховита гледка.

— Не смейте да ми казвате каквото и да било за тази библиотека! — продължи Юън. Лицето му стана тъмночервено. — Вие, която я познавате само от книжките с приказки и от късчетата история, останали за вас и за останалата част от този невеж свят. Какво можете да знаете вие? Тази библиотека е целият ми живот, беше животът на баща ми, както и на неговия баща. И насън мога да изредя повече за съдържанието ѝ, отколкото знаехте вие през целия си жалък живот.

Той доближи пистолета до главата на Емили. Говореше за нея в минало време, сякаш вече беше мъртва.

— А вие... вие имате нахалството да ми казвате да съм внимателен! Да изпитвам страхопочитание към това, което не знам! Когато като нашия Съвет сте работили над хиляда години, за да откриете истината, да се сдобие с това, което ви принадлежи по право; когато сте се сражавали с империи и държави, за да не откъсвате поглед от истината; когато сте направили саможертвите, които направихме ние, за да се сдобием с необходимото ни — *тогава* можете да ми говорите за това, което е там.

Той размаха пистолета към монитора, на който индикаторът на прогреса продължаваше да се движи към крайната черта.

— През всички тези векове Обществото на Библиотекарите вярваше, че е благородно — продължи яростно Юън, — вярваше, че е

свещено и отдадено на хората. Но какво е то освен друга версия на нас самите? Нима и то не търсеше и не задържаше сила за себе си? Кое му дава правото, още от времето на великите царе и империи, да се смята за пазител на човешката мъдрост и истината?

— Може да се изненадате, но не съм несъгласна с вас, не напълно — прекъсна го Емили, потискайки страха си. Видя, че думите ѝ леко изненадаха Юън. — Съгласна съм, че притежаването на подобна власт по неограничен и скрит начин е опасно. За всекиго. Но целите на Обществото поне са благородни.

— Не, Библиотекарите са страхливци, които се крият в мрака — възрази Юън. — Крият познание в тъмни хранилища, заравят го в земята. Ние... ние... — посочи той към Джейсън и чрез него към целия Съвет, — ... ние сме се научили да *действаме*. Библиотеката е скрита от нас, но се сдобихме с власт. Със сила. Ръководили сме правителства, учени, технологии. Основали сме мрежа от власт, която не познава национални или културни граници, която постига целите си въпреки всички пречки. Вижте само американското правителство: то е най-силното в целия свят, а ние го съборихме. Няколко години издигане на подходящите хора за подходящите длъжности, няколко стратегически екзекуции, пакет грижливо подправени документи, изтекли в подходящите ръце, и съборихме президента. Поставихме на негово място свой човек. Член на Съвета, един от моите хора, ще бъде президент на Съединените щати и ще бъде заобиколен в кабинета си от други членове на Съвета. И все пак страхливите животни от Обществото се наричат законни пазители на знанието на библиотеката! Представете си какво можехме да постигнем, ако имахме на свое разположение техните ресурси!

Яростта на Юън изпълни кабинета и той изрече думите с омраза, която беше набирал още от младостта си.

Сега Емили седеше съвсем неподвижно. Дори и Джейсън бе замръзнал в ъгъла. Все още подутите му очи бяха като хипнотизирани от възобновения гняв на баща му.

Най-накрая Емили проговори:

— Трябва да призная: никога не съм допускала, че можете да проникнете толкова надълбоко във Вашингтон. Видях списъка на замесените. Представете си какво ще каже светът, когато разбере, че

вицепрезидентът Хайнс е член на вашия Съвет от цели петнайсет години. Навярно сте замисляли заговора от десетилетия.

Не ѝ се налагаше да се преструва на поразена от забележителния проект на Съвета.

— Никой извън стените на тази стая и на стаята на Съвета ми няма да го разбере — отговори Юън. Гневът му все още бушуваше яростно.

— Но дори и тогава — продължи Емили, без да трепне — това ще е само първият шок. Какво ще кажат хората, когато разберат, че човекът, който според вашия план трябва да свали от власт президента Трейтъм, да го арестува в самия Овален кабинет, е член на Съвета от още по-отдавна? Марк Хъскинс, генерал в американската армия с четири звезди, е ваш човек още преди да постъпи там.

— Казах ви, никой никога няма да уз...

— Или пък Аштън Дейвис. — Емили беше набрала скорост и думите продължаваха да се изливат от устата ѝ въпреки прекъсването на Секретаря. — Американският секретар по отбраната, човекът, на когото е поверена сигурността на цялата нация, е трето поколение член на Съвета. Кажете ми, господин Уестърбърг, колко от военните му решения по време на мандата на сегашния президент са били нещо друго освен публичен фронт за вашите собствени схеми?

Заредена със знанието за събитията, което беше получила от библиотеката, Емили се изправи и застана лице в лице със Секретаря.

— След като веднъж светът разбере за това, наистина ли вярвате, че на тази земя ще остане кътче, където ще успеете да се скриете — и вие, и вашият Съвет? Вярвате ли, че ще има нация, която да не почувства предателството на всичките десетилетия и векове, които сте прекарвали в политическо маневриране и подкопаване на правителства?

Емили се наклони напред към Уестърбърг.

— Мислите ли, че самият вие, господин Секретар, ще оцелеете след тази катастрофа?

Юън почувства, че е изтърпял достатъчно от малоумните заплахи на Емили Уес. Сега омразата запулсира през всяка вена на тялото му. Той си пое въздух два пъти, дълбоко и бавно, и възвърна властното си спокойствие. Със свободната си ръка оправи костюма и избърса слюнката от крайчетата на устата и брадичката си.

— Не аз съм този, който трябва да се тревожи дали ще оцелее след сегашния момент — заяви той. Тонът му отново беше спокоен и делови. — Всички тези предсказания за гибелта ни са доста интересни, доктор Уес, но недомисленият план, който скалпихте с Питър Уекслър да споделите тези подробности със света няма да стигне по-далеч от телефонното обаждане, което похабихте, за да го замислите. А сега — продължи той с ледена решителност, — сега ще ми дадете библиотеката. Ще ви попитам само веднъж. Ако отговорът ви не е незабавно съдействие, ще се обадя по телефона и след броени минути годеникът ви ще загине — и ще ви накарам да слушате как хората ми го убиват там, в парка, където двамата сте прекарвали романтичния си уикенд.

Докато говореше, наблюдаваше лицето на Емили и се зарадва да види изненада и страх от факта, че Съветът е открил къде се крие Майкъл.

— А после ще убия родителите ви — продължи той, — както и приятелите ви. И ще продължа с всичките ви познати, всички, които обичате. Ще стигна дотам, докъдето трябва. Помнете ми думата: *ще* ми дадете библиотеката.

Емили преглътна с усилие. Секретарят беше прав. Наистина нямаше избор. Тя изправи гръбнак и се опита да подражава на професионалното поведение на Юън.

— Няма нужда — изрече с цялата смелост, която успя да събере. — И бездруго възнамерявах да ви я дам. Вие и всички други ще я получите след около... — погледна надолу към монитора; индикаторът на прогреса показваше 99% — ... след около дванайсет секунди.

Отначало Юън не разбра, а после лицето му побеля.

— Какви ги говорите?

Не свали пистолета от Емили, но погледна към екрана на компютъра.

Джейсън обаче я разбра идеално.

— О, по дяволите! — възкликна той и направи крачка към монитора. Хвана го с две ръце и го обърна изцяло към себе си. Погледна към движещата се графика, която пълзеше към крайната черта, и почувства как кожата му изстива.

— Какво? — попита Юън, като местеше поглед между сина си от едната си страна и професора на прицела на пистолета му.

— Тя не обновява библиотеката — отвърна Джейсън. Думите почти бяха заседнали в гърлото му. — *Качва я.*

Яростният поглед на Юън се стрелна обратно към Емили.

— Качва ли я? Къде? На какво?

Емили отвърна предизвикателно на погледа му.

— За всички. В интернет. В *обществения* интернет. Открих библиотеката, а вие я открихте чрез мен; но след броени секунди цялото ѝ съдържание ще бъде достъпно за целия свят. За всички. Както трябва да бъде.

Докато я слушаше, Юън усети разкъсваща болка в гърдите. Индикаторът за прогрес на монитора се плъзна на 99,9%.

— Включително — добави Емили — и всичко, което има в нея за Съвета ви, за дейностите ви във Вашингтон, за престъпленията ви. Позволих си да ги оцветя, за да се забелязват лесно. Всяко име, всяка дата, всички подробности. Сега всички ще разберат за вас — за вас и за всичко друго.

Юън рязко се завъртя към сина си.

— Спри го! Отмени го. Унищож го. Направи нещо. *Нещо!*

Джейсън трескаво посегна през бюрото към клавиатурата и я дръпна към себе си. Но докато я слагаше под ръцете си и се приготвяше да въведе команда, блестящата синя черта на индикатора запълни изцяло полето и цифрата до нея се промени пред очите му.

100%. Качването завършено.

ГЛАВА 112

11:10 ч.

— Не! — Юън Уестърбърг нададе вик, който приличаше на животински. Разширените му очи се бяха приковали в екрана. В сърцето му кипяха гневът и разочарованието, трупани цял един живот.

Той отново обърна глава към Емили. В яростта и в поражението си можеше да направи само едно нещо с тази жена. Тя щеше да плати с живота си за безбройните животи, които току-що беше унищожила. С едно неизменно движение Юън вдигна дясната си ръка пак на нивото на лицето на Емили и премести пръст към спусъка.

Изстрелът отекна в малкия кабинет с оглушителна сила. Тялото на Емили сякаш се сгърчи, а после застина. Каквато и болка да причиняваше куршум, тя не я усещаше. Чу единствено оглушителния шум, видя стъписването и яростта, изписани на лицето на нападателя ѝ, и се зачуди как ли ще изглежда светът, докато изчезва пред очите ѝ.

Но тялото, което се свлече надолу и падна на бюрото, не беше на Емили. Юън Уестърбърг, с дупка от куршум в тила, се строполи с шумно тупване. Зад Секретаря в рамката на вратата стоеше Питър Уекслър, обграден от двете страни от двама полицаи. Оръжията им все още бяха насочени към тялото на Юън. Трети полицай влезе в кабинета и се отправи към Джейсън Уестърбърг, чиито очи не се отделяха от падналото тяло на баща му дори докато полицаят го караше да се изправи до стената и му слагаше белезници.

Емили не можеше да продума. Усети как я обхващат симптомите на шок. Уекслър си проправи път покрай полицаите и заобиколи бюрото си. Емили се обърна и го погледна в лицето, на което беше изписана невероятна съсредоточеност.

— Обаждането ти — обясни Уекслър. — Може и да съм само един дърт темерут, но дори и аз знам кога става нещо гадно. Ти се боеше, че може да ни подслушват. Страхувах се, че си права и членовете на този Съвет ще се опитат да те спрат, затова доведох подкрепления. Колкото повече мислех за тревогата ти и за мащабите на

групата, която ми описа, толкова по-ясно ми ставаше, че няма просто да ни оставят да си седим тук и да кроим планове.

Той погледна към трупа, паднал на бюрото му.

— Изглежда, страховете и на двама ни се оправдаха.

Емили Уес погледна в лицето наставника си. Някак, въпреки всичко, на устните ѝ изплува благодарна усмивка. Тя прегърна възрастния човек, който току-що ѝ беше спасил живота.

Когато мигът отмина, Уекслър огледа сцената.

— Значи всичко свърши?

Емили погледна към компютъра. Надписът „Качването завършено“ все още светеше на екрана.

— Не — каза тя. — Едва започва.

ЕПИЛОГ

Вашингтон, окръг Колумбия

Два дни по-късно — 11:45 ч. източно стандартно време

Небето беше яносиньо. Емили излезе от неотбелязаната с никакви опознавателни знаци сграда в сърцето на столицата. От ФБР я разпитваха почти цял ден и половина, мъчеха се да изтръгнат всяка информация, с която разполагаше, за съобщенията, които излъчваха по цял свят за заговор, замислен от вицепрезидента с цел да присвои властта в Овалния кабинет за себе си и за своите хора. Нацията никога досега не се беше изправяла пред такава дългосрочна и мащабна конспирация, в която да участват толкова много от лидерите ѝ.

Два дни след осуетения си опит за преврат в затворническа килия се озова вицепрезидентът, а не президентът. Самюъл Трейтъм, оправдан по подозрения в каквото и да било участие в незаконни международни сделки — обвинения, които отричаше още от самото начало — отново седеше зад бюрото си в Овалния кабинет с непокътната власт и репутация. На бял свят беше излязъл набор от документи, които доказваха, че предишните материали са фалшификати, включително и афганистанското видео с призови за възмездие. Заговорът беше огромен, международен и с много пипала. От ФБР вече бяха арестували — освен самия вицепрезидент — секретаря по отбраната Аштън Дейвис, както и най-високопоставения генерал в армията на САЩ Марк Хъскинс. От ключовите фигури, участвали в „екипа за тактически отговор“, събран от секретаря Дейвис, единствено директорът на Тайните служби Брад Уайтли се оказа невинен. Въпреки това, когато разбра как са го подвели Дейвис и Хъскинс, му отне по-малко от час да връчи оставката си на президента. Трейтъм обаче разбираше кога си има работа с добър и верен на дълга човек: отказа да я приеме.

Емили разказа на следователите всичко, известно ѝ за преврата. Публикуването на материалите, разкриващи заговора и оневиняващи президента — включително и списък с всички „Приятели“, които

Съветът беше разпределил като изпълнители из цялата страна — беше анонимно, но те бързо бяха проследили връзката до кабинета на Уекслър, а оттам и до Уес. Това я превърна в нещо като героиня на деня дори сред хората, които я разпитваха, но тя заяви и пред агентите на ФБР пределно ясно: не желае да споменават името ѝ. До момента те се бяха съобразили с волята ѝ. Медиите по света отразяваха историята и всички до една приписваха разобличаването на „анонимен източник, разполагащ с неизказано количество информация“.

Точно за такава анонимност настояваше Емили. Докато се оглеждаше наоколо и попиваше изненадващо спокойния пейзаж на Вашингтон, мислеше за дългите часове на разпит, приключили току-що. Беше разказала на ФБР всичко — в границите на разумното и с леко изопачаване на подробностите. Каза им за заговора, как с нея се свързал един египтянин и ѝ е дал достъп до огромна колекция с данни от разузнаване, които после беше пустила в интернет. Всичко, което трябваше да знаят. Що се отнасяше до източника, до природата на съществуването на библиотеката и продължилите векове наред операции на Обществото — предпочете да ги запази за себе си. Правителството и обществеността щяха да разберат само, че огромен запас от доскоро изолирано знание сега е публична собственост. За начина на събиране на информацията, за обширната мрежа от Библиотекари, която все още се простираше по цялото земно кълбо и все още събираше данни — за тези неща светът така и нямаше да узнае.

Някои неща просто трябваше да останат тайна. Работата на библиотеката беше предотвратила криза. Изправена лице в лице с бъдещето ѝ, Емили знаеше, че може да предотврати и други кризи... но единствено ако способността ѝ да наблюдава, събира, консолидира и разпространява информация остане активна и тайна. Не беше готова да избира истините, които да споделя със света, не и по начина, по който го бяха правили предшествениците ѝ. През последната седмица беше надникнала в тъмната страна на човешката манипулация и вече не беше готова просто да се отдръпне и да остави такива сили да съществуват безпрепятствено.

Новият Пазител все още имаше работа за вършене и макар че очертаванията на Обществото може би се бяха променили, то все още имаше роля, която трябваше да играе.

След час Емили стоеше на изхода за пристигащи от страната на международно летище „Дюл“. През изминалите четирийсет и осем часа беше проникнала в сърцето на древни съкровищници на мъдрост и власт, беше видяла насоченото към нея дуло на пистолет, беше станала свидетел на рухването на една империя на злото, бяха я разпитвали в недрата на правителствения комплекс във Вашингтон и се беше ръкувала с изпълнения с благодарност президент. В цялата бъркотия беше осъзнала, че съществува една гледка, едно-единствено лице, което наистина жадува да види. Сега може и да разполагаше със знание, трупано от хилядолетия, но без този човек то не означаваше нищо.

Вдигна поглед и видя лицето, за което копнееше, грейнало срещу нея на изхода.

— Здравей, госпожо Пазител — поздрави я Майкъл и се приближи към нея със сърдечна усмивка. За миг остана загледан в очите ѝ, а после я обгърна с ръце. Двамата си размениха дълга, силна прегръдка.

— Липсваше ми — каза най-после Емили.

Майкъл не продума, само я притисна още по-близо до себе си.

— Длъжница си ми — прошепна най-накрая закачливо в ухото ѝ, — задето избяга така без мен.

— Какво ще кажеш да ти се реванширам? — предложи Емили. — Може да отидем на екскурзия.

Майкъл иронично вдигна вежда при предложението за пътуване, излязло от устата на жена, която току-що бе обиколила света без него.

— *Заедно* — добави тя и се разсмя. — Да се изтегнем на някой плаж. Да почетем хубава книга.

— Имаш ли нещо наум? — попита Майкъл.

— Каквото поискаш — отвърна Емили. — Имам достъп до една доста добра библиотека.

ПОСЛЕСЛОВ

Сюжетът на „Изчезналата библиотека“ се позовава на истинската история и включва действителни исторически загадки, които често са достатъчно интересни, за да завладеят читателя сами по себе си.

Царската библиотека на Александрия

Подробностите, споменати в книгата, за това някога велико чудо на античния свят са точни, както и общото усещане за мистерия, свързано със съдбата на забележителното египетско културно наследство. Основана по повеля на Птолемей II Филадельф някъде в началото на III в. пр.Хр., нейните дарения и бързото ѝ разширяване, изглежда, са били част от намерението на новия режим да създаде на Египет слава и наследство, непостигани дори от предишните фараони. Свързването на древната религия, философия, наука и изкуства превръща библиотеката в хранилище за мъдростта от цял свят — а разрешението, издадено вероятно по време на царуването на Птолемей III, библиотекарите да конфискуват писмените работи на всички посетители в града, за да ги копират и включат в колекцията, наистина е част от забележителната история на библиотеката.

Преводаческата работа на библиотекарите е призната по тяхно време и е непокътната дори в нашето. Преводът на еврейските писания на гръцки, възложен на библиотеката от Птолемей II и според традиционното вярване извършен от седемдесет преводачи писари, бързо се прославя като Septuaginta („на седемдесетте“) и представлява стандартната версия на Светото писание, прочуло се по цял свят само за две поколения. Това е версията, цитирана от Исус и апостолите му, а дори и днес е версия на Стария завет, използвана от мнозина християни по цял свят.

Александрийската библиотека се превръща в огромен център на науката на древния свят. В числото на библиотекарите ѝ влизат хора, чиито имена продължават да вдъхновяват историци и учени (например Аполоний Родоски, Ератостен, Аристофан Византийски). Твърдението в романа, че никой не знае до каква степен се е разраснала

библиотеката, е точно — както и забележката, че според преданията тя бързо надминава първоначалната си цел от 500 000 свитъка. Разграбването на Пергам от Марк Антоний през I в. пр.Хр. и последвалото дарение на всичките 200 000 свитъка на библиотека на Царската библиотека в Александрия със сигурност бързо се е погрижило за това.

Различните теории, обсъждани от Кайл, Емили и Уекслър във връзка с унищожаването и изчезването на библиотека, са истински хипотези, разглеждани от учените днес. Разпространеното някога вярване, че самата библиотека е изгоряла при нападението на Цезар през 48 г. пр.Хр., е, както отбелязва Емили, невъзможно, като се има предвид, че антични документи дават доказателства за съществуването ѝ много по-късно. Двете възможности, разгледани в романа — разграбването на града от Амр ибн ал-Аяс през 642 г. и унищожаването на езическите центрове на знание в Александрия от патриарх Теофил през IV в. — са най-популярните хипотези сред днешните учени, но изчезването на някога великата библиотека наистина си остава една от най-големите загадки на Античността. Всичко, което можем да кажем със сигурност, е, че през VI в. тя просто вече не съществува в историческите документи.

Новата Библиотека Александрина в съвременен Египет

Подробностите, изложени в „Изчезналата библиотека“ за историята и размерите на тази впечатляваща сграда са, обърнете внимание, истински. Открита през 2002 г., тя струва 220 млн. долара и е почти толкова впечатляваща, колкото древната си съименница. Макар че капацитетът ѝ от осем милиона тома е удивителен, може би най-въздействащи са физическите ѝ измерения. Рожба на визията на норвежката архитектурна фирма „Сноета“, която ЮНЕСКО назначава да създаде нов паметник на египетската история и култура, покривът — гранитен диск с диаметър 160 метра — олицетворява изгряващото Слънце, а на фасадата са изписани текстове на 120 езика и азбуки. Проектирана е под наклон към водна маса и ъгълът символизира морето. Само подовете на главната читалня заемат 70 000 квадратни метра. Както съобщава екскурзоводката на Емили, Библиотека Александрина е дом на отделна колекция от антични и съвременни карти, на крило, заето изцяло от мултимедийни материали, на разполагащ с последните достижения на науката отдел за

възстановяване на книги и ръкописи и дори на огромна колекция четива, написани на брайл. В комплекса наистина има планетариум, както и осем отделни музейни зали с над 30 специални колекции.

Някои читатели може да се изненадат, като разберат, че твърдението на екскурзоводката в книгата, че Библиотека Александрина е хранилище на единственото пълно копие на целия архив на интернет, също е вярно (макар че от 2002 г. насам архивът се е сдобил и с други главни хранилища). Новата библиотека получава дарение от над 200 компютъра с качени над 100 терабита информация, тогава оценени на повече от 5 млн. щатски долара, в които се съдържа пълен „снопот“ на всяка страница на интернет от периода 1996 — 2001 година. Тогава информацията се обновява на всеки два месеца. Оттогава проектът за интернет архив продължава да създава действащ архив на целия интернет и го поддържа достъпен за идните поколения. Библиотека Александрина си остава един от основните му центрове с информация.

Това обединяване на историята на древната Царска библиотека с ориентираната към бъдещето дигитална работа на новата библиотека е част от вдъхновението за един от основните сюжети в романа.

Царските дворци Топкапъ и Долмабахче в Истанбул

Двата великолепни паметника от управлението на султаните в Турция са описани точно в „Изчезналата библиотека“ и са точно толкова различни един от друг с характерния си облик, колкото ги възприема Емили. Днес и двата двореца са основни туристически атракции и докато Топкапъ несъмнено е по-автентично отражение на царската османска култура, построеният много по-късно, чак през XIX в. Долмабахче е по-зашеметяващ визуално. Архитектурна гротеска, проектирана предимно с желанието да впечатли западноевропейските посетители, лишен от собствен отличителен стил, той е смайваща сграда във всеки смисъл на думата. Подовете заемат площ от 110 000 квадратни метра, прочутото Кристално стълбище „Бакара“ също се намира там, както и огромната зала, в която виси най-големият полилей в света — осветително тяло със 750 крушки, подарено на султана от английската кралица Виктория.

В Долмабахче се намира спалнята на Мустафа Кемал Ататюрк, основателя на съвременна Турция. Часовникът на масата все още е спрял на 09:05 часа, отбелязвайки точния момент на смъртта му на 10

ноември 1938 година — както са били спрени всички часовници в двореца в продължение на много години. Любителите на историята ще се зарадват да узнаят, че доколкото ми е известно, нищо от мебелите в стаята не е осквернено.

Университетската църква „Света Богородица“ и Бодлиевата библиотека в Оксфорд

С радост заявявам, че Университетската църква „Света Богородица“ в Оксфорд не е унищожена и още гордо се издига в центъра на града от XIII в. до днес. Впечатляваща гледка с кула, от която се разкрива един от най-добрите изгледи към околността, Университетската църква се отличава със забележителната си история и играе централна роля в голяма част от религиозната история на Великобритания и развитието ѝ след Реформацията. Кардинал Нюман проповядва от амвона ѝ, преди да разбуни духовете, като се отказва от англиканството заради римокатолическата църква; Джон Уесли, ключова фигура в историята на методизма, също проповядва там, преди да му забранят заради прекалено провокативния му тон. Църквата е използвана и като съдебна зала. По вътрешните ѝ колони все още могат да се видят резки на местата, където някога е издигната платформа за процеса на Лейтимър, Ридли и Кранмър (днес известни като Оксфордските мъченици), изгорени наред Брод стрийт в Оксфорд, задето отказват да се преклонят пред новопоявилите се римокатолически тенденции сред нацията. Но дори да оставим настрана тези тъжни моменти от историята, цветните стъкла и гравюри в църквата сами по себе си са чудеса.

Библиотеката „Бодли“ — централната библиотека на Оксфордския университет — е една от най-големите институции на учението в Западния свят. Под нея наистина се простират тунели, дълги цели километри, както и стаи, минаващи под нея и под по-голямата част от центъра на Оксфорд, макар навярно да не се използват точно по начина, описан в книгата.

БЛАГОДАРНОСТИ

„Изчезналата библиотека“ никога нямаше да види бял свят без помощта на много хора, които ми оказаха неоценима подкрепа в процеса на писане. Моят близък приятел и блестящ писател Е. Ф. прочете внимателно ръкописа няколко пъти и остави подробни коментари в началния етап. Без него книгата щеше да изглежда много по-различно.

Най-вече в средния етап на писането извлякох огромна полза от внимателните коментари, критики и редакторски принос на Пол Макарти, талантлив редактор. Но най-много дължа на Томас Стофър и Луиджи Бономи от ЛБА („Луиджи Бономи Асошиейтс“), които сред стотиците предложения и изпълнени с надежда въпроси, засипали бюрото им в качеството им на двама от най-добрите литературни агенти, видяха в първоначалния ръкопис на „Изчезналата библиотека“ потенциал за силен роман и ми помогнаха да го поднеса на читателя във вида, в който днес го държите в ръцете си. Осъзнавам, че влагането на време и енергия в дебютен автор винаги е риск и завинаги ще съм им благодарен, задето поеха този риск и вложиха толкова много енергия и ентузиазъм, за да го превърнат в действителност.

И най-накрая, искам да благодаря на целия екип на „Пан Макмилън“ и най-вече на директора Уейн Брукс, както и на превъзходния ми редакторски екип, състоящ се от Ели Драйдън, Дона Кондън и Луиз Бъкли, и на много други, работили по проекта. Това са хората, които взеха нещо, започнало като няколко листа на бюрото ми, и го отведоха през печатните преси по цял свят, влагайки почти нечовешка енергия и ентузиазъм, за да превърнат книгата в действителност. Изказвам на всички тях най-искрената си благодарност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.